RĂZBOIUL MACULUI

R.F. KUANG

PALADIN | FANTASY

„Kuang țese o experiență cu totul unică printr-o analiză a violenței sub toate formele, inspirată din istoria Asiei de Est, inclusiv din cruzimea celui de-al Doilea Război Chino-japonez."

Washington Post

„Să te muți de la Academie pe câmpul de luptă și apoi în plan metafizic nu-i puțin lucru, dar Kuang reușește s-o facă cu un sadism macabru și triumfător... O poveste sinistră, apăsătoare și totodată răvășitoare."

The Book Smugglers

„Spectaculos, genial, fantastic, minunat... Dacă vă place dark adult fantasy, atunci fiți cu ochii pe capodopera celei mai noi și poate întunecate fiice a *grimdarkului.*"

Fantasy Book Review

„Romanul de debut al lui Kuang este o poveste captivantă despre maturizare, înțesată de mituri, legende, tradiții, politică și lupte pentru putere. Decorul oricărei epopei este, fără doar și poate, o realizare enormă, dar Kuang face o treabă excepțională prin construirea lumii și a personajelor. Prima jumătate a *Războiului Macului* se desfășoară lent, dar a doua jumătate abundă în bătălii sângeroase, brutale și superbe."

RT Book Reviews

„Debutanta Kuang dă naștere unei reinterpretări a istoriei asiatice populată de maeștri în arte marțiale, filosofi-generali și zei, subliniind ororile războiului, mai ales daunele morale și emoționale ale luptătorilor care folosesc tactica pământului pârjolit... Poate că cititorii împărtășesc dorința lui Rin de răzbunare, dar orice tresărire de bucurie în urma unui succes este egalată de oroarea prețului plătit. Un roman de debut puternic și dramatic."

Publisher's Weekly

„Războiul Macului este scris clar, dinamic și plăcut; personajele sunt bine conturate, facțiunile sunt lesne de înțeles, iar analogiile cu lumea

reală nu sunt exhaustive.”

locusmag.com

R.F. KUANG

(Războiul Macului #1)

RĂZBOIUL MACULUI

Original: *The Poppy War* (2018)

Traducere din limba engleză:
ALEXANDRA FUSOI

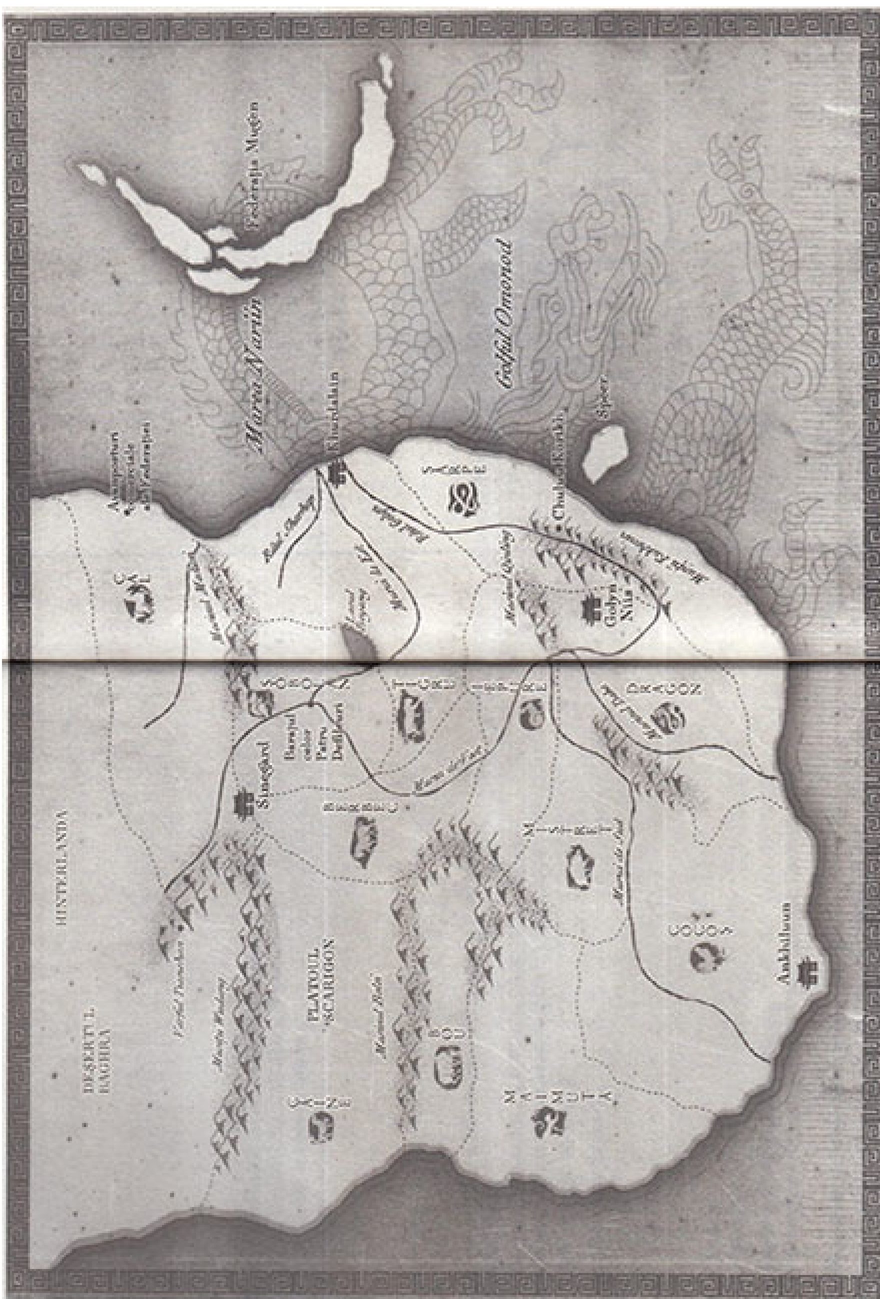
virtual-project.eu

PALADIN

— 2020 —

Pentru Iris

Federația Mugen
Golful Omonod
Golyn Nila
DRAGON
HINTERLANDA
DEȘERTUL BAGHRA
PLATOUL SCARIGON

PARTEA I

CAPITOLUL 1

— Dezbracă-te.

Rin clipi.

— Cum?

Supraveghetorul ridică privirea din caietul său.

— Protocolul de prevenire a copiatului.

Făcu un semn spre celălalt capăt al încăperii, către o supraveghetoare.

— Du-te cu ea, dacă ții neapărat.

Rin își încrucișă strâns brațele la piept și se duse la femeie. Fu condusă în spatele unui paravan, pipăită meticulos și verificată să nu aibă fițuici îndesate în vreun orificiu, apoi i se înmână o tunică albastră ca un sac.

— Îmbracă asta, zise supraveghetoarea.

— Chiar trebuie?

Dinții lui Rin clănțăniră când se dezbrăcă. Tunica de examen îi era prea mare; mânecile îi atârnau peste mâini, așa că trebui să le suflece de câteva ori.

— Bun. Supraveghetoarea îi făcu semn să se așeze pe o bancă. Anul trecut, doisprezece studenți au fost prinși cu hârtii cusute în căptușeala bluzelor. Luăm măsuri de prevedere. Deschide gura.

Rin se conformă.

Supraveghetoarea îi împunse limba cu un bețișor subțire.

— Nicio decolorare, asta-i bine. Ochii larg deschiși.

— De ce s-ar droga cineva *înaintea* unui test? întrebă Rin când supraveghetoarea îi întinse pleoapele, dar nu primi niciun răspuns.

Mulțumită, îi făcu semn lui Rin să se ducă pe coridor, unde așteptau, într-un șir dezordonat, alți potențiali studenți. Aveau mâinile goale și chipurile la fel de încordate de neliniște. Nu-și luaseră niciun instrument de scris la test; creioanele puteau fi scobite pentru a introduce în ele suluri rulate subțire cu răspunsurile.

— Mâinile la vedere, ordonă alt supraveghetor, pășind în capul șirului. Mânecile trebuie să rămână suflecate deasupra coatelor. Din

clipa asta, nu mai vorbiți între voi. Dacă trebuie să urinați, ridicați mâna. Aveți o găleată în fundul sălii.

— Și dacă trebuie să fac treaba mare? întrebă un băiat.

Supraveghetorul se uită lung la el.

— E un test de douăsprezece ore, se apără băiatul.

Supraveghetorul ridică din umeri.

— Încearcă s-o faci în tăcere.

Rin fusese prea emoționată ca să mănânce ceva dimineață. Și numai gândul la mâncare îi provoca greață. Vezica și intestinele erau golite. Numai mintea îi era plină, ticsită cu extrem de multe formule matematice, și poeme, și lucrări de specialitate, și date istorice, gata să fie revărsate în caietul de test. Era pregătită.

Sala de examen avea locuri pentru o sută de elevi. Pupitrele erau așezate în șiruri ordonate de câte zece, iar pe fiecare se aflau câte un caiet greu de examen, o călimară și o pensulă de scris.

Majoritatea celorlalte provincii din Nikan trebuiau să compartimenteze clădiri întregi ale primăriilor ca să găzduiască miile de elevi ce susțineau examenul în fiecare an. Însă comuna Tikany din Provincia Cocoșului era un sat de fermieri și țărani. Familiile de aici aveau nevoie mai degrabă de mână de lucru la câmp, decât de țânci educați la universitate. În Tikany era de ajuns o singură sală de clasă.

Rin intră în încăpere împreună cu ceilalți elevi și-și ocupă locul rezervat. Se întrebă cum arătau candidații priviți de sus: careuri ordonate de păr negru, tunici albastre identice și mese de lemn maro. Și-i imagină multiplicați chiar în acea clipă în clase identice pe tot cuprinsul țării, toți privind clepsidra cu o așteptare agitată.

Dinții lui Rin clănțăniră nebunește într-un staccato pe care își închipui că sigur îl aude toată lumea, și nu era doar din cauza frigului. Își strânse fălcile, dar tremurul i se răspândi în membre, până la palme și genunchi. Pensula de scris îi vibra în strânsoarea mâinii, împrăștiind picături negre pe masă.

Strânse mai tare pensula și-și scrise numele întreg pe prima pagină a caietului. *Fang Runin.*

Nu era singura agitată. Deja se auzeau zgomote de vărsături în găleata din fundul sălii.

Își strânse încheietura mâinii, degetele acoperind cicatricele palide de arsuri, și trase aer în piept. „Concentrează-te."

În colţ, răsună încet o clepsidră cu apă.

— Începeţi, spuse supraveghetorul.

O sută de caiete de test fură deschise cu un fâlfâit, ca un stol de vrăbii care își iau zborul în același timp.

Cu doi ani în urmă, în ziua când magistratura din Tikany apreciase în mod arbitrar că ar fi fost a paisprezecea ei aniversare, părinţii adoptivi o convocaseră în apartamentul lor.

Asta se întâmpla rareori. Familia Fang prefera să n-o bage în seamă pe Rin până când aveau o sarcină pentru ea, iar atunci îi vorbeau cum îi poruncești unui câine. „Închide magazinul. Întinde rufele. Du pachetul ăsta de opiu la vecini și nu pleca până nu-i jupoi și nu le iei de două ori mai mult decât am dat noi pe el."

O femeie pe care Rin n-o mai văzuse niciodată stătea pe marginea scaunului pentru oaspeţi. Avea faţa pudrată cu ceva ce arăta ca făina de orez alb, stropită cu picături îngroșate de culoare pe buze și pleoape. Purta o rochie liliachiu-aprins vopsită cu un model de flori de prun, croită într-un fel ce s-ar fi potrivit unei fete care avea pe jumătate vârsta ei. Trupul îndesat i se revărsa în părţi ca un sac de grăunţe.

— Asta-i fata? întrebă femeia. Hm. E cam tuciurie – pe inspector n-o să-l deranjeze prea tare, dar o să vă scadă niţel preţul.

Rin avu o bănuială bruscă și înspăimântătoare despre ce se petrecea.

— Cine ești? întrebă ea.

— Stai jos, Rin, zise unchiul Fang.

Întinse o mână tăbăcită ca s-o împingă pe un scaun. Rin se întoarse imediat ca să fugă. Mătușica Fang o prinse de braţ și o trase înapoi. Se iscă o scurtă luptă, în care mătușica se dovedi mai puternică decât Rin și o smuci spre scaun.

— Nu mă duc în bordel! ţipă Rin.

— Nu-i de la bordel, tâmpito! se răsti mătușica Fang. Stai jos. Arată-i puţin respect peţitoarei Liew.

Peţitoarea păru netulburată, de parcă domeniul ei de activitate implica adesea acuzaţii de trafic de carne vie.

— Ești cât pe ce să fii o fată foarte norocoasă, scumpo, zise ea. Avea vocea cristalină, de o dulceaţă prefăcută. Vrei să auzi de ce?

Rin se încleștă de marginea scaunului și ţintui cu privirea buzele roșii ale peţitoarei.

— Nu.

Zâmbetul peţitoarei deveni încordat.

— Ești o scumpete și jumătate!

Se dovedi că, după o căutare îndelungată și anevoioasă, peţitoarea Liew găsise în Tikany un bărbat dispus să se însoare cu Rin. Era un negustor bogat care trăia din importul de urechi de porc și aripioare de rechin. Era divorţat de două ori și avea de trei ori vârsta ei.

— Nu-i minunat? zâmbi femeia.

Rin o zbughi spre ușă. Nu făcuse nici doi pași, când mâna mătușicii Fang se întinse și-i înșfăcă încheietura.

Fata știa ce urmează. Se pregăti pentru pumni și lovituri cu piciorul în coaste, unde nu se vedeau vânătăile, dar mătușica nu făcu decât s-o târască înapoi spre scaun.

— O să te *porţi frumos,* îi șopti, iar dinţii ei încleștaţi făgăduiau pedeapsa ce avea să vină.

Dar nu acum, nu în faţa peţitoarei. Mătușica prefera să-și manifeste cruzimea în particular. Peţitoarea Liew clipi, neluând în seamă ce se petrecea.

— Nu-ţi fie teamă, scumpo. Este ceva palpitant!

Rin se simţea ameţită. Se răsuci cu faţa spre părinţii adoptivi, străduindu-se să-și păstreze calmul vocii.

— Credeam că aveţi nevoie de mine la prăvălie.

Cumva, doar asta-i trecu prin minte să spună.

— De prăvălie se poate ocupa Kesegi, spuse mătușica Fang.

— Kesegi are *opt ani.*

— În curând o să crească, răspunse mătușica, cu ochii sclipind. Iar potenţialul tău soţ este, întâmplător, inspectorul pentru importuri al satului.

Atunci înțelese Rin. Familia Fang făcea un simplu troc: o orfană adoptată în schimbul monopolului aproape total asupra pieței negre de opiu din Tikany.

Unchiul Fang trase îndelung din pipă și expiră, umplând încăperea cu fum gros și dulceag.

— E un om bogat. O să fii fericită.

Nu, *familia Fang* o să fie fericită. Ei vor ajunge să importe opiu angro fără să mai risipească bani pentru mite. Dar Rin își ţinu gura – orice discuţie n-ar fi făcut decât să provoace durere. Era clar că familia Fang ar fi căsătorit-o chiar dacă ar fi trebuit s-o târască cu mâna lor până în patul matrimonial.

Ei n-o doriseră niciodată pe Rin. O luaseră când era prunc numai pentru că mandatul împărătesei de după cel de-al Doilea Război al Macului obligase toate gospodăriile cu mai puţin de trei copii să adopte orfani de război care altfel ar fi devenit hoţi și cerșetori.

Cum pruncuciderea nu era privită cu ochi buni în Tikany, familia Fang fusese nevoită s-o folosească pe Rin ca vânzătoare și curier pentru opiu încă de când ajunsese suficient de mare ca să poată număra. Totuși, în ciuda muncii gratuite, costurile pentru întreținerea și hrănirea ei erau mai mari decât era dispusă familia Fang să plătească. Acum aveau ocazia să scape de povara financiară pe care o reprezenta.

Negustorul acela își putea permite s-o hrănească și s-o îmbrace pe Rin pentru tot restul vieţii ei, explică peţitoarea. Ea nu trebuia decât să-i fie soţie tandră, să-i facă copii și să aibă grijă de gospodăria lui (care, după cum sublinie Liew, avea nu una, ci *două* băi interioare). Era o afacere mult mai bună decât ar fi putut spera să obţină altfel o orfană de război ca Rin, fără familie sau relaţii.

Un soţ pentru Rin, bani pentru peţitoare și droguri pentru familia Fang.

— Uau, zise Rin abia auzit. Podeaua părea să i se clatine sub picioare. Minunat. Chiar minunat. Splendid.

Peţitoarea zâmbi din nou.

Rin își ascunse panica și se strădui să-și păstreze răsuflarea egală până când peţitoarea fu condusă afară. Făcu o plecăciune adâncă în

fața familiei Fang și, ca o fată adoptivă devotată, le mulțumi pentru eforturile depuse ca să-i asigure un viitor așa stabil.

Se întoarse la prăvălie. Munci în tăcere până se lăsă întunericul, luă comenzi, făcu inventarul și scrise comenzile noi în registru.

Când făceai inventarul, trebuia să fii foarte atent cum scrii cifrele. Era foarte simplu să faci un nouă să semene cu un opt. Și mai ușor era să faci un unu să semene cu un șapte...

Mult după apusul soarelui, Rin închise prăvălia și încuie ușa în urma ei.

După aceea vârî sub bluză un pachet cu opiu furat și o luă la fugă.

— Rin?

Un omuleț zbârcit deschise ușa bibliotecii și o privi.

— Pe Marea Țestoasă! Ce cauți aici? Plouă cu găleata.

— Am venit să returnez o carte, zise ea, ținând în mână un săculeț impermeabil. Și mă mărit.

— Ah. Ah! Cum? Intră.

Preceptorul Feyrik preda cursuri serale gratuite pentru copiii țăranilor din Tikany, care altfel ar fi rămas analfabeți. Rin avea mai multă încredere în el decât în oricine altcineva și îi înțelegea mai bine decât oricine altcineva slăbiciunile.

Ceea ce-l făcea cheia de boltă a planului ei de evadare.

— A dispărut vaza, remarcă ea când aruncă o privire prin biblioteca ticsită.

Feyrik aprinse o flăcăruie în vatră și trase două perne în fața ei. Îi făcu semn să se așeze.

— O decizie proastă. De fapt, o seară proastă în general.

Bătrânul avea o nefericită pasiune pentru Divizii, un joc foarte popular în tripourile din Tikany. N-ar fi fost chiar așa de periculos, dacă l-ar fi jucat mai bine.

— N-are nicio logică, zise preceptorul, după ce Rin îi povesti veștile pețitoarei. De ce să te mărite familia Fang? Nu ești tu cea mai bună sursă de muncă gratuită a lor?

— Ba da, dar își închipuie că aș fi mai folositoare în patul inspectorului pentru importuri.

Feyrik păru revoltat.

— Ai tăi sunt niște idioţi.

— Deci o s-o faci, zise ea plină de speranţă. O să m-ajuţi.

Preceptorul oftă.

— Draga mea, dacă familia te-ar fi lăsat să studiezi cu mine când erai mai mică, ne-am fi putut gândi la așa ceva... Le-am *zis* atunci, i-am spus *ei* că s-ar putea să ai potenţial. Dar în stadiul ăsta vorbești despre ceva imposibil.

— Dar...

Feyrik ridică mâna.

— Peste douăzeci de mii de elevi susţin anual examenul Keju și doar trei mii intră la academii. Dintre aceia, numai o mână sunt din Tikany. Ai concura împotriva unor copii bogaţi – copii de neguțători, copii de nobili –, care au studiat toată viaţa pentru asta.

— Dar am învățat și eu cu tine. Cât de greu poate fi?

Preceptorul chicoti.

— Poţi să citești. Poţi să folosești abacul. Nu asta-i pregătirea necesară ca să treci Keju. Keju testează cunoștinţe aprofundate de Istorie, Matematici avansate, Logică și Clasici...

— Cele patru Subiecte Nobile, știu, zise ea nerăbdătoare. Dar eu citesc repede. Știu mai multe caractere decât cei mai mulţi adulţi din satul ăsta. Sigur mai multe decât familia Fang. Pot să ţin pasul cu elevii tăi, dacă mă lași să-ncerc. Nici măcar nu trebuie să iau parte la lecţii. N-am nevoie decât de cărţi.

— Să citești cărţi e una, zise preceptorul, dar să te pregătești pentru Keju este cu totul altceva. Elevii mei pentru Keju își petrec toată viaţa studiind pentru test: nouă ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Tu lucrezi mai mult de-atât în prăvălie.

— Pot să-nvăţ la prăvălie, protestă ea.

— N-ai și îndatoriri acolo?

— Pot să... ăăă... fac mai multe lucruri deodată.

Feyrik o privi o clipă neîncrezător, apoi clătină din cap.

— N-ai avea decât doi ani la dispoziţie. Nu se poate.

— Dar n-am nicio altă opţiune, răspunse ea piţigăiat.

În Tikany, o fată nemăritată ca Rin nu valora nici cât un cocoș pederast. Și-ar fi putut duce viața ca servitoare în gospodăria vreunui bogătaș... dacă găsea oamenii potriviți pe care să-i mituiască. Altfel, opțiunile ei erau o combinație între prostituție și cerșit.

Se exprimase teatral, dar nu hiperbolic. Putea să plece din sat, probabil cu suficient opiu furat ca să-și cumpere un bilet în caravană spre altă provincie... dar încotro? N-avea prieteni sau familie; n-avea pe nimeni care să-i sară în ajutor dacă era jefuită sau răpită. N-avea aptitudini remarcabile. Nu ieșise niciodată din Tikany; nu știa absolut nimic despre supraviețuirea în oraș.

Și dacă ar fi prins-o cu atâta opiu la ea... Deținerea de opiu era o infracțiune capitală în imperiu. Ar fi fost târâtă în piața orașului și decapitată public, cea mai recentă victimă în războiul zadarnic al Împărătesei împotriva drogurilor.

N-avea decât varianta asta. Trebuia să-l facă pe preceptorul Feyrik să se răzgândească.

Ridică în mână cartea pe care venise s-o înapoieze.

— Ăsta-i Mengzi. *Reflecții asupra artei guvernării.* N-am avut-o decât trei zile, așa-i?

— Da, răspunse el fără să-și verifice registrul.

Rin îi dădu cartea.

— Citește-mi un paragraf. Oricare.

Preceptorul părea tot neîncrezător, dar deschise cartea la mijloc ca să-i facă pe plac.

— Sentimentul de compasiune este principiul...

— Binefacerii, completă ea. Sentimentul de rușine și aversiune este principiul echității. Sentimentul de modestie și serviabilitate este principiul... principiul... ăăă... proprietății. Și sentimentul de aprobare și dezaprobare este principiul cunoașterii.

Feyrik ridică dintr-o sprânceană.

— Și ce înseamnă asta?

— Habar n-am, recunoscu ea. Sincer, nu-l înțeleg deloc pe Mengzi. Am memorat doar.

Preceptorul răsfoi până spre sfârșitul cărții, alese alt pasaj și citi:

— Ordinea este prezentă în împărăția pământească atunci când toate ființele își înțeleg locul. Toate ființele își înțeleg locul când își

îndeplinesc rolurile create pentru ele. Peștele nu încearcă să zboare. Dihorul nu încearcă să înoate. Numai când fiecare ființă respectă ordinea cerească poate fi pace.

Închise cartea și ridică privirea.

— Ce zici de pasajul ăsta? Înțelegi ce înseamnă?

Rin știa ce încerca să-i spună Feyrik.

Nikara credeau în roluri sociale strict definite, o ierarhie rigidă în care erau ţintuiţi cu toţii de la naștere. Fiecare își avea propriul loc sub soare. Prinţișorii deveneau Căpetenii de război, cadeţii deveneau soldaţi, iar fetele de prăvălie orfane din Tikany trebuiau să se mulţumească să rămână fete de prăvălie orfane în Tikany. Keju ar fi trebuit să fie o instituţie meritocrată, dar numai clasele bogate aveau suficienţi bani ca să-și permită preceptorii de care aveau nevoie copiii ca să poată absolvi testul.

Ei bine, la naiba cu ordinea cerească a lucrurilor! Dacă rolul ei sorocit pe lumea asta era să se mărite cu un bătrân scârbos, atunci Rin era decisă să-l rescrie.

— Înseamnă că sunt bună la memorat pasaje lungi de tâmpenii, zise ea.

Preceptorul rămase tăcut o clipă.

— N-ai memorie eidetică, spuse el în cele din urmă. Eu te-am învăţat să citești. Mi-aș fi dat seama.

— N-am, recunoscu ea. Dar sunt încăpăţânată, învăţ din greu și chiar nu vreau să mă mărit. Mi-a luat trei zile să-l memorez pe Mengzi. A fost o carte subţire, așa că probabil îmi va trebui o săptămână întreagă pentru textele mai lungi. Dar câte texte sunt pe lista pentru Keju? Douăzeci? Treizeci?

— Douăzeci și șapte.

— Atunci o să le învăţ pe dinafară pe toate. Absolut pe toate. Asta-i tot ce-ţi trebuie ca să treci Keju. Celelalte subiecte nu sunt grele; la clasici își prinde lumea urechile. Așa mi-ai spus tu.

Ochii lui Feyrik se îngustau acum, iar expresia nu-i mai era neîncrezătoare, ci calculată. Rin știa expresia asta. Era cea pe care o avea când încerca să-și prevadă câștigul la Divizii.

În Nikan, succesul unui preceptor era legat de reputaţia lui pentru rezultatele la Keju. Atrăgeai clienţi, dacă elevii tăi intrau într-o

academie. Mai mulți elevi însemnau mai mulți bani, iar pentru un jucător plin de datorii ca Feyrik conta fiecare elev nou. Dacă Rin intra într-o academie, afluența de elevi ce ar fi urmat l-ar fi putut scăpa de niște datorii urâte.

— Înscrierile n-au mers prea bine anul ăsta, nu? insistă ea.

Feyrik se strâmbă.

— E an de secetă. Bineînțeles că admiterile nu merg bine. Nu-s multe familii dispuse să plătească o taxă când copiii lor oricum abia dacă au o șansă să absolve.

— Dar eu pot, zise ea. Și, când o să intru, o să ai un elev care a fost admis la academie. Cum crezi c-o să meargă înscrierile după aia?

Preceptorul clătină din cap.

— Rin, nu ți-aș putea lua banii de taxă cu inima împăcată.

Asta ridica o a doua problemă. Fata își adună curajul și-l privi în ochi.

— E-n regulă. Nu pot să plătesc taxa.

Era clar că bărbatului nu-i surâdea deloc ideea.

— Nu câștig nimic la prăvălie, zise ea înainte ca Feyrik să apuce să spună ceva. Inventarul nu-i al meu. Nu primesc niciun salariu. Am nevoie să mă ajuți să studiez pentru Keju gratuit și de două ori mai repede decât îi instruiești pe ceilalți elevi ai tăi.

Preceptorul începu să clatine iarăși din cap.

— Draga mea fată, nu pot... Asta e...

Era momentul să-și joace ultima carte. Rin își scoase săculețul de piele de sub scaun și-l trânti pe masă. Acesta lovi lemnul cu o plesnitură zdravănă și satisfăcătoare.

Ochii lui Feyrik o urmăriră cu atenție când vârî o mână în săculeț și scoase un pachet greu, cu miros dulceag. Apoi încă unul. Și apoi încă unul.

— Ăsta-i opiu de calitatea întâi în valoare de șase taeli[1],spuse ea calm.

Șase taeli însemna jumătate din câștigul preceptorului într-un an întreg.

— L-ai furat de la familia Fang, zise el stânjenit.

Rin ridică din umeri.

— Contrabanda-i o afacere dificilă. Familia Fang știe riscurile. Dispar tot timpul pachete. Și ei nu prea pot să reclame la magistrat.

Preceptorul își răsuci mustățile lungi.

— Nu vreau să-i calc pe bătături.

Se temea pe bună dreptate. Localnicii din Tikany n-o înșelau pe mătușica Fang... dacă le păsa de siguranța lor personală. Era răbdătoare și imprevizibilă ca un șarpe. Putea lăsa să treacă ani de zile de la o greșeală și apoi lovea cu o alică otrăvită bine țintită.

Însă Rin își acoperise urmele.

— Unul dintre transporturi i-a fost confiscat săptămâna trecută de autoritățile din port, zise ea. Și încă n-a avut timp să facă inventarul. Am marcat pachetele astea ca fiind pierdute. Nu le poate lua urma.

— Pot să te bată însă.

— Nu prea tare. Rin se sili să ridice din umeri. Nu pot duce la măritiș mărfuri deteriorate.

Feyrik se uita țintă la săculeț, cu o lăcomie evidentă.

— De acord, zise el în cele din urmă și se întinse după opiu.

Rin îi smulse săculețul din față.

— Patru condiții. Prima, îmi predai. A doua, îmi predai gratis. A treia, nu fumezi când îmi predai. Și a patra, dacă spui cuiva de unde ai ăsta, le spun creditorilor de unde să te ia.

Preceptorul se uită urât la ea o vreme, apoi încuviință din cap. Rin își drese vocea.

— În plus, vreau să păstrez cartea asta.

Bărbatul îi zâmbi strâmb.

— Ai fi o prostituată îngrozitoare. N-ai farmec.

— Nu, zise mătușica Fang. Avem nevoie de tine la prăvălie.

— O să studiez seara, răspunse Rin. Sau în pauze.

Chipul mătușicii se încreți în timp ce curăța tigaia wok. La ea, totul era aspru: expresia, o manifestare de nerăbdare și iritare; degetele, înroșite după ore în șir de făcut curățenie și spălat rufe; vocea, răgușită

de cât ţipase la Rin, la băiatul lor, Kesegi, la contrabandiștii angajaţi, la unchiul Fang, care zăcea fără vlagă în camera lui îmbâcsită de fum.

— Ce i-ai promis? întrebă ea bănuitoare.

Rin se crispă.

— Nimic.

Mătușica trânti brusc wokul pe blat și Rin tresări, îngrozită dintr-odată că furtul fusese descoperit.

— Ce-i așa de rău să te căsătorești? întrebă mătușica. Eu m-am măritat cu unchiul tău când eram mai mică decât ești tu acum. Toate fetele din sat o să fie măritate înainte de șaisprezece ani. Crezi că ești mult mai bună decât ele?

Rin se simţi așa de ușurată, încât trebui să-și aducă aminte să se prefacă rușinată cum se cuvine.

— Nu. Adică nu cred.

— Crezi că va fi chiar așa rău? Glasul mătușicii deveni periculos de scăzut. Ce e, de fapt? Ţi-e frică să-mparţi patul cu el?

Rin nici măcar nu se gândise la asta, dar acum gândul acela îi puse un nod în gât.

Buzele mătușicii se arcuiră într-un zâmbet amuzat.

— Prima noapte e cea mai rea, asta recunosc. Ţine un tampon de vată în gură ca să nu-ţi muști limba. Nu ţipa, decât dacă vrea el. Ţine capul la cutie și fă ce zice el – prefă-te că ești sclava lui casnică mică și tăcută până când ajunge să aibă încredere în tine. Și după aia? Începi să-l îndopi cu opiu – la început doar câte un pic, deși mă-ndoiesc că n-a mai fumat niciodată. După aia îi dai tot mai mult, în fiecare zi. Dă-i-l seara, imediat ce termină cu tine, ca să-l asocieze permanent cu plăcerea și puterea. Dă-i tot mai mult, până va fi complet dependent și de opiu, și de tine. Lasă-l să-i distrugă trupul și mintea. O să fii măritată mai mult sau mai puţin cu un cadavru care încă răsuflă, da, însă o să ai bogățiile, proprietățile și puterea lui. Mătușica își înclină capul. Și atunci te-ar durea așa de tare să împarţi patul cu el?

Lui Rin îi venea să vomite.

— Dar nu...

— De copii ţi-e teamă? Mătușica Fang lăsă capul într-o parte. Există întotdeauna căi să-i omori în pântec. Lucrezi în farmacie. Știi bine.

Dar o să vrei să-i dai cel puţin un fiu. Să-ţi consolidezi poziţia de primă nevastă, ca să nu-și poată risipi bunurile pe vreo concubină.

— Dar nu vreau, zise Rin sugrumat.

„Nu vreau să fiu ca tine."

— Și cui îi pasă ce vrei tu? întrebă încet mătușica. Tu ești *orfană de război.* N-ai părinţi, n-ai statut și n-ai relaţii. Ai noroc că inspectorului nu-i pasă că nu ești drăguţă, ci doar că ești tânără. Mai mult de-atâta nu pot face pentru tine. N-o să mai ai și altă ocazie.

— Dar Keju...

— *Dar Keju,* o maimuţări mătușica. Când ai ajuns așa de ruptă de realitate? Crezi că *tu o* să te duci la o academie?

— Așa cred. Rin își îndreptă spatele și încercă să insufle încredere în sine cuvintelor. „Calmează-te. Încă mai ai un avantaj." Și tu o să mă lași. Pentru că într-o bună zi autorităţile s-ar putea să înceapă să întrebe de unde vine opiul.

Mătușica o cercetă o vreme.

— Vrei să mori? o întrebă.

Rin știa că nu era o ameninţare goală. Mătușica Fang era perfect capabilă să pună capăt oricărei trebușoare dubioase. Fata o văzuse făcând asta. Își petrecuse cea mai mare parte a vieţii încercând să se asigure că nu devenea ea *însăși* o trebușoară dubioasă.

Însă acum putea să riposteze.

— Dacă dispar, preceptorul Feyrik va spune autorităţilor exact ce mi s-a întâmplat, zise ea cu glas tare. Și o să-i spună și băiatului tău ce ai făcut.

— Lui Kesegi n-o să-i pese, o luă în râs mătușica.

— Eu l-am crescut pe Kesegi. Mă iubește, replică Rin. Și tu-l iubești. Nu vrei să știe ce faci. De-asta nu-l trimiţi la prăvălie. Și de-asta mă pui să-l ţin în camera lui când ieși să te-ntâlnești cu contrabandiștii.

Asta puse capac. Mătușica se holba la ea, cu gura căscată și nările fremătând.

— Măcar lasă-mă să-ncerc, se milogi Rin. N-are cum să te deranjeze dacă mă lași să-nvăţ. Dacă trec, atunci scapi în sfârșit de mine... și dacă pic, tot îţi rămâne fata de măritat.

Mătușica apucă wokul. Rin se încordă instinctiv, dar femeia nu făcu decât să înceapă să-l frece iar cu înverșunare.

— Dacă-nveţi în prăvălie, te-arunc în stradă, spuse mătușica. N-am nevoie de genul ăsta de răzbunare pe inspector.

— De acord, minţi Rin cu seninătate.

Mătușica Fang pufni.

— Și ce se-ntâmplă dacă intri? Cine o să-ţi plătească taxele, dragul tău preceptor ajuns la sapă de lemn?

Rin ezită. Sperase că familia Fang i-ar fi putut da banii de zestre ca taxă, dar acum își dădea seama că fusese o speranţă tâmpită.

— La Sinegard nu există taxă de școlarizare, îi atrase ea atenţia.

Mătușica izbucni în râs.

— Sinegard! Crezi c-o să intri la Sinegard?

Rin ridică privirea.

— Aș putea.

Academia militară de la Sinegard era cea mai prestigioasă instituţie din imperiu, unde se pregăteau viitori generali și oameni de stat, dar recruta rareori, aproape niciodată, din sudul rural.

— Chiar *ești* desprinsă de realitate. Mătușica pufni din nou. Bine – învaţă dacă vrei, dacă asta te face fericită. Susţine neapărat Keju. Dar dacă pici, *o să te măriţi* cu inspectorul ăla. Și o să fii recunoscătoare.

În seara aceea, sprijinind cu grijă o lumânare furată pe podeaua dormitorului înghesuit pe care-l împărţea cu Kesegi, Rin deschise primul ei manual pentru Keju.

Keju testa cele Patru Materii Nobile: Istoria, Matematica, Logica și Clasicii. Birocraţia imperială din Sinegard considera aceste materii esenţiale pentru dezvoltarea unui cărturar și a unui om de stat. Rin trebuia să le înveţe pe toate până împlinea șaisprezece ani.

Își stabilise un program strict: în fiecare săptămână trebuia să termine cel puţin două cărţi și în fiecare zi trebuia să alterneze două materii. Seară de seară, după ce închidea prăvălia, dădea fuga la preceptorul Feyrik de unde revenea acasă, cu braţele încărcate de cărţi noi.

Istoria era cel mai ușor de învățat. Istoria Nikanului era o saga fascinantă de războaie neîntrerupte. Imperiul se formase cu o mie de ani în urmă, sub preaputernica spadă a nemilosului Împărat Roșu, care distrusese ordinele monastice răspândite pe tot continentul și înființase un stat unificat de o întindere nemaiîntâlnită. Fusese prima dată când poporul nikara se considerase o singură națiune. Împăratul Roșu uniformizase graiul nikara, pusese în circulație un set unitar de măsuri și greutăți și construise un sistem de drumuri care asigura legăturile într-un teritoriu vast.

Dar nou-născutul Imperiu Nikara nu rezistase după moartea Împăratului Roșu. Numeroșii săi moștenitori transformaseră țara într-un haos însângerat în decursul Erei statelor războinice care urmase și divizase Nikanul în douăsprezece provincii rivale.

De atunci imensa țară fusese reunificată, cucerită, exploatată, destrămată și apoi din nou unificată. Nikanul purtase război, pe rând, cu hanii hinterlandezii din nordul îndepărtat și occidentalii înalți de dincolo de marea cea mare. De ambele dăți, Nikanul se dovedise prea întins ca să îndure multă vreme ocupația străină.

Dintre toți cei care încercaseră să cucerească Nikanul, Federația Mugen fusese cel mai aproape de victorie. Țara insulară atacase Nikanul într-un moment în care tulburările interne între provincii erau la apogeu. Nikanul avusese nevoie de două Războaie ale Macului și de cincizeci de ani de ocupație sângeroasă ca să-și recucerească independența.

Împărăteasa Su Daji, ultimul membru în viață al triadei ce preluase conducerea statului în timpul celui de-al Doilea Război al Macului, conducea acum un teritoriu format din douăsprezece provincii care nu reușiseră niciodată să realizeze unitatea impusă de Împăratul Roșu.

Din punct de vedere istoric, Imperiul Nikara se dovedise de necucerit. Era însă instabil și dezbinat, iar actuala perioadă de pace nu promitea să dureze.

Rin învățase un lucru cert despre istoria țării ei: singurul lucru statornic din Imperiul Nikara era războiul.

A doua materie, Matematica, era o corvoadă. Nu era din cale-afară de solicitantă, ci plicticoasă și obositoare. Keju nu încerca să selecteze matematicieni geniali, ci mai degrabă elevi care să se poată ocupa de

domenii precum finanțele țării și registrele contabile. Rin ținea contabilitatea pentru familia Fang încă de când învățase să facă adunări și era înzestrată cu abilitatea de a jongla în minte cu sume mari de bani. Mai trebuia să se pună la punct cu teoremele de trigonometrie mai abstracte, despre care presupunea că sunt importante pentru bătălii navale, dar descoperise că era de-a dreptul plăcut să le învețe.

Secțiunea a treia, Logica, îi era complet străină. Keju propunea ghicitori logice sub formă de întrebări cu răspuns deschis. Fata răsfoi o carte cu exerciții de simulare a examenului. Prima întrebare era: *Un cărturar care merge pe un drum intens circulat trece pe lângă un păr. Pomul este atât de încărcat de fructe, încât crengile se apleacă sub greutatea lor. Totuși, cărturarul nu culege perele. De ce?*

„Pentru că nu-i copacul lui", se gândi Rin imediat. „Pentru că s-ar putea ca proprietarul să fie mătușica Fang și să-i spargă capul cu lopata." Dar aceste răspunsuri erau fie morale, fie posibile. Răspunsul la ghicitoare trebuia să fie conținut chiar în întrebare. În mod sigur în scenariul dat exista o concluzie eronată, o contradicție.

Rin trebui să se gândească mult până să găsească răspunsul: „Dacă un copac aflat pe un drum circulat are așa multe fructe, probabil că este ceva în neregulă cu fructele."

Cu cât făcea mai multe exerciții, cu atât întrebările i se păreau niște jocuri, iar rezolvarea lor îi oferea satisfacții. Rin desenă schițe în praf, studie structurile silogismelor și memoră erorile de logică cel mai des întâlnite. În câteva luni, putea răspunde la genul acela de întrebări în doar câteva secunde.

De departe, cel mai prost stătea la Clasici. Era excepția în orarul ei cu alternanțe. Trebuia să studieze Clasicii în fiecare zi.

Pentru secțiunea aceea din Keju, elevii trebuiau să reproducă, să analizeze și să compare texte dintr-o bibliografie prestabilită de douăzeci și șapte de cărți. Acestea nu erau scrise în graiul modern, ci în vechiul nikara, celebru pentru tiparele gramaticale impredictibile și pronunția înșelătoare. Cărțile conțineau poeme, tratate filosofice și eseuri despre arta guvernării, scrise de cărturari legendari din trecutul Nikanului. Scopul lor era să modeleze caracterul moral al viitorilor

oameni de stat ai națiunii și erau, fără excepție, imposibil de derutante.

Spre deosebire de Logică și Matematică, Rin nu putea rezolva rațional problema Clasicilor. Clasicii necesitau o bază de cunoștințe pe care majoritatea elevilor și-o dezvoltau treptat încă de când începeau să citească. În doi ani, Rin trebuia să simuleze mai mult de cinci ani de studiu neîntrerupt.

În acest scop, deprinse niște abilități extraordinare de învățat pe de rost.

Recita de la coadă la cap în timp ce se plimba pe marginea vechilor ziduri de apărare care înconjurau Tikany. Recita cu viteză dublă în timp ce sărea pe stâlpii de pe lac. Mormăia pentru sine în prăvălie, răstindu-se enervată ori de câte ori o întrerupeau clienții ca să-i ceară ajutorul. Nu adormea până nu rostea fără greș lecțiile din ziua aceea. Se trezea intonând citate clasice, ceea ce-l îngrozea pe Kesegi, care credea că-i posedată de stafii. Și, într-un fel, era – visa poeme antice scrise de voci demult dispărute și se trezea tremurând din coșmaruri în care le spusese greșit.

„Calea Cerului funcționează neîncetat și nu lasă nicăieri acumulări de influență, așa încât toate lucrurile sunt aduse la perfecțiune de ea... așa funcționează Calea și tot ce există sub ceruri se întoarce spre ea și tot ce ființează sub mări se supune ei.”

Rin lăsă din mână *Analele* lui Chuang-Tzu și se încruntă. Nu numai că habar n-avea despre ce vorbea Chuang-Tzu, dar nu pricepea nici de ce insista el să scrie în cel mai enervant stil înflorit cu putință.

Înțelegea foarte puțin din ce citea. Până și cărturarii de la Muntele Yuelu aveau probleme să-i înțeleagă pe clasici; nimeni nu se putea aștepta ca ea să prindă înțelesul de una singură. Și pentru că n-avea timpul sau pregătirea necesare pentru a cerceta în profunzime textele – și pentru că nu-i trecea prin cap niciun sistem mnemonic folositor, nicio scurtătură pentru învățatul clasicilor – trebuia să-i învețe pur și simplu pe de rost și să spere că va fi suficient.

Mergea peste tot cu o carte în mână. Învăța în timp ce mânca. Iar când obosea, își invoca în cap diverse imagini, spunându-și povestea celui mai îngrozitor viitor cu putință.

„Mergi pe culoar într-o rochie care nu-ţi vine. Tremuri. El te așteaptă în celălalt capăt. Se uită la tine de parcă ești un porc suculent, îngrășat, o halcă de carne marmorată pe care o cumpără. Își întinde saliva pe buzele uscate. Nu-și îndepărtează privirea de tine cât durează banchetul. Când se termină, te duce în dormitorul lui. Te împinge peste cearșafuri.”

Se cutremura. Strângea ochii. Îi redeschidea și găsea pagina unde rămăsese.

Până să împlinească cincisprezece ani, Rin memorase un volum mare de literatură nikara și putea reda cea mai mare parte a lui. Dar tot mai făcea greșeli: sărea cuvinte, încurca propoziţii complexe și amesteca ordinea strofelor.

Era destul de bine, știa și ea, să intre la o facultate pentru profesori sau la o academie medicală. Bănuia că ar putea intra chiar și la institutul cărturarilor de pe Muntele Yuelu, unde cele mai strălucite minţi din Nikan creau lucrări literare extraordinare și meditau la misterele naturii.

Dar nu-și putea permite niciuna dintre academiile acelea. Ea *trebuia* să intre la Sinegard. Trebuia să intre printre elevii cu cele mai bune note nu doar din sat, ci din toată ţara. Altfel, cei doi ani de studiu ar fi fost pierduţi.

Trebuia să aibă o memorie perfectă.

Renunţă la somn.

Ochii i se înroșiră și se umflară. I se învârtea capul din cauza zilelor de toceală. Când se duse într-o seară la preceptorul Feyrik să ia un set nou de cărţi, avea privirea disperată și înlăcrimată. Se uită dincolo de el când îi vorbi. Cuvintele lui îi trecură pe deasupra capului ca niște nori; abia îi sesiză prezenţa.

— Rin! Uită-te la mine. Ea inspiră brusc și-și sili ochii să se concentreze asupra formei lui nedeslușite. Cum reziști? o întrebă Feyrik.

— Nu pot s-o fac, șopti ea. Nu mai am decât două luni și nu pot s-o fac. Totul îmi iese din minte imediat ce l-am citit și...

Pieptul i se ridica și cobora foarte rapid.

— Of, Rin.

Cuvintele i se revărsară din gură. Vorbi fără să gândească.

— Ce se-ntâmplă dacă nu trec examenul? Și dacă ajung să mă mărit până la urmă? Presupun că pot să-l omor. Să-l sufoc cu perna când doarme, știi? Aș moșteni averea? Asta ar fi bine, nu? Începu să râdă isteric. Pe obraji îi curgeau lacrimi. E mai ușor decât să-l droghez. N-o să *știe* nimeni niciodată.

Feyrik se ridică iute și trase un taburet.

— Stai jos, copilă.

Rin dârdâia.

— Nu pot. Mai trebuie să parcurg *Crestomația* lui Fuzi până mâine.

— Runin. Stai jos.

Se prăbuși pe scăunel. Preceptorul se așeză în fața ei și-i cuprinse mâinile.

— O să-ți spun o poveste, zise el. Odată, nu demult, trăia un cărturar dintr-o familie foarte săracă. Era prea plăpând să muncească ore întregi pe câmp și singura lui șansă de a-și întreține părinții la bătrânețe era să câștige un post în administrație, ca să primească o leafă bună. Pentru asta, trebuia să fie înscris la o academie. Cu ultimele lui câștiguri, cărturarul a cumpărat un set de manuale și s-a înscris pentru Keju. Era foarte obosit, pentru că trudea la câmp toată ziua și nu putea să învețe decât noaptea.

Lui Rin i se închiseră ochii. Umerii i se ridicară și-și înăbuși un căscat.

Feyrik pocni degetele în fața ochilor ei.

— Cărturarul trebuia să găsească o cale să rămână treaz. Așa că și-a prins vârful cozii împletite de tavan, astfel încât de fiecare dată când îi cădea capul în față, părul îl trăgea în sus și durerea îl trezea. Zâmbi cu compasiune. Aproape ai reușit, Rin. Mai ai doar un pic. Te rog, nu comite o crimă conjugală.

Dar ea nu-l mai asculta.

— Durerea îl făcea să se concentreze, zise fata.

— Nu-i tocmai ce încercam eu să...

— Durerea îl făcea să se concentreze, repetă ea.

Durerea o putea face și *pe ea* să se concentreze.

Așa că ținu o lumânare lângă cărți, picurându-și ceară fierbinte pe braț dacă ațipea. Ochii îi lăcrimau de durere, își ștergea lacrimile și relua studiul.

În ziua examenului, brațele îi erau pline cu cicatrice de arsuri.

După aceea, preceptorul Feyrik o întrebă cum fusese la test. Nu putu să-i spună. Nici după câteva zile nu-și putea aduce aminte orele acelea îngrozitoare, epuizante. Erau un gol în memoria ei. Când încerca să-și aducă aminte cum răspunsese la o anumită întrebare, creierul i se bloca și n-o lăsa să retrăiască momentul.

Rin nu voia să-l retrăiască. Nu voia să se mai gândească niciodată la el.

Rezultatele erau anunțate după șapte zile. Trebuiau verificate, răsverificate și răs-răsverificate toate caietele din provincie.

Pentru Rin, fură niște zile insuportabile; abia dacă dormi. În ultimii doi ani, își petrecuse zilele învățând frenetic. Acum n-avea nimic de făcut – viitorul nu mai era în mâinile ei și știința aceea o făcea să se simtă mult mai rău.

Îi scotea din minți pe toți din casă cu foiala ei. Făcea greșeli în prăvălie. Dădu peste cap inventarul. Se răstea la Kesegi și se certa cu familia Fang mai mult decât ar fi fost cazul.

Nu numai o dată se gândise să mai fure un pachet de opiu și să-l fumeze. Auzise de femei din sat care se sinucideau înghițind cocoloașe de opiu. În orele întunecate ale nopții se gândise și ea la asta.

Totul se afla în anabioză. Se simțea de parcă plutea în derivă, întreaga ei existență fiind redusă la o singură notă.

Se gândi să-și facă planuri de rezervă, pregătiri să fugă din sat în caz că nu reușea la test. Dar mintea refuza să-i zăbovească la așa ceva. Nu-și putea concepe viața după Keju, pentru că s-ar putea să nu mai existe viață după Keju.

Rin se simţea atât de deznădăjduită încât, pentru prima dată în viaţă, se rugă.

Familia Fang era departe de a fi credincioasă. Se duceau la templul din sat în cel mai bun caz sporadic, mai ales ca să dea pachete cu opiu în spatele altarului de aur.

Nu erau deloc singuri în lipsa lor de devoţiune. Cândva, ordinele monastice avuseseră o influenţă mai mare chiar decât cea pe care o aveau acum Căpeteniile războinice, dar apoi venise Împăratul Roșu, zdrobind continentul în glorioasa sa aventură de unificare și lăsând în urmă călugări măcelăriţi și temple pustii.

Ordinele monastice nu mai existau acum, dar zeii rămăseseră: numeroase zeităţi ce reprezentau toate categoriile, de la temele cuprinzătoare ale iubirii și războiului la aspectele pământești ale bucătăriilor și gospodăriilor. Tradiţiile acelea erau păstrate de credincioși devotaţi care se ascunseseră, dar majoritatea sătenilor din Tikany frecventau templele doar din obișnuinţă ritualică. Nimeni nu credea cu adevărat – cel puţin, nimeni nu îndrăznea să recunoască. Pentru Nikara, zeii erau doar relicve ale trecutului: subiect de mituri și legende, dar nu mai mult de-atât.

Însă Rin nu risca. Într-o după-amiază devreme se strecură din prăvălie și aduse o ofrandă de găluști și rădăcină de lotus umplut pe soclurile celor Patru Zei.

În templu era liniște deplină. În miezul zilei, doar ea se afla acolo. Patru statui o priveau în tăcere cu ochi pictaţi. Rin șovăi în faţa lor. Nu era sigură la care ar trebui să se roage.

Le știa numele, bineînţeles: Tigrul Alb, Ţestoasa Neagră, Dragonul Azuriu și Pasărea de Cinabru. Știa că reprezentau cele patru direcţii cardinale, dar erau numai o mică submulţime din vastul panteon de zeităţi venerate în Nikan. În acest templu se mai aflau și altare pentru zei păzitori mai puţin importanţi, ale căror imagini atârnau pe pergamente aflate pe pereţi.

Așa de mulţi zei! Care era zeul rezultatelor la examene? Care era zeul fetelor de prăvălie nemăritate care voiau să rămână tot așa?

Se hotărî să se roage pur și simplu la toţi zeii.

— Dacă existaţi, dacă sunteţi acolo, sus, ajutaţi-mă. Daţi-mi o cale de ieșire din haznaua asta. Sau dacă nu puteţi, daţi-i un infarct

inspectorului pentru importuri.

Se uită în jur, prin templul pustiu. Ce urma? Întotdeauna își închipuise că rugăciunea implica mai mult decât vorbitul cu voce tare. Observă câteva bețișoare aromate nefolosite, așezate pe altar. Aprinse capătul unuia vârându-l în mangal și apoi îl flutură în aer.

Ar fi trebuit să țină fumul îndreptat spre zei? Sau ar fi trebuit să inspire ea fumul? Ținea capătul aprins spre nas, când, din spatele altarului apăru un îngrijitor al templului.

Se priviră mirați.

Rin îndepărtă încet bețișorul parfumat de nări.

— Bună, zise ea. Mă rugam.

— Te rog să pleci, spuse el.

Rezultatele urmau să fie afișate la prânz, în fața sălii de examen.

Rin închise prăvălia înaintea orei obișnuite și se duse în centru cu preceptorul Feyrik, cu jumătate de oră mai devreme. O mulțime însemnată se adunase deja, așa că-și găsiră un colț umbros la vreo sută de metri distanță și așteptară.

În fața sălii erau atât de mulți oameni, încât Rin nu văzu când fură afișate pergamentele, dar își dădu seama, pentru că brusc toată lumea începuse să strige și mulțimea se repezea înainte, înghesuindu-i.

Inima îi bătea așa de repede, că abia mai putea respira. Nu putea să vadă nimic în afară de spinările celor din fața ei. Se gândi că ar putea să vomite.

Când ajunseră în cele din urmă în față, lui Rin îi trebui multă vreme să-și găsească numele. Cercetă a doua jumătate a pergamentului, abia îndrăznind să răsufle. Sigur nu luase notă suficient de mare ca să intre în primii zece.

Nu vedea *Fang Runin* nicăieri.

Numai când se uită la preceptorul Feyrik și-l văzu plângând, își dădu seama ce se întâmplase.

Numele ei era chiar în fruntea pergamentului. Nu intrase în primii zece. Intrase în capul listei întregului sat. A întregii *provincii.*

Mituise un profesor. Furase opiu. Se arsese, îi minţise pe părinţii adoptivi, își abandonase îndatoririle în prăvălie și încălcase un acord de căsătorie.
Și se ducea la Sinegard.

CAPITOLUL 2

Ultima dată când Tikany trimisese un elev la Sinegard, magistratul local organizase un festival care durase trei zile. Slujitorii împărțiseră în stradă prăjituri cu pastă de fasole roșie și ulcioare cu vin de orez. Cărturarul, nepotul magistratului, plecase spre capitală în ovațiile țăranilor beți.

Anul acesta, nobilimea din Tikany se simţi destul de stânjenită că singurul loc la Sinegard fusese ocupat de o fată de prăvălie, orfană. La centrul de examene fură trimise câteva nedumeriri anonime. Când apăru la primărie ca să se înscrie, Rin fu reţinută o oră, timp în care supraveghetorii încercară să-i smulgă mărturisirea că ar fi copiat.

— Aveţi dreptate, spuse ea. Am primit răspunsurile de la organizatorul examenului. L-am sedus cu trupul meu de nubilă. M-aţi prins.

Supraveghetorii nu credeau că o fată fără educaţie formală ar fi putut absolvi Keju.

Le arătă urmele de arsuri.

— N-am ce să vă spun, pentru că n-am copiat, le zise ea. Și n-aveţi nicio dovadă. Am învăţat pentru examenul ăsta. M-am automutilat. Am citit până m-au usturat ochii. Nu puteţi să mă speriaţi să mărturisesc, pentru că spun adevărul.

— Gândește-te la consecinţe, se răsti supraveghetoarea. Înţelegi cât e de grav? Putem să-ţi anulăm nota și să te trimitem la închisoare pentru ce ai făcut. O să mori până să apuci să-ţi plătești amenzile. Dar dacă recunoști acum, putem să facem totul uitat.

— Nu, *voi* să vă gândiţi la consecinţe, se răsti și Rin. Dacă decideţi că nota mea e anulată, asta-nseamnă că o simplă *fată de prăvălie* a fost suficient de isteaţă să treacă de faimoasele voastre protocoale împotriva copiatului. Și asta-nseamnă că nu vă faceţi treaba bine. Și pun prinsoare că magistratul va fi foarte încântat să vă lase să vă asumaţi răspunderea dacă s-a copiat sau nu.

După o săptămână, toate acuzaţiile fură retrase. Oficial, magistratul din Tikany anunţă că notele au fost „o greșeală”. Nu spuse că Rin a copiat, dar nici nu-i validă nota. Supraveghetorii îi cerură să fie

discretă în legătură cu plecarea, amenințând stângaci s-o rețină în Tikany dacă nu se conformează.

Rin știa că era un bluf. Admiterea la Academia Sinegard era echivalentul unei convocări imperiale și orice fel de obstrucție – chiar și din partea autorităților provinciei – aproape că echivala cu trădarea. De aceea nici familia Fang n-o putea împiedica să plece, indiferent cât de mult și-ar fi dorit s-o oblige să se mărite.

Rin n-avea nevoie de validarea satului; nici a magistratului, nici a nobililor. Pleca, avea o cale de scăpare și asta era tot ce conta.

Formularele fură completate, scrisorile fură expediate. Rin era programată să se înscrie la Sinegard în prima zi a lunii următoare.

Destul de lesne de înțeles, despărțirea de familia Fang se făcu fără tam-tam. Niciunul dintre ei nu simțea nevoia să se prefacă prea trist că scăpau unii de alții.

Numai fratele vitreg al lui Rin, Kesegi, exprimă o dezamăgire sinceră.

— Nu pleca, scânci el, agățându-se de mantia ei de drum.

Rin se lăsă în genunchi și-l strânse tare la piept.

— Oricum te-aș fi părăsit, îi zise. Dacă nu ca să mă duc la Sinegard, atunci ca să plec la casa soțului meu.

Kesegi nu-i dădu drumul. Bâiguia jalnic.

— Nu mă lăsa cu *ea*.

Lui Rin i se strânse stomacul.

— O să fii bine, îi șopti la ureche lui Kesegi. Ești băiat. Și ești fiul ei.

— Dar nu-i corect.

— Așa-i viața.

Băiatul începu să se smiorcăie, dar Rin se retrase din îmbrățișarea lui ca de menghină și se ridică. Kesegi încercă să i se agațe de mijloc, însă ea îl împinse cu mai multă putere decât avusese de gând. El se împletici înapoi, uluit, și apoi deschise gura să urle cu forță.

Rin întoarse spatele chipului său brăzdat de lacrimi și se prefăcu preocupată să-și strângă baierele sacului de călătorie.

— Ah, taci din gură.

Mătușica Fang îl trase pe Kesegi de ureche și-l ciupi tare până când încetă plânsul. Se uită urât la Rin, care stătea în prag îmbrăcată cu hainele ei simple de drum. La sfârșitul verii, fata purta o tunică subțire

de bumbac și sandale reparate de două ori. Își ducea singurul schimb de haine într-o tașcă peticită atârnată pe umăr. Tot acolo avea și volumul de Mengzi, un set de pensule de scris primite în dar de la preceptorul Feyrik și o pungață cu bani. În tașcă se aflau toate bunurile ei de pe lumea asta.

Buzele mătușicii se arcuiră.

— Sinegard o să te mănânce de vie.

— Îmi asum riscul ăsta, răspunse Rin.

Spre marea ei ușurare, biroul magistratului îi asigurase doi taeli pentru drum; magistratul era obligat de dispoziția imperială să acopere toate costurile călătoriei. Cu un tael și jumătate, Rin și preceptorul Feyrik reușiseră să cumpere două locuri în căruță într-o caravană care mergea spre nord, către capitală.

— În zilele Împăratului Roșu, o mireasă neînsoțită care-și ducea cu ea zestrea putea călători din cel mai sudic punct al Provinciei Cocoșului până la vârfurile cele mai nordice ale Munților Wudang. Feyrik nu se putea abține să nu țină prelegeri în timp ce urcară în căruță. În zilele noastre, un soldat singuratic n-ar reuși să meargă nici trei kilometri.

Gărzile Împăratului Roșu nu mai patrulau de multă vreme prin munții din Nikan. Călătoria de unul singur pe vastele drumuri ale Imperiului era o modalitate sigură de a fi jefuit, ucis sau mâncat. Uneori, toate trei – și uneori nu în ordinea asta.

— Taxa voastră nu-i doar pentru un loc într-o căruță, le zise conducătorul caravanei când le luă monedele. Asigură și paza. Oamenii noștri sunt cei mai buni din branșă. Dacă dăm de Operă, o să-i băgăm imediat în sperieți.

Opera Roșie de Doi Bani era un cult religios de bandiți și proscriși bine cunoscuți pentru tentativele de asasinare a împărătesei după cel de-al Doilea Război al Macului. Se pierduse acum în legendă, dar rămânea vie în imaginația poporului nikara.

— Opera? întrebă Feyrik scărpinându-și distrat barba. N-am mai auzit numele ăsta de ani de zile. Mai există?

— S-au liniștit în ultimii zece ani, dar am auzit că ar fi fost zăriţi prin Munţii Kukhonin. Dacă avem noroc totuși, n-o să vedem nici picior de ei. Conducătorul caravanei se plesni peste centură. Mă duc să vă-ncarc lucrurile. Vreau să plec înainte să se facă și mai cald.

Caravana petrecu trei săptămâni pe drum, târându-se către nord, într-un ritm care lui Rin i se părea enervant de lent. Preceptorul Feyrik își petrecu timpul desfătând-o cu povești ale aventurilor sale în Sinegard cu zeci de ani în urmă, însă descrierile uluitoare despre oraș nu făceau decât s-o înnebunească de nerăbdare.

— Capitala e adăpostită la poalele lanţului muntos Wudang. Palatul și academia sunt clădite în munte, dar restul orașului se întinde în valea de dedesubt. Uneori, în zilele cu ceaţă, te uiţi peste creastă și parcă te afli deasupra norilor. Piaţa capitalei este mai mare decât tot Tikany. Poţi să te rătăcești prin ea... o să vezi muzicieni care cântă la fluiere din tărtăcuţe, negustori ambulanţi care pot prăji aluat de clătite în forma numelui tău, maeștri caligrafi care-ţi pictează evantaie în faţa ochilor pentru doar doi bănuţi. Apropo de asta. Va trebui să schimbăm astea la un moment dat.

Feyrik se bătu peste buzunarul unde ţinea ce mai rămăsese din banii lor de călătorie.

— În nord nu primesc taeli și arame? întrebă Rin.

Preceptorul chicoti.

— Tu chiar n-ai ieșit niciodată din Tikany, așa-i? Probabil că în Imperiul ăsta circulă douăzeci de feluri de monede – carapace de ţestoase, cochilii de scoici, lingouri de aur, argint, aramă... fiecare provincie are banii ei, pentru că n-au încredere în birocraţia imperială să le asigure masa monetară, iar provinciile mari au chiar câte două-trei monede. Singurul lucru pe care-l acceptă toată lumea sunt monedele de argint sinegardiene standard.

— Câte putem lua pe astea? întrebă Rin.

— Nu mult, spuse Feyrik, dar ratele de schimb vor fi tot mai proaste pe măsură ce ne apropiem de oraș. Cel mai bine le schimbăm înainte să ieșim din Provincia Cocoșului.

Preceptorul avea și o mulțime de avertismente despre capitală.

— Ține-ți banii tot timpul în buzunarul din față. Hoții din Sinegard sunt îndrăzneți și disperați. Am prins o dată un copil cu mâna în buzunar. S-a bătut pentru moneda mea chiar și după ce l-am prins cu mâța-n sac. Toată lumea o să încerce să-ți vândă câte ceva. Când te abordează cineva, privește înainte și fă-te că n-ai auzit, pentru că altfel o să te urmărească până în capul străzii. Sunt plătiți să te hărțuiască. Ferește-te de tăriile ieftine. Dacă cineva îți oferă vin de sorg la mai puțin de un lingou urciorul, nu e alcool adevărat.

Rin era îngrozită.

— Cum poate fi contrafăcut alcoolul?

— Amestecând vinul de sorg cu alcool metilic.

— Alcool metilic?

— Alcool din lemn. E otrăvitor; în doze mari, te face să orbești. Preceptorul își frecă barba. Și dacă tot veni vorba, ferește-te și de vânzătorii ambulanți de sos de soia. Unii folosesc păr de om ca să înlocuiască acizii din sosul de soia la preț mai mic. Am auzit că părul ajunge cumva și în aluatul de pâine și tăiței. Hmm… apropo de asta, mai bine eviți complet mâncarea de pe stradă. Poți să cumperi clătite pentru micul dejun cu două arame bucata, dar le prăjesc în ulei de rigolă.

— *Ulei de rigolă?*

— Ulei cules de pe stradă. Restaurantele mari își aruncă uleiul de gătit în rigole. Vânzătorii ambulanți îl adună și-l refolosesc.

Lui Rin i se întoarse stomacul pe dos. Feyrik întinse mâna și o trase de una dintre cozile strâns împletite.

— Va trebui să găsești pe cineva să ți le taie înainte să te duci la Academie.

Rin își atinse protector părul.

— Femeile sinegardiene nu-și lasă părul să crească?

— Femeile din Sinegard sunt așa de mândre de părul lor, că-l înmoaie în ouă crude ca să-i păstreze strălucirea. Nu-i vorba de

estetică. Nu vreau să te înhaţe cineva de pe alei. N-ar mai auzi nimeni de tine până n-ai apărea după luni de zile în vreun bordel.

Rin își privi cozile fără tragere de inimă. Avea pielea prea negricioasă și era prea sfrijită ca să fie considerată o frumuseţe, dar totdeauna i se păruse că părul ei lung și des era unul dintre cele mai de preţ bunuri ale sale.

— Chiar trebuie?

— Probabil că oricum te vor pune să-l tai la Academie, zise Feyrik. Și te vor și taxa. Frizerii sinegardieni nu-s ieftini. Își frecă barba în timp ce se gândea la alte avertismente. Ai grijă la banii falși. Îţi dai seama că un argint nu-i imperial, dacă va cădea pe partea cu Împăratul Roșu de zece ori la rând. Dacă vezi pe cineva culcat la pământ fără răni vizibile, nu-l ajuta. O să spună că l-ai împins, o să te târască la tribunal și o să te dea în judecată să-ţi ia și cămașa de pe tine. Și ţine-te departe de casele de jocuri. Tonul preceptorului deveni tăios. Oamenii lor nu glumesc.

Rin începea să înţeleagă de ce plecase Feyrik din Sinegard, dar nimic din ce-i spunea nu-i putea domoli entuziasmul. Ba chiar îi sporea nerăbdarea să ajungă. N-avea să fie o necunoscătoare în capitală. N-avea să mănânce de pe stradă și să stea în mahalale. N-avea să se bată pentru resturi și să cerșească bănuţi pentru o masă. Își asigurase deja o poziţie. Era elevă în cea mai prestigioasă academie din tot Imperiul. Cu siguranţă că asta o ferea de pericolele orașului.

În seara aceea își tăie singură cozile cu un cuţit ruginit pe care-l împrumutase de la una dintre gărzile caravanei. Smuci lama cât îndrăzni de aproape de urechi, trecând-o înainte și înapoi până ce părul cedă. Îi luă mai mult decât își închipuise. Când termină, se uită un minut la cele două cozi groase de păr care-i stăteau în poală.

Se gândise să le păstreze, dar acum nu mai vedea nicio valoare sentimentală într-un asemenea gest. Erau doar smocuri de păr mort. Nici măcar n-ar fi putut să le vândă prea bine în nord – părul sinegardian era faimos pentru că era subţire și mătăsos și nimeni n-ar fi vrut pletele sârmoase ale unei ţărănci din Tikany. Așa că le aruncă din căruţă și le privi căzând în urmă pe drumul prăfuit.

Ajunseră în capitală chiar când Rin începea s-o ia razna de plictiseală.

Văzu de departe faimoasa Poartă de Est din Sinegard – un zid cenușiu impunător, încununat de o pagodă cu trei niveluri și împodobit cu o dedicație pentru Împăratul Roșu: *Forță Eternă, Armonie Eternă.*

„Ce ironie", își zise Rin, „pentru o țară care s-a aflat mai mult în război decât în vremuri de pace."

Pe când se apropiau de porțile arcuite dedesubt, caravana se opri brusc.

Rin așteptă. Nu se întâmplă nimic.

După ce trecură douăzeci de minute, Feyrik se aplecă din căruță și-l întrebă pe conducătorul caravanei.

— Ce se-ntâmplă?

— În față e un contingent al Federației, zise călăuza. Au venit pentru o dispută de graniță. Le verifică armele la poartă – o să mai dureze câteva minute.

Rin se îndreptă.

— Ăia sunt soldați ai Federației?

Nu mai văzuse niciodată soldați din Mugen; la sfârșitul celui de-al Doilea Război al Macului, toți cetățenii din Mugen fuseseră alungați din zonele ocupate și fie trimiși acasă, fie instalați în birouri diplomatice și comerciale restrânse de pe continent. Pentru nikara născuți după ocupație, ei erau năluci ale istoriei moderne – dăinuind veșnic în teritoriile de graniță, o amenințare mereu prezentă a cărei față rămânea necunoscută.

Mâna lui Feyrik țâșni și o prinse de încheietură înainte să apuce să sară din căruță.

— Treci înapoi.

— Dar vreau să văd!

— Nu. O prinse de umeri. *Niciodată* să nu-i privești pe soldații Federației. Dacă dai peste ei – dacă li se pare măcar că te-ai *uitat*

ciudat la ei te pot răni și o vor face. Încă au imunitate diplomatică. Nu le pasă de nimeni și nimic. Ai înțeles?

— Noi am *câștigat* războiul, zise ea sfidător. Ocupația s-a încheiat.

— *Abia* am câștigat războiul. Feyrik o trase și o sili să se așeze la loc. Și există un motiv pentru care toți instructorii voștri din Sinegard sunt preocupați doar să-l câștige pe următorul.

Cineva strigă un ordin în capul caravanei. Rin simți o hurducătură; apoi căruțele începură din nou să înainteze. Se aplecă peste margine, încercând să zărească ceva în față, dar nu văzu decât o uniformă albastră dispărând prin ușile grele.

Și apoi, în sfârșit, intrară pe poartă.

Piața din centru îi luă cu asalt simțurile. Rin nu mai văzuse niciodată atâția oameni sau *obiecte* într-un singur loc în același timp. Fu repede copleșită de larma asurzitoare a mușteriilor care se tocmeau la preț cu negustorii, de culorile aprinse ale sculurilor înflorate de mătase înșirate pe panouri mari și de mirosurile înțepător-dulcege de durian și boabe de piper, care se ridicau de pe grătarele ambulante ale vânzătorilor.

— Ce *albe* sunt femeile aici! se minună ea. Ca fetele din fresce.

Cu cât înaintaseră spre nord, nuanțele de piele pe care le văzuse din caravană urcaseră pe scara culorilor. Fata știa că locuitorii din provinciile nordice erau industriași și oameni de afaceri. Erau cetățeni cu rang și mijloace financiare; nu munceau la câmp ca fermierii din Tikany. Dar nu se așteptase ca diferențele să fie atât de pronunțate.

— Sunt livide, așa cum le vor fi și cadavrele, zise nepăsător Feyrik. Sunt îngrozite de soare.

Mormăi iritat când trecură pe lângă el două femei cu umbrele de soare, pocnindu-l întâmplător în față. Rin descoperi repede că Sinegardul avea capacitatea unică de a-i face pe nou-veniți să se simtă cât se poate de puțin bine-veniți.

Preceptorul Feyrik avusese dreptate – toată lumea din Sinegard voia bani. Negustorii țipau la ei stăruitor din toate direcțiile. Înainte să coboare măcar din căruță, un hamal se oferise să-i care bagajele – doi saci de călătorie ridicol de ușori – în schimbul a opt arginți imperiali.

Rin se împotrivise; însemna aproape un sfert din cât plătiseră pentru un loc în caravană.

— Le duc eu, se bâlbâise ea, smucindu-și sacul din degetele lacome ale hamalului. Chiar n-am nevoie… Lasă-le!

Scăpaseră de el numai ca să fie asaltaţi de o mulţime de indivizi, fiecare oferindu-le un alt serviciu.

— Ricșă? Aveţi nevoie de o ricșă?

— Fetiţo, te-ai rătăcit?

— Nu, încercăm numai să găsim școala…

— Vă duc eu, foarte ieftin, cinci lingouri, doar cinci lingouri…

— Dispari de-aici, se răsti Feyrik. N-avem nevoie de serviciile voastre.

Negustorii ambulanţi se furișară înapoi în piaţă.

Până și graiul vorbit în capitală o făcea pe Rin să se simtă stingherită. Nikara sinegardiană era un dialect strident, aspru și tăios, indiferent de ce spuneau cuvintele. Feyrik ceruse îndrumări către campus de la trei străini diferiţi până să primească un răspuns pe care să-l înţeleagă.

— Tu n-ai stat aici? întrebă Rin.

— Nu după ocupaţie, bombăni el. E ușor să uiţi o limbă dacă n-o mai vorbești.

Rin presupuse că avea dreptate. Și ea credea că dialectul era aproape de nedescifrat; părea că fiecare cuvânt trebuia prescurtat, cu un *r* tăios adăugat la sfârșit. În Tikany, vorbirea era înceată și cântată. Sudicii lungeau vocalele, rostogoleau cuvintele pe limbă ca pe budinca dulce de orez. În Sinegard, aparent nimeni n-avea vreme să-și termine de pronunţat cuvintele.

Chiar și cu îndrumări, orașul nu era mai ușor de înţeles decât dialectul. Sinegard era cel mai vechi oraș din ţară, iar arhitectura lui purta urmele numeroaselor schimbări petrecute la conducerea Nikanului de-a lungul veacurilor. Clădirile erau fie recent construite, fie cădeau în paragină, embleme ale unor regimuri demult înlăturate de la putere. În cartierele din est se ridicau turnurile spiralate ale invadatorilor din nordul îndepărtat. La vest erau înghesuite unele lângă altele complexe masive, relicve ale ocupaţiei Federaţiei din timpul Războaielor Macului. Era portretul unei ţări cu mulţi conducători, reprezentat într-un singur oraș.

— Știi unde mergem? întrebă Rin după câteva minute de urcuș.

— Doar vag.

Feyrik asuda din belșug.

— A devenit un labirint de când am fost ultima dată. Câți bani ne-au mai rămas?

Rin își scoase punguța și numără.

— Un șirag și jumătate de arginți.

— Ar trebui să fie mai mult decât suficient pentru ce ne trebuie. Preceptorul își șterse fruntea cu mantia. De ce să nu ne bucurăm de transport?

Păși pe strada prăfuită și ridică brațul. Aproape imediat, un conducător de ricșă veni de peste drum și se opri cu o smucitură în fața lor.

— Încotro? întrebă el gâfâind.

— La Academie, zise Feyrik.

Aruncă sacii în spate și sui pe banchetă. Rin se prinse de cadrele laterale și era pe punctul să urce când auzi un țipăt ascuțit în spate. Surprinsă, se întoarse.

În mijlocul drumului zăcea rășchirat un copil. La câțiva pași mai în față, o trăsură cu cal se abătuse de la drum.

— Tocmai l-ai lovit pe copil, strigă Rin. Hei, *oprește!*

Vizitiul trase de hățuri și cupeul se opri scârțâind. Pasagerul scoase capul și zări trupul mișcându-se ușor în stradă.

Copilul se ridică, în mod miraculos în viață. De deasupra frunții i se scurgeau șiroaie de sânge. Își duse două degete la cap și coborî privirea, năucit.

Pasagerul se aplecă în față și rosti o poruncă aspră pentru vizitiu, pe care Rin n-o înțelese.

Trăsura se întoarse încet. Pentru o clipă absurdă, Rin crezu că vizitiul se va oferi să-l ia pe copil în trăsură. Apoi auzi pocnetul unui bici.

Copilul se poticni și încercă s-o ia la fugă.

Rin țipă, acoperind sunetul copitelor.

Feyrik se întinse spre conducătorul ricșei lor, care stătea cu gura căscată, și-l bătu pe umăr.

— Hai. *Hai!*

Ricșa prinse viteză, trăgându-i tot mai repede pe străzile desfundate, până când strigătele trecătorilor se stinseră în urma lor.

— Vizitiul a fost deștept, zise Feyrik în timp ce se zdruncinau pe drumul cu hopuri. Schilodești un copil, îi plătești penalizarea de handicap toată viața. Însă dacă-l omori, plătești înmormântarea o singură dată. Și asta, numai dacă ești prins. Dacă lovești pe cineva, mai bine te asiguri că e mort.

Rin se agăță de marginea ricșei și încercă să nu vomite.

Orașul Sinegard era sufocant, derutant și înspăimântător.

Însă Academia Sinegard era nespus de frumoasă.

Conducătorul ricșei îi duse până la poalele munților de la marginea orașului. Rin îl lăsă pe Feyrik să se ocupe de bagaje și urcă în fugă scările școlii, gâfâind.

Își imaginase săptămâni în șir cum va fi să urce treptele către Academie. Toată țara știa cum arată Academia Sinegard; imaginea ei era pictată pe pergamente agățate pe pereți în tot Nikanul.

Pergamentele acelea nu surprindeau însă nici pe departe realitatea campusului. O alee de piatră urca în spirală în jurul muntelui, suind șerpuit către un complex de pagode clădite pe terase tot mai înalte. Pe ultima dintre ele se afla un templu pe turnul căruia era cocoțat un dragon de piatră, simbolul Împăratului Roșu. Alături de templu, curgea, ca un scul de mătase, o cascadă scânteietoare.

Academia arăta ca un sălaș pentru zei. Era un loc de legendă. Era casa ei pentru următorii cinci ani.

Rin rămăsese fără grai.

Un elev mai mare, care se prezentă drept Tobi, le arătă împrejurimile. Tobi era înalt, chel și înveșmântat în tunică neagră cu o brasardă roșie. Îi întâmpină cu o grimasă plictisită care spunea că ar fi preferat să se ocupe de altceva.

Li se alătură o femeie zveltă și atrăgătoare, care-l confundă inițial pe Feyrik cu un hamal și apoi își ceru scuze fără să fie stingherită. Fiul ei

era un băiat cu trăsături plăcute, care ar fi fost foarte drăguț dacă n-ar fi avut pe chip o expresie atât de ranchiunoasă.

— Academia este construită pe locul unei vechi mănăstiri, spuse Tobi și le făcu semn să-l urmeze pe treptele de piatră spre primul nivel. Templele și spațiile de rugăciune au fost transformate în săli de clasă după ce împăratul Roșu a unificat triburile din Nikan. Elevii din primul an sunt de serviciu la măturat, așa că o să vă familiarizați destul de repede cu zona. Haideți, încercați să țineți pasul.

Nici chiar lipsa lui de entuziasm nu reușea să diminueze frumusețea Academiei, deși băiatul făcea tot ce putea. Urca treptele de piatră cu mers rapid și expert, fără să-și bată capul și să se uite dacă oaspeții lui reușesc să se țină după el. Rin rămăsese în urmă ca să-l ajute pe Feyrik, care răsufla greu, suind treptele primejdios de înguste.

Academia avea șapte niveluri. Fiecare curbă a aleii de piatră dădea la iveală un nou complex de clădiri și terenuri de instrucție, înconjurate de vegetație luxuriantă, care fusese în mod clar cultivată cu grijă de sute de ani. Un pârâu învolburat brăzda versantul muntelui, împărțind campusul perfect în două.

— Acolo e biblioteca. Cantina e pe aici. Elevii noi stau la nivelul cel mai de jos. Sus sunt apartamentele maeștrilor.

Tobi arătă rapid câteva clădiri de piatră care păreau identice.

— Și acolo? întrebă Rin, întinzând mâna către o clădire de lângă pârâu, care părea importantă.

Tobi zâmbi ușor.

— Aia-i latrina, copilă.

Băiatul arătos râse pe înfundate. Cu obrajii în flăcări, Rin se prefăcu fermecată de vederea de pe terasă.

— De unde ești tu? întrebă Tobi, pe un ton nu foarte prietenos.

— Provincia Cocoșului, mormăi Rin.

— Aaa, din sud. Tonul lui Tobi sugera că acum i se lămurise ceva. Presupun că și clădirile cu etaje sunt un concept nou pentru tine, dar încearcă să nu te lași copleșită.

După ce îi fuseseră verificate și îndosariate documentele de înscriere, Feyrik nu mai avea niciun motiv să rămână cu ea. Își luară rămas-bun în fața porților școlii.

— Te înțeleg dacă ți-e frică, spuse preceptorul.

Rin înghiți nodul imens din gât și-și încleștă dinții. Îi vâjâia capul; știa că, dacă nu-l înăbușă, din ochi îi va țâșni un întreg lac de acumulare.

— Nu mi-e frică, insistă ea.

Feyrik zâmbi blând.

— Sigur că nu.

Chipul fetei se încreți și ea se năpusti să-l îmbrățișeze. Își îngropă fața în tunica lui, ca să n-o vadă nimeni plângând. Bătrânul o bătu pe umăr.

Reușise să străbată toată țara pentru a ajunge într-un loc la care visase ani de zile, doar ca să descopere acolo un oraș ostil și derutant, care-i disprețuia pe sudici. Nu era acasă nici în Tikany, nici în Sinegard. Oriunde se ducea, oriunde evada, nu era decât o orfană de război care nu-și avea locul acolo.

Se simțea îngrozitor de singură.

— Nu vreau să pleci, zise ea.

Zâmbetul preceptorului se șterse.

— Ah, Rin.

— Nu-mi place aici, trânti ea dintr-odată. *Urăsc* orașul ăsta. Felul cum vorbesc... ucenicul ăla tâmpit... parcă n-ar crede că trebuie să fiu aici.

— Bineînțeles că ei n-o cred, răspunse Feyrik. Ești o orfană de război. Ești din sud. N-ar fi trebuit să absolvi Keju. Căpeteniilor războinice le place să susțină că Nikan e o meritocrație datorită Kejului, dar sistemul e conceput ca să-i țină la locul lor pe săraci și pe analfabeți. Îi jignești fie și numai prin simpla ta prezență.

O prinse de umeri și se aplecă puțin, ca să o privească în ochi.

— Rin, ascultă-mă. Sinegard e un oraș nemilos. Academia va fi și mai rea. O să înveți cu copiii Căpeteniilor. Copii care se antrenează în artele marțiale dinainte să fie în stare să meargă. O să te excludă, pentru că nu ești ca ei. E *în regulă*. Nu lăsa nimic să te descurajeze. Indiferent ce spun ei, *meriți să fii aici*. Înțelegi?

Rin încuviință din cap.

— Prima ta zi de școală va fi ca un pumn în stomac, urmă Feyrik. A doua zi, probabil și mai rău. Cursurile ţi se vor părea mai dificile decât a fost vreodată studiul pentru Keju. Dar dacă cineva poate să supravieţuiască aici, tu ești aceea. Nu uita ce ai făcut ca să ajungi aici. Își îndreptă spatele. Și să nu te mai întorci niciodată în sud. Poţi mai mult de-atât.

Când preceptorul Feyrik dispăru în josul aleii, Rin se ciupi de rădăcina nasului, dorind să-și convingă arsura din dosul ochilor să dispară. Nu-i putea lăsa pe noii ei colegi de clasă s-o vadă plângând.

Era singură într-un oraș unde n-avea niciun prieten, unde abia putea vorbi graiul, într-o școală pe care acum nu mai era sigură că dorea s-o urmeze.

„Te conduce spre altar. E bătrân și gras și miroase a sudoare. Se uită la tine și se linge pe buze...”

Se înfioră, strânse ochii și-i deschise la loc.

Deci Sinegard era înspăimântător și neobișnuit. Nu mai conta. N-avea unde altundeva să se ducă.

Își îndreptă umerii și se întoarse pe porţile școlii.

Era mai bine. Orice ar fi fost, era de o mie de ori mai bine decât în Tikany.

— Și dup-aia a-ntrebat dacă latrina e clasă, se auzi o voce din coada pentru înscriere. Trebuia să-i fi văzut hainele.

Rin simţi un fior pe ceafă. Era băiatul care fusese cu ei în timpul turului.

Se întoarse.

Chiar era foarte drăguţ, extrem de drăguţ, cu ochi migdalaţi și gură perfectă care arăta bine până și strâmbată într-o grimasă. Pielea avea o nuanţă de alb ca porţelanul pentru care ar fi ucis orice femeie din Sinegard, iar părul mătăsos era aproape la fel de lung cum fusese al lui Rin.

Prinse privirea fetei și zâmbi afectat, vorbind mai departe de parcă n-o văzuse:

— Și profesorul ei, știți, pun rămășag că-i unul dintre ratații ăia ramoliți care nu-și pot găsi de lucru în oraș, așa că-și duc viața încercând să trăiască de azi pe mâine pe lângă magistrații locali. Credeam c-o să moară la urcuș, așa de tare gâfâia.

Rin avusese de-a face ani de zile cu jignirile familiei Fang, iar insultele acestui băiat abia dacă o tulburau. Totuși, să-l ponegrească pe preceptorul Feyrik, omul care o adusese de la Tikany, care o salvase de un viitor nefericit într-o căsnicie impusă... asta era de neiertat.

Făcu doi pași spre băiat și-l pocni în față.

Pumnul i se lipi de orbita lui cu un sunet plăcut. Băiatul se clătină înapoi peste elevii din spatele lui, gata să cadă.

— *Javră* ce ești! scrâșni el.

Se îndreptă și se năpusti către ea. Rin se retrase, cu pumnii ridicați.

— Încetați!

Între ei apăru un ucenic cu robă neagră, cu brațele întinse ca să nu-i lase să se apropie. Când băiatul încercă totuși să înainteze, ucenicul îi prinse rapid de încheietură brațul întins și i-l răsuci la spate.

Băiatul se clătină, imobilizat.

— Nu știi regulile? Glasul ucenicului era scăzut, calm și controlat. Fără bătăi.

Băiatul nu spuse nimic, cu gura schimonosită într-o grimasă ursuză. Rin se luptă cu dorința bruscă de a plânge.

— Numele? întrebă ucenicul.

— Fang Runin, zise ea repede, îngrozită.

Intraseră în belea? Va fi exmatriculată?

Băiatul se lupta în zadar în mâna ucenicului, care-l strânse și mai tare.

— Numele? întrebă el din nou.

— Yin Nezha, zise răstit băiatul.

— Yin? Ucenicul îi dădu drumul. Și ce treabă are moștenitorul bine-crescut al Casei Yin să se bată?

— Mi-a tras un pumn în față! scrâșni Nezha.

În jurul ochiului stâng i se întindea deja o vânătaie urâtă, o pată mov aprins pe pielea albă ca de porțelan.

Ucenicul ridică dintr-o sprânceană spre Rin.

— Și de ce să faci așa ceva?

— L-a insultat pe profesorul meu, răspunse ea.

— Ah, da? Ei bine, asta-i altceva. Ucenicul părea amuzat. Nu te-a învățat nimeni să nu insulți profesorii? Este tabu.

— O să te omor, mârâi Nezha către Rin. O să te *omor,* fir-ai tu să fii.

— Încetează. Ucenicul simulă un căscat. Sunteți într-o academie militară. O să aveți o mulțime de ocazii să vă omorâți unul pe altul anul ăsta. Dar păstrați-vă mai bine până după orientare.

CAPITOLUL 3

Rin și Nezha ajunseră ultimii în sala principală: un templu transformat, situat la al treilea nivel al muntelui. Deși sala nu era foarte mare, interiorul nemobilat și întunecos dădea iluzia de spaţiu, făcându-i pe cei aflaţi acolo să se simtă mai mici decât erau în realitate. Rin bănui că era un rezultat deliberat pentru momentele în care te aflai atât în prezenţa zeilor, cât și a profesorilor.

Studenţii din primul an, nu mai mulţi de cincizeci, stăteau în genunchi, în șiruri de câte zece. Își frecau mâinile în poală, clipind și privind în jur cu neliniște tăcută. Ucenicii erau așezaţi în rânduri în jurul lor și pălăvrăgeau relaxaţi între ei. Râsetele lor răsunau mai tare decât ar fi fost firesc, de parcă încercau anume să-i stânjenească pe cei din primul an.

La câteva clipe după ce se așezase Rin, ușile din faţă se deschiseră și în sală intră cu pași mari o femeie subţire, mai scundă chiar și decât cel mai mic dintre boboci. Mersul ei era soldățesc – perfect drept, hotărât și controlat.

O urmară cinci bărbaţi și o femeie, care purtau robe maro-închis. Formară un șir în spatele ei, în partea din faţă a încăperii, și rămaseră în picioare, cu mâinile ascunse în mânecile robelor. Ucenicii tăcură și se ridicară în picioare, cu mâinile la spate și capetele lăsate în faţă într-o ușoară plecăciune. Rin și ceilalţi boboci le urmară exemplul și se ridicară pripit în picioare.

Femeia îi privi o clipă, apoi le făcu semn să se așeze.

— Bun venit la Sinegard. Eu sunt Jima Lain, mare maestru al acestei școli, comandantul Forţelor de rezervă sinegardiene și fost comandant al Miliţiei Imperiale Nikara.

Glasul îi răzbătu în sală ca o lamă, precis și glacial. Făcu semn spre cei șase din spatele ei.

— Aceștia sunt maeștrii din Sinegard. Vor fi instructorii voștri în primul an și vor decide în cele din urmă dacă vă acceptă ca ucenici după Probele de la sfârșitul anului.

Maeștrii erau sobri, unul mai impunător decât altul. Niciunul nu zâmbea și fiecare purta o centură de altă culoare: roșu, albastru, mov,

verde și portocaliu.

Mai puţin unul. Bărbatul din stânga Jimei nu purta deloc centură și roba-i era diferită – fără broderie pe margini, fără însemnul Împăratului Roșu brodat în dreapta pe piept. Era îmbrăcat de parcă uitase că avea loc un eveniment și-și trăsese pe el în ultima clipă o mantie maro fără nicio formă.

Părul lui era alb curat, ca barba preceptorului Feyrik, totuși bărbatul nu era nici pe departe așa bătrân. Chipul îi era neobișnuit de lipsit de riduri, dar nu tineresc; era imposibil să-ţi dai seama câţi ani avea. În timp ce vorbea Jima, își băgă un deget în ureche și apoi îl duse în dreptul ochilor ca să examineze rezultatul.

Ridică brusc privirea, o surprinse pe Rin zgâindu-se la el și zâmbi superior.

Ea se uită brusc în altă parte.

— Voi vă aflaţi aici pentru că aţi obţinut cele mai mari note la Keju din toată ţara, zise Jima, deschizându-și mărinimos braţele. Aţi depășit mii de alţi elevi pentru privilegiul de a învăţa aici. Felicitări!

Bobocii își aruncară priviri stânjenite unii altora, neștiind dacă ar trebui să se aplaude singuri. În sală răsunară câteva bătăi șovăielnice din palme.

Jima zâmbi afectat.

— Anul viitor, o cincime dintre voi nu vor mai fi aici.

Tăcerea deveni brusc apăsătoare.

— Sinegard n-are nici timp, nici resurse să instruiască orice copil care visează la glorie în armată. Până și fermierii analfabeţi pot deveni soldaţi, dar noi nu instruim soldaţi aici. Noi instruim *generali*. Îi instruim pe cei în mâinile cărora se află viitorul Imperiului. Așadar, dacă eu hotărăsc că nu mai meritaţi să ne pierdem timpul cu voi, vi se va cere să plecaţi. Veţi observa că nu vi se oferă posibilitatea să vă alegeţi un domeniu de studiu. Nu credem că această alegere trebuie lăsată pe mâna elevilor. După primul an, vi se va evalua competenţa la fiecare dintre materiile pe care le predăm: Lupte, Strategie, Istorie, Armament, Lingvistică și Medicină.

— Și Tradiţii, o întrerupse maestrul cu părul alb.

Jimei îi zvâcni ochiul stâng.

— Și Tradiții. Dacă la Probele de la sfârșitul anului veți fi considerați vrednici să urmați un curs, veți primi aprobarea de a merge mai departe în Sinegard. Atunci veți obține rangul de ucenic.

Făcu semn spre elevii mai mari din jurul lor și Rin observă abia acum că brasardele ucenicilor aveau culori corespunzătoare centurilor maeștrilor.

— Dacă niciunul dintre maeștri nu vă consideră potriviți ca să vă preia ca ucenici, vi se va cere să părăsiți Academia. Procentul de continuitate a studiilor este de obicei de optzeci la sută. Uitați-vă în jur. Asta înseamnă că la anul, pe vremea asta, doi oameni din șirul vostru vor fi plecat.

Rin aruncă o privire în jurul ei, încercând să-și înăbușe un val de panică. Crezuse că trecerea testului și intrarea la Sinegard reprezenta o garanție că va avea o casă cel puțin în următorii cinci ani, dacă nu și o carieră stabilă după aceea.

Nu-și dăduse seama că putea fi trimisă acasă în doar câteva luni.

— Eliminăm de nevoie, nu din răutate. Misiunea noastră este să instruim numai elita – pe cei mai buni dintre cei buni. N-avem timp de pierdut cu diletanții. Uitați-vă bine la colegii voștri de clasă. Ei vor deveni prietenii voștri cei mai buni, dar și rivalii cei mai mari. Concurați unii împotriva altora ca să rămâneți în această academie. Noi considerăm că prin competiție se vor remarca aceia cu talent. Iar cei care n-au talent vor fi trimiși acasă. Dacă meritați, veți fi prezenți la anul ca ucenici. Dacă nu... ei bine, atunci n-ar fi trebuit să fiți trimiși aici din capul locului.

Femeia părea să se uite direct la Rin.

— În cele din urmă vă dau un avertisment. Nu tolerez droguri în campus. Dacă aveți fie și o fărâmă de opiu, dacă sunteți prinși la zece *pași* de vreo substanță ilegală, veți fi târâți afară din Academie și aruncați în închisoarea Baghra.

Jima îi țintui cu o ultimă privire severă și flutură din mână, eliberându-i.

— Succes.

Raban, ucenicul care pusese capăt bătăii dintre Rin și Nezha, îi conduse afară din sala principală spre dormitoarele de la nivelul cel mai de jos.

— Sunteţi boboci, așa că începând de săptămâna viitoare veţi fi de serviciu la măturat, zise el, mergând cu spatele ca să le vorbească; avea un glas blând și liniștitor, precum cel pe care Rin îl auzise la doctorii din sat înainte de-a amputa membre. Primul clopot bate la răsăritul soarelui, iar cursurile încep după jumătate de oră. Să ajungeţi la cantină înainte, altfel pierdeţi micul dejun.

Băieţii erau găzduiţi în clădirea cea mai mare din campus, o structură cu trei niveluri care părea construită la mult timp după ce terenurile Academiei fuseseră confiscate de la călugări. Dormitoarele fetelor erau mici prin comparaţie, într-o clădire simplă, fără etaj, care fusese o sală de meditaţie separată.

Rin se aștepta să fie neplăcut de aglomerat, dar numai alte două paturi dovedeau că ar fi folosite.

— Trei fete într-un an este de fapt un record, zise Raban înainte să le lase să se instaleze. Maeștrii au fost șocaţi.

Rămase singure în dormitor, cele trei fete se măsurară precaut din priviri.

— Eu sunt Niang, se prezentă fata din stânga lui Rin. Avea o faţă rotundă, prietenoasă, și vorbea cu un accent săltăreţ care-i contrazicea descendenţa nordică, deși nu era nici pe departe atât de indescifrabil ca dialectul sinegardian. Sunt din provincia Iepurelui Sălbatic.

— Încântată, spuse tărăgănat cealaltă fată. Își cerceta așternutul. Pipăi între degete materialul cenușiu subţire, se strâmbă dezgustată și apoi lăsă pânza să cadă. Venka, spuse ea fără tragere de inimă. Provincia Dragonului, dar am crescut în capitală.

Venka era o frumuseţe sinegardiană arhetipală. Era drăguţă în paloarea ei și subţire ca o creangă de salcie. Alături de ea, Rin se simţea necioplită și lipsită de orice rafinament.

Își dădu seama că ambele fete se uitau la ea.

— Runin, spuse ea. Rin, pe scurt.

— *Runin.* Venka mutilă numele cu accentul ei sinegardian, rostogolind silabele prin gură ca pe o îmbucătură cu gust neplăcut. Ce fel de nume mai e *ăsta?*

— Din sud, zise Rin. Eu sunt din Provincia Cocoșului.

— De-asta ai pielea așa închisă, spuse Venka, arcuindu-și buzele. Maronie ca bălegarul de vacă.

Lui Rin i se dilatară nările.

— Am ieșit la soare odată. Ar trebui să încerci și tu cândva.

Așa cum o avertizase preceptorul Feyrik, cursurile se intensificară rapid. Antrenamentul de arte marţiale începu în curtea de la nivelul al doilea a doua zi, imediat după răsăritul soarelui.

— Ce-i asta? Maestrul Jun, instructorul de Lupte cu centură roșie, se uită dezgustat la elevii strânși unii în alţii. Alinierea! Vreau șiruri drepte. Nu vă mai înghesuiţi ca niște găini speriate. Jun avea sprâncene fantastic de dese care aproape se îmbinau în mijlocul frunţii și stăteau pe faţa oacheșă ca un nor de furtună, deasupra unei veșnice expresii încruntate. Spatele drept! Glasul lui se potrivea cu faţa: răgușit și neiertător. Privirea în faţă! Braţele la spate!

Rin se încordă să imite postura colegilor din faţa ei. Coapsa stângă o furnica, dar nu îndrăznea să se scarpine. Prea târziu, își dădu seama că trebuia să urineze.

Jun se duse în partea din faţă a curţii, mulţumit că elevii stăteau cât mai incomod se putea. Se opri în faţa lui Nezha.

— Ce-ai păţit la faţă?

Nezha avea o vânătaie cu adevărat impresionantă la ochiul stâng, o pată violet-aprins pe tenul lui altfel fără cusur.

— M-am bătut.

— Când?

— Aseară.

— Ai noroc, zise Jun. Dacă s-ar fi întâmplat mai târziu, te-aș fi exmatriculat.

Ridică glasul ca să se adreseze clasei.

— Prima și cea mai importantă regulă în clasa mea: nu vă bateți iresponsabil. Tehnicile pe care le învățați sunt letale atunci când sunt aplicate. Executate necorespunzător, ele vor provoca răni grave, vouă sau partenerului de antrenament. Dacă luptați iresponsabil, vă suspend de la cursul meu și încerc să obțin exmatricularea voastră de la Sinegard. M-am făcut înțeles?

— Da, domnule, răspunseră ei.

Nezha întoarse capul și-i aruncă lui Rin o privire plină de venin peste umăr. Ea se făcu că nu-l văzuse.

— Cine a mai făcut instrucție în artele marțiale până acum? întrebă Jun. Mâna sus.

Aproape toți elevii ridicară mâinile. Rin aruncă o privire prin curte și simți un val de panică. Așa mulți se antrenaseră înainte de Academie? *Unde* se antrenaseră? Cu cât i-o luaseră înainte? Dacă nu reușea să țină pasul?

Jun arătă spre Venka.

— Câți ani?

— Doisprezece, zise Venka. M-am antrenat în stilul Pumnul Moale.

Rin făcu ochii mari. Asta însemna că Venka se antrena aproape de când începuse să meargă.

Jun arătă un manechin de lemn.

— Lovitură de picior circulară inversă. Rupe-i capul.

„Rupe-i capul?" Rin se uită neîncrezătoare la manechin. Capul și trunchiul fuseseră cioplite dintr-o singură bucată de lemn; cel dintâi nu era înșurubat, ci era parte integrală din trunchi.

Totuși Venka părea complet netulburată. Își poziționă picioarele, miji ochii spre manechin și apoi își propulsă piciorul aflat în spate într-o răsucire ce-i aduse laba mult deasupra capului. Călcâiul tăie aerul într-o curbă minunat de precisă.

Piciorul atinse capul manechinului și-l aruncă, azvârlindu-l peste curte. Capul bufni într-un colț și se răsuci pe o parte.

Rin rămase cu gura căscată.

Jun încuviință aprobator și îi dădu liber Venkăi. Fata se întoarse la locul ei, părând mulțumită.

— Cum a reușit? întrebă Jun.

„Magie”, se gândi Rin.

Jun se opri în fața lui Niang.

— Tu. Pari uluită. Cum crezi că a reușit?

Niang clipi nervoasă.

— *Ki?*

— Ce e *ki?*

Niang roși.

— Ăăă... Energie interioară. Energie spirituală?

— Energie spirituală, repetă maestrul Jun și pufni. Aiureli țărănești. Cei care ridică *ki* la nivelul misterului sau al supranaturalului fac un mare deserviciu artelor marţiale. *Ki* nu este altceva decât energie simplă. Aceeași energie care vă curge prin plămâni și vasele de sânge. Aceeași energie care mișcă râurile la vale și face vântul să sufle.

Arătă turnul cu clopot de la al cincilea nivel.

— Doi lucrători au instalat anul trecut un clopot recent turnat. Singuri, n-ar fi ridicat niciodată clopotul până acolo. Dar cu niște frânghii inteligent amplasate, doi bărbaţi cu constituţie medie au reușit să ridice un obiect cu o greutate de câteva ori mai mare decât a lor. Principiul funcţionează invers pentru artele marţiale. În corp aveţi o cantitate limitată de energie. Oricât de mult v-aţi antrena, n-o să puteţi reuși isprăvi supraomenești. Dar cu disciplina corectă, știind unde și când să loviţi...

Jun izbi cu pumnul în trunchiul manechinului, care se despică, formând o rază perfectă de crăpături în jurul mâinii sale. Maestrul își trase braţul înapoi. Trunchiul manechinului se destrămă în bucăţele care căzură pe jos cu zgomot.

— Puteţi face ceea ce oamenii de rând *consideră* imposibil, continuă Jun. În artele marţiale e vorba despre acţiune și reacţiune. Unghiuri și trigonometrie. Cantitatea potrivită de forţă aplicată cu vectorul adecvat. Mușchii vi se contractă și exercită forţă, care este dispersată în ţinta voastră. Dacă dezvoltaţi masă musculară, puteţi exercita o forţă mai mare. Dacă exersaţi tehnica potrivită, forţa vi se dispersează cu o concentrare mai mare și o eficienţă mai bună. Artele marţiale nu sunt mai complicate decât fizica pură. În cazul în care asta vă nedumerește, urmaţi pur și simplul sfatul marilor maeștri. Nu puneţi întrebări. Doar supuneţi-vă.

Istoria însemnă o lecţie de umilinţă. Chiar dinainte să apuce să intre toţi în clasă, maestrul Yim, gârbovit și chel, începu să explice dificultăţile cu care se confrunta armata Nikanului.

— În ultimul veac, Imperiul a dus cinci războaie, zise el. Și le-am pierdut absolut pe toate. De aceea numim acest ultim veac „Epoca umilinţei”.

— Optimist, mormăi un băiat cu părul sârmos din faţă.

Dacă îl auzi, Yim nu dădu niciun semn. Arătă o hartă mare pe pergament a emisferei estice.

— În timpul Împăratului Roșu, ţara aceasta se întindea pe jumătate de continent. Vechiul Imperiu Nikara a fost leagănul civilizaţiei moderne. Centrul lumii. Toate invenţiile și-au avut originea în Vechiul Nikan; printre ele, magnetul, presa pentru pergament și furnalul metalurgic. Reprezentanţii nikara au dus cultura și metodele de bună guvernare în insulele Mugen, în est, și în Speer, în sud. Însă imperiile decad. Vechiul imperiu a căzut victimă propriei sale măreţii. Entuziasmate de victoriile expansiunii din nord, Căpeteniile războinice au început să lupte între ele. Moartea Împăratului Roșu a declanșat o serie de bătălii pentru succesiune fără un rezultat clar. Și așa Nikanul s-a împărţit în cele Douăsprezece Provincii, fiecare condusă de o Căpetenie. În cea mai mare parte a istoriei recente, Căpeteniile au fost preocupate să se lupte între ele. Până la…

— Războaiele Macului, zise băiatul cu păr sârmos.

— Da. Războaiele Macului. Yim arătă o ţară aflată la graniţa Nikanului, o insuliţă în formă de arc lung. Fără niciun avertisment, frăţiorul din est al Nikanului, fostul său tributar, și-a întors pumnalul chiar spre cei care-i oferiseră civilizaţia. Restul îl știţi, cu siguranţă.

Niang ridică mâna.

— De ce s-au stricat relaţiile dintre Nikan și Mugen? Federaţia fusese un tributar pașnic în zilele Împăratului Roșu. Ce s-a întâmplat? Ce au vrut de la noi?

— Relațiile n-au fost niciodată pașnice, o corectă Yim. Și nu sunt nici în ziua de azi. Mugen a vrut dintotdeauna mai mult, chiar și când era tributar. Federația este o țară ambițioasă, care se dezvoltă rapid, cu o populație în creștere situată pe o insuliță. Imaginați-vă că sunteți o țară cu un grad înalt de militarizare, cu mai mulți locuitori decât poate suporta teritoriul vostru și nicio posibilitate de extindere. Imaginați-vă că suveranii voștri au răspândit o ideologie conform căreia sunt zei și că aveți dreptul divin să vă extindeți imperiul în emisfera estică. Dintr-odată, continentul care se întinde dincolo de Marea Nariin pare o țintă ideală, nu-i așa?

Se întoarse din nou către hartă.

— Primul Război al Macului a însemnat un dezastru. Imperiul fragmentat n-a reușit să reziste în fața trupelor bine instruite ale Federației, care se pregăteau de zeci de ani pentru acest plan. Și iată o întrebare pentru voi. Cum am câștigat noi al Doilea Război al Macului?

Un băiat pe nume Han ridică mâna.

— Triada?

În toată clasa se auziră chicoteli înfundate. Triada – Vipera, Împăratul Dragon și Străjerul Porții – erau cei trei soldați eroici care unificaseră Imperiul împotriva Federației. Erau persoane reale – femeia cunoscută drept Vipera ocupa încă tronul din Sinegard –, dar abilitățile lor legendare de practicanți ai artelor marțiale erau subiect de basme pentru copii. Rin crescuse ascultând povești despre Triadă care, fără niciun ajutor, făcuse una cu pământul batalioane întregi ale Federației, provocând furtuni și inundații cu puterile sale supranaturale. Dar chiar și ei i se părea că așa ceva sună caraghios într-o prelegere despre istorie.

— Nu râdeți. Cei trei au fost importanți – fără uneltirile lor politice, poate că n-am fi reunit niciodată cele Douăsprezece Provincii, spuse Yim. Dar nu ăsta-i răspunsul pe care-l voiam.

Rin ridică mâna. Memorase răspunsul din manualele preceptorului Feyrik.

— Am pustiit teritoriul din interiorul continentului și am urmat o strategie nemiloasă. Când armata Federației a avansat prea mult,

liniile ei de aprovizionare s-au întrerupt și nu și-a mai putut hrăni soldații.

Yim strânse din umeri.

— Un răspuns bun, dar neadevărat. Simplă propagandă inclusă în manualele de la țară. Strategia nemiloasă de pustiire a afectat populația rurală mai mult decât Mugenul. Altcineva?

Băiatul cu părul sârmos care stătea în față nimeri răspunsul.

— Am câștigat pentru că am pierdut Speerul.

Yim încuviință.

— Ridică-te. Explică.

Băiatul își dădu părul pe spate și se ridică.

— Am câștigat războiul fiindcă pierderea Speerului a determinat Hesperia să intervină. Și... ăăă... capacitatea navală a Hesperiei era mult superioară Federației Mugen. Au câștigat războiul pe frontul de pe ocean, iar Nikanul a fost inclus în tratatul de pace ulterior. Victoria n-a fost de fapt a noastră.

— Corect, zise Yim.

Băiatul se așeză, părând extrem de ușurat.

— Nikanul n-a câștigat al Doilea Război al Macului, repetă Yim. Federația a plecat, pentru că noi am fost atât de jalnici, încât marilor puteri navale din vest li s-a făcut milă de noi. Ne-am apărat țara atât de prost, încât a fost nevoie de un *genocid* ca să intervină Hesperia. În timp ce trupele nikara erau blocate pe frontul din nord, o flotă a Federației a distrus peste noapte Insula Moartă. Toți bărbații, femeile și copiii de pe Speer au fost măcelăriți, iar cadavrele au fost arse. O rasă întreagă a dispărut într-o singură zi.

În clasă se lăsă tăcerea. Toți crescuseră auzind povești despre distrugerea Speerului, o insuliță care marca oceanul între Marea Nariin și Golful Omonod ca o lacrimă, aflată chiar lângă Provincia Șarpelui. Rămăsese unicul stat tributar al Imperiului, cucerit și anexat în perioada de apogeu a domniei Împăratului Roșu. Avea un loc încărcat emoțional în istoria Nikanului, un exemplu grăitor al eșecului masiv al armatei dezbinate sub regimul Căpeteniilor.

Rin se întrebase mereu dacă pierderea Speerului fusese un simplu accident. Dacă orice altă provincie ar fi fost distrusă așa cum se

întâmplase cu Speerul, Imperiul Nikara nu s-ar fi oprit la un tratat de pace. Ar fi luptat până când Federația Mugen ar fi fost fărâmițată.

Însă locuitorii de pe Speer nu erau de fapt nikara. Înalți și cu piele cafenie, erau un popor insular care fusese dintotdeauna separat din punct de vedere etnic de nikara de pe continent. Vorbeau o limbă proprie, scriau cu propriul lor alfabet și aveau propria lor religie. Se alăturaseră Miliției imperiale numai sub amenințarea spadei Împăratului Roșu.

Toate astea dovedeau relațiile încordate dintre Nikan și Speer în timpul celui de-al Doilea Război al Macului. Așa că, își zise Rin, dacă era să fie sacrificat vreun teritoriu nikara, Speer era alegerea evidentă.

— Am supraviețuit în ultimul veac numai datorită norocului pur și milei vestului, spuse Yim. Însă chiar și cu ajutorul Hesperiei, Nikanul abia a reușit să-i alunge pe invadatorii din Federație. Ca urmare a presiunilor exercitate de Hesperia, Federația a semnat un Pact de neagresiune la sfârșitul celui de-al Doilea Război al Macului, iar Nikanul și-a păstrat de atunci independența. Federația a fost redusă la câteva avanposturi la marginea Provinciei Calului, iar în ultimii aproape douăzeci de ani a fost mai mult sau mai puțin cuminte. Dar muganii au devenit tot mai agitați, iar Hesperia nu s-a priceput niciodată să-și țină promisiunile. Dintre eroii Triadei n-a mai rămas decât unul: Împăratul a murit, Străjerul a dispărut și doar împărăteasa se mai află pe tron. Poate și mai rău, nu mai avem soldați din Speer.

Yim tăcu și continuă după câteva clipe:

— Cea mai bună forță de luptă a noastră nu mai există. Nikanul nu mai deține resursele care ne-au ajutat să supraviețuim celui de-al Doilea Război al Macului. Nu putem conta pe Hesperia să ne salveze din nou. Ultimele veacuri ne-au învățat un singur lucru: că dușmanii Nikanului nu se odihnesc niciodată. Dar de data asta, când vor veni, intenționăm să fim pregătiți.

Clopotul de amiază anunță ora mesei de prânz.

Mâncarea era servită din cazane uriașe înșirate lângă peretele din fund – budincă de orez, tocană de pește și chifle din făină de orez – și era împărţită de bucătari ce păreau complet indiferenţi faţă de treaba lor.

Elevii primeau porţii suficient de mari ca să le sature stomacurile care chiorăiau, dar nu îndeajuns ca să se simtă pe deplin sătui. Cei care încercau să se așeze din nou la coadă erau trimiși înapoi la mese cu mâinile goale.

Pentru Rin, perspectiva unor mese regulate era mai mult decât generoasă; în casa familiei Fang, ea rămăsese de multe ori fără cină. Dar alţii i se plângeau lui Raban că nu primesc decât o singură porţie.

— Filosofia Jimei este că foamea e bună. Vă menţine ușori, concentraţi, explică Raban.

— Ne menţine nefericiţi, bombăni Nezha.

Rin dădu ochii peste cap, dar își ţinu gura. Stăteau înghesuiţi în două șiruri de câte douăzeci și cinci, în lungul mesei de lemn din capătul sălii. Celelalte mese erau ocupate de ucenici, dar nici chiar Nezha n-avea tupeu să încerce să se așeze printre ei.

Rin se pomeni între Niang și băiatul cu părul sârmos care se ridicase la ora de Istorie.

— Eu sunt Kitay, se prezentă el, după ce-și termină de adulmecat tocana.

Era cu un an mai mic decât ea și asta se vedea – era sfrijit, pistruiat, cu urechi uriașe. Obţinuse cel mai bun rezultat la Keju din municipalitatea Sinegard, de departe regiunea cu cea mai mare concurenţă, ceea ce era impresionant, mai cu seamă pentru cineva care dăduse testul cu un an mai devreme. Avea memorie perfectă, voia să înveţe Strategia cu maestrul Irjah după ce trecea de Probe și... nu i se părea și ei că Jun era un prostovan?

— Da. Și eu sunt Runin. Rin, zise fata, când apucă să spună ceva.

— Aha, tu ești cea pe care o urăște Nezha.

Rin se gândi că existau reputaţii mai proaste de atât. În orice caz, Kitay nu părea să-i poarte pică.

— Oricum, care-i problema lui? întrebă ea.

— Tatăl lui este Căpetenia Dragonului și mătușile lui sunt de generaţii concubinele tronului. Și tu te-ai comporta ca o javră dacă

familia ta ar fi *și* bogată, *și* atrăgătoare.

— Îl cunoști? întrebă Rin.

— Nezha, Venka și cu mine am crescut împreună. Am avut același preceptor. Credeam că vor fi mai drăguți cu mine după ce intrăm la Academie. Kitay ridică din umeri, aruncând o privire spre capul mesei, unde Nezha și Venka păreau să fie în centrul atenției. Bănuiesc că m-am înșelat.

Rin nu se miră că Nezha îl exclusese pe Kitay din cercul lui social. Nezha n-avea cum să stea pe lângă cineva nici pe jumătate așa de isteţ ca Kitay, care ar fi avut prea multe șanse de a-l pune în umbră.

— Ce-ai făcut de l-ai jignit?

Kitay se strâmbă.

— Nimic, numai că i-am luat-o înainte la examen. Nezha e irascibil când e vorba de ego-ul lui. Tu ce-ai făcut?

— I-am învinețit ochiul, recunoscu fata.

Kitay arcui o sprânceană.

— Frumos.

Tradiţiile erau programate după prânz, urmate apoi de Lingvistică. Rin așteptase toată ziua cu nerăbdare Tradițiile, însă ucenicii care-i conduseseră în clasă arătau de parcă se străduiau să nu râdă. Urcară scările în spirală până la nivelul al cincilea, mai sus decât toate celelalte clase ale lor. În cele din urmă, se opriră într-o grădină închisă.

— Ce facem aici? întrebă Nezha.

— Asta-i clasa voastră, spuse un ucenic.

Schimbară priviri între ei, rânjiră și apoi plecară. După cinci minute, motivul amuzamentului lor deveni limpede. Maestrul Tradițiilor nu apăru. Trecură zece minute. Apoi douăzeci.

Elevii se învârtiră stingheriți prin grădină, încercând să înțeleagă ce ar fi trebuit să facă.

— Este o farsă, sugeră Han. Ne-au dus în altă parte.

— Oricum, ce crește aici? Nezha apropie o floare de nas și o mirosi. Scârbos.

Rin se uită mai bine la flori, apoi ochii i se măriră. Mai văzuse petalele alea.

Nezha le recunoscu în același timp cu ea.

— Rahat! zise el. Asta-i o plantă de mac.

Clasa reacționă ca un cuib de șoricei înspăimântați. O zbughiră de lângă planta de mac, de parcă simpla apropiere i-ar fi putut droga.

Fata își înăbuși nevoia absurdă de a izbucni în râs. Aici, în cealaltă parte a țării, exista măcar un lucru pe care-l știa.

— O să fim exmatriculați, se plânse Venka.

— Nu fi proastă, nu-i planta *noastră,* zise Kitay.

Venka se prinse cu palmele de obraji.

— Dar Jima a spus că dacă stăm la zece pași de...

— Nu poate să exmatriculeze toată clasa, îi răspunse Kitay. Pun rămășag că ne testează. Să vadă dacă vrem cu adevărat să-nvățăm.

— Sau ne testează să vadă cum reacționăm în preajma drogurilor ilegale! țipă Venka.

— Potolește-te, spuse Rin. N-ai cum să te droghezi doar dacă o atingi.

Venka nu se calmă.

— Jima n-a zis că trebuie să ne prindă drogați, a zis...

— Nu cred că este o oră de-adevăratelea, o întrerupse Nezha. Pun rămășag că ucenicii se distrează și ei un pic.

Kitay părea nesigur.

— Era în orar. Și l-am văzut pe maestrul Tradițiilor, a fost la prezentare.

— Și atunci unde-i erau ucenicii? ripostă Nezha. Ce culoare avea centura lui? De ce nu vezi pe nimeni umblând cu *Tradiții* scris pe brasardă? Asta-i o tâmpenie.

Ieși furtunos pe poartă. Încurajați, și ceilalți din clasă îl urmară, unul câte unul. În cele din urmă, Rin și Kitay rămaseră singuri în grădină.

Rin se așeză și se sprijini în coate, admirând varietatea plantelor din grădină. În afara florilor roșu-aprins ale macilor, mai erau și cactuși micuți cu flori roz și galbene, ciuperci fluorescente strălucind slab în colțurile întunecate de sub polițe și tufișuri verzi dese care răspândeau o aromă ca de ceai.

— Asta nu-i grădină, spuse ea. E o pepinieră de droguri.

Acum *chiar* că voia să-l cunoască pe maestrul Tradițiilor.
Kitay se așeză lângă ea.
— Știi, marii șamani din legende înghițeau droguri înainte de luptă. Poveștile spun că le dădeau puteri magice. Zâmbi. Crezi că asta predă maestrul Tradițiilor?
— Sincer? spuse Rin smulgând iarba. Cred că vine aici doar ca să se drogheze.

CAPITOLUL 4

Pe măsură ce se scurgeau săptămânile, orele deveneau tot mai dificile. Dimineţile erau dedicate Luptei, Medicinei, Istoriei și Strategiei. În majoritatea zilelor, lui Rin i se învârtea capul de pe la prânz, ticsit cu denumiri de teoreme de care nu mai auzise niciodată și titluri de cărţi pe care trebuia să le termine până la sfârșitul săptămânii.

Orele de Lupte le extenuau și trupul, nu doar mintea. Jun îi punea să execute o serie chinuitoare de exerciţii de gimnastică: alergau în sus și în jos pe scările Academiei, stăteau în mâini cu orele și repetau periodic posturile de bază ale artelor marţiale, cu saci de cărămizi atârnaţi de braţe. În fiecare săptămână, Jun îi ducea la un lac de la poalele muntelui și-i punea să înoate pe toată lungimea sa.

Rin și alţi câţiva elevi nu știuseră până atunci să înoate. Jun le arătase o singură dată mișcările corecte. După aceea, depindea de ei să nu se înece.

Temele pentru acasă erau grele și, în mod clar, gândite să-i împingă pe boboci la limită. Așa că atunci când maestrul Armelor, Sonnen, îi învăţă care erau proporţiile corecte de salpetru, sulf și cărbune necesare pentru a amesteca praful de pușcă incendiar ce alimenta rachetele militare, le ceru și să-și construiască pe loc propriile rachete. Iar când maestra Medicinei, Enro, îi puse să înveţe denumirea tuturor oaselor din corpul omenesc, se aștepta ca ei să știe și cele mai obișnuite cazuri de fracturare a lor și modul de a le identifica.

Totuși Strategia, predată de maestrul Irjah, era materia cea mai grea. La prima oră le împărţi un volum gros – *Principiile războiului* de Sunzi – și îi anunţă că trebuiau să-l memoreze până la sfârșitul săptămânii.

— Chestia asta-i enormă! se plânse Han. Cum să ne mai facem și restul temelor?

— Altan Trengsin l-a învăţat într-o singură noapte, răspunse Irjah.

Elevii schimbară priviri exasperate. Maeștrii îl ridicaseră în slăvi pe Altan Trengsin încă de la începutul trimestrului. Rin ajunsese la concluzia că era un fel de geniu, aparent cel mai strălucit elev care trecuse prin Sinegard în ultimele decenii.

Han părea la fel de iritat pe cât se simţea ea.

— În regulă, dar noi nu suntem Altan.

— Atunci încercaţi să fiţi, zise Irjah. Sunteţi liberi.

Rin intră într-o rutină de studiu constant și foarte puţin somn; orarul nu le mai lăsa timp bobocilor să facă nimic altceva.

Toamna abia începuse să-și arate colţii în Sinegard. Într-o dimineaţă, pe când urcau în grabă treptele, îi însoţi o rafală de vânt rece. Fremătă printre copaci într-un crescendo tunător. Elevii nu-și primiseră încă robele groase de iarnă și le clănţăneau dinţii la unison în timp ce se strângeau unii în alţii sub un arbore de mătase din fundul curţii de la nivelul al doilea.

În pofida frigului, Jun refuză să mute ora de Lupte înăuntru înainte ca zăpada să-i împiedice s-o ţină în aer liber. Era un profesor nemilos, căruia părea să-i facă plăcere disconfortul lor.

— Durerea vă face bine, zise el în timp ce-i obliga să se ghemuiască în posturi chircite și chinuitoare. Practicanţii artelor marţiale din vechime menţineau poziţia asta o oră întreagă înainte de antrenament.

— Practicanţii artelor marţiale din vechime aveau niște coapse uluitoare, gâfâi Kitay.

Gimnastica de dimineaţă era tot îngrozitoare, dar măcar trecuseră de exerciţiile de bază și începuseră primele arte marţiale cu arme: tehnici cu bastoane.

Jun tocmai își adoptase postura în capătul curţii, când deasupra capului său se auzi un foșnet puternic. O mână de frunze căzu chiar unde stătea el.

Toţi ridicară privirile.

Cocoţat pe o creangă groasă a arborelui de mătase stătea de mult absentul lor maestru al Tradiţiilor.

Mânuia o foarfecă de grădină mare și tăia voios frunzele la întâmplare în timp ce îngâna ca pentru el, fals și cu voce tare, un cântecel.

După ce auzi câteva cuvinte din cântec, Rin recunoscu „Atingerile Străjerului Porții". Îl știa din multele drumuri pe care le făcuse ca să distribuie opiu la bordelurile din Tikany – era un cântecel obscen, la limita eroticului. Maestrul Tradițiilor masacra melodia, dar cânta cu voce tare și cu entuziasm nestăvilit.

— *Să te-ating nu pot acolo, fată mare/ Căci ai pieri de desfătare...* Niang se scutura de atâta chicotit înăbușit. Kitay se holba la copac cu gura căscată.

— Jiang, am oră! se răsti Jun.

— Păi predă-ți lecția, răspunse maestrul Jiang. Lasă-mă-n pace.

— Avem nevoie de curte.

— N-ai nevoie de *toată* curtea. N-ai nevoie de copacul ăsta, spuse Jiang arțăgos.

Jun își roti de câteva ori bastonul în aer și-l izbi de baza copacului. Trunchiul se zgudui de-a binelea în urma loviturii. Se auzi pârâitura unei greutăți care cade prin straturi de frunze uscate.

Maestrul Jiang ateriză într-un morman încovoiat pe pardoseala de piatră.

Primul gând al lui Rin fu că maestrul nu purta cămașă. Al doilea, că probabil murise.

Însă Jiang nu făcu decât să se ridice în șezut, să-și scuture piciorul stâng și să-și arunce părul alb înapoia umerilor.

— Asta a fost nepoliticos, spuse el visător, în timp ce din tâmpla stângă i se scurgea un firicel de sânge.

— Chiar trebuie să bâzâi pe-aici ca prostul? se răsti Jun.

— Chiar trebuie să-mi întrerupi ședința de grădinărit de dimineață? replică Jiang.

— Nu te ocupi de grădină, zise Jun. Ai venit aici doar ca să mă sâcâi pe mine.

— Cred că te supraapreciezi.

Jun lovi cu bastonul de pământ, făcându-l pe Jiang să tresară surprins.

— *Afară!*

Jiang adoptă o expresie teatral jignită și se ridică. Plecă în grabă din grădină, legănându-și șoldurile ca o dansatoare de bordel.

— *Dacă sufleţelul după mine-ţi furnică/ O să te ling ca pe-o prăjituriiiică…*

— Ai dreptate, îi șopti Kitay lui Rin. *Chiar* se droga.

— Atenţie! strigă Jun la elevii rămași cu ochii căscaţi.

Încă avea o frunză prinsă în păr, care tremura de fiecare dată când vorbea.

Clasa se alinie în grabă pe două rânduri în faţa lui, cu bastoanele pregătite.

— Când vă dau semnalul, repetaţi următoarea succesiune de mișcări, spuse el, prezentând exerciţiile în timp ce vorbea. Înainte. Înapoi. Eschivă stânga sus. Revenire. Eschivă dreapta sus. Revenire. Eschivă stânga jos. Revenire. Eschivă dreapta jos. Revenire. Răsucire, trecere prin spate, revenire. Înţeles?

Încuviinţară tăcuţi din cap. Nimeni nu îndrăzni să admită că nu reţinuse întreaga succesiune. Demonstraţiile lui Jun erau de obicei rapide, dar acum se mișcase mai repede decât l-ar fi putut urmări oricare dintre ei.

— Bun. Jun își izbi bastonul de pardoseală. Începeţi.

Urmă un fiasco. Se mișcau fără niciun ritm sau hotărâre.

Nezha trecu prin toată succesiunea de mișcări de două ori mai repede decât restul clasei, dar fusese unul dintre puţinii care reușiră s-o facă. Restul fie săriră jumătate dintre ele, fie încurcară rău instrucţiunile.

— Au!

Parând când ar fi trebuit să se întoarcă, Kitay o lovi pe Rin în spate. Ea se smuci în faţă, lovind-o din greșeală pe Venka în cap.

— Stop! strigă Jun.

Toţi încremeniră.

— O să vă spun o poveste despre marele strateg Sunzi, rosti Jun plimbându-se printre ei și răsuflând greu. Când și-a terminat de scris marele tratat *Principiile războiului,* Sunzi l-a trimis Împăratului Roșu. Acesta a decis să-i încerce înţelepciunea, punându-l să instruiască un grup de oameni fără experienţă militară: concubinele imperiale. Sunzi a fost de acord și le-a adunat pe femei lângă porţile palatului. Le-a spus așa: „Când zic «Privirea înainte», vă uitaţi drept în faţă. Când zic «Întoarcere la stânga», vă întoarceţi către stânga. Când zic «Întoarcere

la dreapta», trebuie să vă răsuciți spre dreapta. Când zic «Stânga împrejur», trebuie să vă întoarceți cu o sută optzeci de grade. E clar?” Femeile au încuviințat. Sunzi le-a dat apoi semnalul „Întoarcere la dreapta”. Însă ele n-au făcut decât să izbucnească în râs.

Jun se opri în fața lui Niang, al cărei chip era încrețit de emoție.

— Sunzi i-a spus Împăratului așa: „Dacă ordinele nu sunt clare sau limpezi, dacă nu sunt înțelese în întregime, atunci de vină este generalul.” Așa că s-a întors spre concubine și a repetat instrucțiunile. „Întoarcere la dreapta”, a ordonat el. Din nou, femeile au izbucnit în hohote.

Jun își răsuci capul încet, privindu-i pe fiecare în ochi.

— De data asta, Sunzi i-a spus Împăratului: „Dacă ordinele nu sunt clare, atunci de vină este generalul. Dacă sunt însă clare, dar nu sunt executate, atunci sunt de vină comandanții trupelor.” Apoi a ales două dintre cele mai bătrâne concubine și a pus să fie decapitate.

Ochii lui Niang arătau de parcă stăteau să-i sară din cap.

Jun se îndreptă țeapăn spre partea din față a curții și-și ridică bastonul. În timp ce elevii priveau îngroziți, maestrul repetă seria de mișcări, mai încet acum, rostind denumirea fiecărei mișcări pe măsură ce o executa.

— A fost clar?

Clasa încuviință.

Jun lovi cu bastonul de pardoseală.

— Atunci începeți.

Toți executară exercițiul. Fără nicio greșeală.

Luptele erau un chin care-ți nimicea sufletul, dar măcar aveau parte de antrenamentele distractive din fiecare seară. Acestea erau sesiuni de instrucție supravegheate de doi dintre ucenicii lui Jun: Kureel și Jeeha. Ucenicii erau profesori destul de leneși și nepotrivit de entuziasmați de perspectiva de a cauza cât mai multă durere unor adversari imaginari. Ca atare, perioadele de exerciții frizau de obicei

dezastrul, cu Jeeha și Kureel învârtindu-se de colo până colo și strigând sfaturi, în timp ce elevii se antrenau, luptându-se între ei.

— Dacă n-ai armă, nu ţinti faţa.

Jeeha îi îndreptă Venkăi mâna în jos, astfel încât lovitura cu mâna întinsă să ajungă pe gâtul lui Nezha, nu pe nas.

— În afară de nas, toată faţa este formată practic numai din oase. N-o să reușești decât să-ţi julești mâna. Gâtul este o ţintă mai bună. Cu destulă forţă, poţi să zdrobești letal traheea. În caz minim, vei cauza probleme de respiraţie.

Kureel îngenunche lângă Kitay și Han, care se rostogoleau pe jos, ţinându-se unul pe celălalt de cap.

— Mușcătura este o tehnică extraordinară dacă ești prins la înghesuială.

O clipă mai târziu, Han urlă de durere.

Câţiva boboci se adunară în jurul unui manechin de lemn, în timp ce Jeeha făcea demonstraţia unei lovituri corecte cu tăișul palmei.

— Călugării nikara credeau că punctul acesta este un centru major de *ki*.

Jeeha indică un punct aflat dedesubtul stomacului și plasă o lovitură teatrală. Rin mușcă momeala, ca să grăbească lucrurile.

— Și chiar este?

— Nu. Nu există centre *ki*. Dar zona asta, de sub cușca toracică, are o grămadă de organe vitale care sunt expuse. Și tot acolo e și diafragma. *Hah!* Jeeha izbi manechinul cu pumnul. Asta ar trebui să imobilizeze orice adversar câteva secunde bune. Îţi asigură suficient timp să-i scoţi ochii.

— Pare vulgar, zise Rin.

Jeeha ridică din umeri.

— Nu ne aflăm aici ca să fim sofisticaţi. Suntem aici ca să distrugem oameni.

— O să vă mai arăt o ultimă lovitură, anunţă Kureel, când ora se apropia de sfârșit. De fapt, e singura lovitură cu piciorul de care veţi avea nevoie vreodată. O lovitură care doboară până și pe cel mai puternic războinic.

Jeeha clipi nedumerit. Întoarse capul s-o întrebe ce voia să spună, iar Kureel ridică genunchiul și-i înfipse vârful piciorului în vintre.

Ședințele obligatorii de antrenament durau numai două ore, însă bobocii începură să rămână în sală ca să exerseze mult după încheierea lor. Singura problemă era că elevii care mai făcuseră antrenamente anterior se foloseau de această ocazie ca să se dea în spectacol. Nezha execută o serie de salturi cu răsucire în mijlocul încăperii, încercând lovituri de picior circulare ce deveneau tot mai complicate. În jurul lui se adunase un cerc nu prea mare de colegi care priveau.

— Ne admirăm prințul?

Kitay străbătu cu pași mari încăperea ca să ajungă lângă Rin.

— Nu reușesc să-mi dau seama cum ar putea fi util așa ceva în luptă, spuse Rin.

Nezha făcea acum o rotație completă de cinci sute patruzeci de grade în aer înainte să lovească. Arăta foarte drăguț, dar și foarte inutil.

— Ah, păi nici nu este. Asta e valabil pentru o bună parte din artele vechi – sunt frumos de privit, dar lipsite de rost. Derivatele au fost adaptate pentru scena de operă, nu pentru luptă, și apoi au fost readaptate. De altfel de-aici își trage numele Opera Roșie de Doi Bani. Membrii fondatori erau practicanți de arte marțiale care se prefăceau că sunt artiști ambulanți ca să se apropie cât mai mult de țintele lor. Ar trebui să citești cândva istoria artelor moștenite, e fascinantă.

— Există ceva despre care n-ai citit? întrebă Rin.

Kitay părea să aibă cunoștințe enciclopedice despre aproape orice subiect. În ziua aceea, la prânz, îi ținuse fetei o prelegere despre deosebirile dintre tehnicile de eviscerare a peștelui în diverse provincii.

— Am o slăbiciune pentru artele marțiale, răspunse el. Oricum, e deprimant să vezi oameni care nu-și dau seama de diferența dintre autoapărare și actul artistic.

Nezha ateriză și se ghemui în mod impresionant, după un salt destul de înalt. Câțiva colegi începură să aplaude fără sens. Fără să ia în seamă aplauzele, el se îndreptă și-i prinse privirea lui Rin.

— *Asta* înseamnă arte de familie, zise și-și șterse sudoarea de pe frunte.

— Sunt sigură că vei fi teroarea școlii, spuse Rin. Poţi să dansezi ca să obţii donaţii. O să-ţi arunc un lingou.

Chipul lui Nezha se strâmbă într-o grimasă.

— Ești geloasă că tu n-ai arte moștenite.

— Mă bucur că n-am, dacă toate arată așa ridicol ca ale tale.

— Casa Yin a introdus cea mai puternică tehnică de lovituri cu piciorul din Imperiu, se răsti Nezha. Hai să vedem cum ţi-ar plăcea să simţi asta pe pielea ta.

— Cred că aș fi în regulă, răspunse Rin. Deși ar fi un spectacol vizual uimitor.

— Măcar eu nu-s un *ţăran* incult, scuipă Nezha. N-ai făcut arte marţiale în viaţa ta. Nu știi decât o singură lovitură cu piciorul.

— Și tu îmi tot spui ţărancă, de parcă nu știi decât o singură insultă.

— Atunci duelează-te cu mine, spuse Nezha. Luptă până la imobilizare timp de zece secunde sau până la prima picătură de sânge. Aici și acum.

— S-a făcut, începu să spună Rin, însă Kitay îi puse mâna la gură.

— Ah, nu. Ah, nu, nu.

O trase pe fată înapoi.

— L-ai auzit pe Jun, nu trebuie să...

Însă Rin îl dădu deoparte.

— Jun nu-i aici, nu-i așa?

Nezha rânji răutăcios.

— Venka! Vino-ncoace!

Venka se întrerupse din discuţia pe care o purta cu Niang în celălalt capăt al încăperii și se repezi spre el, încântată că o chemase.

— Arbitrează-ne, zise Nezha, fără să-și ia ochii de la Rin.

Venka duse mâinile la spate, imitându-l pe maestrul Jun, și ridică bărbia.

— Începeţi.

Restul clasei formase un cerc în jurul lui Nezha și Rin. Fata era prea furioasă ca să le observe privirile. N-avea ochi decât pentru Nezha, care începu să se miște în jurul ei, ţâșnind înainte și înapoi cu mișcări rapide și elegante.

„Kitay avea dreptate”, își zise Rin. Nezha chiar arăta de parcă ar fi jucat într-un spectacol de operă. Deci nu părea deosebit de letal, ci

doar caraghios.

Miji ochii și se ghemui, urmărindu-i cu atenţie mișcările.

Iată o deschidere clară. Rin ridică un picior și lovi tare.

Piciorul ei îl interceptă pe Nezha în plin salt, cu o pocnitură satisfăcătoare.

Nezha scoase un ţipăt nefiresc și se prinse de vintre, scâncind.

Întreaga sală se cufundă în tăcere și toate capetele se întoarseră în direcţia lor.

Nezha se ridică stângaci, cu faţa roșie ca focul.

— Cum… cum *îndrăznești*…

— Exact cum ai spus. Rin lăsă capul în jos într-o plecăciune batjocoritoare. Nu știu decât o singură lovitură.

Îi plăcuse să-l umilească pe Nezha, însă urmările politice fură imediate și violente. Nu durăă mult până ce în clasă începură să se formeze alianţe. Jignit de moarte, Nezha transmise clar că asocierea cu Rin însemna izolare socială. Refuza în mod deschis să-i vorbească sau să bage de seamă că există, cu excepţia momentelor când făcea comentarii batjocoritoare despre accentul ei. Unul câte unul, elevii din clasă, îngroziţi să nu li se aplice același tratament, îi urmară exemplul.

Kitay constituia singura excepţie. Era învăţat cu partea rea a lui Nezha, îi spusese el lui Rin, și n-avea să înceapă acum să se sinchisească.

— În plus, zise el, expresia aia de pe faţa lui a fost de nepreţuit.

Rin îi era recunoscătoare pentru loialitate, dar o uluia cât de nemiloși puteau fi ceilalţi elevi. Se părea că lista lucrurilor pentru care putea fi ea batjocorită era nesfârșită: pielea închisă la culoare, lipsa unui statut, accentul de ţărancă. Era sâcâitor, însă Rin reușise să nu ia în seamă batjocurile… până când colegii de clasă începură să chicotească de fiecare dată când deschidea gura.

— Am un accent chiar așa de evident? îl întrebă ea pe Kitay.

— E mai bine acum, zise el. Încearcă doar să graseiezi mai tare sfârșitul cuvintelor. Scurtează vocalele. Și adaugă un *r* unde nu există.

Asta-i o regulă de bun-simţ folositoare.

— *Ar. Arrr,* se maimuţări ea. De ce trebuie să vorbească sinegardienii de parcă rumegă?

— Puterea dictează ce este acceptabil, spuse Kitay meditativ. Dacă s-ar fi făcut capitala la Tikany, sunt sigur că am fi cu toţii întunecaţi ca scoarţa de copac.

În zilele următoare, Nezha nu-i adresă niciun cuvânt lui Rin, pentru că n-avea de ce. Ciracii care-l venerau nu pierdură nicio ocazie să-și bată joc de ea. Manipularea lui Nezha se dovedi strălucită; odată ce stabilise că Rin era ţinta principală, putea să stea liniștit și să se uite.

Atașată obsesiv de Nezha, Venka o insulta pe Rin de câte ori avea ocazia. Cu Niang era mai bine; nu se asocia cu ea în public, dar măcar îi vorbea în intimitatea căminului.

— Ai putea încerca să-ţi ceri scuze, îi șopti Niang într-o noapte, după ce Venka adormise.

Era ultimul lucru care-i trecea prin cap lui Rin. N-avea de gând să-și recunoască înfrângerea lingușind ego-ul lui Nezha.

— Duelul a fost ideea lui, se răsti ea. Nu-i vina mea c-a primit ce merita.

— Nu contează, răspunse Niang. Spui doar că-ţi pare rău și după aia uită de tine. Lui Nezha îi place să fie respectat.

— Pentru *ce?* întrebă Rin. N-a făcut nimic să-mi câștige respectul, decât să stea cu nasul pe sus, de parcă-i *foarte* special doar pentru că-i din Sinegard.

— N-o să-ţi folosească la nimic să-ţi ceri scuze, interveni Venka, aparent încă trează. Și chiar *suntem* deosebiţi pentru că suntem din Sinegard. Nezha și cu mine – când vorbea Venka, erau întotdeauna *Nezha și cu mine* – ne-am pregătit pentru Academie încă de când am învăţat să mergem. Avem chestia asta în sânge. E destinul nostru. Pe când tu? Tu nu ești *nimic.* Ești doar o vagaboandă din sud. Nici n-ar trebui să fii aici.

Rin se ridică în șezut în pat, brusc înfuriată.

— Am dat și eu același test ca și tine. Am toate drepturile să fiu în școala asta.

— Ești aici doar pentru că așa stabilește cota, replică Venka. Vreau să zic că testul Keju trebuie *să pară* echitabil.

Oricât de enervantă era Venka, Rin abia dacă mai avea timp sau energie să fie atentă la ea. Încetară să se mai rățoiască una la alta după câteva zile, dar numai pentru că erau prea extenuate ca să mai vorbească. Când terminară ședințele de antrenament din săptămâna aceea, se târâră spre dormitor, cu mușchii atât de istoviți, încât abia mai puteau merge. Fără o vorbă, își scoaseră uniformele și se prăbușiră în paturi.

Se treziră aproape imediat, când bătu cineva la ușă.

— Scularea, zise Raban, când Rin deschise ușa.

— Ce...

Raban se uită peste umărul ei la Venka și Niang, care se văitau în paturile lor.

— Și voi. Grăbiți-vă.

— Care-i treaba? mormăi Rin țâfnoasă, frecându-se la ochi. Suntem de serviciu la măturat abia peste șase ore.

— Veniți!

Văicărindu-se în continuare, fetele îmbrăcară tunicile și se întâlniră cu Raban în fața dormitorului, unde băieții erau deja adunați.

— Dacă-i un fel de farsă pentru boboci, pot să mă-ntorc în pat? întrebă Kitay. Considerați că sunt hărțuit și intimidat, numai lăsați-mă să dorm.

— Gura! Urmați-mă.

Fără să mai scoată nicio vorbă, Raban porni către pădure.

Elevii fură nevoiți să alerge ca să țină pasul cu el. La început, Rin crezu că-i duce în inima pădurii de pe munte, dar nu era decât o scurtătură; după un minut ajunseră în fața sălii principale de antrenament. Era luminată înăuntru și se auzeau glasuri zgomotoase.

— Alte ore? întrebă Kitay. Pe Marea Țestoasă, eu intru în grevă!

— Nu sunt cursuri.

Dintr-un motiv necunoscut, Raban părea foarte entuziasmat.

— Intraţi.

În pofida strigătelor ce se auzeau, sala era goală. Elevii se împleticiră confuzi și buimaci, până ce Raban le făcu semn să-l urmeze pe scări, la nivelul de jos. Subsolul era plin de ucenici adunaţi în mijlocul încăperii. Orice s-ar fi aflat în centrul atenţiei părea foarte palpitant. Rin își lungi gâtul ca să arunce o privire pe deasupra capetelor, dar nu reuși să vadă decât alte trupuri.

— Vin bobocii! strigă Raban, conducându-le grupul micuţ prin mulţimea înghesuită.

Folosindu-și energic coatele, le croi drum printre ucenici.

În mijlocul încăperii se aflau două gropi circulare săpate în pământ, fiecare adâncă de doi metri și cu diametrul de minimum trei metri. Gropile erau adiacente și înconjurate de bare din metal ce ajungeau până la nivelul taliei, ca să-i împiedice pe spectatori să cadă. Una era goală, iar în mijlocul celeilalte stătea maestrul Sonnen, cu braţele încrucișate pe pieptul lat.

— Sonnen arbitrează întotdeauna, zise Raban. El trage paiul scurt pentru că-i cel mai tânăr.

— Ce arbitrează? întrebă Kitay.

Raban rânji larg.

Ușa subsolului se deschise și în sala deja aglomerată începură să se reverse și alţi ucenici, care umplură spaţiul până la refuz. Apăsarea trupurilor îi împinse pe boboci periculos de aproape de marginile ringurilor. Rin se prinse de balustradă ca să nu cadă.

— Ce se petrece? întrebă Kitay, în vreme ce ucenicii se îmbulzeau ca să ocupe locuri mai aproape de ringuri.

În sală era atât de multă lume, încât ucenicii din spate își aduseseră scăunele pe care să se urce.

— În seara asta e rândul lui Altan, răspunse Raban. Nimeni nu vrea să-l rateze pe Altan.

Probabil că era a douăsprezecea oară când Rin auzea numele acela în cursul săptămânii. Toată Academia părea obsedată de el. Altan Trengsin, studentul din anul cinci, era asociat cu toate recordurile școlii, era elevul favorit al tuturor maeștrilor și reprezenta excepția de la toate regulile. Devenise deja subiect de bancuri în clasă.

Poți să urinezi peste zidul orașului?

Altan poate.

În ringul maestrului Sonnen sări brusc o siluetă înaltă și mlădioasă, fără a se sinchisi să folosească scara din frânghie. În timp ce adversarul său cobora stângaci, silueta își întinse brațele la spate, cu capul îndreptat spre tavan. Ochii îi străluciră în reflecția luminii de deasupra.

Erau purpurii.

— Pe Marea Țestoasă! zise Kitay. Ăsta chiar e speeran.

Rin aruncă o privire în groapă. Kitay avea dreptate; Altan nu semăna nici pe departe cu poporul nikara. Avea pielea cu câteva nuanțe mai închisă decât a oricărui elev, mai întunecată chiar decât a lui Rin. Însă dacă pielea bronzată îi conferea fetei o aparență grosolană și lipsită de rafinament, pielea îi dădea lui Altan un aer unic, regal. Avea părul de culoarea cernelii încă umede, mai apropiată de violet decât de negru. Fața era osoasă, lipsită de expresie și surprinzător de frumoasă. Și ochii aceia – roșu purpuriu, arzător.

— Credeam că toți speeranii au murit, zise Rin.

— *Majoritatea* sunt morți, răspunse Raban. Altan este ultimul dintre ei.

— Sunt Bo Kobin, ucenic al maestrului Jun Loran, anunță adversarul său. Îl provoc pe Altan Trengsin la luptă până la imobilizarea adversarului.

Kobin era probabil de două ori mai greu decât Altan și cu câțiva centimetri mai înalt, însă Rin bănuia că nu va fi o luptă deosebit de strânsă.

Altan ridică din umeri indiferent.

Sonnen părea plictisit.

— Ei bine, haideți, spuse el.

Ucenicii adoptară posturile de deschidere.

— Cum, fără prezentare? întrebă Kitay.

Raban părea amuzat.
— Altan n-are nevoie de prezentare.
Rin încreţi din nas.
— E puţin cam plin de el, nu?
— Altan Trengsin, cugetă Kitay. Altan e numele clanului?
— Numele clanului este Trengsin. Speeranii pun numele clanului la urmă, explică Raban pripit. Şşşt, o să pierdeţi lupta.
O pierduseră deja.
Rin nu-l auzise pe Altan mişcându-se, nici măcar nu văzuse cum începuse bătaia. Însă când coborî din nou privirea spre ring, îl zări pe Kobin imobilizat la podea, cu un braţ răsucit nefiresc la spate. Altan era în genunchi deasupra lui, sporind încet apăsarea asupra braţului. Părea nepăsător, detaşat, aproape apatic.
Rin strânse mâna pe balustradă.
— Când a... când a...
— E Altan Trengsin, răspunse Raban, de parcă asta explica totul.
— Cedez, strigă Kobin. *Cedez,* fir-ar să fie!
— Despărţiţi-vă, spuse Sonnen, căscând. Altan câştigă. Următorul.
Altan îi dădu drumul lui Kobin şi-i întinse mâna. Acesta îl lăsă să-l tragă în picioare, apoi îi strânse mâna. Îşi accepta înfrângerea cu eleganţă. Nu era nicio ruşine, se părea, să fii învins în mai puţin de trei secunde de Altan Trengsin.
— Asta-i tot? întrebă Rin.
— Nu s-a terminat, răspunse Raban. Altan are o mulţime de competitori în seara asta.
Următorul concurent era Kureel. Raban se încruntă, clătinând din cap.
— N-ar fi trebuit să primească permisiunea pentru lupta asta.
Lui Rin i se păru o apreciere nedreaptă. Kureel, una dintre ucenicii valoroşi ai maestrului Luptelor, avea reputaţia că este agresivă. Kureel şi Altan păreau să aibă aceeaşi înălţime şi forţă; cu siguranţă că se putea descurca.
— Începeţi.
Kureel îl atacă imediat pe Altan.
— Pe Marea Ţestoasă, şopti Rin.

Îi fu greu să urmărească momentul în care Kureel și Altan începură lupta corp la corp. Schimbau o mulțime de lovituri și eschive pe secundă, ferindu-se și sărind unul în jurul celuilalt ca niște parteneri de dans.

Trecu un minut. Kureel obosise vizibil. Loviturile ei deveniseră neglijente și prea ample. De pe frunte i se scurgeau broboane de sudoare la fiecare mișcare. Însă Altan era netulburat, mișcându-se cu aceeași grație felină pe care o avusese la începutul luptei.

— Nu face decât să se joace cu ea, zise Raban.

Rin nu-și putea lua ochii de la Altan. Mișcările lui păreau un dans, erau hipnotice. Fiecare acțiune dovedea *forță* pură – nu mușchii mătăhăloși pe care-i întrupase Kobin, ci o energie compactă, de parcă era un arc puternic încordat pe punctul de a fi eliberat.

— O să termine repede, prezise Raban.

Era în esență un joc de-a șoarecele și pisica. Kureel nu se ridicase nici măcar o clipă la nivelul lui Altan, care lupta la un nivel cu totul diferit. La început acționase ca o oglindă a ei ca să-i facă pe plac și apoi ca s-o obosească. Mișcările lui Kureel încetiniră cu fiecare clipă. Și, în zeflemea, și Altan își încetini ritmul, ca să se sincronizeze cu ea. În cele din urmă, Kureel făcu un salt disperat în față, încercând să-l lovească în diafragmă. În loc să blocheze lovitura, Altan sări într-o parte, sui pe peretele din pământ al ringului, ricoșă în cealaltă parte și se răsuci în aer. Piciorul lui o lovi pe Kureel în tâmplă și ea căzu pe spate.

Își pierduse cunoștința înainte ca Altan să aterizeze în spatele ei, ghemuit ca o pisică.

— Pe Țâțele Tigroaicei, zise Kitay.

— Pe Țâțele Tigroaicei, încuviință Raban.

Doi ucenici cu brasarde portocalii de Medicină săriră imediat în groapă ca s-o ridice pe Kureel. La marginea ringului era deja pregătită o targă. Altan stătea în mijlocul gropii, așteptându-i calm să termine. Chiar în timp ce o scoteau pe Kureel din subsol, un alt elev coborî pe scara din frânghie.

— Trei competitori într-o singură seară, zise Kitay. E ceva normal?

— Altan luptă mult, zise Raban. Fiecare își dorește să fie cel care-l doboară.

— S-a-ntâmplat vreodată? întrebă Rin.

Raban se mulţumi să râdă.

Al treilea competitor lăsă capul ras pe spate, privind spre lumini, și Rin își dădu seama cu o tresărire că era Tobi – ucenicul care le prezentase Academia.

„Bun", își zise ea. „Sper că Altan o să-l facă praf."

Tobi se prezentă cu voce tare, smulgând strigăte din partea colegilor din clasa de Lupte. Altan își netezi mâneca și nici de data asta nu spuse nimic. Poate că dăduse ochii peste cap, dar, în lumina slabă, Rin nu era sigură.

— Începeţi, zise Sonnen.

Tobi își încordă braţele și se lăsă pe vine. În loc să-și strângă pumnii, își îndoi degetele noduroase de parcă le-ar fi strâns în jurul unei mingi invizibile.

Altan înclină capul ca pentru a spune: „Ei bine, haide."

Înfruntarea își pierdu rapid eleganţa. Era o luptă copleșitoare, cu pumnii însângeraţi, fără restricţii. Era brutală și dură și degaja o forţă animalică. Nimic nu era interzis. Tobi își îndreptă cu furie unghiile spre ochii lui Altan, care feri capul și-și înfipse cotul în pieptul adversarului.

Tobi se clătină în spate, încercând să inspire șuierat. Altan îl lovi cu dosul palmei peste cap, de parcă ar fi pedepsit un copil. Tobi se rostogoli pe jos, apoi reveni cu o mișcare complicată de răsucire și se repezi înainte. Celălalt îl așteptă cu pumnii ridicaţi, însă Tobi se aruncă spre mijlocul lui și căzură împreună.

Altan izbi cu spinarea podeaua de pământ. Tobi își trase în spate braţul drept și-și repezi degetele încleștate spre abdomenul celuilalt. Gura lui Altan se deschise într-un ţipăt tăcut. Tobi își înfipse degetele și mai adânc și le răsuci. Rin îi văzu venele ieșite în relief pe antebraţ. Chipul i se strâmbase într-un rânjet de lup.

Altan se zvârcoli în strânsoare și tuși. Împroșcă sânge din gură.

Lui Rin i se strânse stomacul.

— Rahat, zise Kitay. Rahat, rahat, rahat.

— Asta-i Ghearele Tigrului, zise Raban. Tehnica distinctivă a lui Tobi. Arte moștenite. O săptămână de-acum Altan n-o să fie în stare să se cace ca lumea.

Sonnen se aplecă.

— În regulă, despărţiţi-vă…

Apoi însă Altan își trecu mâna liberă după gâtul lui Tobi și-i lovi faţa de fruntea lui. O dată. De două ori. Strânsoarea celuilalt slăbi.

Altan își aruncă adversarul de pe el și sări. În jumătate de secundă, poziţiile lor se inversaseră; Tobi zăcea inert la pământ, iar Altan era îngenuncheat deasupra, strângându-l ferm de gât. Tobi îl lovi disperat în braţ, în semn de cedare.

Altan îl împinse cu dispreţ și-i aruncă o privire maestrului Sonnen, parcă așteptând instrucţiuni.

Sonnen strânse din umeri.

— Lupta s-a încheiat.

Rin expiră aerul pe care nici nu știa că-l ţinuse tot timpul în plămâni.

Ucenicii de la Medicină săriră în ring și-l ridicară pe Tobi, care gemu. Din nas îi curgea sânge.

Altan se trase înapoi, sprijinindu-se de peretele de pământ. Părea plictisit și nepăsător, ca și cum stomacul nu i-ar fi fost răsucit într-un nod teribil și nici n-ar fi fost atins vreodată. Pe bărbie i se scurgea un firicel de sânge. Rin privi, în parte fascinată și în parte îngrozită, cum limba lui Altan se strecură afară din gură și linse sângele de pe buza superioară.

Altan ţinu ochii închiși multă vreme, apoi lăsă capul pe spate și expiră încet pe gură.

Raban rânji când văzu expresiile bobocilor.

— Acum are vreo logică?

— Asta a fost… începu Kitay și dădu din mâini. Cum? *Cum?*

— Nu simte durerea? întrebă Rin. Nu-i om.

— Nu, răspunse Raban. E speeran.

A doua zi, la prânz, bobocii nu erau în stare să vorbească despre altceva în afară de Altan.

Toată clasa se îndrăgostise de el într-o măsură, însă Kitay era de-a dreptul fascinat.
— Cum se *mișcă,* e de-a dreptul...
Flutură din brațe, rămas fără cuvinte.
— Nu prea vorbește, nu? întrebă Han. Nici măcar nu se prezintă. Nemernicul!
— N-are nevoie să se prezinte, zise Kitay disprețuitor. Toată lumea știe cine e.
— Puternic și misterios, spuse Venka visătoare.
Și ea, și Niang chicotiră.
— Poate că nu știe cum să vorbească, sugeră Nezha. Știi cum sunt ăștia din Speer. Sălbatici și însetați de sânge. Abia dacă știau ce să facă, dacă nu li se dădeau ordine.
— Nu erau tâmpiți, protestă Niang.
— Erau primitivi. Erau doar cu puțin mai inteligenți decât copiii, insistă Nezha. Am auzit că sunt înrudiți mai îndeaproape cu maimuțele decât cu oamenii. Au creierul mai mic. Știați că nici măcar n-aveau limbă scrisă înainte de Împăratul Roșu? Știu să lupte, dar nu sunt buni la mai nimic altceva.
Câțiva colegi încuviințară ca și cum ar fi fost logic, dar lui Rin i se păru greu de crezut că o persoană care lupta cu precizia plină de grație a lui Altan putea avea capacitatea cognitivă a unei maimuțe.
De când venise în Sinegard, ea aflase cum era să fii considerat prost din cauza culorii pielii. Asta o sâcâia. Se întreba dacă și Altan suferea la fel.
— N-ai auzit bine, zise Raban. Altan nu-i prost, ci este cel mai bun student din clasa noastră. Poate chiar din toată Academia. Irjah spune că n-a mai avut niciodată un ucenic așa inteligent.
— Am auzit că are un loc de comandă asigurat după absolvire, zise Han.
— *Eu* am auzit că-i dopat, spuse Nezha; în mod clar, nu era obișnuit să nu fie el în centrul atenției și părea hotărât să submineze pe orice cale credibilitatea lui Altan. E pe opiu. I se vede în ochi, sunt tot timpul injectați.
— Are ochii roșii pentru că-i *speeran,* prostule, zise Kitay. Toți aveau ochii purpurii.

— Ba nu, replică Niang. Doar războinicii.

— Ei bine, Altan este *evident* războinic. Și are irisul roșu, nu sunt vinișoare, spuse Kitay. Nu-i dependent.

Nezha își arcui buzele.

— Ai petrecut ceva vreme holbându-te la ochii lui Altan, nu-i așa?

Kitay roși.

— N-ai auzit ce vorbeau ceilalţi ucenici, urmă Nezha încrezut, de parcă deţinea informaţii speciale pe care ceilalţi nu le aveau. Altan *este* dependent. Am auzit *eu* că Irjah îi dă mac de câte ori câștigă. De-asta luptă așa hotărât. Dependenţii de opiu ar face orice.

— E absurd, spuse Rin. Habar n-ai despre ce vorbești.

Știa cum arată dependenţa. Fumătorii de opiu erau niște saci de piele îngălbenită, buni de nimic. Nu luptau cum luptase Altan. Nu se *mișcau* cum se mișcase Altan. Nu erau animale perfecte și letale, de o frumuseţe plină de graţie.

„Pe Marea Ţestoasă”, își dădu ea seama. „Sunt și eu la fel de obsedată de el.”

— La șase luni după semnarea Pactului de neagresiune, împărăteasa Su Daji a interzis oficial deţinerea și utilizarea tuturor substanţelor psihotrope pe teritoriul Nikanului și a instituit o serie de măsuri dure cu caracter punitiv, într-o încercare de a elimina utilizarea ilegală a drogurilor. Bineînţeles, pieţele negre de opiu înfloresc în continuare în multe provincii, provocând dezbateri despre eficienţa unor astfel de politici.

Maestrul Yim ridică privirea spre clasă. Absolut toţi elevii se foiau, mâzgăleau în caiete sau se uitau pe fereastră.

— Ţin o prelegere într-un cimitir? întrebă el.

Kitay ridică mâna.

— Putem discuta despre Speer?

— Cum? întrebă Yin încruntându-se. Speerul n-are nicio legătură cu ce... Aaa! oftă. Tocmai l-aţi văzut pe Trengsin, nu-i așa?

— A fost uluitor, spuse Han cu înflăcărare, însoţit de multe aprobări.

Yim părea exasperat.

— În fiecare an, bodogăni el. *În fiecare an.* Bine. Își aruncă deoparte notițele. Vreți să discutăm despre Speer, o să discutăm despre Speer.

Toată clasa era acum concentrată. Yim dădu ochii peste cap în timp ce căuta printr-un teanc înalt de hărți din sertarul biroului.

— De ce a fost bombardat Speerul? întrebă Kitay nerăbdător.

— Începem cu începutul, spuse Yim.

Răsfoi câteva foi de pergament până găsi ce căuta: o hartă șifonată a Speerului și a graniței de sud a Nikanului.

— Nu tolerez istoriografia făcută în pripă, spuse el în timp ce o prindea pe tablă. O să începem cu contextul politic adecvat. Speer a devenit colonie nikara în timpul domniei Împăratului Roșu. Cine poate să-mi spună ceva despre anexarea Speerului?

Rin se gândi că *anexare* era un termen simplist. Adevărul nu era nici pe departe așa obiectiv. Cu sute de ani în urmă, Împăratul Roșu luase cu asalt insula și-i înrolase forțat pe localnici în armată, transformându-i pe luptătorii din Speer în cel mai temut contingent din Miliție, până când cel de-al Doilea Război al Macului îi ștersese de pe fața pământului.

Nezha ridică mâna.

— Speerul a fost anexat sub Mai'rinnen Tearza, ultima regină războinică din Speer. Vechiul Imperiu Nikara i-a cerut să renunțe la tron și să plătească tribut Sinegardului. Tearza a fost de acord, în principal pentru că era îndrăgostită de Împăratul Roșu sau așa ceva, dar Consiliul Speeran s-a opus. Legenda spune că Tearza s-a înjunghiat de disperare, iar acel ultim act a convins Consiliul de patima ei pentru Nikan.

Clasa rămase tăcută o clipă.

— E povestea cea mai tâmpită pe care am auzit-o vreodată, mormăi Kitay.

— De ce să se sinucidă? întrebă Rin cu voce tare. Nu și-ar fi susținut mai bine cauza dacă era în viață?

Nezha ridică din umeri.

— Iată unul dintre motivele pentru care femeile n-ar trebui să conducă insulițe.

Replica iscă o rumoare de reacții. Yim ridică mâna, cerând tăcere.

— N-a fost așa simplu. Desigur, legenda a umbrit faptele. Povestea Tearzei și a Împăratului Roșu e o poveste de dragoste, nu un fapt istoric.

Venka ridică brațul.

— Am auzit că Împăratul Roșu a trădat-o. I-a promis că nu va invada Speerul, dar nu s-a ținut de cuvânt.

Yim strânse din umeri.

— Este o teorie populară. Împăratul Roșu era cunoscut pentru lipsa lui de scrupule, așa că o asemenea trădare n-ar fi fost împotriva firii sale. Adevărul este că nu știm *de ce* a murit Tearza sau dacă a omorât-o cineva. Știm doar că a murit, tradiția monarhilor războinici din Speer a fost întreruptă, iar insula a fost anexată de Imperiu până la al Doilea Război al Macului. Din punct de vedere economic însă, trebuie știut că Speerul abia își făcea treaba în calitate de colonie. În afară de soldați, insula nu exporta aproape nimic util Imperiului. Există dovezi că speeranii s-ar putea să nici nu fi cunoscut agricultura. Înainte de apariția influenței civilizatoare a trimișilor Împăratului Roșu, speeranii erau un popor primitiv care practica ritualuri vulgare și barbare. Au avut foarte puțin de oferit din punct de vedere cultural și tehnologic – de fapt, păreau să fie cu sute de ani în urma restului lumii. Totuși, din punct de vedere militar, valorau cât greutatea lor în aur.

Rin ridică mâna.

— Speeranii chiar erau șamani ai focului?

Din toată clasa se auziră chicote înăbușite, iar Rin regretă pe loc că deschisese gura.

Yim păru uluit.

— În Tikany se mai crede în șamani?

Rin se înroși la față. Crescuse auzind tot felul de povești despre Speer. În Tikany toată lumea era obsedată patologic de forța războinică turbată a Imperiului și de capacitățile ei supranaturale. Rin era conștientă că nu trebuia să creadă poveștile, dar tot era curioasă.

Însă vorbise fără să gândească. Bineînțeles că miturile care o fascinaseră în Tikany nu păreau decât înapoiate și provinciale în capitală.

— Nu... Adică nu... se bâlbâi ea. Am citit ceva și mă-ntrebam...

— N-o luați în seamă, zise Nezha. Tikany și-acum crede c-am pierdut Războaiele Macului.

Se auziră alte chicote. Nezha se lăsă pe spate cu aroganță.

— Dar speeranii aveau câteva abilități ciudate, nu? Veni Kitay prompt în apărarea lui Rin. Altfel, de ce ar fi vizat Mugenul insula Speer?

— Pentru că-i o țintă accesibilă, răspunse Nezha. Fix între arhipelagul Federației și Provincia Șarpelui. De ce nu?

— N-are nicio noimă, spuse Kitay, clătinând din cap. Din câte am citit eu, Speer era o insulă cu importanță strategică mică sau chiar nulă. Nu era utilă nici măcar ca bază navală. Federației i-ar fi fost mai ușor să navigheze direct peste strâmtoarea îngustă până la Khurdalain. Mugenului i-ar fi păsat de Speer, doar dacă speeranii erau în stare să facă ceva care să-i înspăimânte.

— Speeranii erau *într-adevăr* înspăimântători, zise Nezha, niște dependenți de droguri primitivi. Cine *n-ar* fi vrut să-i vadă dispăruți?

Lui Rin nu-i venea să creadă că Nezha putea fi atât de insensibil când descria un masacru tragic și fu uluită când Yim încuviință.

— Speeranii erau o rasă barbară, obsedată de război, zise el. Își instruiau copiii pentru luptă imediat după ce începeau să meargă. Veacuri la rând au supraviețuit făcând raiduri în satele nikara de pe litoral, pentru că nu aveau agricultură proprie. Pe de altă parte, zvonurile despre șamanism au mai mult de-a face cu religia lor. Istoricii cred că aveau ritualuri bizare în care se închinau zeului lor – Phoenixul de cinabru al Sudului. Dar nu era decât un ritual, nu o abilitate marțială.

— Afinitatea speeranilor pentru foc este totuși bine documentată, zise Kitay. Am citit relatările din război. Destul de mulți generali, nikara și din Federație, credeau că speeranii pot mânui focul după voie.

— Doar mituri, spuse Yim nepăsător. Abilitatea speeranilor de a mânui focul era o stratagemă folosită ca să-și îngrozească dușmanii. Probabil că se trăgea din utilizarea armelor înflăcărate în timpul raidurilor de noapte. Însă majoritatea cărturarilor de astăzi sunt de acord că îndemânarea în luptă a speeranilor este în întregime rezultatul condiționării lor sociale și a mediului aspru.

— Atunci de ce n-a putut armata noastră să-i imite? întrebă Rin. Dacă luptătorii speerani erau într-adevăr atât de puternici, de ce nu le-am putut reproduce tacticile? De ce a trebuit să-i înrobim?

— Speer a fost tributar, nu colonie înrobită, răspunse Yim pierzându-și răbdarea. Și *puteam* să le reproducem programele de instrucție, dar, repet, metodele lor erau barbare. Din câte spune Jun, vă chinuiți destul și cu instrucția generală, atâta câtă este ea. N-ați vrea să îndurați regimul speeran.

— Și Altan? insistă Kitay. El n-a crescut pe Speer, ci a fost instruit în Sinegard…

— L-ai văzut vreodată pe Altan mânuind focul după voie?

— Sigur că nu, dar…

— Simpla lui vedere v-a zăpăcit? întrebă Yim. Vreau să fie foarte limpede: nu există șamani. Nu mai există speerani. Altan este la fel de uman ca voi toți. Nu deține nicio magie, nicio abilitate divină. Luptă bine pentru că se antrenează de când a început să meargă. Altan este ultimul descendent al unei rase moarte. Dacă speeranii se rugau zeului lor, e evident că nu i-a salvat.

Obsesia lor pentru Altan nu era însă complet irosită în lecții. După ce asistaseră la luptele ucenicilor, bobocii își întețiră eforturile la orele lui Jun. Voiau să devină luptători plini de grație și letali ca Altan. Jun rămânea însă un instructor meticulos. Refuza să-i învețe tehnicile spectaculoase pe care le văzuseră în ring până nu ajungeau să stăpânească în totalitate elementele de bază.

— Dacă încercați acum Ghearele Tigrului pe care ați văzut-o la Tobi, n-ați putea omorî nici măcar un iepure, îi zeflemisi el. Mai degrabă v-ați rupe degetele. O să treacă luni de zile până să puteți direcționa *ki*-ul pe care-l necesită genul ăsta de tehnică.

În cele din urmă renunțase la exercițiile în formație. Clasa lor își mânuia acum bastoanele cu îndemânare acceptabilă; cel puțin accidentările erau nesemnificative. Într-o zi, spre sfârșitul orei, Jun îi înșiră pe rânduri și-i puse să se antreneze între ei.

— *Responsabil,* sublinie el. La jumătate din viteză, dacă trebuie. Nu tolerez răni tâmpite. Exersaţi loviturile și eschivele pe care le-aţi studiat în formaţie.

Rin se trezi faţă în faţă cu Nezha, bineînțeles, care-i aruncă un zâmbet răutăcios.

Fata se întrebă în treacăt cum ar putea încheia lupta fără să-și facă rău unul altuia.

— La semnalul meu, zise Jun. Unu, doi...

Nezha se aruncă înainte.

Forţa din spatele loviturii lui o buimăci. Abia reuși să ridice bastonul deasupra capului la timp ca să blocheze o lovitură care ar fi lăsat-o lată; simţi cum îi vibrează braţele după impact.

Însă Nezha avansă în continuare, fără să ţină cont deloc de instrucţiunile lui Jun. Își rotea bastonul cu entuziasm sălbatic, dar și cu o ţintă surprinzător de bună. Rin își mânuia arma stângaci; bastonul continua să i se pară greoi în mâini, nici pe departe ca umbra rotitoare din mâna lui Nezha. Abia reușea să-l ţină, de două ori aproape că-i scăpase. Nezha reușea mai multe lovituri decât para ea. Primele două – lovitură cu cotul, lovitură în coapsa superioară – durură. Apoi Nezha reuși atât de multe, încât Rin nici nu le mai simţi.

Îl judecase greșit. Înainte se dăduse în spectacol, dar priceperea lui în artele marţiale era impresionantă și reală. Ultima dată când se bătuseră, Nezha fusese încrezut. Lovitura ei norocoasă fusese o întâmplare.

Acum nu mai era încrezut.

Bastonul lui îi atinse rotula cu un pocnet înfiorător. Rin căscă ochii de durere și se prăbuși pe jos.

Nezha nici măcar nu-și mai bătea capul cu bastonul. O lovea cu piciorul cât era încă pe jos, o lovitură mai violentă decât alta.

— Asta-i diferenţa dintre tine și mine, șopti el. Eu m-am antrenat toată viaţa. Nu vii tu aici ca să mă faci de râs. Înţelegi? Tu nu ești *nimic.*

„O să m-omoare. Chiar o să m-omoare."

Gata cu bastonul. Nu se putea apăra cu o armă pe care nu știa cum s-o folosească. Îl aruncă și se năpusti înainte ca să-l apuce pe Nezha de mijloc. El dădu drumul bastonului și se poticni în spate. Rin ateriză

deasupra lui. Nezha încerca s-o lovească în faţă, iar fata își apăsă palma peste nasul lui. Își cărau cu furie pumni unul altuia, într-o încâlceală haotică de membre.

Apoi ceva o trase cu putere de guler, lăsând-o fără aer. Jun îi despărţi într-o etalare impresionantă de forţă și-i ţinu suspendaţi în aer o clipă, apoi le dădu drumul pe jos.

— Ce anume din *blochează și eschivează* n-a fost clar? mârâi el.

— Ea a-nceput, zise Nezha repede. Se rostogoli, se ridică în capul oaselor și arătă spre Rin. Și-a lăsat...

— Știu ce am văzut! se răsti Jun. Și v-am văzut bătându-vă pe podea ca niște idioţi. Dacă mi-ar fi plăcut să dresez animale, aș fi în Cike. Să pun o vorbă bună pentru voi?

Nezha coborî privirea.

— Nu, domnule.

— Lasă arma și pleacă din clasa mea. Ești suspendat o săptămână.

— Da, domnule.

Nezha se ridică, își aruncă bastonul în rastelul de arme și plecă.

Jun își îndreptă apoi atenţia asupra lui Rin. Pe chip îi șiroia sângele, curgându-i din nas, picurându-i pe frunte. Fata își șterse stângaci bărbia, prea agitată ca să se uite în ochii maestrului. Silueta lui se profilă ameninţător deasupra ei.

— Tu. Ridică-te.

Rin se chinui să se scoale. Genunchiul îi protesta.

— Șterge-ţi expresia asta jalnică de pe faţă. N-o să ai parte de compătimire din partea mea.

Nu se aștepta la compătimire. Dar nu se aștepta nici la ceea ce urmă.

— Asta a fost cea mai lamentabilă manifestare pe care-am văzut-o la un student de când am ieșit din Miliţie, zise Jun. Mișcările tale de bază sunt oribile. Te miști ca o paralitică. La ce am asistat adineauri? Ai dormit în ultima lună?

„S-a mișcat prea repede. N-am putut ţine pasul. N-am anii lui de antrenament." Chiar pe când cuvintele îi veneau în minte, îi sunau a scuze jalnice, ceea ce și erau. Deschise gura și o închise, prea năucită ca să răspundă.

— Detest studenţii ca tine, urmă Jun necruţător. Sunetele bastoanelor ce se loveau între ele încetase de mult. Toată clasa asculta.

Te strecori în Sinegard din sătucul tău, crezând că asta e – ai reușit, mami și tati o să fie mândri. Poate că ai fost cel mai deștept copil din sat. Poate că ai fost cel mai bun elev pe care l-a văzut preceptorul tău vreodată! Dar ce să vezi? Ca să devii practicant al artelor marțiale, este nevoie de mai mult decât să memorezi câțiva Clasici. În fiecare an ne alegem cu cineva ca tine, un țărănoi care crede că, dacă a fost bun la un *test,* merită timpul și atenția mea. Bagă la cap, sudisto! Examenul nu dovedește nimic. Disciplina și îndemânarea sunt *singurele* lucruri ce contează în școala asta. Poate că băiatul ăla – Jun îndreptă degetul mare în direcția în care plecase Nezha – este un nemernic, dar are în el stofă de comandant. Tu, pe de altă parte, ești doar un gunoi de la țară.

Acum toată clasa se holba la ea. Kitay o privea cu ochii măriți de compasiune. Până și Venka părea uluită.

Lui Rin îi țiuiau urechile și abia auzea cuvintele lui Jun. Se simțea foarte mică, de parcă se putea fărâmița până devenea praf. „Să nu plâng.” Ochii îi pulsau de presiunea cu care-și înăbușea lacrimile. „Te rog, nu mă lăsa să plâng.”

— Nu accept scandalagii în clasa mea, zise Jun. Nu am fericitul privilegiu de a te exmatricula, dar, în calitate de maestru al Luptelor, pot face altceva. De acum înainte, ți se interzice accesul pe terenurile de instrucție. Nu te atingi de rastelul de arme. Nu te antrenezi în sală în afara orelor de curs. Nu pui piciorul aici când predau. Nu le ceri elevilor mai mari să te învețe. N-am nevoie să-mi mai faci și alte probleme în sală. Și acum dispari din ochii mei.

CAPITOLUL 5

Rin ieși împleticindu-se pe ușa sălii. Cuvintele lui Jun îi răsunau întruna în minte. Dintr-odată se simți amețită; se clătină pe picioare și vederea i se întunecă parțial. Se lăsă să alunece lângă zidul de piatră, strângându-și genunchii la piept în vreme ce sângele îi pulsa cu furie în urechi.

Apoi apăsarea din piept o copleși și plânse pentru prima dată de la turul de orientare, suspinând cu palmele apăsate pe față ca să n-o poată auzi nimeni.

Plângea de durere. Plângea de rușine. Dar cel mai mult plângea fiindcă cei doi ani în care învățase pentru Keju nu însemnaseră absolut nimic. Era cu ani de zile în urma colegilor din Sinegard. Nu avea experiență în artele marțiale, cu atât mai puțin vreo artă moștenită – nici măcar vreuna tâmpită ca a lui Nezha. Nu se antrenase din copilărie, ca Venka. Nu era inteligentă, n-avea memorie eidetică precum Kitay.

Și cel mai rău era că acum nici nu mai avea cum să recupereze. Fără orele lui Jun, oricât de frustrante ar fi fost, ea știa că n-avea nicio șansă să treacă de Probe. Niciun maestru n-ar fi ales un ucenic care să nu poată lupta. Sinegard era în primul rând o academie *militară*. Dacă ea nu se putea descurca pe câmpul de luptă, ce rost mai avea?

Pedeapsa lui Jun era totuna cu o exmatriculare. Era terminată. Se sfârșise. Într-un an avea să ajungă înapoi în Tikany.

„Dar Nezha a atacat primul."

Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai repede disperarea i se transforma în furie. Nezha încercase s-o *omoare*. Ea acționase în autoapărare. De ce fusese dată afară din clasă, iar Nezha scăpase doar cu o muștruluială și o suspendare măruntă?

Răspunsul era însă foarte limpede. Nezha era un nobil sinegardian, fiul unei Căpetenii, iar ea era o fată de la țară, fără relații și fără statut. Exmatricularea lui Nezha ar fi creat dificultăți și ar fi fost problematică din punct de vedere politic. El conta. Ea, nu.

Nu, nu puteau să-i facă una ca asta. N-aveau decât să creadă c-o pot înlătura ca pe gunoi, dar ea n-avea să stea cuminte și să înghită. Venise

de nicăieri. N-avea să se întoarcă nicăieri.

Ușile se deschiseră și elevii ieșiră. Colegii ei trecură în grabă, prefăcându-se că n-o văd. Numai Kitay rămase în urmă.

— Jun o să se răzgândească, zise el, întinzându-i mâna.

Rin o apucă și se ridică în tăcere. Își șterse fața cu mâneca și-și trase nasul.

— Vorbesc serios, adăugă Kitay. Îi puse mâna pe umăr. L-a suspendat pe Nezha doar o săptămână.

Ea își smuci umerii, îndepărtându-i mâna, încă ștergându-se cu furie la ochi.

— Asta pentru că Nezha s-a născut cu un lingou de aur în gură. El a scăpat fiindcă tatăl lui strânge de boașe jumătate din corpul profesoral. Nezha e din Sinegard, deci e *special,* locul lui *e* aici.

— Haide, și locul tău e aici, ai absolvit Keju...

— Keju nu-nseamnă nimic, zise Rin necruțător. Testul e un truc ca să-i țină pe țăranii needucați acolo unde au stat dintotdeauna. Dacă reușești să te strecori, găsesc ei oricum o cale să te exmatriculeze. Keju ține toropite clasele de jos. Ne ține în visare. Nu-i o scară pentru ascensiune, ci o cale de a-i ține pe cei ca mine exact unde s-au născut. Keju e un drog.

— Nu-i adevărat.

— Ba *este*! Rin izbi cu pumnul în zid. Dar n-o să scape de mine așa. Nu așa de ușor. N-o să-i las. *Nu-i* las.

Dintr-odată se clătină. Vederea i se întunecă și apoi se limpezi.

— Pe Marea Țestoasă, zise Kitay. Ți-e bine?

Rin se răsuci spre el.

— Ce vrei să spui?

— Transpiri.

Transpira? Nu transpira.

— N-am nimic, spuse.

Glasul îi sună exagerat de tare, răsunându-i în urechi. Striga?

— Rin, liniștește-te.

— Sunt liniștită! Sunt foarte liniștită!

Nu era nici pe departe liniștită. Voia să lovească în ceva. Voia să țipe la cineva. Furia zvâcnea în ea ca un val de căldură.

Apoi în stomac îi erupse o durere de parcă fusese înjunghiată. Icni brusc și se prinse de burtă. Parcă cineva îi strecurase o piatră zimțuită în măruntaie.

Kitay o prinse de umeri.

— Rin? *Rin?*

Simți brusc că-i vine să vomite. Oare loviturile lui Nezha îi provocaseră vreo leziune internă?

„Grozav", își zise ea. „Acum ești umilită *și* rănită pe deasupra. Stai numai să te vadă cum intri șchiopătând în clasă, lui Nezha o să-i placă foarte tare."

Îl împinse deoparte pe Kitay.

— N-am nevoie… Lasă-mă-n pace!

— Dar ești…

— Sunt bine!

În noaptea aceea, Rin se trezi cu o senzație de umezeală profund derutantă.

Pantalonii în care dormea erau reci, așa cum îi simțise când era mică și făcea pe ea în somn. Totuși picioarele îi erau prea lipicioase ca să fie urină. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se dădu jos din pat și aprinse o lumânare cu degete tremurătoare.

Aruncă o privire în jos și aproape că urlă. Lumina blândă a lumânării dădu la iveală o mulțime de pete stacojii. Era acoperită cu o cantitate enormă de sânge.

Se strădui să-și stăpânească senzația de panică, să-și silească mintea adormită să gândească rațional. Nu simțea nicio durere ascuțită, doar disconfort profund și o iritare puternică. Nu fusese înjunghiată. Nu-i fuseseră scoase organele interne. Chiar în clipa aceea, pe picior i se scurse un nou șuvoi de sânge și-l urmări, cu degetele ude, până la sursă.

Apoi fu doar dezorientată.

Era exclus să adoarmă la loc. Se șterse cu părțile cearșafului care nu erau deja îmbibate cu sânge, își băgă o bucată de cârpă între picioare

și ieși în fugă din cămin, ca să ajungă la infirmerie înainte să se trezească și restul campusului.

Ajunse la infirmerie asudată și însângerată, pe punctul de a suferi o cădere nervoasă. Medicul de gardă îi aruncă o privire și apoi o chemă pe asistentă.

— Una dintre situațiile alea, zise el.

— Desigur.

Asistenta arăta de parcă încerca din greu să nu râdă. Rin nu vedea nimic măcar pe departe amuzant.

O conduse după o draperie, îi dădu un schimb de haine și un prosop și apoi o așeză în fața unui desen detaliat al corpului femeii.

Faptul că Rin nu aflase despre menstruație până în dimineața aceea era probabil o dovadă a lipsei de educație sexuală din Tikany. În următorul sfert de oră, asistenta îi explică în amănunt transformările prin care îi trecea corpul, indicând diverse locuri din desen și gesticulând foarte grăitor din mâini.

— Așa că nu ești pe moarte, scumpo, corpul tău nu face decât să elimine mucoasa uterină.

Gura lui Rin rămase căscată un minut întreg.

— Ce *mama mă-sii?*

Se întoarse la cămin cu o centură foarte incomodă legată sub pantaloni și o șosetă umplută cu boabe de orez crud încălzite. Își așeză șoseta sub trunchi ca să înăbușe durerea, dar crampele erau atât de dureroase, încât nu reuși să se târască jos din pat înainte de începerea orelor.

— Vrei să trimit după cineva? întrebă Niang.

— Nu, bâigui Rin. Sunt bine. Du-te.

Zăcu în pat toată ziua, disperată că pierdea lecțiile.

„O să-ți fie bine”, își psalmodia iar și iar, ca să nu intre în panică. O zi pierdută n-avea ce să strice. Elevii se îmbolnăvesc tot timpul. Kitay îi va împrumuta notițele, dacă i le va cere. Cu siguranță va putea recupera.

Dar asta urma să se întâmple în fiecare lună. În fiecare nenorocită de lună, uterul ei avea să se sfâșie de unul singur în bucăți, să-i trimită explozii de furie prin tot corpul și s-o facă să se umfle, să amețească, să fie stângace și, cel mai rău, slăbită. Nu era de mirare că femeile rămâneau rareori în Sinegard.

Trebuia să rezolve problema.

Măcar dacă n-ar fi fost atât de stânjenitor. Avea nevoie de ajutor. Venka părea genul de fată care avea deja menstruație, totuși Rin ar fi preferat mai degrabă să moară decât s-o întrebe pe ea cum se descurca. În loc de asta, o întrebă bâiguit pe Kureel într-o seară, după ce se asigurase că Niang și Venka adormiseră.

Kureel izbucni în râs în beznă.

— Nu trebuie decât să porți centura la ore. O să fie-n regulă. O să te obișnuiești cu crampele.

— Dar cât de des trebuie s-o schimb? Dacă se scurge la ore? Dacă mi se pătează uniforma? Dacă *vede* cineva?

— Liniștește-te, zise Kureel. Prima dată e greu, dar o să te obișnuiești. Ține socoteala ciclului, atunci o să știi când vine.

Nu asta voia Rin să audă.

— N-ai cum să-l oprești pentru totdeauna?

— Doar dacă-ți scoți uterul, râse Kureel, apoi se opri când văzu fața lui Rin. Glumeam. Nu se poate.

— Ba se poate, le întrerupse încet Arda, care era ucenică la Medicină. Există o procedură care se face la infirmerie. La vârsta ta, nici măcar nu necesită o intervenție chirurgicală. Îți dau un decoct. Oprește procesul practic pe termen nelimitat.

— Serios?

În pieptul lui Rin înflori speranța. Se uită la cele două ucenice.

— Păi, și ce vă împiedică să-l luați și voi?

Ambele o priviră neîncrezătoare.

— Îți distruge uterul, zise Arda în cele din urmă. Practic îți omoară un organ intern. După aia nu mai poți avea copii.

— Și doare ca naiba, adăugă Kureel. Nu merită.

„Dar eu nu vreau copii”, se gândi Rin. „Vreau să rămân aici.”

Dacă procedura o putea împiedica să aibă menstruație, dacă o putea ajuta să rămână în Sinegard, atunci merita.

Odată ce se opri sângerarea, Rin se întoarse la infirmerie și-i spuse medicului ce dorea. El n-o contrazise, ba chiar păru mulțumit.

— Încerc de ani de zile să le conving pe fetele de-aici s-o facă, zise el. Niciuna nu ascultă. Nu-i de mirare că așa puține dintre voi reușiți să treceți de primul an. Ar trebui să fie obligatorie.

O lăsă să aștepte și dispăru în încăperea din spate, unde amestecă substanțele necesare. După zece minute, se întoarse cu o cană din care se ridicau aburi.

— Bea asta.

Rin luă cana. Era din porțelan întunecat, așa că nu putu să vadă culoarea lichidului. Se întrebă dacă ar trebui să simtă ceva. Era un act important, nu? În viața ei nu vor mai exista copii. Nimeni n-avea să fie de acord să se însoare cu ea după aceea. N-ar fi trebuit să conteze?

Nu. Nu, sigur că nu. Dacă ar fi vrut să se umfle cu plozi urlători, ar fi rămas în Tikany. Venise la Sinegard ca să scape de viitorul acela. De ce să ezite acum?

Se cercetă în căutarea unei urme de regret. Nimic. Nu simțea absolut nimic, așa cum nu simțise nimic nici în ziua în care plecase din Tikany, privind cum orașul prăfuit se pierde pentru totdeauna în depărtare.

— O să doară, o avertiză medicul. Mult mai rău decât la menstruație. Uterul tău se va autodistruge în următoarele ore. După aceea va înceta să-și mai îndeplinească funcția. Când organismul se va maturiza complet, poți face o operație ca să-l elimini cu totul, dar asta o să-ți rezolve problema până atunci. O să lipsești de la ore cel puțin o săptămână, dar apoi vei fi liberă pentru totdeauna. Așadar, sunt obligat să te mai întreb o dată dacă ești sigură că asta vrei.

— Sunt sigură.

Rin nu voia să se mai gândească. Își ţinu răsuflarea și ridică la gură cana, tresărind din cauza gustului.

Medicul adăugase miere ca să ascundă amăreala, însă dulceaţa aceea îl făcea și mai îngrozitor. Gustul fierturii era ca mirosul opiului. Trebui să înghită de multe ori până goli toată cana. Când termină, își simţi stomacul amorţit și ciudat de plin, umflat și elastic. După câteva minute, la baza trunchiului apăru o furnicătură bizară, de parcă cineva o înţepa pe dinăuntru cu niște ace subţiri.

— Du-te înapoi în camera ta până nu începe să doară, o sfătui medicul. O să le spun maeștrilor că ești bolnavă. Diseară o să vină asistenta să vadă ce faci. N-o să ai poftă de mâncare, dar voi trimite o colegă de-a ta să-ţi aducă ceva de mâncare, pentru orice eventualitate.

Rin îi mulţumi și fugi împleticit în dormitor, ţinându-se de abdomen. Furnicăturile se transformaseră într-o durere ascuţită care i se răspândi în burtă. Simţea de parcă înghiţise un cuţit, care acum se răsucea într-un cerc strâns prin ea.

Reuși cumva să ajungă înapoi în pat.

„Durerea e doar un mesaj", își spuse. Putea alege să n-o bage în seamă. Putea... putea...

Era îngrozitor. Scânci cu voce tare.

Nu dormea, ci mai degrabă zăcea într-o confuzie febrilă. Se răsucea delirând în așternut, visând prunci nenăscuţi și diformi și pe Tobi înfigându-și cele cinci gheare în stomacul ei.

— Rin. Rin?

Deasupra ei se aplecase cineva. Era Niang, care avea în mână un castron de lemn.

— Ţi-am adus supă de dovleac.

Niang îngenunche lângă ea și-i ridică bolul spre gură.

Rin mirosi puţin supa. I se strânse stomacul.

— Sunt bine, zise ea cu glas slab.

— Uite și un sedativ.

Niang îi împinse o cană.

— Doctorul a zis că poţi să-l iei acum dacă vrei, dar nu trebuie neapărat.

— Glumești? Dă-l încoace.

Rin îi smulse cana din mână și dădu pe gât lichidul. Imediat simţi cum începe să-i plutească mintea. Camera deveni minunat de neclară, iar junghiurile din abdomen dispărură. Apoi simţi ceva ridicându-i-se în gât. Se aplecă pe marginea patului și vomită în ligheanul pe care-l pusese acolo. Porţelanul fu împroșcat cu sânge.

Îl privi cu o mulţumire nebună. „Mai bine să scot sângele pe-aici”, își zise, „tot deodată, decât încet, în fiecare lună, ani de zile.”

În timp ce continua să verse, auzi deschizându-se ușa dormitorului.

Cineva intră și se opri în faţa ei.

— Ești nebună, zise Venka.

Rin se uită urât la ea, cu sângele curgându-i din gură, și zâmbi.

Rin petrecu patru zile febrile în pat înainte să poată reveni la ore. Când reuși să se târască din pat, în pofida sfaturilor lui Niang și ale doctorului, se trezi că rămăsese foarte mult în urmă.

La Lingvistică, pierduse o unitate întreagă din conjugarea verbelor mugane, la Istorie, capitolul despre moartea Împăratului Roșu, la Strategie, analiza lui Sunzi asupra planificării geografice și la Medicină, detaliile despre prinderea unei atele. Nu se așteptă la indulgenţă din partea maeștrilor și nici nu primi așa ceva. O tratară ca și cum absenţele erau din vina ei, și așa era. Nu avea nicio scuză; nu putea decât să accepte consecinţele.

Răspunse greșit la toate întrebările maeștrilor. Luă notele cele mai mici la toate lucrările. Nu se plânse. Toată săptămâna suportă în tăcere să fie tratată cu superioritate de maeștri.

În mod bizar, nu se simţea descurajată, ci mai degrabă avea senzaţia că fusese ridicat un văl. Primele ei câteva săptămâni în Sinegard fuseseră un vis. Uluită de splendoarea orașului și a Academiei, își îngăduise să plutească în derivă.

Acum i se reamintise în mod dureros că locul ei aici nu era definitiv.

Keju nu însemnase nimic. Keju îi testase capacitatea de a recita poezii ca un papagal. De ce își închipuise oare că ar fi putut s-o pregătească pentru o școală ca Sinegard?

Însă testul o învățase ceva: că prețul succesului era durerea.

Și Rin nu se mai arsese de multă vreme.

La Academie, devenise mulțumită de sine și leneșă. Pierduse din vedere miza. Trebuise să i se aducă aminte că ea nu însemna nimic – că putea fi trimisă înapoi acasă și că, oricât de nefericită se simțea în Sinegard, ceea ce o aștepta în Tikany era mult, mult mai rău.

„Se uită la tine și-și umezește buzele. Te duce în pat. Își împinge mâna între picioarele tale. Țipi, dar nu te aude nimeni."

O să rămână. O să rămână în Sinegard chiar dacă asta o omora.

Se cufundă în studiu. Orele deveniră ca un război, fiecare interacțiune, o bătălie. Cu fiecare mână ridicată și cu fiecare temă făcută, concura împotriva lui Nezha și a Venkăi și a tuturor celorlalți sinegardieni. Trebuia să demonstreze că merita să rămână acolo și să fie instruită mai departe.

Avusese nevoie de un eșec care să-i aducă aminte că ea nu era ca sinegardienii – nu crescuse vorbind nonșalant hesperiana, nu era familiarizată cu structura de comandă a Miliției imperiale, nu cunoștea ca pe propriul buzunar relațiile politice dintre cele Douăsprezece Căpetenii. Sinegardienilor li se inculca această cunoaștere de când se nășteau, pe când ea trebuia s-o dobândească.

Petrecea în arhive fiecare oră de veghe în care nu era la cursuri. Își citea cu voce tare textele din teme, învățându-și graiul cu dialectul sinegardian nefamiliar până când elimină toate urmele de accent tărăgănat din sud.

Începu din nou să-și provoace arsuri, găsind eliberarea în durere – era alinătoare, familiară, un târg cu care se obișnuise. Succesul cere sacrificiu. Sacrificiul înseamnă durere. Durerea înseamnă succes.

Nu mai dormea. Stătea în primul rând în clasă, ca să n-aibă cum să ațipească. Capul o durea constant și-i venea tot timpul să vomite. Nu mai mânca.

Ajunse să sufere. Dar, pe de altă parte, toate variantele pe care le avea la dispoziție duceau la suferință. Putea să fugă. Putea să urce într-

o barcă și să evadeze în alt oraș. Sau să ducă droguri pentru alt traficant de opiu. Sau, dacă se ajungea la așa ceva, să se întoarcă în Tikany, să se mărite și să spere că nu va descoperi nimeni, decât când avea să fie prea târziu, că nu putea să aibă copii.

Dar suferinţa pe care o simţea acum era o suferinţă bună. Cu această suferinţă se delecta, pentru că ea și-o alesese.

După o lună, Rin fu printre primii la unul dintre examenele frecvente la Lingvistică pe care le dădea Jima. Îl depășise pe Nezha cu două puncte. Când Jima anunţă primele cinci rezultate, Rin sări în picioare, uluită în mod plăcut.

Stătuse toată noaptea să tocească timpurile verbale hesperiene, care erau extrem de derutante. Hesperiana modernă era o limbă care nu respecta nicio logică. Regulile erau mai aproape de hazardul pur, iar ghidurile de pronunţie erau aleatorii și pline de excepţii.

Nu putu înţelege raţional hesperiana, așa că o memorase, așa cum memora tot ce nu înţelegea.

— Bine, zise Jima scurt când îi întinse fetei pergamentul cu testul.

Rin fu surprinsă cât de minunat o făcea să se simtă acel „bine".

Descoperi că laudele maeștrilor o stimulau. Lauda însemna că în cele din urmă, *în cele din urmă,* primea validarea că nu era un nimic. Putea fi inteligentă, putea merita atenţia cuiva. Adora laudele, tânjea după ele și constată că-și găsea alinarea numai când le primea.

În același timp înţelese că avea cu laudele relaţia pe care o aveau dependenţii cu opiul. De fiecare dată când primea o nouă infuzie de măguliri, nu se putea gândi decât cum să facă să mai obţină. Se dopa cu reușitele. Eșecul era mai rău decât sevrajul. Rezultatele bune la teste aduceau doar o ușurare vremelnică și o mândrie trecătoare – se scălda în perioada ei de graţie câteva ore, înainte să înceapă să intre în panică pentru următorul test.

Tânjea atât de mult după laude, încât o simţea până în măduva oaselor. Și, exact ca un dependent, făcea orice ca să le poată obţine.

În săptămânile ce urmară, Rin își croi drum cu duritate, pornind de pe ultimele locuri, ca să ajungă unul dintre primii elevi la toate cursurile. Concura frecvent cu Nezha și Venka pentru cele mai mari note la aproape toate materiile. La Lingvistică, n-o mai depășea acum decât Kitay.

Îi plăcea în mod deosebit Strategia.

Maestrul Irjah cu mustăţi sure era primul profesor pe care-l avusese vreodată care nu se baza în principal pe memorarea brută ca metodă de învăţare. Îi punea pe elevi să rezolve silogisme logice și să definească singuri concepte pe care le luaseră de bune, concepte ca *avantaj* și *victoria* și *războiul*. Îi obliga să ofere răspunsuri precise și riguroase. Le respingea pe cele formulate vag sau care puteau avea mai multe interpretări. El solicita mintea, le spulbera preconcepţiile de logică și apoi le reașeza la loc.

Oferea laude numai cu zgârcenie, dar când o făcea, se asigura că toţi din clasă le aud. Rin tânjea după aprobarea lui mai mult decât după orice altceva.

După ce terminaseră de analizat *Principiile războiului* de Sunzi, Irjah petrecu a doua jumătate a cursului sugerându-le situaţii militare ipotetice, provocându-i să gândească planuri de ieșire din situaţii dificile. Uneori simulările implicau doar probleme de logistică (de exemplu: „Calculaţi de cât timp și de câte provizii aveţi nevoie ca să deplasaţi o forţă cu aceste dimensiuni peste această strâmtoare”). Alteori le desena hărţi, indicând prin simboluri numărul de efective la dispoziţie, și-i obliga să prezinte un plan de luptă.

— Sunteţi blocaţi dincolo de acest râu, zise Irjah. Trupele voastre deţin o poziţie excelentă pentru un atac la distanţă, dar coloana voastră principală a rămas fără săgeţi. Ce faceţi?

Majoritatea elevilor sugerară raiduri asupra căruţelor cu arme ale inamicului. Venka voia să renunţe cu totul la ideea atacului la distanţă și să lanseze un asalt frontal direct. Nezha sugeră să le poruncească

fermierilor din zonă să producă într-o noapte o cantitate mare de săgeți.

— Adunăm sperietori de ciori de la fermieri, zise Kitay.

Nezha pufni.

— Ce?

— Lasă-l să spună, zise Irjah.

— Le îmbrăcăm în uniformele de rezervă, le punem într-o barcă și le trimitem în josul râului, urmă Kitay, fără să-l ia în seamă pe Nezha. Zona e o regiune muntoasă, cunoscută pentru precipitațiile abundente. Putem presupune că a plouat de curând, așa că va fi ceață și inamicul nu va vedea bine râul. Arcașii săi vor crede că sperietorile sunt soldați și vor trage până ce vor aduce cu niște pernițe de ace. Atunci trimitem oamenii în aval și-i punem să strângă săgețile. Folosim săgețile inamicului ca să ne ucidem inamicul.

Kitay câștigă de data aceea.

În altă zi, Irjah le prezentă o hartă a regiunii muntoase Wudang, marcată cu două cruci roșii care indicau două batalioane ale Federației ce înconjurau armata nikara din cele două capete ale văii.

— Sunteți prinși în această vale. Sătenii au plecat în mare parte, dar generalul Federației ține ostatici copiii dintr-o școală și spune că-i eliberează dacă batalionul vostru se predă. N-aveți nicio garanție că va respecta condițiile. Cum reacționați?

Se uitară țintă la hartă câteva minute. Trupele lor n-aveau niciun avantaj, nicio cale de scăpare ușoară.

Până și Kitay era nedumerit.

— Încercăm un atac pe flancul stâng? propuse el. Evacuăm copiii cât timp inamicul e ocupat cu o mică forță de gherilă?

— Inamicul controlează punctele strategice, zise Irjah. O să vă doboare înainte să scoateți armele.

— Dăm foc văii, încercă Venka. Îi distragem cu fumul?

— Un mod bun să muriți carbonizați, pufni Irjah. Țineți minte, nu voi ocupați punctele strategice.

Rin ridică mâna.

— Ocolim a doua armată și ajungem la baraj. Distrugem barajul. Inundăm valea. Înecăm pe toţi din vale.

Colegii ei se întoarseră și o priviră îngroziţi.

— Renunţăm la copii, adăugă ea. Nu-i putem salva.

Nezha izbucni în râs.

— Încercăm *să câștigăm* simularea asta, tâmpito!

Irjah îi făcu semn să tacă.

— Runin, detaliază, te rog.

— Oricum nu-i o victorie, zise Rin, dar dacă preţul e așa mare, mi-aș arunca toate cărţile pe masă. În felul ăsta ei mor, iar noi pierdem jumătate din efective, dar nu mai mult. Sunzi scrie că nicio bătălie nu se desfășoară izolat. Asta-i doar o acţiune mică în marele plan al războiului. Numerele pe care ni le-aţi dat arată că aceste batalioane ale Federaţiei sunt mari. Presupun că reprezintă un procent însemnat din toată armata Federaţiei. Așa că, dacă sacrificăm o parte din efectivele noastre, le reducem avantajul în bătăliile următoare.

— Preferi să-ţi ucizi propriii oameni decât să lași armata adversarului să scape? întrebă Irjah.

— A ucide nu-i totuna cu a lăsa să moară, obiectă Rin.

— Cu toate acestea, ei sunt victime.

Fata clătină din cap.

— Nu lași un dușman să scape, dacă va fi cu siguranţă o ameninţare pentru tine mai târziu. Scapi de el. Dacă a înaintat mult în teritoriu, el cunoaște bine terenul. Are un avantaj geografic. Este singura noastră șansă să eliminăm cea mai importantă forţă combatantă a inamicului.

— Sunzi spune să-i lași întotdeauna inamicului o cale de scăpare, zise Irjah.

În sinea ei, Rin credea că acela era unul dintre cele mai tâmpite principii ale lui Sunzi, dar încropi în grabă un contraargument.

— Sunzi nu voia să spună *să-l lași* să utilizeze calea aceea de scăpare. Dușmanul trebuie doar să creadă că situaţia e mai puţin îngrozitoare decât este în realitate, ca să nu intre-n panică și să întreprindă acţiuni prostești și distructive pentru ambele părţi. Rin chibzui o clipă. Presupun că inamicii pot încerca să înoate.

— Ea vorbește despre decimarea unor sate întregi! protestă Venka. Nu poți să distrugi pur și simplu un baraj. Durează ani de zile să-l reconstruiești. Nu se va inunda doar valea, ci și toată delta. E vorba de foamete. Dizenterie. Distrugi agricultura întregii regiuni, creezi o serie întreagă de probleme care înseamnă zeci de ani de suferințe…

— Probleme ce pot fi rezolvate, insistă Rin încăpățânată. Care era soluția ta, să lași Federația să intre nestingherită în inima țării? Cât de bine le va mai merge regiunilor agricole când toată țara va fi ocupată? Le-ai oferi-o cu totul pe tavă.

— Ajunge, ajunge. Irjah lovi masa ca să ceară tăcere. De data asta nu câștigă nimeni. Sunteți liberi. Runin, vreau să vorbesc cu tine. În biroul meu.

— De unde ai venit cu soluția asta? întrebă Irjah și ridică un caiet pe care-l ținea în mână.

Rin își recunoscu scrisul mâzgălit de pe copertă.

Săptămâna trecută, Irjah le dăduse ca temă o altă situație simulată: un scenariu contrafactual în care Miliția nu mai avea sprijin popular pentru războiul de rezistență împotriva Federației. Nu se putea baza pe țărani ca să le furnizeze soldaților mâncare sau furaje pentru animale și nu putea folosi casele lor pentru încartiruire decât dacă le ocupau cu forța. De fapt, revoltele izbucnite în zonele rurale adăugau complicații în privința coordonării mișcărilor de trupe.

Soluția lui Rin fusese incendierea unui sat insular minor.

Problema era că insula respectivă aparținea Imperiului.

— În prima sa lecție, Yim a vorbit despre felul în care pierderea Speerului a pus capăt celui de-al Doilea Război al Macului, răspunse ea.

Irjah se încruntă.

— Ți-ai bazat lucrarea asta pe Masacrul din Speer?

Rin încuviință.

— Pierderea Speerului în timpul celui de-al Doilea Război al Macului a fost picătura care a umplut paharul pentru Hesperia – i-a

făcut să se simtă suficient de neplăcut ca să nu dorească extinderea Mugenului pe continent. M-am gândit că distrugerea altei insule minore ar putea avea același rezultat pentru populaţia nikara, ar putea-o convinge că adevăratul dușman e Mugen. Să-i aducă aminte care este ameninţarea.

— Însă atacul unei provincii a Imperiului de către trupele Miliţiei ar trimite mesajul greșit, obiectă Irjah.

— N-ar *ști* că au fost trupele Miliţiei, zise fata. Ne-am deghiza în detașament al Federaţiei. Cred că ar fi trebuit să explic mai clar detaliile astea în lucrare. Cel mai bine ar fi ca Mugen să ne-o ia înainte și să atace insula în locul nostru, dar nu poţi lăsa așa ceva la voia întâmplării.

Maestrul încuviinţă încet din cap, în timp ce răsfoia lucrarea.

— Simplist. Simplist, dar inteligent. Așa crezi că s-a-ntâmplat?

Lui Rin îi trebui o clipă să înţeleagă întrebarea.

— În simularea asta sau în timpul Războaielor Macului?

— În Războaiele Macului.

Irjah înclină capul spre un umăr, privind-o atent.

— Nu sunt întrutotul sigură că nu s-a întâmplat așa, spuse Rin. Există dovezi că atacului din Speer i s-a îngăduit să aibă succes.

Expresia lui Irjah nu trăda nimic, însă maestrul răpăia gânditor cu degetele în masa de lemn.

— Explică.

— Mi se pare foarte greu de crezut că principala forţă combatantă a Miliţiei putea fi anihilată atât de ușor. La asta se adaugă apărarea suspect de slabă a insulei.

— Ce insinuezi?

— Păi, nu sunt sigură, dar pare că... vreau să spun, poate cineva din interior... un general nikara sau altcineva care deţinea anumite informaţii... știa despre atacul de pe Speer, dar n-a alertat pe nimeni.

— Și de ce am fi vrut noi să pierdem Speerul? întrebă încet Irjah.

Rin avu nevoie de o clipă ca să formuleze o argumentaţie coerentă.

— Poate că se știa că Hesperia nu va accepta așa ceva. Poate că se dorea generarea de sprijin popular care să distragă atenţia de la mișcarea Operei Roșii. Poate că era necesar un sacrificiu, iar Speerul putea fi sacrificat într-un mod în care nu puteau fi sacrificate alte

regiuni. Noi nu putem lăsa niciun nikara să moară. Dar speerani? De ce nu?

Când începuse să vorbească, se agăţase de un pai, dar în momentul în care o spuse, răspunsul i se păru surprinzător de plauzibil.

Irjah părea profund tulburat.

— Trebuie să înțelegi că asta este o parte foarte rușinoasă a istoriei Nikanului, zise el. Modul cum au fost trataţi speeranii a fost... regretabil. Timp de sute de ani ei au fost folosiţi și exploataţi de Imperiu. Luptătorii lor erau priviţi doar cu puţin mai bine decât niște dulăi răi. Erau consideraţi sălbatici. Până la venirea lui Altan în Sinegard, nu cred că cineva a crezut cu adevărat că speeranii erau capabili de gândire complexă. Nikanului nu-i place să vorbească despre Speer, și pe bună dreptate.

— Da, domnule. Era doar o teorie.

— Mă rog, zise Irjah, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Nu numai asta voiam să discutăm. Strategia ta din vale funcționează ca exerciţiu, dar niciun conducător competent nu va da vreodată un astfel de ordin. Știi de ce?

Rin chibzui în tăcere pentru o clipă.

— Am confundat tactica și strategia mai amplă, spuse ea în cele din urmă.

Irjah încuviinţă.

— Detaliază.

— *Tactica* ar fi funcţionat. Am fi putut chiar câștiga războiul. Dar niciun conducător n-ar fi ales această opţiune pentru că ţara s-ar fi destrămat după aceea. Tactica mea nu garantează posibilitatea instaurării păcii.

— De ce? insistă Irjah.

— Venka avea dreptate în legătură cu distrugerea agriculturii în adâncul teritoriului. Nikan ar suferi mulţi ani de foamete. Peste tot ar izbucni rebeliuni de felul Operei Roșii de Două Parale. Oamenii ar crede că mor de foame din vina Împărătesei. Dacă am folosi strategia mea, probabil că ar urma un război civil.

— Bine, zise Irjah, ridicând din sprâncene. Foarte bine. Să știi că ești uluitor de deșteaptă.

Rin încercă să-și ascundă încântarea, deși simțea un freamăt cald răspândindu-i-se în tot corpul.

— Dacă te descurci bine la Probe, urmă Irjah, s-ar putea să fii bună ca ucenic la Strategie.

În orice alte condiții, cuvintele lui ar fi încântat-o. Rin reuși să zâmbească resemnat.

— Nu sunt sigură că voi ajunge așa departe, domnule.

Fruntea lui Irjah se încreți.

— De ce?

— Maestrul Jun m-a dat afară de la cursul lui. Probabil că nu voi trece de Probe.

— Cum naiba s-a-ntâmplat așa ceva? întrebă Irjah.

Îi povesti ultima ei lecție, dezastruoasă, cu Jun, fără să-și bată capul să ascundă detalii.

— L-a lăsat pe Nezha să scape cu o suspendare, dar mie mi-a spus să nu mă mai întorc.

— Ah, zise Irjah încruntându-se. Jun nu te-a pedepsit pentru că te-ai luat la bătaie. Tobi și Altan s-au comportat mult mai rău în primul lor an. Te-a pedepsit pentru că este tradiționalist în privința școlii – crede că nu merită să-și piardă timpul cu un elev care nu descinde dintr-o Căpetenie. Dar n-are importanță ce crede el. Ești isteață și vei prinde fără mari probleme orice tehnici învață ei luna asta.

Rin clătină din cap.

— Asta n-o să aibă prea mare importanță. El nu mă mai primește înapoi.

— *Ce?*

Irjah părea indignat.

— E absurd. Jima știe?

— Jima nu poate să intervină într-o chestiune de Lupte. Sau n-o s-o facă. M-am interesat. Rin se ridică. Mulțumesc pentru timpul acordat, domnule. Dacă reușesc să trec de Probe, aș fi onorată să studiez cu dumneavoastră.

— O să găsești tu o cale, spuse Irjah. Ochii îi scânteiau. Sunzi ar fi găsit.

Rin nu fusese întru totul deschisă faţă de Irjah. Maestrul avusese dreptate – ea *avea* să găsească o cale.

Începând cu faptul că nu renunţase la artele marţiale.

Jun îi interzisese să vină la ore, dar nu-i putea interzice să frecventeze biblioteca. Rafturile din Sinegard conţineau o bogăţie de volume cu instrucţiuni pentru artele marţiale, cea mai mare colecţie din tot Imperiul. Rin avea la îndemână secretele majorităţii artelor moștenite, cu excepţia acelor tehnici strict păzite, cum erau cele ale Casei Yin.

În cursul cercetărilor ei, fata descoperi că literatura existentă despre artele marţiale era extrem de cuprinzătoare și descurajant de complexă. Află că artele marţiale se învârteau în mare măsură în jurul descendenţei: diferitele forme aparţineau diferitelor familii, tehnici similare erau predate și îmbunătăţite de elevi ce avuseseră același maestru. De cele mai multe ori, școlile erau dezbinate de rivalităţi sau schisme, astfel încât tehnicile se desprindeau și se dezvoltau independent unele de altele.

Istoria era cât se poate de agreabilă, aproape mai antrenantă decât romanele, dar practicarea tehnicilor se dovedi cumplit de dificilă. Majoritatea volumelor erau prea complexe ca să fie utile ca manuale și plecau de la premisa că elevul citește cartea împreună cu un maestru care poate demonstra tehnicile pe viu. Altele prezentau detaliat, pe pagini întregi, tehnicile de respiraţie și filosofia de luptă a unei școli, dar pomeneau doar sporadic aspecte de felul loviturilor cu piciorul sau cu pumnul.

— Nu vreau să citesc despre echilibrul în univers, bombăni Rin, aruncând al o sutălea text pe care-l încercase. Vreau să știu cum să-i bat pe oameni.

Încercase să le ceară ajutorul ucenicilor.

— Scuze, spuse Kureel fără să i se uite în ochi. Jun a zis că este o încălcare a regulamentului să-i instruiești pe boboci în afara sălilor de antrenament.

Rin se îndoia că ar fi fost o regulă reală, dar ar fi trebuit s-o ducă mintea să nu ceară ajutorul unuia dintre ucenicii lui Jun.

Nu putea să apeleze nici la Arda. Ea își petrecea tot timpul la infirmerie cu Enro și nu se întorcea niciodată în dormitor înainte de miezul nopții.

Rin trebuia să învețe pe cont propriu.

După o lună și jumătate, găsi în sfârșit o mină de aur de informații în textele lui Ha Seejin, intendent în perioada Împăratului Roșu. Manualele lui erau minunat ilustrate, pline de descrieri detaliate și desene clar etichetate.

Rin răsfoi paginile veselă. Asta era. Asta-i trebuia ei.

— Nu poți s-o iei de-aici, îi spuse ucenicul care se ocupa cu împrumutarea cărților.

— De ce?

— E de pe rafturile restricționate, zise el, ca și cum era ceva evident. Bobocii n-au acces acolo.

— Ah. Scuze. O duc înapoi.

Rin se duse în fundul bibliotecii. Aruncă o privire furișată în jur, ca să se asigure că nu se uită nimeni. Îndesă volumul sub cămașă, apoi se întoarse și ieși.

Singură în curte, cu cartea în mână, Rin învăță. Învăță să modeleze aerul cu pumnii, să-și imagineze că ține în brațe o minge mare care se rotește și o ajută să-și ghideze mișcările. Învăță să-și fixeze picioarele în pământ, astfel încât să nu fie răsturnată, nici chiar de adversari de două ori mai grei. Învăță să-și strângă pumnii cu degetul mare în afară, să-și țină garda mereu în zona feței și să-și schimbe rapid și lin poziția centrului de greutate.

Deveni foarte iscusită în lovirea cu pumnii a obiectelor imobile.

Asista cu regularitate la înfruntările din ringuri. Ajungea devreme în subsol și își asigura un loc lângă balustradă, ca să nu piardă nicio lovitură cu piciorul sau vreo aruncare. Spera că, uitându-se cum se luptă ucenicii, le va putea asimila tehnicile.

Și chiar îi era de ajutor... într-o măsură. Analizând îndeaproape mișcările ucenicilor, Rin învăţă să identifice locul și momentul potrivite pentru diverse tehnici. Când să lovești cu piciorul, când să te ferești, când să te rostogolești nebunește pe podea ca să eviţi – stai, nu, ăla a fost un accident, Jeeha se împiedicase pur și simplu. Rin nu avea memoria musculară a luptelor de antrenament cu altă persoană, așa că trebuia să ţină minte toate posibilităţile acelea. Oricum antrenamentul indirect era mai bun decât nimic.

Asista la lupte și ca să-l urmărească pe Altan.

S-ar fi minţit singură dacă n-ar fi recunoscut că îi oferea o mare plăcere estetică. Cu silueta lui mlădioasă și musculoasă și cu maxilarele perfect dăltuite, Altan era în mod indiscutabil frumos.

În același timp era un model de perfecţiune a tehnicii. Făcea tot ce recomanda textul lui Seejin. Nu cobora niciodată garda, nu lăsa nicio deschidere, nu-și permitea niciun moment de neatenţie. Nu-și trăda niciodată următoarea mișcare, nu ţopăia aleatoriu și nu se înţepenea pe călcâie ca să-și anunţe adversarul când va folosi o lovitură de picior. Întotdeauna ataca din lateral, niciodată din faţă.

Iniţial Rin și-l imaginase doar ca fiind un luptător bun și puternic. Acum putea să-și dea seama că era, din toate punctele de vedere, un geniu. Tehnica lui de luptă era un studiu de trigonometrie, o compoziţie minunată de traiectorii și forţe de recul. Câștiga în mod constant pentru că avea un control perfect asupra distanţei și asupra forţei de torsiune. Dusese matematica luptei la rangul de știinţă.

Lupta foarte des. Numărul competitorilor crescu de-a lungul semestrului – părea că toţi ucenicii lui Jun voiau ocazia de a lupta împotriva lui.

Până la sfârșitul toamnei, Rin îl privi pe Altan luptând de douăzeci și trei de ori. Nu pierdu niciodată.

CAPITOLUL 6

Iarna se abătu cu dușmănie peste Sinegard. Studenții se bucurară de o ultimă zi cu soare tomnatic, iar a doua zi dimineață se treziră cu o pătură rece de zăpadă așternută peste Academie. Plăcerea admirării zăpezii dură două minute. După aceea, deveni o pacoste interminabilă.

Tot campusul se transformă într-o zonă de risc unde aveai toate șansele să-ți rupi mâinile sau picioarele: pâraiele înghețaseră, iar scările deveniseră alunecoase și înșelătoare. Orele în aer liber se mutară în interior. Bobocii primiră misiunea să împrăștie la intervale regulate sare pe aleile pietruite ca să topească zăpada, dar cărările înghețate tot trimiteau un puhoi regulat de elevi la infirmerie.

În privința Tradițiilor, vremea rece fusese ultima picătură pentru majoritatea studenților, care veneau periodic în grădină în speranța că-și va face apariția și Jiang. Însă una era să aștepți într-o grădină cu droguri un profesor care nu era niciodată prezent, și cu totul altceva să aștepți la temperaturi de îngheț.

În lunile ce trecuseră de la începutul semestrului, Jiang nu venise niciodată la oră. Studenții îl zăreau uneori prin campus, făcând lucruri inacceptabil de necuviincioase. Odată îi răsturnase tava lui Nezha și plecase mai departe fluierând, altă dată îl mângâiase pe Kitay pe cap în timp ce uguia ca un porumbel, iar odată încercase să-i taie părul Venkăi cu o foarfecă de grădină.

De câte ori vreun student reușea să-l prindă și să-l întrebe despre lecții, Jiang scotea un pârțâit sonor printre buze și-l ocolea.

Numai Rin continua să se ducă în grădina Tradițiilor, însă doar pentru că era un loc potrivit pentru antrenament. Acum, când bobocii evitau grădina cu dispreț, era singurul loc unde avea garanția că va fi singură.

Era recunoscătoare că n-o putea vedea nimeni orbecăind prin textul lui Seejin. Prinsese mișcările de bază cu oarecare dificultate, însă

descoperise că până și al doilea nivel era îngrozitor de greu de înțeles.

Lui Seejin îi plăcea jocul rapid de picioare, iar pentru asta desenele n-o ajutau. Picioarele inșilor din desene erau poziționate în unghiuri complet diferite în fiecare imagine. Seejin scria că, dacă luptătorul se poate redresa din orice poziție dificilă, indiferent cât de aproape de cădere s-ar afla, atunci a atins echilibrul perfect și a obținut, așadar, avantajul în majoritatea pozițiilor de luptă.

În teorie, suna bine. În practică, însemna o mulțime de căderi.

Seejin le recomanda discipolilor să exerseze prima poziție pe o suprafață aflată la înălțime, de preferință o ramură groasă de copac sau muchia unui zid. Deși nu i se părea înțelept, Rin se cățără până la jumătatea unei sălcii mari care spânzura deasupra grădinii și își potrivi șovăitor tălpile pe scoarța copacului.

În pofida absenței lui Jiang de-a lungul semestrului, grădina era impecabil întreținută. Era un caleidoscop de culori țipătoare, asemănătoare cu decorațiunile de pe fațadele bordelurilor din Tikany. Cu tot frigul, florile violet și stacojii de mac rămăseseră deschise, cu frunzele tunse în șiruri ordonate. Cactușii, care erau de două ori mai mari decât la începutul anului școlar, fuseseră mutați în ghivece de lut noi, pictate cu modele stranii în negru și portocaliu-închis. Sub rafturi, ciupercile luminescente încă pulsau cu o ușoară strălucire tulburătoare, ca niște mici felinare feerice.

Rin își imagină că un dependent de opiu și-ar fi putut petrece multe zile aici. Se întrebă dacă asta făcea Jiang.

Suspendată nesigur în salcie și străduindu-se să rămână dreaptă în picioare în ciuda vântului puternic, fata ținea cartea într-o mână și rostea cu voce tare instrucțiunile în timp ce-și potrivea picioarele în conformitate cu ele.

— Piciorul drept în afară, îndreptat în față. Piciorul stâng în spate, perpendicular pe direcția piciorului drept. Mută greutatea în față, ridică piciorul stâng...

Înțelese de ce Seejin îl considera pe acesta ca fiind un exercițiu bun pentru echilibru. Înțelese și de ce recomanda ca elevul să nu fie singur când execută exercițiul. Rin se clătină periculos de câteva ori și își recâștigă echilibrul numai după câteva clipe în care agitase disperată

din brațe și simțise că-i stă inima. „Liniștește-te. Concentrează-te. Piciorul drept sus, adu-l...”

Maestrul Jiang apăru de după colț, fluierând sonor „Atingerile Străjerului Porții”.

Lui Rin îi alunecă piciorul drept. Se clătină pe marginea crengii, scăpă cartea și s-ar fi prăbușit pe pavajul de piatră dacă glezna stângă nu i s-ar fi prins între două ramuri bifurcate.

Se opri din cădere cu o smucitură, cu capul la câțiva centimetri de pământ, și oftă ușurată.

Jiang o privi în tăcere. Rin se uită la el și capul îi bubui în timp ce sângele îi cobora spre tâmple. Ultimele note ale cântecului maestrului se auziră mai încet și apoi se pierdură în urletele vântului.

— Bună, zise el în cele din urmă.

Vocea era pe măsura purtării: calmă, detașată și cu o curiozitate senină. În orice alt context, ar fi putut fi liniștitoare.

Rin se strădui fără nicio urmă de grație să se ridice.

— Ți-e bine? întrebă el.

— M-am înțepenit, bâigui ea.

— Hmm. Așa se pare.

În mod clar n-avea s-o ajute să coboare. Rin își scutură glezna până o eliberă dintre crengi, se rostogoli pe pavaj și ateriză dureros, grămadă la picioarele lui Jiang. Cu obrajii arzându-i, se ridică stângaci și-și scutură zăpada de pe uniformă.

— Elegant, remarcă Jiang.

Își lăsă mult capul spre umărul stâng, cercetând-o concentrat, de parcă era un specimen deosebit de fascinant. De aproape maestrul arăta și mai ciudat decât crezuse Rin la început. Chipul lui era o enigmă: nici ridat de vârstă, nici îmbujorat tinerește, ci mai degrabă invulnerabil în fața trecerii timpului, ca o piatră netedă. Avea ochii de un albastru-deschis pe care nu-l mai văzuse niciodată la cineva din Imperiu.

— Puțin cam îndrăzneț, nu? Glasul îi suna de parcă și-ar fi înăbușit râsul. Atârni des din copaci?

— M-ați surprins, domnule.

— Pfff, făcu Jiang, suflând aerul din obrajii umflați, ca un copil mic. Tu ești eleva favorită a lui Irjah, nu?

Fata roși.

— Nu… adică, nu sunt…

— Ba *ești*.

Jiang se scărpină în bărbie și-i luă cartea de pe jos, răsfoind-o ușor curios.

— Țărăncuța tuciurie genială. Nu-i mai tace gura, tot lăudându-te.

Rin se foi de pe un picior pe celălalt, întrebându-se ce va urma. Fusese un compliment? Trebuia să-i mulțumească? Își dădu o șuviță de păr după ureche.

— Ăăă…

— Nu face pe timida. Îți plac laudele.

Jiang aruncă o privire relaxată spre carte și se uită apoi din nou la fată.

— Ce treabă ai tu cu textul lui Seejin?

— L-am găsit în arhive.

— Ah. Îmi iau vorbele înapoi. Nu ești îndrăzneață, ci pur și simplu proastă.

Rin păru nedumerită, așa că Jiang explică:

— Jun l-a interzis în mod explicit pe Seejin cel puțin până în anul doi.

Fata nu auzise de regula aceea. Nu era de mirare că ucenicul n-o lăsase să scoată cartea din arhive.

— Jun m-a dat afară de la cursul lui. N-am fost informată.

— Jun te-a dat afară, repetă Jiang rar.

Rin nu-și dădea seama dacă era amuzat sau nu.

— Ce naiba i-ai făcut?

— Ăăă… M-am bătut cu alt elev în timpul antrenamentului, cam așa ceva. El a început, adăugă ea repede. Celălalt elev, vreau să zic.

Jiang păru impresionat.

— Proastă *și* iute la mânie.

Privirea îi rătăci peste plantele de pe raftul din spatele ei. O ocoli, duse la nas o floare de mac și o adulmecă. Se strâmbă. Scotoci prin buzunarele adânci ale veșmintelor, scoase o foarfecă, apoi scurtă tulpina și aruncă vârful retezat într-o grămadă din colțul grădinii.

Rin începu să se îndrepte încet spre poartă. Poate că dacă pleca acum, Jiang uita de carte.

— Îmi pare rău dacă n-ar fi trebuit să fiu aici…

— Ah, dar nu-ţi pare deloc rău. Ești doar iritată că ţi-am întrerupt ședinţa de antrenament și speri c-o să plec fără să pomenesc de cartea furată. Jiang mai tăie un lujer de mac. Ești curajoasă, știi? Ai fost dată afară de la cursul lui Jun, așa că te-ai gândit să înveţi singură după *Seejin*.

Scoase câteva șuierături sacadate. Rin avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că râdea.

— Ce-i așa amuzant? întrebă ea. Dacă o să mă pârâţi, vreau să spun doar că…

— Ah, n-o să te *pârăsc*. Unde ar mai fi distracţia? Încă chicotea. Tu chiar încercai să înveţi după cartea lui Seejin? Ai porniri sinucigașe?

— Nu-i chiar așa de greu, spuse ea apărându-se. M-am luat după imagini.

Jiang se întoarse către ea, cu o expresie de neîncredere amuzată. Deschise cartea, o răsfoi cu o mână exersată și se opri la o pagină ce detalia o poziţie de bază. Flutură cartea spre fată.

— Asta. Fă-o.

Rin se conformă.

Era o mișcare complicată, plină de alunecări și pași de mutare a mingii. Închise ochii în timp ce se mișca. Nu se putea concentra văzând ciupercile luminescente și cactușii care zvâcneau ciudat.

Când deschise ochii, Jiang nu mai râdea.

— Nu ești nici pe departe pregătită pentru Seejin, spuse. Închise cartea cu o mână. Jun avea dreptate. La nivelul tău, nici măcar n-ar trebui să te *atingi* de textul ăsta.

Rin se strădui să înăbușe un val de panică. Dacă nu putea folosi nici măcar textul lui Seejin, putea foarte bine să plece de acum spre Tikany. Nu găsise alte cărţi care să fie măcar pe jumătate la fel de utile sau de clare.

— Ţi-ar putea fi de folos niște elemente de bază care pleacă de la mișcarea animalelor, urmă Jiang. Lucrările lui Yinmen. A fost predecesorul lui Seejin. Ai auzit de el?

Rin ridică privirea nedumerită.

— Le-am căutat. Pergamentele sunt incomplete.

— Bineînțeles că n-o să înveți din *pergamente,* zise Jiang enervat. O să discutăm despre asta mâine, la curs.
— Curs? N-ați fost aici tot semestrul!
Jiang ridică din umeri.
— Mi-e greu să-mi bat capul cu bobocii care nu mi se par deosebit de interesanți.
Rin se gândi că dădea dovadă de iresponsabilitate ca profesor, dar voia să-l facă să vorbească mai departe. Avea un rar moment de luciditate, oferindu-se s-o învețe arte marțiale, pe care nu le putea învăța de una singură. Era pe jumătate speriată că, dacă va spune ce nu trebuia, avea să-l pună pe fugă ca un iepure speriat.
— Deci eu sunt interesantă? întrebă ea, rostind cuvintele rar.
— Ești un dezastru ambulant, spuse Jiang fără menajamente. Exersezi tehnici obscure într-un ritm care va duce la vătămări inevitabile și nu din cele din care-ți revii. Ai interpretat atât de prost textele lui Seejin, încât cred că ai creat de una singură o nouă formă de artă.
Rin se încruntă.
— Atunci de ce mă ajutați?
— În principal, ca să-i fac în ciudă lui Jun. Jiang își scărpină bărbia. Îl urăsc pe omul ăla. Știai că săptămâna trecută a cerut să fiu dat afară?
Fata fu mai degrabă surprinsă că Jun nu încercase asta mai devreme.
— În plus, cineva atât de încăpățânat merită ceva atenție, fie și numai ca să mă asigur că nu devii un pericol ambulant pentru toți cei din jurul tău, urmă Jiang. Știi, jocul tău de picioare este remarcabil.
Rin roși.
— Serios?
— Plasarea e perfectă. Unghiurile frumoase.
Jiang lăsă capul pe spate.
— Bineînțeles, tot ce faci e inutil.
Rin se încruntă.
— Păi, dacă n-o să mă învățați, atunci...
— N-am zis așa ceva. Ai făcut treabă bună lucrând doar cu textul, recunoscu Jiang. Mai bună decât ar fi făcut mulți ucenici. Forța părții superioare a corpului e problema. Mai precis, tu n-o ai deloc. O prinse

de încheietura mâinii și-i ridică brațul, ca și cum ar fi examinat un manechin. Numai piele și os. N-ai lucrat la o fermă sau așa ceva?

— Nu toţi cei din sud sunt fermieri, se răsti ea. Am fost vânzătoare.

— Hm. Deci n-ai muncit. Răsfăţată. Nu ești bună de nimic.

Rin își încrucișă brațele la piept.

— N-am fost *răsfățată*...

— Da, da. Jiang ridică mâna ca s-o întrerupă. N-are importanţă. Uite ce-i: nici toată tehnica din lume n-o să-ţi fie de folos, dacă n-ai forţă s-o susţii. N-ai nevoie de Seejin, copilă, ci ai nevoie de *ki.* Ai nevoie de mușchi.

— Și atunci ce vreţi să fac? Gimnastică?

Jiang rămase nemișcat, gânditor, multă vreme. Apoi zâmbi.

— Nu. Am o idee mai bună. Să fii la poarta campusului pentru ora de mâine.

Înainte să apuce să-i răspundă, Jiang ieși din grădină.

— Uau! zise Raban, lăsând beţișoarele din mână. Probabil că te place pe bune.

— Mi-a zis că-s proastă și iute la mânie, răspunse Rin. Și după aia mi-a zis să nu întârzii la oră.

— *Categoric* te place, spuse Raban. Jiang n-a zis niciodată nimic drăguț nimănui din anul meu. În general ţipă la noi să nu ne apropiem de narcisele lui. Lui Kureel i-a spus că are niște cozi ce par niște șerpi ce-i ies din ceafă.

— Am auzit că săptămâna trecută s-a îmbătat cu vin de orez și-a urinat pe fereastra lui Jun, interveni Kitay. Pare *grozav.*

— De când e aici? întrebă Rin.

Maestrul Tradiţiilor părea uluitor de tânăr, ca și cum ar fi avut cel mult jumătate din vârsta lui Jun. Nu-i venea să creadă că restul maeștrilor ar fi tolerat un asemenea comportament exasperant din partea cuiva mai tânăr decât ei.

— Nu sunt sigur. Era aici când am fost eu în primul an, dar asta nu înseamnă mare lucru. Am auzit c-a venit de la Castelul Nopţii acum

douăzeci de ani.

— Jiang a fost *Cike*?

Dintre diviziile Miliţiei, numai Cike avea o reputaţie proastă. Era o divizie de soldaţi încartiruită în Castelul Nopţii, pe înălţimile masivului Wudang, a cărei unică misiune era să execute asasinate pentru împărăteasă. Cike luptau fără onoare. Nu respectau nicio regulă de luptă și erau cunoscuţi pentru brutalitatea de care dădeau dovadă. Acţionau în beznă; făceau treburile murdare ale împărătesei și nu primeau niciun fel de recunoaștere ulterioară. Majoritatea ucenicilor preferau să se retragă decât să fie recrutaţi în Cike.

Lui Rin îi venea greu să împace imaginea pe care și-o făcuse despre capriciosul maestru al Tradiţiilor cu cea a unui asasin neînduplecat.

— Așa umblă vorba. Niciunul dintre maeștri nu vrea să zică nimic despre el. Am senzaţia că e considerat un fel de rușine a școlii.

Raban duse mâna la ceafă.

— Totuși ucenicilor le place să bârfească. Toate clasele joacă jocul de-a ghicitul „Cine e Jiang?”. Clasa mea era convinsă că el a înfiinţat Opera Roșie. Adevărul a fost exagerat atât de mult, încât singurul lucru cert e că nu știm absolut nimic despre el.

— Cu siguranţă că a avut ucenici până acum, spuse Rin.

— Jiang e *maestrul Tradiţiilor,* spuse Raban rar, ca și cum ar fi vorbit cu un copil. Nimeni nu se dedică Tradiţiilor.

— Pentru că Jiang nu acceptă elevi?

— Pentru că Tradiţiile sunt o glumă nenorocită, zise Raban. Orice alt curs de la Sinegard te pregătește pentru un post guvernamental sau de comandă în Miliţie. Însă Tradiţiile sunt... nu știu, sunt ciudate. Cred că iniţial trebuia să fie o studiere a celor din Hinterlanda, care să stabilească dacă ritualurile lor vrăjitorești și magice au vreo bază, dar lumea și-a pierdut repede interesul. Știu că și Yim, și Sonnen i-au cerut Jimei să renunţe la curs, totuși continuă să existe în fiecare an. Nu știu sigur din ce motiv.

— Cu siguranţă că în trecut au existat elevi care au urmat Tradiţiile, zise Kitay. Ei ce au zis?

Raban ridică din umeri.

— E o materie nouă – celelalte sunt predate încă de la fondarea școlii de către Împăratul Roșu, dar Tradiţiile au doar vreo douăzeci de

ani vechime – și nimeni n-a terminat cursul. Am auzit că acum câțiva ani au fost niște fraieri care au mușcat momeala, dar au renunțat la școală și nu se mai știe nimic despre ei. Niciun elev cu mintea întreagă nu se duce la Tradiții. Altan a fost excepția, dar nimeni nu știe ce-i în capul lui.

— Crezusem că Altan s-a dus la Strategie, zise Kitay.

— Altan s-ar fi putut duce oriunde voia. Nu se știe de ce, a fost hotărât să se ducă la Tradiții, dar Jiang s-a răzgândit și Altan a trebuit să se mulțumească cu Irjah.

Asta era ceva nou pentru Rin.

— Se întâmplă des așa – ca elevii să-și aleagă maestrul?

— Foarte rar. Cei mai mulți dintre noi răsuflăm ușurați dacă primim o ofertă. Un student care primește două e într-adevăr impresionat.

— Câte oferte a primit Altan?

— Șase. Șapte, dacă pui la socoteală și Tradițiile, dar Jiang și-a retras oferta în ultimul moment.

Raban îi aruncă o privire plină de înțeles.

— De ce ești așa curioasă în legătură cu Altan?

— Mă-ntrebam, răspunse Rin repede.

— Îți cam place eroul nostru cu ochi purpurii? N-ai fi prima, zise Raban rânjind. Numai să ai grijă. Altan nu-i prea blând cu admiratorii.

— Cum e el? nu se putu abține Rin. Ca om, vreau să zic.

Raban ridică din umeri.

— N-am mai avut ore împreună din primul an. Nu-l știu prea bine. Nu cred că-l cunoaște cineva cu adevărat. În general, evită lumea. E tăcut. Se antrenează singur și n-are prieteni.

— Seamănă cu cineva cunoscut.

Kitay o împunse pe Rin cu cotul, iar ea se zbârli.

— Taci din gură! Am prieteni.

— Ai *un* prieten, răspunse Kitay. La singular.

Fata îi împinse brațul.

— Dar Altan e *foarte bun,* zise ea. La orice. Toată lumea îl adoră.

Raban strânse din umeri.

— Altan e un fel de zeu în campusul ăsta. Nu înseamnă că-i și fericit.

După ce discuția deviase la Altan, Rin uită jumătate dintre întrebările despre Jiang pe care voise să le pună. Ea și Kitay îl îmboldiră pe Raban să le spună povești despre Altan, până se termină pauza pentru cină. În seara aceea, încercă să le întrebe pe Kureel și pe Arda, dar niciuna dintre ele nu putu confirma nimic important.

— Pe Jiang îl văd uneori la infirmerie, zise Arda. Enro păstrează un pat doar pentru el. Stă o zi sau două în fiecare lună și după aia pleacă. Poate că suferă de vreo boală. Sau poate că-i place mirosul de dezinfectant, nu-mi dau seama. Enro l-a prins odată încercând să se drogheze cu vapori de leacuri.

— Jun nu-l place, spuse Kureel. Și pe bună dreptate. Ce maestru se comportă așa? Mai ales în Sinegard? Chipul i se strâmbă dezaprobator. Cred că-i o rușine pentru Academie. De ce întrebi?

— Doar din curiozitate, zise Rin.

Kureel ridică din umeri.

— Toate clasele sunt curioase la început. Toți cred că Jiang e mai mult decât pare, că Tradițiile sunt o materie adevărată, care merită învățată. Dar nu-i adevărat. Jiang e o glumă. Îți pierzi vremea.

Însă maestrul Tradițiilor era real. Jiang era profesor al Academiei, chiar dacă nu făcea decât să se plimbe de colo până colo și să-i sâcâie pe ceilalți maeștri. Nimeni altul n-ar fi scăpat basma curată dacă l-ar fi provocat cu regularitate pe Jun, așa cum făcea el. Și dacă Jiang nu-și bătea capul să predea, ce căuta în Sinegard?

Rin fu puțin uimită când îl văzu pe Jiang așteptând-o în după-amiaza următoare la poarta campusului. Nu i s-ar fi părut exclus să fi uitat pur și simplu. Deschise gura să întrebe unde mergeau, însă el îi făcu doar semn să-l urmeze.

Bănuia că va trebui să se obișnuiască să se lase plimbată fără explicații clare.

Abia începuseră să meargă pe cărare când dădură de Jun, care se întorcea dintr-o patrulă în oraș, însoțit de un grup de ucenici.
— Ah! Neghiobul și țăranca. Jun încetini și apoi se opri. Ucenicii lui păreau oarecum prudenți, de parcă mai asistaseră și înainte la discuția aceea. Și unde vă duceți în această după-amiază minunată?
— Nu-i treaba ta, Loran, zise Jiang vioi.
Încercă să-l ocolească, dar Jun îi tăie calea.
— Un maestru care pleacă din școală, singur cu o elevă. Mă întreb ce va spune lumea?
Jun miji ochii.
— Probabil va spune că un maestru de rangul și statutul lui poate face mult mai mult decât să se prostească pe-aici cu elevele, răspunse Jiang vesel, privind direct spre ucenicii celuilalt.
Kureel păru revoltată, iar Jun se încruntă.
— N-are permisiunea să părăsească incinta. Are nevoie de aprobare scrisă de la Jima.
Jiang întinse brațul drept și-și ridică mâneca până la cot. Întâi, Rin crezu că s-ar putea să-i tragă un pumn lui Jun, dar maestrul nu făcu decât să-și ridice cotul la gură și să scoată un sunet de pârț.
— Asta nu-i aprobare scrisă, spuse Jun fără să pară impresionat.
Rin bănuia că mai văzuse de multe ori manifestarea aceea.
— Sunt maestrul Tradițiilor, spuse Jiang. Ceea ce are și privilegii.
— Privilegii cum ar fi să nu predai niciodată vreun curs?
Jiang ridică privirea și rosti plin de sine:
— I-am învățat pe colegii ei sentimentul copleșitor al dezamăgirii și lecția, chiar mai semnificativă, că nu sunt atât de importanți pe cât cred ei.
— I-ai învățat pe studenții din clasa ei și pe toți cei dinainte că Tradițiile sunt o glumă și că maestrul Tradițiilor este un idiot plin de ifose.
— Atunci spune-i Jimei să mă dea afară. Jiang își mișcă sprâncenele jucăuș. Știu că ai încercat.
Jun ridică privirea spre cer, cu o expresie de suferință veșnică. Rin bănuia că era doar o mică parte dintr-o discuție în contradictoriu care dura de ani de zile.
— O să-i raportez Jimei, îl avertiză Jun.

— Jima are treburi mai importante cu care să-și piardă vremea. Câtă vreme o aduc pe micuța Runin la timp pentru cină, mă îndoiesc că-i va păsa. Până atunci, nu mai sta în drum.

Jiang pocni din degete și-i făcu semn lui Rin să-l urmeze. Ea închise gura și porni în grabă după el.

— De ce vă urăște așa mult? întrebă fata în timp ce coborau prin trecătoare spre oraș.

Jiang ridică din umeri.

— Mi s-a spus că am omorât jumătate din oamenii din subordinea lui în timpul celui de-al Doilea Război. Încă e supărat din cauza asta.

— Și? I-ați omorât?

Rin se simțea obligată să întrebe, dar maestrul ridică iarăși din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Ea nu știu cum să reacționeze, iar Jiang nu mai dădu și alte detalii.

— Povestește-mi despre clasa ta, zise el după o vreme. Aceeași adunătură de plozi plini de ei?

— Nu-i cunosc foarte bine, recunoscu Rin. Sunt toți...Adică...

— Mai deștepți? Mai bine antrenați? Mai importanți decât tine?

— Nezha e băiatul Căpeteniei Dragonilor, zise Rin. Cum să concurez eu cu așa ceva? Tatăl Venkăi e ministrul de Finanțe. Tatăl lui Kitay e ministrul Apărării sau așa ceva. Părinții lui Niang sunt medicii Căpeteniei Iepurelui.

Jiang pufni.

— Tipic.

— Tipic?

— În Sinegard le place să colecționeze cât mai multe dintre progeniturile Căpeteniilor. Să le țină sub observația strictă a Imperiului.

— În ce scop?

— Influență. Îndoctrinare. Căpeteniile din generația asta se urăsc prea mult unele pe altele ca să se coordoneze pentru orice acțiune de

importanță națională, iar birocrația imperială are prea puțină autoritate la nivel local ca să-i oblige. Uită-te la Marina imperială.

— Avem o Marină? întrebă Rin.

— Exact. Jiang pufni. Aveam! Oricum, Daji speră că Sinegardul va pregăti o generație de lideri care să se placă între ei... mai mult, care să se supună tronului.

— Cu mine chiar a dat lovitura, mormăi fata.

Jiang îi aruncă un rânjet strâmb.

— Adică n-o să fii un bun soldat al Imperiului?

— O să fiu, răspunse Rin în grabă. Pur și simplu nu cred că majoritatea colegilor mei mă plac foarte tare. Sau c-o să mă placă vreodată.

— Păi asta-i din cauză că ești o țărăncuță negricioasă care nu poate pronunța *r*-urile, spuse Jiang voios și coti printr-o trecere îngustă. Pe-aici.

O conduse în cartierul măcelarilor, unde străzile erau aglomerate și ticsite, iar mirosul de sânge era copleșitor. Lui Rin îi veni să vomite și se strânse de nas. Aleile erau mărginite de măcelării, ridicate atât de aproape unele de altele, încât mai că se încălecau, în șiruri aplecate ca niște dinți neregulați. După douăzeci de minute de șerpuiri și cotituri, se opriră în fața unei colibe din capătul unei străzi. Jiang bătu de trei ori în ușa șubredă de lemn.

— *Ce-i?* strigă o voce dinăuntru.

Rin tresări.

— Eu sunt, răspunse Jiang, netulburat. Persoana ta preferată din toată lumea.

Dinăuntru se auzi un zăngănit metalic. După o clipă, o bătrânică zbârcită cu un șorț mov deschise ușa. Îl salută pe Jiang cu o mișcare scurtă din cap, dar miji ochii bănuitoare spre Rin.

— Ea e văduva Maung, spuse Jiang. Îmi vinde diverse chestii.

— Droguri, preciză Maung. Eu sunt dealerul lui de droguri.

— Vrea să spună ginseng, rădăcini și altele, zise maestrul. Pentru sănătatea mea.

Maung își dădu ochii peste cap.

Rin urmărea fascinată schimbul de replici.

— Văduva Maung are o problemă, continuă Jiang vesel.

Bătrâna își drese glasul și scuipă o flegmă groasă în țărâna de lângă el.

— N-am nicio problemă. Tu inventezi din motive care-mi sunt necunoscute.

— Mă rog, spuse Jiang, păstrându-și zâmbetul nepăsător, văduva Maung ți-a permis cu generozitate s-o ajuți să-și rezolve problema. Doamnă, vrei să aduci animalul?

Maung dispăru în spatele prăvăliei. Jiang îi făcu semn lui Rin să-l urmeze înăuntru și fata auzi un guițat puternic din spatele zidului. După câteva clipe, văduva se întoarse cu un animal care i se zvârcolea în brațe. Îl trânti pe tejghea, în fața lor.

— Uite un porc, zise Jiang.

— Da, e un porc, încuviință Rin.

Porcul în cauză era un animal micuț, nu mai mare decât antebrațul fetei. Pielea-i era pătată negru și roz. Felul cum se ridica râtul în aer îl făcea să pară că rânjește și, în mod bizar, era drăgălaș.

Rin îl scărpină după urechi și porcul își frecă tandru râtul de brațul ei.

— L-am botezat Sunzi, zise Jiang fericit.

Maung părea că abia aștepta să-l vadă plecat. Maestrul se grăbi să explice.

— Văduva Maung trebuie să-l adape pe Sunzi în fiecare zi. Problema este că el are nevoie de un soi foarte special de apă.

— Sunzi poate să bea din canalizare și n-are nicio problemă, preciză Maung. Tu doar născocești asta pentru exercițiul ăsta de antrenament.

— Putem face cum am repetat? întrebă Jiang. Era prima dată când Rin vedea pe cineva care-l enerva cu adevărat. Distrugi atmosfera.

— Ție ți se spune des așa ceva? se interesă Maung.

Jiang pufni, amuzat, și o bătu pe spate pe Rin.

— Uite care-i situația. Văduva Maung trebuie să-i dea lui Sunzi să bea o apă foarte specială. Din fericire, apa asta proaspătă, limpede precum cristalul, se găsește într-un pârâu din vârful muntelui. Ideea e ca Sunzi să ajungă pe munte. Aici intervii tu.

— *Glumiți,* zise Rin.

Jiang zâmbi.

— În fiecare zi, o să alergi până în oraș s-o vizitezi pe văduva Maung. O să cari acest porcușor adorabil până pe munte și o să-i dai să bea apă. Apoi o să-l aduci înapoi și o să te întorci la Academie. Ne-am înțeles?

— Până pe munte și înapoi e un drum de două ore!

— E un drum de două ore *acum,* spuse Jiang vesel. O să dureze mai mult când micuțul începe să crească.

— Dar am ore, protestă fata.

— Atunci ar fi bine să te trezești devreme, răspunse el. Oricum n-ai oră de Lupte dimineața. Îți aduci aminte? Cineva a fost dat afară.

— Dar...

— Cineva nu-și dorește prea mult să rămână în Sinegard, zise Jiang tărăgănat.

Văduva pufni zgomotos.

Uitându-se urât, Rin îl ridică pe purcelul Sunzi în brațe și încercă să nu strâmbe din nas când îi simți mirosul.

— Bănuiesc că o să ne vedem foarte des, bodogăni ea.

Sunzi se zvârcoli și se frecă de îndoitura cotului ei.

În următoarele patru luni, Rin se trezi în fiecare zi înainte de răsăritul soarelui, fugi cât putu de repede prin trecătoare și în cartierul măcelarilor ca să-l ia pe Sunzi, să-l prindă cu curele în spate și să urce tot în fugă muntele. Alesese un traseu mai lung, care ocolea Sinegardul, astfel încât niciunul dintre colegii ei să n-o vadă alergând cu un porc care guița.

Întârzia des la Medicină.

— Unde naiba ai fost? Și de ce miroși a *porc?*

Kitay încreți din nas când Rin se strecură pe locul de lângă el.

— Am dus un porc pe munte, zise ea. M-am supus capriciilor unui nebun. Am căutat o cale de scăpare.

Era un comportament disperat, dar trecea prin vremuri disperate. Rin se baza acum pe nebunul campusului ca să-și păstreze locul în Sinegard. Începuse să se așeze în ultimul rând, ca să nu poată simți

nimeni mirosul lui Sunzi când se întorcea de la măcelăria văduvei Maung.

După cum se ţineau toţi departe, nu era sigură că avea vreo importanţă.

Jiang nu se rezumă însă doar s-o oblige să care porcul. Într-o demonstraţie uluitoare de seriozitate, o așteptă în grădină în fiecare zi la ora la care era programat cursul.

— Artele marţiale bazate pe mișcările animalelor nu au fost dezvoltate pentru luptă, zise el. Au fost create iniţial ca să susţină sănătatea și longevitatea. Giumbușlucurile celor cinci animale – ridică pergamentul lui Yinmen pe care Rin îl căutase atâta vreme – constituie de fapt un sistem de exerciţii pentru susţinerea circulaţiei sângelui și amânarea neplăcerilor bătrâneţii. Abia mai târziu mișcările acestea au fost adaptate pentru luptă.

— Și atunci de ce le învăţ?

— Pentru că programa lui Jun sare complet peste Giumbușlucuri. El predă o versiune simplificată de arte marţiale diluate, adaptată strict biomecanicii umane, totuși, lasă pe dinafară prea multe. Taie cu dalta veacuri de descendenţă și rafinare, numai și numai în beneficiul eficienţei militare. Jun te poate învăţa să fii un soldat acceptabil, dar eu te pot învăţa care-i cheia universului, spuse Jiang maiestuos, înainte să intre cu capul într-o creangă.

Antrenamentul cu el nu semăna nici pe departe cu al lui Jun. În planurile de lecţii ale celui din urmă existau ierarhii evidente, o progresie clară de la tehnicile de bază spre cele avansate. În schimb, Jiang o învăţa pe Rin orice subiect întâmplător care-i venea în mintea extrem de imprevizibilă. Relua o lecţie dacă i se părea deosebit de interesantă; dacă nu, se prefăcea că n-a avut loc niciodată. Din când în când, se pornea în tirade lungi, fără nicio provocare.

— În univers există cinci elemente principale – nu te mai uita așa, nu-i chiar atât de absurd pe cât sună. Maeștrii din vechime credeau că toate lucrurile sunt făcute din foc, apă, aer, pământ și metal. Evident,

știința modernă a demonstrat că nu-i adevărat. Totuși e un sistem mnemonic util pentru înțelegerea diferitelor tipuri de energie. Foc: căldura din sângele tău în toiul unei lupte, energia cinetică datorită căreia îți bate inima mai repede. Jiang își atinse pieptul. Apa: curgerea forței din mușchii tăi către țintă, din pământ, în sus, prin talie, spre brațe. Aer: răsuflarea care te ține în viață. Pământ: modul în care stai fixată pe sol și-ți tragi energia din maniera în care te orientezi pe podea. Și metal, pentru armele pe care le mânuiești. Un bun practicant al artelor marțiale le va menține pe toate în echilibru. Dacă-l poți controla pe fiecare cu egală îndemânare, vei fi de neoprit.

— De unde știu că le controlez?

Jiang se scărpină în dosul urechilor.

— Bună întrebare. De fapt, nu sunt sigur.

Nu aveai cum să nu te enervezi când îi cereai precizări lui Jiang. Răspunsurile îi erau întotdeauna alcătuite bizar și formulate absurd. Unele n-aveau noimă decât după câteva zile, altele niciodată. Dacă îl ruga să-i explice, maestrul schimba subiectul. Dacă Rin trecea cu vederea remarcile lui mai absurde („Elementul tău de apă e dezechilibrat!"), o iscodea de ce nu mai pune întrebări.

Vorbea ciudat, întotdeauna puțin prea repede sau puțin prea rar, cu pauze bizare între cuvinte. Avea două feluri de râs; unul era inegal – nervos, strident și evident forțat, iar celălalt era măreț, profund și tunător. Fata îl auzea constant pe primul; al doilea era rar și o lua prin surprindere când se pornea. Jiang rareori îi întâlnea privirea, ci se concentra mereu mai degrabă asupra unui punct aflat pe fruntea ei, între ochi.

Jiang se mișca prin lume de parcă nu-i aparținea. Se purta de parcă venea dintr-o țară de ființe aproape omenești, de oameni care se purtau aproape la fel cu nikara, dar nu chiar, iar comportamentul lui era cel al unui vizitator dezorientat care renunțase să-și mai bată capul încercând să-i imite pe cei din jur. Nu era de-acolo – nu numai din Sinegard, ci din conceptul Pământului fizic însuși. Se purta ca și cum legile naturii nu i se aplicau.

Poate că nici nu i se aplicau.

Într-o zi urcară la cel mai înalt nivel al Academiei, mai sus de locuințele maeștrilor. Singura clădire de la nivelul acesta era o pagodă înaltă, în spirală, cu nouă etaje suprapuse elegant. Rin nu fusese niciodată înăuntru.

De la primul tur ghidat, care avusese loc cu multe luni în urmă, își amintea că Academia Sinegard fusese construită pe locul unei vechi mănăstiri. Pagoda de la ultimul nivel putea încă să fie un templu. La intrare se aflau canale vechi de piatră pentru arderea rășinilor aromate. Ușile erau flancate de doi cilindri mari fixaţi pe tije înalte care le permiteau să se rotească. Când privi mai atent, Rin văzu caractere nikara vechi, sculptate pe părţile laterale.

— Ce fac ăștia? întrebă ea, rotind într-o doară un cilindru.

— Sunt roţi de rugăciune. Dar n-avem timp să ne ocupăm de asta azi, spuse Jiang. Îi făcu semn să-l urmeze. Intră.

Rin se așteptase ca nivelurile pagodei să fie etaje propriu-zise, legate între ele prin scări, însă interiorul era mai degrabă o casă a scărilor în spirală, care ducea până în vârf, ca un cilindru gol în centru. O rază singuratică de soare strălucea prin deschiderea pătrată din tavan, luminând firele de praf ce pluteau în aer. Pe părţile laterale ale casei scărilor atârnau picturi mucegăite, care arătau de parcă nu mai fuseseră curăţate de zeci de ani.

— Aici se aflau înainte statuile celor Patru Zei, spuse Jiang, arătând spre golul întunecat.

— Și acum unde sunt statuile acelea?

Maestrul ridică din umeri.

— Majoritatea reprezentărilor religioase au fost jefuite și prădate din porunca împăratului Roșu când a ocupat Sinegardul și au fost topite și transformate în bijuterii. Dar n-are importanță. Îi făcu semn să-l urmeze pe scări și ţinu o prelegere cât urcară. Artele marţiale au ajuns în Imperiu prin intermediul războinicului Bodhidharma de pe continentul sud-estic. Când a descoperit Imperiul, în timpul călătoriilor lui prin lume, el a mers la o mănăstire și a cerut să intre,

dar mai-marele călugărilor l-a refuzat. Atunci Bodhidharma s-a așezat într-o peșteră din apropiere și a stat în fața zidurilor nouă ani, ascultând cum țipă furnicile.

— Ascultând *ce?*

— Cum țipă furnicile, Runin. Ține pasul.

Fata bodogăni ceva de nereprodus. Jiang n-o băgă în seamă.

— Legenda spune că intensitatea privirii lui a sfredelit o gaură în zidul peșterii. Călugării au fost fie mișcați de devotamentul lui religios, fie așa de impresionați de cineva care putea fi atât de încăpățânat, încât l-au lăsat în cele din urmă să intre în templul lor.

Jiang se opri în fața unei picturi ce reprezenta un războinic cu pielea închisă la culoare și un grup de bărbați palizi îmbrăcați în robe.

— Acolo, în mijloc, e Bodhidharma.

— Celui din stânga îi curge sânge dintr-un ciot al brațului, observă Rin.

— Mda. Legenda mai spune și că unul dintre călugări a fost atât de impresionat de devotamentul lui, încât și-a tăiat mâna în semn de susținere.

Rin își aduse aminte de mitul lui Mai'rinnen Tearza, care se sinucisese de dragul unificării Speerului cu continentul. Istoria artelor marțiale părea să abunde în oameni care făcuseră sacrificii fără rost.

— Călugării din templu, urmă maestrul, erau interesați de ce avea Bodhidharma de zis, însă din cauza vieții sedentare și a dietei sărăcăcioase, erau foarte slabi. Chiar mai jigăriți decât tine. Adormeau mereu în timpul prelegerilor sale. Lui Bodhidharma i s-a părut destul de enervant, așa că a conceput trei seturi de exerciții care să le îmbunătățească sănătatea. Călugării ăștia erau într-un pericol permanent din cauza nelegiuiților și banditților, dar codul lor religios le interzicea să poarte arme și de aceea au modificat multe exerciții, ca să creeze un sistem de autoapărare fără arme.

Jiang se opri în fața altei picturi reprezentând un șir de călugări aliniați lângă un zid, încremeniți în poziții identice.

Rin era uluită.

— Asta-i...

— Prima poziție a lui Seejin, încuviință Jiang. Bodhidharma i-a avertizat pe călugări că importantă în artele marțiale este șlefuirea

persoanei și că, dacă artele sunt bine folosite, vor forma un comandant înțelept, care poate vedea limpede prin pâclă și înțelege voința zeilor. Artele marțiale, așa cum au fost concepute, n-au fost gândite doar ca instrumente militare.

Fata se strădui să-și imagineze tehnicile pe care le preda Jun clasei ei ca fiind simple exerciții pentru menținerea sănătății.

— Dar trebuie să fi existat o evoluție a artelor marțiale.

— Corect.

Jiang așteptă să-i pună întrebarea pe care voia s-o audă el și Rin se conformă.

— Când au fost adaptate artele marțiale pentru utilizarea militară în masă?

Maestrul aprobă mulțumit.

— Cu puțin înainte de Împăratul Roșu, Imperiul a fost invadat de călăreți din Hinterlanda, din nord. Forța de ocupație a aplicat mai multe măsuri de represiune ca să controleze populația indigenă, printre care și interdicția de a purta arme.

Jiang se opri în fața altei picturi, care înfățișa o hoardă de vânători din Hinterlanda, călări pe cai masivi. Fețele le erau schimonosite în încruntături sălbatice, barbare. Țineau în mâini arcuri mai lungi decât trunchiul lor. În partea de jos a picturii, erau reprezentați călugări nikara pitindu-se de frică sau zăcând pe pământ, în diverse stadii de dezmembrare.

— Templele, cândva refugii ale nonviolenței, au devenit sanctuare pentru rebelii care luptau împotriva nordicilor și centre de planificare și antrenament revoluționar. Soldații și simpatizanții purtau robe de călugări și se rădeau în cap, dar se antrenau pentru război pe terenul templului. În asemenea locuri sacre, complotau să-i înlăture pe asupritori.

— Iar exercițiile pentru menținerea sănătății nu i-ar fi ajutat prea mult, spuse Rin. Tehnicile marțiale trebuiau adaptate.

Jiang încuviință din nou.

— Exact. Artele predate pe-atunci în templu cereau stăpânirea progresivă a sute de mișcări lungi și complexe. Pentru buna lor stăpânire puteau fi necesare decenii. Din fericire, liderii rebeliunii au

înțeles că abordarea aceea nu era potrivită pentru dezvoltarea rapidă a unei forțe combatante.

Maestrul se întoarse spre ea. Ajunseseră în vârful pagodei.

— Așa au apărut artele marțiale moderne: un sistem bazat pe biomecanica umană mai degrabă decât pe mișcările animalelor. Varietatea enormă de tehnici, dintre care unele erau doar vag utile unui soldat, a fost prelucrată pentru a deveni nucleul de bază al mișcărilor ce pot fi predate unui soldat în cinci ani, nu în cincizeci. Ea reprezintă baza a ceea ce se predă în Sinegard. Ăsta-i nucleul comun pe care-l învață Miliția imperială. Este ceea ce învață colegii tăi. Rânji. Eu o să-ți arăt cum să-l învingi.

Jiang era un instructor de luptă eficient, chiar dacă non-conformist. O punea pe fată să-și țină piciorul ridicat minute în șir, până începea să tremure, și să se ferească atunci când arunca în ea cu proiectile luate din rastelul cu arme. Îi cerea să facă același exercițiu legată la ochi și apoi recunoștea că i se păruse doar că va fi amuzant.

— Sunteți un mare ticălos, zise ea. Știți, nu-i așa?

Odată ce se declară mulțumit de mișcările ei de bază, începură să se antreneze împreună zilnic, ore în șir. Se luptau cu mâinile goale și cu arme. Uneori, Rin nu avea nimic în mâini, iar el era înarmat.

— Starea de spirit e la fel de importantă ca și starea fizică, îi predica Jiang. În confuzia din timpul unei lupte, mintea trebuie să-ți fie calmă și neclintită ca o stâncă. Trebuie să fii ancorată în centrul tău, capabilă să vezi și să controlezi totul. Toate cele cinci elemente trebuie să fie în echilibru. Prea mult foc – o să ataci nechibzuit. Prea mult aer – o să lupți timid, tot timpul în defensivă. Prea mult pământ – o să... mă asculți măcar?

Nu-l asculta. Îi era greu să se concentreze în timp ce Jiang împungea spre ea cu o halebardă fără protecție, obligând-o să danseze ca să evite să fie trasă în țeapă.

În general, metaforele lui nu-i spuneau mare lucru, dar învăță rapid să evite vătămările. Și probabil că ăsta și era scopul maestrului. Îi

dezvolta memorie musculară. Învăţa că exista un număr limitat de permutări ale modurilor în care se poate mișca un corp omenesc, un număr limitat de combinaţii de atac funcţionale pe care le putea aștepta în mod rezonabil din partea adversarului. Se deprindea să reacţioneze automat la ele. Învăţa să prevadă mișcările lui Jiang cu câteva secunde înainte, să-i citească din înclinarea trunchiului și licărirea ochilor ceea ce urma să facă.

Bărbatul o forța fără milă. Lupta cel mai intens când ea era extenuată. Atunci când Rin cădea, Jiang o ataca imediat după ce se ridica în picioare. Iar ea învăţa să fie permanent în gardă, să reacţioneze la cele mai ușoare mișcări pe care le prindea cu vederea periferică.

Veni și ziua în care își îndreptă șoldul spre șoldul lui, îl împinse într-o parte și-și proiectă toată forţa într-un unghi care-l aruncă peste umărul ei drept.

Jiang alunecă pe pardoseala de piatră și se izbi de zidul grădinii, zgâlțâind rafturile astfel încât unul dintre ghivecele cu cactuși fu periculos de aproape să cadă și să se spargă.

Maestrul rămase locului pentru o clipă, uluit. Apoi ridică privirea, se uită în ochii ei și rânji.

Ultima zi a lui Rin coi Sunzi fu cea mai grea.

Sunzi nu mai era un porcușor adorabil, ci un monstru absurd de gras care mirosea îngrozitor. Nu era nici pe departe drăgălaș. Orice urmă de afecţiune ar fi avut Rin pentru ochii căprui și plini de încredere era anulată de masivitatea animalului.

Căratul lui pe munte era un chin. Nu mai încăpea în niciun fel de chingă sau coş, așa că Rin trebuia să-l pună pe umeri, ţinându-l de picioarele din faţă.

Nu se mai putea mișca la fel de repede ca atunci când îl ţinea în braţe, dar trebuia s-o facă, dacă nu voia să rămână fără micul dejun sau, mai rău, să piardă prima oră de clasă. Se trezi mai devreme. Alergă mai repede. Urcă muntele clătinându-se, gâfâind la fiecare pas.

Sunzi îi atârna pe spate, cu râtul odihnindu-se pe un umăr, scăldat în soarele dimineţii, în timp ce mușchii lui Rin protestau indignaţi. Când ajunse la locul de adăpat al lui Sunzi, îi dădu drumul pe jos și se prăbuși.

— Bea, lacomule, bodogăni în timp ce porcul se bălăcea în albia pârâului. Abia aștept ziua în care o să te taie și o să te mănânce.

Când cobora de pe munte, soarele frigea de-a binelea și pâraie de sudoare îi curgeau pe tot corpul, în pofida frigului iernii. Șchiopătă prin cartierul măcelarilor până la coliba văduvei Maung și-l trânti pe Sunzi pe podea fără nicio pic de eleganță.

Animalul se rostogoli, guiţă sonor și începu să alerge în cerc, vânându-și codița.

Maung apăru cu o găleată de lături.

— Mă-ntorc mâine, gâfâi Rin.

Bătrâna clătină din cap.

— N-o să mai fie un mâine. Oricum, nu pentru el. Îl frecă pe Sunzi pe rât. Diseară merge la măcelar.

Rin clipi.

— Ce? Așa repede?

— A ajuns deja la greutatea maximă. Maung îl bătu pe coapse. Uite ce talie are! Niciunul dintre porcii mei n-a ajuns așa de greu vreodată. Poate că profesorul tău nebun avea dreptate cu apa de munte. Poate c-ar trebui să-mi trimit toţi porcii acolo.

Fata spera să n-o facă. Încă răsuflând greu, îi făcu o plecăciune adâncă.

— Mulțumesc că m-ai lăsat să-ți car porcul.

Văduva Maung își drese glasul demonstrativ.

— Nebuni din Academie, mormăi în barbă și începu să-l mâne pe Sunzi spre cocină. Haide. Hai să te pregătim pentru măcelar.

Groh? Sunzi se uită rugător la Rin.

— Nu te uita la mine, spuse ea. Ăsta-i capătul drumului pentru tine.

Nu putu să nu simtă un fior de vinovăție. Cu cât se uita mai mult la Sunzi, cu atât și reamintea ca purceluș. Își smulse privirea de la ochii naivi și lipsiţi de strălucire și se îndreptă iar spre munte.

— Deja?

Jiang păru surprins când Rin îi povesti despre soarta lui Sunzi. Stătea pe zidul din fundul grădinii, legănându-și picioarele peste margine ca un copil plin de energie.

— Îmi pusesem mari speranțe în porcul ăla. Dar până la urmă porcinele sunt porcine. Cum te simți?

— Sunt distrusă, zise Rin. Sunzi și cu mine începuserăm în sfârșit să ne înțelegem reciproc.

— Nu, toanto. *Brațele.* Mijlocul. Picioarele. Cum ți se par?

Fata se încruntă și-și legănă brațele pe lângă corp.

— Dureroase?

Jiang sări de pe zid și veni spre ea.

— O să te lovesc, o anunță.

— Stai, ce?

Își înfipse călcâiele în pământ și nu reuși decât să-și ridice coatele înainte ca el să-i tragă un pumn în față.

Forța loviturii fu enormă, mai mare decât oricând până atunci. Știa că ar fi trebuit să pareze lovitura dintr-o parte, pentru a trimite *ki*-ul să se disperseze în aer, unde s-ar fi împrăștiat inofensiv. Dar fu prea surprinsă ca să facă altceva decât să blocheze lovitura frontal. Abia își aduse aminte să se ghemuiască, astfel încât *ki*-ul din spatele pumnului să-i fie direcționat fără urmări prin corp și să ajungă în pământ.

De sub ea răsună un bubuit ca un trăsnet.

Rin sări în spate, uluită. Piatra de sub picioarele ei se despicase sub forța energiei disipate. Între tălpile ei apăruse o crăpătură lungă, care ajungea până la marginea blocului de piatră.

Se holbară amândoi la ea. Crăpătura spintecă în continuare pavajul de piatră, târându-se până în capătul grădinii, unde se opri la rădăcina sălciei.

Maestrul își dădu capul pe spate și râse.

Era un râs ascuțit, sălbatic. Râdea ca și cum avea foale în loc de plămâni, de parcă nu avea nimic omenesc. Își întinse brațele și le roti

în aer, dansând cu o lipsă de reţinere ameţitoare.

— Copil drag, spuse el, învârtindu-se către ea. Copil genial!

Chipul lui Rin se despică într-un rânjet.

„Futu-i”, își zise și sări să-l îmbrățișeze.

El o ridică și o roti în aer, iar și iar, printre ciupercile colorate ca un caleidoscop.

Se așezară împreună sub salcie, privind senini plantele de mac. Vântul nu bătea astăzi. Zăpada cădea ușor peste grădină, dar primele semne ale primăverii sosiseră deja.

Vânturile furioase ale iernii se duseseră să bată altundeva, iar aerul părea liniștit de data asta. Pașnic.

— Gata cu antrenamentul pe ziua de azi, zise Jiang. Te odihnești. Uneori trebuie să slăbești coarda, ca să lași săgeata să zboare.

Rin dădu ochii peste cap.

— Trebuie să vii la Tradiţii, urmă bărbatul entuziasmat. Nimeni... *nimeni,* nici măcar Altan, n-a prins așa de repede.

Rin se simţi brusc foarte jenată. Cum avea să-i spună că singurul motiv pentru care dorise să înveţe să se lupte era ca să treacă de Probe și să studieze cu Irjah?

Maestrul detesta minciunile, așa că Rin decise că ar putea fi sinceră.

— Mă gândeam să mă duc la Strategie, rosti ea șovăitor. Irjah spune că ar putea să facă o ofertă pentru mine.

Jiang flutură din mână.

— Irjah nu poate să te înveţe nimic ce nu poţi să înveţi de una singură. Strategia e o materie limitată. Stai suficient pe teren, cu *Principiile* lui Sunzi lângă pat, și o să înveţi tot ce-ţi trebuie ca să câștigi o campanie.

— Dar...

— Cine sunt zeii? Unde stau ei? De ce fac ceea ce fac?Astea sunt întrebările fundamentale ale Tradiţiilor. Pot să te învăţ mai mult decât să manipulezi *ki*-ul. Pot să-ţi arăt calea spre zei. Pot să te fac șaman.

Zei și șamani? De multe ori îi venea greu să-și dea seama când glumea și când nu, dar Jiang părea sincer convins că poate discuta cu puterile celeste.

Înghiţi un nod.

— Domnule...

— Asta-i *important,* insistă Jiang. Te rog, Rin. Este o artă pe moarte. Împăratul Roșu aproape că a reușit s-o ucidă. Dacă n-o înveţi, dacă n-o învaţă nimeni, atunci va dispărea pentru totdeauna.

Disperarea bruscă din glasul lui o făcu să se simtă profund stânjenită.

Fata răsuci între degete un fir de iarbă. Desigur era curioasă faţă de Tradiţii, dar știa că nu era cazul să renunţe la patru ani de instrucţie cu Irjah pentru a merge pe urma unei materii în care ceilalţi maeștri își pierduseră de mult credinţa. Nu venise la Sinegard ca să alerge dintr-un capriciu după povești, mai ales după unele care erau desconsiderate de toţi din capitală.

Recunoștea că o fascinau miturile și legendele, ca și felul cum reușea Jiang să le facă să pară aproape reale. Totuși era mai interesată să treacă de Probe. Iar ucenicia cu Irjah îi deschidea ușile Miliţiei. Aproape că-i garanta un post de ofiţer *și* posibilitatea de a-și alege divizia. Irjah avea relaţii cu toate cele Douăsprezece Căpetenii, iar protejaţii lui găseau întotdeauna posturi bine văzute.

La un an după absolvire putea ajunge să comande trupe și după cinci ani putea să fie un comandant renumit în toată ţara. Nu putea da cu piciorul acestor posibilităţi dintr-o simplă toană.

— Domnule, nu vreau decât să-nvăţ să fiu un bun soldat, spuse ea.

Lui Jiang îi căzu faţa.

— Tu și restul școlii, zise el.

CAPITOLUL 7

Jiang nu apăru în grădină a doua zi și nici în următoarea. Rin se duse acolo conștiincioasă, în speranța că el se va întoarce, dar în adâncul sufletului știa că Jiang nu-i va mai preda niciodată.

După o săptămână îl văzu în sala de mese. Își lăsă repede castronul pe masă și se duse direct la el. Nu știa ce i-ar fi putut spune, dar știa că trebuia măcar să stea de vorbă cu el. Avea să-și ceară iertare, să promită că va studia cu el chiar dacă va fi ucenica lui Irjah sau *ceva*...

Înainte să apuce să-l încolțească, Jiang își răsturnă tava în capul unui ucenic surprins și ieși în grabă pe ușa bucătăriei.

— Pe Marea Țestoasă, zise Kitay. Ce i-ai *făcut?*

— Nu știu, răspunse ea.

Jiang era imprevizibil și delicat, ca un animal ușor de speriat, iar ea nu-și dăduse seama cât de valoroasă era atenția lui până când îl speriase.

După aceea, maestrul se purtă ca și când n-ar fi cunoscut-o niciodată. Rin îl mai zări prin campus, ca toată lumea, dar el refuză s-o bage în seamă.

Ar fi trebuit să încerce mai serios să rezolve situația. Ar fi trebuit să-l caute și să-și recunoască greșeala, oricât de neclară ar fi fost.

Asta i se părea însă tot mai puțin o prioritate pe măsură ce se apropia sfârșitul semestrului, iar competiția dintre boboci atinsese un punct culminant frenetic.

De-a lungul anului posibilitatea de a fi eliminat din Sinegard le atârnase ca o sabie deasupra capetelor. Acum amenințarea era iminentă. În două săptămâni aveau să treacă printr-o serie de examene ce reprezentau Probele.

Raban le transmise regulile. Probele erau organizate și supravegheate de întregul corp profesoral. În funcție de performanțe, maeștrii aveau să formuleze oferte pentru ucenicie. Dacă un student nu primea nicio ofertă, trebuia să părăsească în dizgrație Academia.

Enro îi scutea de examenul ei pe toți cei deciși să nu aleagă Medicina, dar celelalte materii – Lingvistica, Istoria, Strategia, Luptele

și Armamentul – erau obligatorii. Pentru Tradiții nu era programat desigur niciun examen.

— Irjah, Jima, Yim și Sonnen susțin examene orale, spuse Raban. Vi se vor pune întrebări în fața unei comisii formate din maeștri. Vă vor chestiona pe rând și, dacă greșiți, sesiunea voastră pentru materia aceea s-a încheiat. Cu cât răspundeți la mai multe întrebări, cu atât dovediți mai bine cât de multe știți. Așa că învățați din greu – și răspundeți cu grijă.

Jun nu dădea examen oral. Examenul de Lupte consta în Turneu.

Acesta avea loc în cursul celor două zile de examene. Bobocii se duelau în ringuri, cu aceleași reguli pe care le aplicau și ucenicii în luptele lor. Aveau să concureze în trei runde preliminare, stabilite prin trageri la sorți, și, pe baza raportului victorii/înfrângeri, opt dintre ei urmau să promoveze în rundele eliminatorii. Cei opt urmau să fie incluși în grupe aleatorii și să lupte unul împotriva celuilalt până în runda finală.

Ajungerea în rundele eliminatorii ale Turneului nu garanta obținerea unei oferte, iar eliminarea în primele faze nu garanta exmatricularea. Însă elevii care ajungeau mai departe în turneu aveau mai multe șanse să le demonstreze maeștrilor cât de bine luptă. Și câștigătorul Turneului primea întotdeauna o ofertă.

— Altan a câștigat în anul lui, zise Raban. Kureel, în al ei. Veți observa că ambii au obținut cele mai prestigioase ucenicii din Sinegard. Nu există niciun premiu real pentru victorie, însă maeștrilor le place să facă rămășaguri. Dacă o-ncasați, niciun maestru n-o să dorească să vă ia.

— Vreau să merg la Medicină, dar trebuie să memorezi foarte multe texte suplimentare în afara lecturilor de până acum și dacă le citesc, n-o să mai am timp să învăț pentru Istorie... Crezi c-ar trebui să mă duc la Istorie? Crezi că Yim mă place suficient de mult? întrebă Niang, fluturând agitată din mâini. Fratele meu a zis că n-ar trebui să mă bazez pe obținerea unei ucenicii la Medicină. Suntem patru care dăm

examenul la Enro și ea nu alege niciodată decât trei, așa că poate că n-o să-l obțin…

— Ajunge, Niang! se răsti Venka. Vorbești de zile întregi despre asta.

— Tu unde vrei să te duci? insistă Niang.

— La Lupte. Și-i ultima dată când discutăm despre subiectul ăsta, spuse Venka răstit.

Rin bănuia că, dacă Niang mai scotea o vorbă, Venka ar fi fost în stare să înceapă să țipe.

Însă ea nu putea s-o acuze pe Niang. Nici chiar pe Venka. Bobocii bârfeau obsesiv despre ucenicii, ceea ce era pe de-o parte de înțeles, dar pe de altă parte enervant. Rin aflase despre ierarhia maeștrilor trăgând cu urechea la discuțiile din sala de mese: ofertele de la Jun și Irjah erau ideale pentru ucenicii care voiau posturi de comandă în Miliție, Jima alegea rareori ucenici dacă nu erau membri ai nobilimii meniți să devină diplomați ai Curții, iar oferta lui Enro conta doar pentru cei câțiva care voiau să devină medici militari.

— Ar fi drăguț să studiez cu Irjah, spuse Kitay. Bineînțeles, ucenicii lui Jun pot să-și aleagă divizia, dar Irjah mă poate trimite în Divizia Doi.

— Cea din Provincia Șobolanului? întrebă Rin, strâmbând din nas. De ce?

Kitay ridică din umeri.

— Ei sunt serviciul de informații al armatei. Mi-ar plăcea *mult* să fiu în serviciul de informații al armatei.

Jun era exclus pentru Rin, însă și ea spera s-o ia Irjah. Știa totuși că maestrul nu-i va face o ofertă decât dacă dovedea că stăpânește artele marțiale care să-i susțină priceperea în Strategie. Un strateg care nu știe să se lupte n-are ce căuta în Miliție. Cum ar fi putut să facă planuri de luptă, dacă nu fusese niciodată pe linia frontului? Dacă nu știa cum este lupta adevărată?

Pentru ea, totul se reducea la Turneu.

Cât despre ucenici, se părea că acesta era evenimentul cel mai palpitant din campus din tot anul. Începuseră să facă speculații pasionate despre cine ar putea câștiga și cine va învinge pe cine – și nu încercau foarte tare să ascundă de boboci registrele de rămășaguri. Zvonurile despre favoriți se răspândeau rapid.

Majoritatea banilor îi susţineau pe sinegardieni. Venka și Han erau pretendenţi cu șanse mari pentru semifinale. Nohai, un băiat masiv venit de pe o insulă de pescari din Provincia Șarpelui, era susţinut puternic pentru sferturile de finală. Kitay își avea și el susţinătorii lui, deși asta se datora în mare măsură talentului deosebit la eschive, care-i făcea pe adversarii lui de antrenament să devină frustraţi și neatenţi după câteva minute.

În mod ciudat, câţiva ucenici puseseră sume frumușele pe Rin. După ce se zvonise că se antrenase în particular cu Jiang, ucenicii începuseră să-i arate un interes neașteptat. Fusese de ajutor și faptul că-l talona îndeaproape pe Kitay la toate celelalte materii.

Favoritul clar al anului era, însă, Nezha.

— Jun zice că-i cel mai bun care a urmat cursul lui de la Altan încoace, zise Kitay, împungându-și vehement mâncarea. Nu-i mai tace gura. Ar fi trebuit să vezi cum l-a doborât ieri pe Nohai. E *periculos*.

Nezha, care la începutul anului fusese un copil drăguţ și zvelt, își dezvoltase între timp o cantitate incredibilă de mușchi. Își tăiase părul prostesc de lung și adoptase o tunsoare militară ca a lui Altan. Spre deosebire de ceilalţi, arăta deja de parcă locul lui era într-o uniformă a Miliţiei. Totuși își câștigase reputaţia că întâi lovea și abia apoi gândea. În cursul anului își rănise opt parteneri de antrenament, în „accidente" tot mai grave.

Însă bineînţeles că Jun nu-l pedepsise niciodată – în orice caz, nu atât de serios pe cât merita. De ce să-i aplice fiului Căpeteniei Dragonului ceva atât de banal ca niște reguli?

Pe măsură ce se apropia data examenelor, biblioteca deveni apăsător de tăcută. Singurul zgomot care se auzea printre rafturi era al pensulelor ce mâzgăleau furios pe hârtie în vreme ce bobocii încercau să-și bage în cap lecţiile dintr-un an întreg. Majoritatea grupurilor de studiu se desfiinţaseră, pentru că orice avantaj oferit unui partener de studiu însemna un potenţial loc pierdut.

Însă Kitay, care n-avea nevoie să înveţe, o ajuta pe Rin doar pentru că se plictisea.

— Al Optsprezecelea Mandat al lui Sunzi.

Kitay nu se obosea să se uite la texte. Memorase integral *Principiile Războiului* de la prima lectură. Rin ar fi fost în stare de crimă ca să aibă talentul lui.

Acum miji ochii, concentrându-se. Știa că arăta caraghios, însă iar simţea cum îi plutește capul și mijitul ochilor era singura cale de a se controla. Îi era foarte frig și foarte cald în același timp. Nu mai dormise de trei zile. Nu voia decât să se prăbușească în pat, dar o oră în plus de toceală era mai valoroasă decât o oră de somn.

— Nu-i unul dintre cele Șapte Argumente… stai… sau este? Nu, în regulă: modifică întotdeauna planurile în conformitate cu condiţiile…?

Kitay clătină din cap.

— Ăsta-i al Șaptesprezecelea Mandat.

Rin blestemă cu voce tare și-și frecă fruntea cu pumnii.

— Mă întreb cum vă descurcaţi voi, cugetă Kitay. Știi, să trebuiască să-ţi aduci aminte. Vieţile voastre mi se par foarte dificile.

— O să te ucid cu pensula asta, mârâi fata.

— Anexa lui Sunzi explică de ce vârfurile neascuţite sunt arme proaste. N-ai parcurs lecturile suplimentare?

— Liniște! se răsti Venka de la masa de vizavi.

Kitay își ascunse capul de ea și-i rânji lui Rin.

— Uite un indiciu. Menda în templu.

Rin scrâșni din dinţi și închise ochii strâns. „Ah. Bineînţeles."

— Toată arta războiului se bazează pe inducerea în eroare.

În pregătirea pentru Turneu, toată clasa luase în serios al Optsprezecelea Mandat al lui Sunzi. Elevii nu mai foloseau sălile de antrenament în timpul orelor comune. Oricine avea o artă moștenită încetase brusc să se mai laude cu ea. Până și Nezha renunţase la spectacolele de fiecare seară din sala de antrenamente.

— Așa se întâmplă în fiecare an, spusese Raban. E puţin prostesc, ca să fiu sincer. De parcă un maestru în arte marţiale de vârsta voastră ar avea ceva care să merite copiat.

Prostește sau nu, clasa lor se pierduse cu firea de-a binelea. Toţi erau acuzaţi că ţin atuuri în mâneci; oricine nu afișase niciodată vreo artă

moștenită era bănuit că ascundea una.

Într-o seară Niang îi mărturisi lui Rin că, de fapt, Kitay era moștenitorul demult uitatului Pumn al Vântului de Nord, o artă care îi permitea luptătorului să-și elimine adversarii prin atingerea anumitor puncte de presiune.

— S-ar putea să am un merit în răspândirea poveștii ăsteia, recunoscu Kitay când îl întrebă Rin. Sunzi ar spune că e război psihologic.

Fata pufni.

— Sunzi ar spune că-i o aiureală.

Bobocii nu aveau voie să se antreneze după ora de stingere, așa că perioada de pregătire deveni o competiţie pentru cele mai creative căi de a se strecura pe lângă maeștri. Bineînțeles, ucenicii începură să patruleze cu vigilenţă campusul după stingere, ca să-i prindă pe cei care se furișau afară ca să se antreneze. Nohai povesti că găsise în căminul băieţilor o foaie care detalia indicii despre astfel de capturi.

— S-ar părea că le face plăcere, bodogăni Rin.

— Sigur că le face plăcere, spuse Kitay. Au ocazia să se uite la noi cum suferim trecând prin ce au trecut și ei. La anul pe vremea asta o să fim și noi la fel de insuportabili.

Afișând o lipsă uluitoare de înțelegere, ucenicii profitară de agitația bobocilor ca să înfiinţeze o piaţă înfloritoare de „ajutoare de studiu". Rin râse, când Niang se întoarse în dormitor cu o scoarţă de salcie despre care credea că era veche de o sută de ani.

— E rădăcină de ghimbir, zise Rin chicotind. Cântări rădăcina zbârcită în mână. Adică, presupun că-i bună pentru ceai.

— De unde știi? întrebă Niang descurajată. Am dat douăzeci de arame pe ea!

— Scoteam tot timpul rădăcini de ghimbir din grădina de-acasă, zise Rin. Le pui la soare și poți să le vinzi moșilor care vor leacuri să-și recapete virilitatea. Nu le face absolut nimic, dar se simt mai bine. Le vindeam și făină de grâu și-i ziceam corn de rinocer. Pun rămășag cu tine că ucenicii au vândut și făină de orz.

Venka, pe care Rin o văzuse cu câteva seri în urmă punând sub pernă o sticluță cu un praf, tuși și se uită în altă parte.

Ucenicii le vindeau bobocilor și informații. Majoritatea vindeau răspunsuri fictive pentru teste. Alții ofereau liste cu așa-zise întrebări de examen care păreau foarte plauzibile, dar în mod evident n-aveau să se confirme decât după Probe. Cei mai răi erau însă ucenicii care se dădeau drept vânzători ca să-i demaște pe bobocii dispuși să trișeze.

Menda, un băiat din Provincia Calului, fusese de acord să se întâlnească după ore cu un ucenic, în templul de la nivelul patru, ca să cumpere o listă cu întrebările de la examenul Jimei. Rin nu știa cum reușise ucenicul să sincronizeze orele, dar chiar în seara aceea Jima medita exact în templul acela.

A doua zi, Menda nu mai era în campus.

Mesele deveniseră tăcute și private. Toți mâncau având cărți în față. Dacă vreun elev se aventura să înceapă o discuție, restul mesei îl reducea la tăcere rapid și violent. Pe scurt, își făceau singuri zile fripte.

— Câteodată mă gândesc că-i la fel de rău ca Masacrul din Speer, zise Kitay vesel. Și după aia mă gândesc – ba nu! Nimic nu poate fi la fel de rău ca genocidul comis cu dezinvoltură împotriva unei rase! Dar și asta-i destul de rău.

— Kitay, *te rog,* taci din gură.

Rin continua să se antreneze singură în grădină. Nu-l mai văzuse pe Jiang, dar asta nu avea importanță; maeștrii nu aveau voie să-i antreneze pe elevi pentru Turneu, deși ea bănuia că Nezha se mai antrena cu Jun.

Într-o *zi,* auzi pași când se apropie de poartă. Cineva era înăuntru.

Întâi, speră că ar putea fi Jiang, însă când deschise ușa văzu o siluetă zveltă și grațioasă, cu păr negru-indigo.

Avu nevoie de o clipă ca să înțeleagă peste cine dăduse.

Altan. Îl întrerupsese pe Altan Trengsin în cursul antrenamentului.

Mânuia un trident cu trei vârfuri – ba nu, nu doar îl *mânuia,* ci-l ținea cu un fel de intimitate, îl arcuia prin aer ca pe o panglică. Îi era în același timp prelungire a mâinii și partener de dans.

Ar fi trebuit să se întoarcă și să plece, să-și găsească alt loc să se antreneze, dar nu-și putea înfrâna curiozitatea. Nu-și putea muta privirea. De la distanță, Altan era extraordinar de frumos. De aproape, era fermecător.

Tânărul se întoarse auzindu-i zgomotul pașilor, o văzu și se opri.

— Îmi pare rău, bâigui ea. Nu știam că te...

— E o grădină a școlii, spuse el indiferent. Nu pleca din cauza mea.

Avea o voce mai gravă decât se așteptase Rin. Își imaginase un ton aspru, răstit, care să se potrivească mai bine cu mișcările violente din ring, însă glasul lui Altan era surprinzător de melodios, blând și profund.

Pupilele îi erau ciudat de contractate. Rin nu-și dădea seama dacă de vină era lumina din grădină, însă ochii lui nu mai păreau roșii în momentul acela. Păreau mai degrabă căprui, ca ai ei.

— N-am mai văzut niciodată mișcarea asta, rosti ea.

Altan ridică o sprânceană, iar ea regretă pe loc că deschisese gura. De ce zisese așa ceva? De ce *exista?* Voia să se transforme în cenușă și să se împrăștie în aer.

Însă Altan părea doar surprins, nu iritat.

— Dacă stai destul de mult pe lângă Jiang, o să înveți multe mișcări obscure.

Își mută greutatea pe piciorul din spate și, cu o mișcare fluidă, își aduse brațele în cealaltă parte a trunchiului.

Lui Rin îi ardeau obrajii. Se simțea foarte stângace și uriașă, de parcă ocupa spațiul care-i aparținea lui Altan, chiar dacă se afla în capătul opus al grădinii.

— Maestrul Jiang nu mi-a spus că-i mai place și altcuiva să vină aici.

— Lui Jiang îi place să uite multe. Altan înclină capul spre ea. Ești pesemne o studentă deosebită, dacă Jiang s-a arătat interesat de tine.

Oare în glas i se simțea amărăciune sau doar i se păruse ei?

Își aminti apoi că Jiang își retrăsese oferta pentru Altan imediat după ce acesta declarase că vrea să se dedice Tradițiilor. Se întrebă ce se întâmplase și dacă Altan mai era supărat, dacă îl iritase aducând vorba despre Jiang.

— Am furat o carte din bibliotecă, reuși ea să spună. I s-a părut amuzant.

De ce mai vorbea? De ce mai era acolo?

Colțul gurii lui Altan se ridică într-un zâmbet îngrozitor de atrăgător, care-i făcu inima să bată nebunește.

— Ce rebelă…

Rin roși, dar el se întoarse și-și încheie mișcarea.

— N-aș vrea să nu te antrenezi din cauza mea, zise tânărul.

— Nu, am… am venit aici să mă gândesc. Dar dacă ești tu…

— Îmi pare rău. Pot să plec.

— Nu, e-n regulă.

Nu știa ce spune.

— O să… adică o să… pa.

Ieși repede cu spatele din grădină. Altan nu mai spuse nimic.

După ce închise porțile în urma ei, Rin își îngropă fața în palme și gemu.

— Are vreodată rost supunerea în bătălie? întrebă Irjah.

Era a șaptea întrebare pe care i-o punea.

Rin era pe val. Șapte era numărul maxim de întrebări pe care le putea pune un maestru și, dacă reușea să răspundă acum, ar fi absolvit examenul lui Irjah. Și știa răspunsul – era luat direct din Mandatul al Douăzeci și Doilea al lui Sunzi.

Ridică privirea și răspunse cu glas tare și limpede:

— Da, dar numai în scop de inducere în eroare. Sunzi scrie că, dacă adversarul are un temperament coleric, trebuie să încerci să-l iriți. Să te prefaci că ești slab, pentru ca el să devină arogant. Un bun tactician poate să se joace cu inamicul așa cum se joacă o pisică cu șoarecele. Simulezi slăbiciunea și imobilitatea, apoi te năpustești asupra lui.

Toți cei șapte maeștri scriseră câte ceva pe pergamentele lor. Rin se legănă ușor pe călcâie, așteptându-i să continue.

— Bine. Nu mai am alte întrebări. Irjah încuviință și le făcu semn colegilor săi. Maestre Yim?

Yim își împinse scaunul în spate și se ridică încet. Își consultă o clipă pergamentul, apoi se uită la Rin pe deasupra ochelarilor.

— De ce am câștigat al Doilea Război al Macului?

Rin trase aer în piept. Nu se pregătise pentru întrebarea asta. Era atât de elementară, încât crezuse că n-avea nevoie s-o facă. Yim pusese aceeași întrebare la prima lor lecție, iar răspunsul era o eroare logică. Nu exista „de ce?”, pentru că Nikanul nu câștigase al Doilea Război al Macului. Îl câștigase Republica Hesperia, iar Nikanul profitase de victoria străinilor ca să obțină un tratat.

Se gândi să răspundă direct, apoi își spuse că ar putea încerca un răspuns mai original. N-avea decât o singură ocazie. Voia să-i impresioneze pe maeștri.

— Pentru că am renunțat la Speer, spuse ea.

Irjah își ridică brusc capul din pergament.

Yim arcui o sprânceană.

— Vrei să spui pentru că *am pierdut* Speerul?

— Nu. Vreau să spun că sacrificarea insulei a fost o decizie strategică, astfel încât parlamentul hesperian să poată decide să intervină. Cred că, în realitate, comandamentul din Sinegard știa că atacul urma să aibă loc și nu i-a avertizat pe speerani.

— Eu am fost în Speer, interveni Jun. În cel mai bun caz, asta-i istoriografie amuzantă, iar în cel mai rău caz e calomnie.

— Nu, n-ați fost, spuse Rin înainte să se poată opri.

Jun păru uluit.

— Poftim?

Toți cei șapte maeștri o priveau cu luare-aminte. Rin își aduse aminte prea târziu că lui Irjah nu-i plăcuse teoria asta. Și că Jun *o ura* pe ea.

Dar era prea târziu să se mai oprească. Evaluă în minte costurile. Maeștrii recompensau curajul și creativitatea. Dacă dădea înapoi, ar fi fost un semn de nesiguranță. Începuse să-și sape singură groapa. N-avea decât să o termine.

Trase adânc aer în piept.

— N-aveați cum să fiți în Speer. Am citit rapoartele. Nimeni din Miliția standard n-a fost acolo în noaptea când a fost atacată insula. Primele trupe au ajuns abia după răsăritul soarelui, după ce Federația se retrăsese. După ce fuseseră uciși toți speeranii.

Faţa lui Jun se întunecă până căpătă culoarea unei prune prea coapte.

— Îndrăznești să acuzi...

— Nu acuză pe nimeni de nimic, îl întrerupse Jiang senin.

Era prima dată când vorbea de la începutul examenului ei. Rin îi aruncă o privire surprinsă, însă Jiang se scărpina în ureche, fără să se uite măcar la ea.

— Încearcă doar să dea un răspuns inteligent la o întrebare care altfel n-are niciun haz. Sincer, Yim, asta s-a cam învechit.

Yim strânse din umeri.

— De acord. Nu mai am alte întrebări. Maestre Jiang?

Toţi maeștrii se foiră iritaţi. Din câte înţelesese Rin, prezenţa lui Jiang era doar o formalitate. El nu avea niciodată examen și în principal râdea doar de studenţi când se poticneau în răspunsuri.

Jiang o privi neclintit în ochi.

Rin înghiţi un nod, percepând senzaţia tulburătoare a privirii lui cercetătoare. Parcă ar fi fost transparentă, ca o baltă de apă de ploaie.

— Cine este închis în Chuluu Korikh? întrebă el.

Rin clipi. Nici măcar o dată în cele patru luni cât o antrenase, maestrul nu pomenise de Chuluu Korikh. Nu o făcuseră nici maeștrii Yim sau Irjah, nici măcar Jima. *Chuluu Korikh* nu era terminologie medicală, nu era o referire la o bătălie cunoscută, nu era nici vreun termen lingvistic legat de artă. Putea fi o expresie profund semnificativă. La fel de bine, putea fi o aiureală.

Jiang fie îi dădea o ghicitoare, fie voia doar s-o zăpăcească.

Nu era totuși dispusă să-și recunoască înfrângerea. Nu voia să pară neștiutoare în faţa lui Irjah. Jiang îi pusese o întrebare, iar el nu punea niciodată întrebări în timpul Probelor. Maeștrii se așteptau acum la un răspuns interesant, nu putea să-i dezamăgească.

Care era modul cel mai inteligent de a spune „Nu știu”?

„Chuluu Korikh”. Studiase destul timp nikara veche cu Jima, ca să poată interpreta cuvintele drept „Muntele de Piatră” într-un dialect străvechi, dar asta nu-i oferea niciun indiciu. Niciuna dintre temniţele importante din Nikan nu era construită sub munţi; erau fie în Deșertul Baghra, fie în subteranele palatului împărătesei.

Iar Jiang nu întrebase ce *era* Chuluu Korikh. Întrebase cine era închis acolo.

Ce fel de prizonier n-ar fi fost dus în Deșertul Baghra?

Chibzui până găsi un răspuns nesatisfăcător la o întrebare nesatisfăcătoare.

— Criminali anormali, zise ea rar, care au comis crime anormale?

Jun pufni audibil. Jima și Yim păreau stingheriți.

Jiang ridică foarte puțin din umeri.

— Bine, zise el. Asta-i tot.

Examenele orale se încheiară la jumătatea dimineții din a treia zi. Elevii fură trimiși la masa de prânz, unde nimeni nu se atinse de mâncare, și apoi duși la ringuri pentru începerea Turneului.

În urma tragerii la sorți, primul adversar al lui Rin era Han.

Când îi veni rândul să lupte, fata coborî pe scara de frânghie și ridică privirea. Maeștrii stăteau înșirați în fața balustradei. Irjah îi făcu un semn ușor din cap, un gest mic care o umplu de hotărâre. Jun încrucișase brațele peste piept. Jiang își ciugulea unghiile.

De când fusese dată afară de la Lupte, Rin nu luptase împotriva niciunuia dintre colegii ei. Nici măcar nu-i văzuse luptând. Singura persoană cu care se antrenase fusese Jiang și habar n-avea dacă el reprezenta o bună aproximare pentru felul cum vor lupta colegii ei de clasă.

Intra orbește în Turneu.

Își îndreptă umerii și inspiră adânc, impunându-și măcar să pară calmă.

Pe de altă parte, Han părea foarte dezorientat. Privirea îi fugea peste trupul ei și apoi se întorcea la față, de parcă Rin era un animal sălbatic pe care nu-l mai văzuse niciodată, de parcă nu știa ce să înțeleagă.

„Îi e frică”, își dădu ea seama.

Probabil auzise zvonurile că studiase cu Jiang. Nu știa ce să creadă despre ea și la ce să se aștepte.

Mai mult, Rin nu era favorita în această înfruntare. Nimeni nu se aștepta din partea ei să lupte bine, pe când Han se antrenase tot anul cu Jun. El era sinegardian. Han *trebuia* să învingă, altfel n-ar mai fi putut da ochii cu colegii lui după aceea.

Sunzi scria că întotdeauna trebuie să identifici și să exploatezi slăbiciunile dușmanului. Slăbiciunea lui Han era de natură psihologică. Miza era mult mai mare pentru el, ceea ce-l făcea nesigur. Din cauza asta, putea fi învins.

— Ce-i, n-ai mai văzut nicio fată până acum? întrebă Rin.

Han roși furios.

Bun. L-a enervat. Rin rânji larg, dezgolindu-și dinţii.

— Norocul tău, zise ea. O să fii primul pentru mine.

— N-ai nicio șansă, făcu el pe grozavul. Nu știi deloc arte marţiale.

Ea se mulţumi să zâmbească și adoptă a patra postură de deschidere a lui Seejin. Își flexă piciorul din spate, pregătindu-se de o săritură și ridică pumnii ca să-și apere faţa.

— Nu știu?

Îndoiala înnegură chipul lui Han. Recunoscuse o postură plănuită și exersată; în niciun caz a cuiva lipsit de pregătire în arte marţiale.

Rin îl atacă imediat ce Sonnen dădu semnalul de începere.

Han luptă defensiv încă de la început. Făcu greșeala de a-i oferi ei impulsul iniţial și nu mai reuși să recupereze. Încă de la început, Rin controlă fiecare parte a confruntării. Ea ataca, el reacţiona. Fata conduse dansul și tot ea decise când să-l lase să se eschiveze și încotro să se îndrepte amândoi. Luptă metodic, numai din memoria mușchilor. Era eficientă, îi întorcea mișcările împotriva lui și-l zăpăcea.

Iar atacurile lui Han veneau în tipare foarte previzibile – dacă rata o lovitură cu piciorul, se retrăgea și încerca din nou, și din nou, până îl obliga ea să schimbe direcţia.

Până la urmă, lăsă garda jos, iar Rin se apropie. Îl lovi puternic cu cotul în nas și simţi un trosnet satisfăcător. Băiatul căzu la podea ca o marionetă cu sforile tăiate.

Rin știa că nu-l lovise așa rău. Jiang o pocnise în nas de cel puţin două ori. Han era mai mult uluit decât rănit. Ar fi putut să se ridice. N-o făcu.

— Despărţiţi-vă, comandă Sonnen.

Rin își șterse sudoarea de pe frunte și aruncă o privire spre balustradă.

Deasupra ringului domnea tăcerea. Colegii ei arătau ca în prima zi de școală: surprinși și derutați. Nezha părea consternat.

Apoi Kitay începu să aplaude. Fu singurul.

Rin mai luptă de două ori în ziua aceea. Ambele lupte fură variații ale confruntării cu Han: identificarea tiparului, derutarea, lovitura finală. Le câștigă pe amândouă.

În decurs de o zi, Rin trecu de la statutul de concurent fără șanse la cel de rival principal. Lunile petrecute cărând porcul acela idiot îi asiguraseră o rezistență mai bună decât a colegilor de clasă. Orele lungi și frustrante cu mișcările lui Seejin îi asiguraseră un joc de picioare impecabil.

Restul clasei învățase mișcările de bază de la Jun. Se mișcau toți la fel și recurgeau la aceleași tipare prestabilite când erau agitați. Pe când Rin nu făcea asta. Cel mai mare avantaj al ei era imprevizibilitatea. Nu lupta deloc cum se așteptau ei, îi scotea din ritm, și așa câștiga în continuare.

La sfârșitul primei zile, Rin și alți șase elevi, printre care se numărau Nezha și Venka, avansaseră neînvinși în rundele eliminatori. Kitay încheiase prima zi cu scorul de 2-1, dar trecu mai departe datorită tehnicii bune.

Sferturile de finală erau programate pentru ziua a doua. Sonnen trase la sorți un tablou de confruntări și-l afișă pe un pergament în fața sălii principale, ca să-l poată vedea toată lumea. Rin urma să lupte cu Venka la prima oră, a doua zi dimineață.

Venka se antrenase ani de zile în artele marțiale, iar asta se vedea. Loviturile ei erau rapide, iar mișcările picioarelor erau abile și impecabile. Lupta cu o răutate sălbatică, o tehnică precisă până la centimetru, iar sincronizarea îi era perfectă. Era la fel de rapidă ca Rin, poate chiar mai rapidă.

Singurul avantaj al lui Rin era că Venka nu luptase niciodată rănită.

— S-a antrenat de multe ori cu adversari, zise Kitay, dar nimeni nu vrea de fapt s-o lovească. Toţi s-au oprit înainte s-o atingă cu pumnul. Chiar și Nezha. Pun rămășag că nici măcar unul dintre preceptorii ei de-acasă n-a vrut s-o lovească. Ar fi fost daţi afară imediat, dacă nu chiar aruncaţi în închisoare.

— Glumești, zise Rin.

— Eu unul n-am lovit-o niciodată.

Fata își frecă pumnul de palmă.

— Atunci poate c-o să-i prindă bine.

Nu avea să fie totuși ușor s-o rănească pe Venka. Mai degrabă printr-un noroc chior, Rin reuși să-i plaseze o lovitură chiar la începutul înfruntării. Subestimându-i viteza, Venka își ridicase garda prea încet după o încercare de croșeu de stânga. Rin profitase de deschidere și o lovise cu dosul palmei peste nas.

Osul se rupsese cu un trosnet sonor.

Venka se retrăsese imediat. Ridicase o mână la faţă, pipăind în jurul nasului care se umfla. Coborâse privirea spre degetele acoperite de sânge și apoi o ridicase iarăși către Rin. Nările îi se dilatară și se făcu albă ca varul.

— Probleme? întrebă Rin.

Privirea aruncată de Venka fu de-a dreptul ucigătoare.

— N-ar fi trebuit nici măcar să fii aici, mârâi ea.

— Spune-i asta și nasului tău, răspunse Rin.

Se vedea clar că Venka era dezechilibrată. Expresia ei batjocoritoare dispăruse, avea părul ciufulit, faţa însângerată, ochii sălbatici și privirea tulbure. Era iritată, scoasă din ritm. Încercă niște lovituri la întâmplare, până când Rin îi trimise în tâmplă o lovitură de picior zdravănă din lateral.

Se prăvăli pe o parte și rămase la podea. Pieptul i se ridica și cobora cu repeziciune. Rin nu-și dădea seama dacă plângea sau gâfâia.

De fapt, nici nu-i păsa.

Când ieși din ring, aplauzele fură cel mult răzlețe. Publicul ţinuse cu Venka – ea ar fi trebuit să ajungă în finală.

Lui Rin nu-i păsa nici de asta. Se obișnuise deja.

Iar Venka nu era victoria pe care și-o dorea.

Nezha își croia drum în cealaltă parte a tabloului cu o eficiență lipsită de scrupule. Luptele lui erau programate întotdeauna în celălalt ring, simultan cu ale lui Rin, și se încheiau, invariabil, mai devreme. Rin nu-l văzuse niciodată în acțiune. Îi văzuse doar pe adversarii lui scoși din arenă pe tărgi.

Kitay fu singurul dintre adversarii lui Nezha care scăpă nevătămat din confruntare. Rezistase un minut și jumătate înainte să cedeze.

Circulau zvonuri că Nezha va fi descalificat pentru mutilare premeditată, însă Rin știa bine că nu trebuia să spere așa ceva. Profesorii voiau să-l vadă în finală pe moștenitorul Casei Yin. Din câte știa ea, Nezha putea ucide pe cineva fără consecințe negative. Cu siguranță, Jun ar fi îngăduit-o.

Nimeni nu fu surprins când Rin și Nezha își câștigară rundele semifinale. Finala fu amânată până după cină, ca să poată veni și ucenicii să urmărească lupta.

Nezha dispăru pe la jumătatea cinei. Probabil că primea instrucțiuni private de la Jun. Rin se gândi o clipă să-l reclame, ca să-i obțină descalificarea, însă ar fi fost o victorie lipsită de valoare. Voia să meargă până la capăt.

Abia dacă ciuguli cina. Știa că avea nevoie de energie, dar numai când se gândea la mâncare îi venea să vomite.

La jumătatea pauzei, Raban se apropie de masa ei. Era ud leoarcă, de parcă venise în fugă de la primul nivel.

Crezu că avea s-o felicite că ajunsese în finală, dar el îi spuse doar:

— Trebuie să renunți.

— Glumești, replică Rin. O să câștig Turneul.

— Rin, tu... n-ai văzut niciuna dintre luptele lui Nezha.

— Am fost puțin preocupată de ale mele.

— Atunci nu știi de ce-i în stare. Tocmai m-am ocupat la infirmerie de adversarul lui din semifinală. Nohai... Raban părea profund tulburat. Nu sunt siguri că va mai putea merge vreodată. Nezha i-a zdrobit rotula.

— Asta pare să fie problema lui Nohai.

Fata nu voia să audă despre victoriile lui Nezha. Îi era și așa destul de greață. Singura cale să treacă de finală era să se autoconvingă că Nezha putea fi învins.

— Știu că te urăște, urmă Raban. Te poate schilodi pe viață.

— E doar un copil.

Rin râse batjocoritor, cu o încredere în sine pe care de fapt n-o simțea.

— *Tu* ești doar un copil! zise Raban, părând agitat. Nu-mi pasă cât de bună te crezi. Nezha e cu cincisprezece centimetri mai înalt și are nouă kilograme de mușchi în plus, și jur că vrea să te omoare.

— Are slăbiciuni, spuse ea încăpățânată.

Trebuia să aibă. Nu?

— Și chiar contează asta? Oricum, ce înseamnă Turneul ăsta pentru tine? întrebă Raban. Nu mai au cum să te dea afară acum. Toți maeștrii o să-ți facă oferte. De ce trebuie să câștigi?

Raban avea dreptate. În momentul ăsta, Irjah n-ar mai fi avut nicio reținere să-i facă o ofertă. Locul lui Rin în Sinegard era asigurat.

Însă acum nu mai era vorba despre oferte, ci despre mândrie. Despre putere. Dacă ceda în fața lui Nezha, el ar fi avut un avantaj asupra ei tot restul perioadei la Academie. Ba chiar ar fi avut un avantaj tot restul vieții.

— Pentru că pot, zise ea. Pentru că el a crezut că poate să scape de mine. Pentru că vreau să-i sparg fața aia de tâmpit.

Sala de la subsol era tăcută când Rin și Nezha coborâră în ring. Aerul era încărcat de nerăbdare, o dorință de sânge sadică. Luni de rivalitate plină de ură ajunseseră la capăt și toată lumea voia să privească rezultatul ciocnirii dintre ei.

Și Jun, și Irjah aveau pe chipuri expresii deliberat neutre, care nu trădau nimic. Jiang lipsea.

Nezha și Rin se înclinară scurt, fără să-și desprindă nicio clipă ochii unul de la celălalt și amândoi se retraseră imediat.

Nezha își menținu privirea asupra fetei, cu ochii migdalați mijiți și concentrați. Avea buzele strânse de încordare. Nicio batjocură, nicio zeflemea. Nici măcar un mârâit.

Rin își dădu seama că o lua în serios. O considera egala lui.

Fără să știe de ce, avu un sentiment de mândrie sălbatică. Se țintuiră cu privirile, provocându-se reciproc să întrerupă contactul vizual.

— Începeți, spuse Sonnen.

Sări imediat la el. Piciorul drept lovi iar și iar, obligându-l să se retragă.

Kitay stătuse cu ea toată pauza de prânz ajutând-o să-și pună la punct strategia. Știa că Nezha putea fi incredibil de rapid. Odată ce obținea avantajul, nu se oprea până când adversarul nu era doborât și imobilizat sau mort.

Rin trebuia să-l copleșească de la bun început. Trebuia să-l pună permanent în defensivă, pentru că dacă te apărai în fața lui Nezha erai sigur învins.

Problema era că el se dovedise extrem de puternic. Nu deținea forța brută a lui Kobin și nici măcar a lui Kureel, dar avea o asemenea precizie a mișcărilor, încât asta nu conta, își canaliza *ki*-ul cu o precizie extraordinară, îl acumula și apoi îl elibera prin cel mai mic punct de presiune posibil ca să obțină impact maxim.

Spre deosebire de Venka, Nezha putea încasa lovituri și merge mai departe. Rin îl lovi o dată sau de două ori. Băiatul se adaptă rapid și ripostă. Iar loviturile lui *dureau.*

Începuseră de două minute. Rin rezistase deja mai mult decât oricare dintre adversarii anteriori ai lui Nezha și ceva îi devenise clar: el *nu* era invincibil. Tehnicile, care până atunci i se păruseră incredibil de dificile, erau în mod limpede ușor de învins. Când lovea cu piciorul, mișcările lui erau ample și evidente ca ale unui mistreț. Loviturile aveau o forță înspăimântătoare, dar numai dacă reușeau s-o atingă.

Rin se asigură că n-o atingeau.

În niciun caz n-avea să-l lase s-o schilodească. Însă ea nu se afla aici doar ca să supraviețuiască. Se afla aici ca să învingă.

Dragonul exploziv. Tigrul ghemuit. Cocorul cu aripile întinse. Trecu prin mișcările din Giumbușlucurile lui Seejin după cum avu nevoie de ele. Mișcările pe care le exersase de nenumărate ori până atunci, legate

una după alta în succesiunea aceea blestemată, se derulau reflex, aproape fără să gândească.

Însă dacă Nezha era zăpăcit de stilul ei de luptă n-o arăta. Rămase calm și concentrat, atacând cu eficiență metodică.

Trecuseră deja patru minute. Rin simțea cum i se strâng plămânii, încercând să pompeze oxigen în corpul obosit. Dar știa că dacă ea era obosită, la fel era și Nezha.

— Devine disperat când obosește, spusese Kitay. Și e cel mai periculos când e disperat.

Nezha devenea disperat.

Ki-ul lui nu mai era controlat. Arunca spre Rin o lovitură de pumn după alta. Nu-i mai păsa de regula schilodirii. Dacă o punea la pământ, avea s-o omoare.

Nezha trimise o lovitură cu piciorul spre spatele genunchilor fetei. Rin țipă și-l lăsă s-o atingă, lăsându-se pe spate și simulând pierderea echilibrului. El se apropie imediat, profilându-se amenințător deasupra ei. Rin se lăsă la pământ și lovi în sus cu piciorul.

Îl nimeri direct în plexul solar, cu mai multă forță decât lovise vreodată; *simțise* cum iese aerul din plămânii lui Nezha. Se ridică și fu uluită să-l vadă încă împleticindu-se înapoi, gâfâind.

Se repezi înainte și-l lovi sălbatic cu pumnul în cap.

Nezha căzu la pământ.

Dinspre public se auziră șoapte șocate.

Rin îl ocoli pe Nezha, sperând că n-o să se ridice, dar știind că o va face. Voia să se termine. Să-și înfigă călcâiul în ceafa lui. Însă maeștrii erau preocupați de onoare. Dacă-l lovea pe Nezha cât era la pământ, ar fi fost doar o chestiune de minute să fie trimisă să-și facă bagajele.

În schimb, dacă el ar fi făcut așa ceva, Rin se îndoia că cineva ar fi clipit măcar.

Trecură patru secunde. Nezha ridică o mână care tremura și o izbi de podea. Se târî înainte. Fruntea îi sângera, picurându-i roșu aprins în ochi. Clipi ca să înlăture sângele și se uită urât la fată.

Ochii lui aruncau priviri ucigătoare.

— Continuați, spuse Sonnen.

Rin îl ocoli prudentă pe Nezha, ghemuit ca un animal, ca un lup rănit care se ridică pe coapse.

Data următoare când ea lovi cu pumnul, Nezha îi prinse brațul și o trase aproape. Rin respira neregulat. Băiatul își trase unghiile pe fața ei și până la claviculă.

Rin își smuci brațul din strânsoare și se retrase rapid. Simțea o usturime puternică sub ochiul stâng și în lungul gâtului. Nezha o făcuse să sângereze.

— Ai grijă, Yin, îl avertiză Sonnen.

Niciunul nu-l băgă în seamă. „De parcă un avertisment are vreo importanță", își zise Rin. Data următoare când Nezha fandă spre ea, îl trase la pământ. Se rostogoliră în țărână, fiecare încercând să-l țintuiască pe celălalt, dar nereușind niciunul.

Nezha lovea sălbatic în aer, încercând să-i atingă fața, dar se mișca dezordonat.

Fata evită prima laterală. Nezha își pendulă brațul înapoi din aceeași mișcare și o lovi cu dosul palmei, iar șocul îi goli plămânii de aer. Partea de jos a feței îi amorți.

O pălmuise.

O *pălmuise.*

Putea suporta o lovitură cu piciorul. Putea înghiți o lovitură cu tăișul palmei. Dar palma avea o intimitate brutală. O nuanță de superioritate.

În Rin cedă ceva.

Nu mai putea respira. Vederea periferică i se întuneca: negru și apoi stacojiu. O cuprinse o furie înspăimântătoare, care-i înghiți complet gândurile. Avea nevoie de răzbunare așa cum avea nevoie să respire. Voia să-l vadă pe Nezha *suferind.* Voia să-l vadă pe Nezha *pedepsit.*

Se trase în spate, cu degetele arcuite ca niște gheare. Nezha sărise înapoi, dar ea îl urmări, întețindu-și atacurile frenetice. Nu era la fel de rapidă ca el. Băiatul ripostă, iar Rin fu prea lentă ca să pareze. El o lovi în coapsă, în braț, însă corpul fetei nu conștientiza vătămările. Durerea era un mesaj pe care-l ignora; urma s-o simtă mai târziu.

Nu – durerea ducea la succes.

Nezha o lovi în față o dată, de două ori, de trei ori. O bătea ca pe un animal și totuși ea continua să lupte.

— Care-i *problema* ta? șuieră el.

Mai important – care era problema *lui.* Frica. Rin i-o citea în ochi.

O împinsese cu spatele la zid și avea mâinile în jurul gâtului ei, însă Rin îl prinse de umeri, îl izbi cu genunchiul în coaste și-și apăsă cotul în ceafa lui. Nezha se prăbuși în față, respirând șuierat. Ea se aruncă în jos și își îngropă cotul în șalele lui. Băiatul urlă, arcuindu-și spatele în agonie.

Rin îi țintui brațul stâng la podea cu piciorul și-i blocă gâtul cu cotul drept. Când se zbătu, îl izbi cu pumnul în ceafă și-i lipi fața de țărână până deveni clar că n-o să se mai ridice.

— Despărțiți-vă, spuse Sonnen, însă Rin abia îl mai auzea.

Sângele îi zvâcnea în urechi în ritm ca de tobe de război. Vederea-i era filtrată prin lentile roșii care arătau doar ținte inamice.

Îi prinse părul lui Nezha și-i trase capul în sus, ca să-l izbească iar de podea.

— *Despărțiți-vă!*

Brațele lui Sonnen îi cuprinseră gâtul, oprind-o, trăgând-o de pe corpul fără vlagă al lui Nezha.

Se îndepărtă de Sonnen clătinându-se. Tot trupul îi ardea febril. Se împletici, dintr-odată amețită, simțindu-se umplută până la refuz de căldură; trebuia s-o disipeze, s-o scoată cumva, altfel avea să moară cu siguranță, dar n-o putea elibera decât spre trupurile celor din jur...

Ceva din străfundul minții ei raționale urlă.

Raban întinse mâna spre ea în timp ce urca din ring.

— Rin, ce...

Îi dădu mâna deoparte.

— Mișcă-te, gâfâi ea. Mișcă-te.

Însă maeștrii se înghesuiră în jurul ei, o larmă de voci – mâini ce se întindeau, guri ce se mișcau. Prezența lor era sufocantă. Avu senzația că dacă va țipa îi va dezintegra complet – și *voia* să-i dezintegreze –, dar părticica încă rațională din ea o struni și o trimise clătinându-se spre ieșire.

Ca prin farmec, îi făcură loc. Se împinse prin mulțimea de ucenici și alergă spre scări. Le urcă în fugă, năvăli pe ușa holului principal și ieși în aerul curat și rece, inspirând adânc.

Nu era suficient. Încă ardea.

Neluând în seamă strigătele maeștrilor din spatele ei, o luă la goană.

Jiang se afla în primul loc unde îl căută, în grădina Tradițiilor. Stătea cu picioarele încrucișate și ochii închiși, nemișcat ca piatra pe care era așezat.

Rin intră împleticindu-se pe poarta grădinii și se ținu strâns de stâlp. Lumea se învârtejea pieziș. Totul părea roșu: copacii, pietrele, Jiang cel mai mult. Ardea în fața ei ca o torță.

Maestrul deschise ochii când o auzi trecând prin poartă.

— Rin?

Însă ea uitase cum să vorbească. Flăcările ei se întinseră spre Jiang, simțindu-i prezența așa cum un foc simte iasca și *tânji* să-l înghită.

Era convinsă că dacă nu-l ucidea, avea să explodeze ea însăși.

Dădu să-l atace. Jiang se ridică, o evită cu mâinile întinse și o răsturnă cu o mișcare abilă. Rin căzu pe spate, iar el o țintui la pământ cu brațele.

— Arzi toată, spuse uimit maestrul.

— Ajută-mă, gâfâi ea. *Ajută-mă.*

Jiang se aplecă și-i luă capul în mâini.

— Uită-te la mine.

Fata se supuse cu mare greutate. Chipul lui plutea în fața ei.

— Pe Marea Țestoasă, șopti el și-i dădu drumul.

Ochii i se retraseră în fundul capului și începu să scoată sunete de neînțeles, silabe ce nu semănau cu niciun grai cunoscut de Rin.

Jiang deschise ochii și-și apăsă palma pe fruntea ei.

Mâna lui era ca gheața. Frigul mistuitor se revărsă din palmă pe fruntea ei și în restul trupului, prin aceleași pâraie prin care se scursese și flacăra, oprind focul, încremenindu-i-l în vene. Rin avu senzația că fusese cufundată într-o baie înghețată. Se zbătu pe pardoseală, răsuflând în stare de șoc, tremurând, în timp ce focul îi părăsea sângele.

Apoi totul căzu-n amorțire.

Chipul lui Jiang fu prima imagine pe care o văzu când își recăpătă cunoștința. Hainele lui erau boțite. Sub ochi avea cearcăne adânci, ca și cum nu mai dormise de zile întregi. Cât fusese adormită? Jiang stătuse aici tot timpul?

Se ridică de pe pernă. Era întinsă într-un pat din infirmerie, însă nu era rănită, din câte își dădea seama.

— Cum te simți? întrebă Jiang cu glas scăzut.

— Mă dor toate, dar sunt bine.

Se ridică încet în capul oaselor și tresări. Parcă ar fi avut gura plină cu vată. Tuși, apoi își frecă gâtul, încruntându-se.

— Ce s-a-ntâmplat?

Jiang îi oferi o cană cu apă care stătuse lângă pat. O luă recunoscătoare. Apa i se scurse pe gât, oferindu-i cea mai minunată senzație.

— Felicitări, spuse bărbatul. Ești campioana anului.

Tonul lui nu exprima deloc dorința de a o felicita.

Oricum, nici Rin nu simți euforia pe care ar fi trebuit s-o simtă. Nu putea nici măcar să-și savureze victoria împotriva lui Nezha. Nu se simțea absolut deloc mândră, ci doar speriată și derutată.

— Ce am făcut? întrebă ea în șoaptă.

— Ai dat peste ceva pentru care nu erai pregătită, spuse Jiang, părând tulburat. N-ar fi trebuit să te învăț niciodată cele Cinci Giumbușlucuri. De-acum înainte, vei fi un pericol pentru tine și pentru toți cei din jurul tău.

— Nu și dac-o să m-ajuți, zise ea. Nu și dacă o să mă-nveți cum să fac.

— Credeam că vrei doar să fii un bun soldat.

— Așa e, spuse Rin.

Dar mai mult decât atât își dorea putere.

Habar n-avea ce se întâmplase în ring; ar fi fost necugetată să nu fie îngrozită, totuși nu mai simțise niciodată o asemenea putere. În clipa aceea, simțise că putea învinge pe oricine. Că putea omorî orice.

Voia din nou puterea aceea. Voia ce o putea învăța Jiang.

— Am fost nerecunoscătoare atunci, în grădină, spuse fata, alegându-și grijuliu cuvintele. Dacă vorbea prea lingușitor, l-ar fi alungat pe Jiang, dar dacă nu-și cerea iertare, maestrul ar fi putut crede că nu învățase nimic de când vorbiseră ultima dată. Nu gândeam. Îmi cer iertare.

Se uită neliniștită în ochii lui, căutând expresia distantă care i-ar fi arătat că-l pierduse.

Trăsăturile lui nu se îmblânziră, dar nici nu se ridică să plece.

— Nu. A fost greșeala mea. Nu mi-am dat seama cât de mult semeni cu Altan. Rin smuci capul în sus, când îl auzi pomenind numele lui Altan. Știi, a câștigat în anul lui, zise Jiang cu glas lipsit de emoție. S-a luptat cu Tobi în finală. A fost o confruntare din dușmănie, exact ca lupta ta cu Nezha. Altan *îl ura.* Tobi făcuse niște aluzii dureroase despre Speer în prima săptămână de școală, iar Altan nu-l iertase. Însă el nu era ca tine, nu s-a ciondănit cu Tobi în cursul anului, ca o găină care dă cu ciocul. Și-a înghițit supărarea și a ascuns-o sub o mască de indiferență până când, la sfârșit, în fața unui public din care făceau parte șase Căpetenii și împărăteasa însăși, a dezlănțuit o forță atât de puternică, încât a fost nevoie de Sonnen, Jun și cu mine ca să-l strunim. Până să se împrăștie fumul, Tobi era atât de grav rănit, încât Enro n-a dormit cinci zile ca să-l vegheze.

— Eu nu sunt așa, spuse Rin.

Nu-l bătuse atât de rău pe Nezha. Sau nu era așa? Îi venea greu să-și aducă aminte prin pâcla aceea de furie.

— Eu nu sunt... nu sunt ca Altan.

— Ești exact la fel, zise Jiang clătinând din cap. Ești prea nesocotită. Ești ranchiunoasă, îți cultivi furia, o lași să explodeze și nu ești atentă la ce ai fost învățată. Ar fi o greșeală să te antrenez.

Rin simți cum i se strânge stomacul. Dintr-odată se temu că ar putea înnebuni. I se oferise gustul ispititor al unei puteri incredibile, dar ăsta era capătul drumului?

— Așadar de-asta ți-ai retras oferta pentru Altan? întrebă ea. De-asta ai refuzat să-i predai?

Jiang păru nedumerit.

— Nu mi-am retras oferta, răspunse el. Am *insistat* să-l lase sub supravegherea mea. Altan era speeran, deja predispus la furie și dezastre. Știam că eram singurul care-l putea ajuta.

— Dar ucenicii ziceau...

— Ucenicii habar n-au de nimic! se răsti Jiang. I-am cerut Jimei să mă lase să-l instruiesc, însă a intervenit împărăteasa. Știa care este valoarea militară a unui războinic speeran, era foarte *entuziasmată*... Până la urmă, interesele naționale au primat asupra sănătății mintale a unui băiat. L-au pus sub tutela lui Irjah și i-au șlefuit furia ca pe o armă, în loc să-l învețe cum să și-o controleze. L-ai văzut în ring. Știi cum este.

Jiang se aplecă înainte.

— Dar *tu*... împărăteasa nu știe despre tine. Vorbea mai mult pentru sine decât pentru fată. Nu ești în siguranță, dar vei fi... N-o să intervină, nu și de data asta...

Rin îi privi chipul, fără să îndrăznească să spere.

— Deci asta-nseamnă că...

Maestrul se ridică.

— O să te iau ca ucenică. Sper să n-ajung să regret.

Îi întinse mâna. Rin i-o strânse.

Dintre cei cincizeci de elevi înmatriculați la Sinegard la începutul anului, treizeci și cinci primiră oferte de ucenicie. Maeștrii își trimiseră pergamentele la biroul din sala principală, pentru a fi luate de elevi. Celor care nu primeau niciunul li se ceru să-și predea uniformele și să-și facă aranjamentele pentru a pleca imediat din Academie.

Majoritatea primiră un singur pergament. Niang, spre marea ei încântare, se alătură altor doi elevi la Medicină. Nezha și Venka se duseră la Lupte.

Convins că pierduse ofertele în momentul în care cedase în fața lui Nezha, Kitay se trase de păr atât de tare pe tot drumul până la sala principală, încât Rin aproape că se temu că va rămâne chel.

— A fost o prostie, zise Kitay. Lașitate. În ultimii douăzeci de ani nimeni nu s-a predat fără să fi fost rănit. Acum nimeni n-o să vrea să-mi facă o ofertă.

Până la Turneu, anticipase oferte din partea Jimei, a lui Jun și a lui Irjah. Însă la secretariat îl aștepta un singur pergament.

Kitay îl desfăcu și chipul i se lumină într-un rânjet.

— Irjah crede că predarea a fost genială. Mă duc la Strategie!

Secretara îi înmână lui Rin două pergamente. Fără să le desfacă, fata știu că erau de la Irjah și de la Jiang. Putea alege între Strategie și Tradiții.

Alese Tradițiile.

CAPITOLUL 8

Academia Sinegard le oferea elevilor patru zile libere pentru celebrarea Festivalului de Vară. Următorul an școlar începea imediat după întoarcerea lor.

Majoritatea profitau de ocazie să-și viziteze familiile, însă Rin n-avea timp să facă drumul până în Tikany și nici nu voia asta. Plănuise să-și petreacă vacanța la Academie, până când Kitay o invită pe domeniul familiei sale.

— Doar dacă nu vrei, spuse el agitat. Adică, dacă n-ai deja alte planuri...

— N-am niciun plan, zise Rin. Mi-ar face plăcere.

A doua zi dimineață își făcu bagajele pentru excursie, îi luă doar câteva secunde – avea foarte puține bunuri personale. Împături cu grijă două rânduri de tunici de școală în vechiul ei sac de călătorie și speră că lui Kitay nu i se va părea nepoliticos că va purta uniforma la festival. N-avea alte haine; cu prima ocazie își aruncase tunicile vechi din sud.

— Iau eu o ricșă, propuse Rin când se întâlni cu băiatul la porțile școlii.

Kitay păru nedumerit.

— De ce ne trebuie o ricșă?

Ea se încruntă.

— Păi... cum ajungem?

Kitay deschise gura să răspundă exact când în fața porților opri o trăsură imensă cu cai. Vizitiul, un bărbat corpolent cu robă auriu-închis și purpuriu, sări de pe capră și se înclină adânc spre Kitay.

— Stăpâne Chen.

Îi aruncă o privire furișă lui Rin, încercând parcă să decidă dacă să se plece și în fața ei, apoi reuși o înclinare a capului formală.

— Mulțumesc, Merchi.

Kitay îi întinse bagajele și o ajută pe Rin să urce în trăsură.

— Stai bine?

— Foarte.

Din trăsură vedeau aproape tot orașul adăpostit în valea de dedesubt: pagodele spiralate ale cartierului administrativ ridicându-se printr-un văl subțire de ceață, casele albe clădite pe versanții văii, cu acoperișuri rotunjite acoperite cu țigle, și pereții de piatră șerpuitori ai aleilor ce duceau spre centrul orașului.

În interiorul umbrit al trăsurii, Rin se simțea izolată de străzile murdare ale orașului. Se simțea curată. Pentru prima dată de când ajunsese în Sinegard, i se părea că aici îi era locul. Se lăsă într-o parte și se bucură de boarea caldă de vară ce-i atingea fața. Nu se mai odihnise așa de multă vreme.

— O să discutăm în detaliu ce ți s-a-ntâmplat când te întorci, îi spusese Jiang. Însă mintea ta a suferit o traumă foarte specială și cel mai bun lucru pe care-l poți face e să te odihnești. Lasă experiența să încolțească. Lasă-ți mintea să se vindece.

Plin de tact, Kitay n-o întrebă ce se întâmplase. Rin îi fu recunoscătoare.

Merchi îi duse în ritm vioi, coborând prin trecătoarea din munte. După aceea merseră o oră pe drumul principal din oraș și apoi cotiră la stânga pe un drum izolat care ducea în Districtul Jadului.

Când ajunsese în Sinegard, cu un an în urmă, Rin mersese cu preceptorul Feyrik prin cartierul clasei muncitoare, unde hanurile erau ieftine și la fiecare colț erau săli pentru jocuri de noroc. Drumurile ei zilnice la văduva Muang trecuseră prin cele mai gălăgioase, mai murdare și mai puturoase părți ale orașului. Ce văzuse până atunci din Sinegard nu diferise prea mult de Tikany, ci fusese doar mai zgomotos și mai aglomerat.

Acum, mergând cu trăsura familiei Chen, vedea cât de minunat putea fi Sinegardul. Drumurile din Districtul Jadului erau pavate recent și luceau de parcă erau frecate în fiecare dimineață. Fata nu văzu colibe de lemn și nici gropi pentru dejecții. Nu văzu gospodine țâfnoase care să gătească pâine și găluște pe vetre în fața casei, prea sărace ca să-și permită sobe în casă. Nu văzu cerșetori.

Calmul i se părea neliniștitor. Tikany forfotise tot timpul de activitate: vagabonzi care strângeau gunoaiele ca să le reambaleze și să le vândă, bătrâni ce stăteau pe prispă, fumând sau jucând *mahjong*, copilași îmbrăcați cu șorțulețe ce le lăsau afară fundulețele, rătăcind

pe străzi urmăriţi de bunicii care stăteau pe vine, gata să-i prindă când cădeau.

Aici nu vedea nimic din toate astea. Districtul Jadului era format din bariere naturale virgine și din grădini împrejmuite cu ziduri. În afara trăsurii lor, drumurile erau pustii.

Merchi opri în faţa unui complex masiv, ale cărui porţi se deschiseră lent, dând la iveală patru clădiri dreptunghiulare lungi, dispuse în pătrat în jurul unui pavilion imens de grădină. Câţiva câini veniră în fugă spre intrare, animăluţe albe cu lăbuţele la fel de imaculate ca și aleea pavată pe care mergeau.

Kitay scoase un strigăt, coborî din trăsură și se lăsă în genunchi. Câinii săriră pe el, dând din cozi în culmea fericirii.

— Ăsta-i Împăratul Dragon, zise băiatul, scărpinând un câine sub bot. Toţi sunt botezaţi după mari conducători.

— Care-i Împăratul Roșu? întrebă Rin.

— Cel care o să urineze pe piciorul tău, dacă nu te dai la o parte.

Menajera casei era Lan, o femeie scundă și durdulie cu pielea tăbăcită, plină de pistrui. Avea o voce prietenoasă și copilăroasă, care contrasta cu faţa ei zbârcită. Accentul sinegardian era atât de pregnant, încât chiar și după cele câteva luni de exerciţiu cu accentul văduvei Maung, Rin abia putea s-o înţeleagă.

— Ce vreţi să mâncaţi? Vă gătesc orice vreţi. Cunosc stilurile culinare din toate cele douăsprezece provincii. Mai puţin din Provincia Maimuţei. Prea condimentat. Nu vă face bine. Nu fac nici tofu puturos. Singura mea constrângere e legată de ce se găsește în piaţă, dar pot să vă aduc aproape orice de la magazinul de import. Vreo reţetă favorită? Homar? Sau castane de apă? Spuneţi ce, și eu gătesc.

Rin, care era obișnuită să mănânce terciul neinspirat din cantina Academiei, nu știu ce să răspundă. Cum să explice că pur și simplu nu cunoștea repertoriul culinar de care întreba Lan? În Tikany, familiei Fang îi plăcea un fel care se numea „orice-o fi”, făcut la propriu din orice resturi rămâneau în prăvălie – de obicei, ouă prăjite și tăiţei uscaţi.

— Vreau supă Șapte Comori, interveni Kitay, lăsând-o pe Rin să se întrebe ce-o mai fi și aia. Și Capul Leului.

Rin clipi.

— Ce?

Kitay păru amuzat.

— Ah, o să vezi.

— Să știi că ai putea să nu te mai comporți chiar ca o țărancă uluită, zise Kitay când Lan le întinse pe masă prepeliță, ouă de prepeliță, supă de aripioare de rechin servită în carapace de broască țestoasă și intestine de porc. E doar mâncare.

Însă „doar mâncare" însemna fiertură de orez. Poate niște legume. O bucată de pește, de carne de porc sau de pui când puteau face rost de ea.

Nimic de pe masă nu era „doar" ceva.

Supa Șapte Comori se dovedi a fi un delicios amestec dulce pe bază de budincă de orez, cu castane cu miere, curmale roșii, semințe de lotus și alte patru ingrediente pe care Rin nu le putu identifica. Capul Leului, descoperi ea ușurată, nu era de fapt un cap de leu, ci o sferă din carne amestecată cu făină și fiartă printre fâșii de tofu alb.

— Kitay, eu *sunt* o țărancă uluită, zise ea, încercând fără succes să prindă cu bețișoarele un ou de prepeliță. În cele din urmă, renunță și-l luă cu degetele. Așa mănânci tu? Tot timpul?

Kitay roși.

— Te obișnuiești. Mi-a fost greu în prima săptămână de școală. Cantina Academiei era *îngrozitoare.*

Era greu să nu-l invidieze pe băiat. Baia lui personală era mai mare decât dormitorul înghesuit în care stătuse Rin cu Kesegi. Biblioteca domeniului rivaliza cu cea din Sinegard. Tot ce deținea Kitay putea fi înlocuit. Dacă își murdărea de noroi pantofii, îi arunca. Dacă i se rupea cămașa, avea una nouă – o cămașă *făcută special,* croită fix pentru înălțimea și dimensiunile lui.

Kitay copilărise într-un confort luxos, fără să aibă nimic mai bun de făcut decât să învețe pentru Keju. Pentru el fusese o surpriză plăcută că intrase la Sinegard, confirmarea unui traseu despre care știuse dintotdeauna că-i era destinat.

— Unde-i tatăl tău? întrebă Rin.

Tatăl lui Kitay era ministrul Apărării împărătesei.

În sinea ei, fata se simțea ușurată că nu fusese deocamdată nevoită să stea de vorbă cu el – gândul în sine o înspăimânta –, totuși nu putea să nu fie curioasă. Avea să fie o versiune mai în vârstă a lui Kitay: cu păr sârmos, la fel de inteligent și exponențial mai puternic?

Kitay se strâmbă.

— Ședințe ale Apărării. N-ai cum să-ți dai seama, dar tot orașul e-n stare de alertă. Garda va fi de serviciu toată săptămâna. Nu ne mai trebuie încă un incident cu Opera.

— Crezusem că Opera Roșie nu mai există, spuse Rin.

— *În mare parte* nu mai există. Nu poți să ucizi o mișcare. Undeva, niște lunatici religioși sunt hotărâți s-o asasineze pe împărăteasă.

Kitay înfipse bețișorul într-o bucată de tofu.

— Tata va fi la palat până la terminarea parăzii. El răspunde direct de siguranța împărătesei. Dacă se va-ntâmpla ceva, e capul lui în joc.

— Nu-i îngrijorat?

— Nu prea. Asta face de zeci de ani, o să fie în regulă. În plus, și împărăteasa e maestru în arte marțiale, așa că nu-i tocmai o țintă ușoară.

Kitay începu o serie de povestioare aflate de la tatăl lui despre slujba la palat, despre întâlniri amuzante cu împărăteasa și cele Douăsprezece Căpetenii, despre bârfele de la Curte și politica provinciilor.

Rin ascultă uimită. Cum era să crești, știind că tatăl tău slujește la dreapta împărătesei? Ce mult schimba lucrurile o naștere norocoasă! În altă lume, ar fi putut și ea să crească pe o proprietate ca asta, având la îndemână orice și-ar fi dorit. În altă lume, ar fi putut și ea să se nască într-o familie puternică.

Rin își petrecu noaptea într-un apartament imens care-i stătea doar ei la dispoziție. Nu mai dormise atât de mult sau așa de bine de când venise în Sinegard. Trupul parcă i se decupla după săptămâni de

suferințe. Se trezi simțindu-se mai bine și cu mintea mai limpede decât fusese în ultimele luni.

După un mic dejun relaxat cu budincă dulce de orez și ouă de gâscă condimentate, Kitay și Rin se plimbară prin oraș, până la piață.

Rin nu pusese piciorul în oraș de când ajunsese în Sinegard cu un an în urmă, împreună cu Feyrik. Văduva Maung stătea în cealaltă parte a orașului, iar orarul școlar strict nu-i lăsase timp să exploreze Sinegardul de una singură.

Anul trecut, piața i se păruse copleșitoare. Acum, în momentul de maximă activitate din timpul Festivalului de Vară, orașul părea să fi explodat. Peste tot erau oprite căruțe ale vânzătorilor ambulanți, înghesuite atât de tare pe alei, încât cumpărătorii erau nevoiți să se miște prin piață în șir indian. Totuși, *spectacolul*. Ah, spectacolul! Rin văzu rânduri peste rânduri de coliere de perle și brățări de jad. Tarabe cu pietre netede de mărimea unui ou, cu litere, uneori poezii întregi, care deveneau vizibile doar dacă le cufundai în apă. Standuri unde maeștri caligrafi scriau nume pe evantaie uriașe și încântătoare, mânuindu-și pensulele cu tuș negru cu grija și cutezanța unor spadasini.

— Astea pentru ce sunt? întrebă ea, oprindu-se în fața unui stativ încărcat cu statuete micuțe de lemn înfățișând băiețel dolofani.

Tunicile erau ridicate, expunându-le penisurile. Nu-i venea să creadă că se putea vinde ceva așa obscen.

— Astea-s preferatele mele, zise Kitay.

În loc de explicație, vânzătorul luă un ceainic și turnă apă peste statuete. Lutul se închise la culoare pe măsură ce statuetele se umeziră. Din penisuri începu să țâșnească apă, ca jeturi de urină.

Rin chicoti.

— Cât costă?

— Patru arginți bucata. Vă dau două pentru șapte.

Rin păli. N-avea cu totul decât un singur șir de arginți imperiali și o mână de arame, rămase din banii pe care o ajutase preceptorul Feyrik să-i schimbe. La Academie nu trebuise niciodată să cheltuiască bani și când trăise pe cheltuiala școlii nu se gândise cât de scumpe pot fi lucrurile în Sinegard.

— Îl vrei? întrebă Kitay.

Rin dădu frenetic din mâini.
— Nu, nici vorbă, nu pot...
Pe chipul băiatului se așternu înțelegerea.
— Cadou din partea mea. Îi dădu un șir de arginți negustorului. O statuetă pișătoare pentru prietena mea ușor de amuzat.
Rin roși.
— Kitay, nu pot.
— E ieftin.
— Nu-i ieftin pentru mine, zise ea.
Kitay îi puse statueta în mână.
— Dacă mai scoți o vorbă despre bani, te las singură și o să te rătăcești.
Piața era atât de mare, încât Rin ezita să se îndepărteze prea mult de intrare; dacă se rătăcea pe culoarele șerpuitoare, cum ar fi reușit să mai găsească drumul de întoarcere? Însă Kitay se mișca prin piață cu ușurința unui cunoscător, arătând prăvăliile care-i plăceau și cele care nu-i plăceau.
Sinegardul lui Kitay era plin de minuni, cu totul accesibil și ticsit cu obiecte ce-i aparțineau lui. Sinegardul lui Kitay nu era înspăimântător, pentru că el avea bani. Dacă se împiedica, jumătate dintre proprietarii de prăvălii de pe stradă îl ajutau să se ridice, sperând la un bacșiș frumos. Dacă se trezea cu buzunarele tăiate, se ducea acasă și lua altă pungă. Kitay își putea permite să fie înșelat de oraș, pentru că avea loc de greșeală.
Rin nu-și putea permite așa ceva. Trebuia să țină minte că, în pofida generozității absurde a lui Kitay, nimic din toate astea nu era al ei. Singura ei intrare în acest oraș era prin intermediul Academiei, iar ea trebuia să muncească din greu ca s-o păstreze.

Seara, piața era luminată cu lampioane, câte unul pentru fiecare negustor. Laolaltă, lampioanele arătau ca un roi de licurici, aruncând umbre nefirești pe toate lucrurile asupra cărora cădeau razele lor.

— Ai văzut vreodată un spectacol de umbre? Kitay se opri în fața unui cort mare de pânză. La intrare un șir de copii împărţeau cochilii de cupru pentru intrare. Știu, e pentru puști, dar...

— Pe Marea Țestoasă!

Ochii lui Rin se măriră. În Tikany, se spuneau *povești* despre spectacolele de umbre. Își scoase monedele din buzunar.

— Mă descurc și singură.

Cortul era ticsit cu rânduri de copii. Kitay și Rin se duseră în spate, prefăcându-se că nu sunt cu cel puţin cinci ani mai mari decât restul publicului. În fața lor, din vârful cortului era agățat un ecran enorm de mătase, scăldat din spate de o lumină galbenă, blândă.

— O să vă povestesc acum despre renașterea acestui popor.

Artistul vorbea dintr-o cutie aflată lângă ecran, așa că nu i se vedea nici măcar silueta. Vocea i se revărsa în tot cortul înghesuit, profundă, plăcută și răsunătoare.

— Este povestea mântuirii și reunirii Nikanului. Este povestea Triadei, a celor trei războinici legendari.

Lumina din spatele ecranului păli, apoi se aprinse în roșu-stacojiu aprins.

— Războinicul.

Pe ecran apăru prima umbră: silueta unui bărbat cu o sabie imensă, lungă aproape cât el. Războinicul purta armură grea, cu umerare cu țepi. Panașul de pe cască se unduia în aer deasupra lui.

— Vipera.

Lângă Războinic apăru silueta zveltă a unei femei. Avea capul plecat cu cochetărie într-o parte, iar braţul drept era îndoit ca și cum ţinea ceva la spate. Probabil un evantai. Sau un pumnal.

— Și Străjerul Porţii.

Străjerul Porţii era cel mai subţire dintre ei, o siluetă gârbovită învăluită în mantie. Lângă el se târa o țestoasă mare.

Nuanţa stacojie a ecranului se stinse în galben palid, care pulsă ca bătaia unei inimi. Umbrele Triadei se măriră și dispărură. În locul lor, apăru imaginea unui peisaj muntos. Iar păpușarul își începu cu adevărat povestea.

— Acum șaizeci și cinci de ani, după Primul Război al Macului, poporul din Nikan îndura prigoana asupritorilor din Federație. Țara

bolea, bântuită de friguri sub norii drogului din mac.

Din conturul peisajului rural se ridicară panglici roșii străvezii ce creară iluzia de fum.

— Oamenii mureau de foame. Mamele își vindeau pruncii pentru o halcă de carne, pentru o bucată de pânză. Taţii își ucideau copiii, decât să-i vadă suferind. Da, așa este. Copii ca voi! Nikara credeau că zeii i-au părăsit, căci altfel cum ar fi putut barbarii din est să facă asemenea ravagii?

Pânza căpătă culoarea gălbuie-palid a pielii dependenţilor de mac. Un șir de ţărani nikara îngenunche cu capetele plecate, parcă plângând.

— Oamenii nu găseau nicio apărare la Căpetenii. Domnitorii celor Douăsprezece Provincii, odată puternici, erau acum slăbiţi și dezorganizaţi. Cu mintea la învrăjbiri străvechi, își iroseau timpul și soldaţii luptându-se între ei în loc să se unească și să-i alunge pe invadatorii din Mugen. Își tocau aurul pe băutură și femei. Trăgeau pe nări drogul de mac ca și cum ar fost aer. Puneau dări peste măsură de mari în provinciile lor și nu dădeau nimic înapoi. Nici atunci când Federaţia le-a distrus satele și le-a siluit femeile, Căpeteniile n-au făcut nimic. Nu puteau face nimic. Oamenii se rugau pentru eroi. S-au rugat douăzeci de ani. Și, până la urmă, zeii le-au trimis eroii.

În colţul din stânga jos al pânzei apărură trei siluete de copii care se ţineau de mână. Copilul din mijloc era mai înalt decât ceilalţi. Cel din dreapta lui avea păr lung, lăsat pe spate. Al treilea copil, aflat puţin mai departe de ceilalţi doi, era întors spre capătul pânzei, ca și cum se uita la ceva ce nu puteau vedea aceștia.

— Zeii nu i-au trimis din ceruri pe acești eroi, ci au ales trei copii – orfani de război, ţărani ai căror părinţi fuseseră uciși în raidurile din sate. Se născuseră în familiile cele mai umile, dar erau meniţi să pășească alături de zei.

Copilul din mijloc merse hotărât spre centrul ecranului. Ceilalţi doi îl urmară de la depărtare, ca și cum le-ar fi fost conducător. Mâinile și picioarele umbrelor se mișcau atât de lin, încât după ecran ar fi putut foarte bine să se afle omuleţi costumaţi, și nu niște marionete făcute din hârtie și sfori. Rin fu uimită de tehnica folosită, chiar dacă era absorbită de poveste.

— Când satul le-a fost ars, cei trei copii au făgăduit să se răzbune pe Federație și să-și elibereze țara de cotropitori, în așa fel încât niciun copil să nu mai sufere ca ei. S-au pregătit mulți ani cu călugării din templul Wudang. Când au ajuns mari, abilitățile lor în artele marțiale erau impresionante și se întreceau în îndemânare cu bărbați în toată firea care se pregătiseră zeci de ani. La sfârșitul uceniciei, au călătorit pe vârful cel mai înalt din toată țara: Muntele Tianshan.

Un munte uriaș apăru pe pânză, ocupând-o aproape în întregime. Umbrele celor trei eroi erau minuscule pe lângă el. Însă pe măsură ce mergeau spre munte, vârful se micșora tot mai mult și devenea tot mai întins, până ce eroii ajunseră să stea pe un platou chiar pe pisc.

— Șapte mii de pași duc spre vârful Muntelui Tianshan. Și chiar în vârf, atât de sus, încât nici cel mai puternic vultur nu se poate roti deasupra, se află un templu. Din templul acela, cei trei eroi au pășit în ceruri și au intrat în Panteon, casa zeilor.

Ei se apropiau acum de o poartă asemănătoare cu cea de la intrarea în Academie. Porțile erau de două ori mai înalte decât eroii și decorate cu modele ondulate complicate, cu fluturi și tigri, și păzite de o țestoasă mare care coborî capul când le îngădui să treacă.

— Primul erou, mai puternic decât însoțitorii lui, fu chemat de Lordul Dragon. Eroul era cu un cap mai înalt decât prietenii săi. Avea spatele lat și brațele ca niște trunchiuri de copac. Fusese sortit de zei să fie conducătorul. „Dacă va fi să conduc armatele Nikanului, trebuie să am o sabie măreață”, zise el și îngenunche la picioarele Lordului Dragon. Acesta îi porunci să se ridice și-i dărui o sabie imensă. Astfel, el a devenit Războinicul.

Silueta Războinicului roti sabia uriașă într-un arc larg deasupra capului și o coborî, lovind-o de pământ, de unde izbucniră scântei roșii și lumină aurie.

— Al doilea erou era o fată între cei doi bărbați. Trecu pe lângă Lordul Dragon, Lordul Tigru și Lordul Leu, pentru că ei erau zei ai războiului și deci zei ai bărbaților. Spuse: „Eu sunt femeie și femeile au nevoie de alte arme decât bărbații. Locul unei femei nu e în focul bătăliei. Câmpul de luptă al femeii este amăgirea și seducția.” Și îngenunche în fața soclului Zeiței Melc Nüwa. Zeița Nüwa fu

mulțumită de vorbele ei și o făcu letală ca un șarpe și fermecătoare precum cele mai hipnotice reptile. Astfel se născu Vipera.

De sub rochia Viperei se târî un șarpe imens, care i se încolăci pe trup, înfășurându-se ca să i se odihnească pe umeri. Publicul aplaudă artificiul elegant al păpușarului.

— Al treilea erou era cel mai umil dintre ei. Slab și bolnăvicios, nu fusese niciodată în stare să se antreneze la fel de mult ca prietenii săi. Dar era loial și neabătut în devoțiunea sa față de zei. Nu ceru nicio favoare din partea niciunei zeități a Panteonului, fiind că știa că n-o merită. În loc de asta, îngenunche în fața umilei țestoase care îi lăsase să intre. „Cer doar puterea să-mi apăr prietenii și curajul să-mi apăr țara", spuse el. Țestoasa îi răspunse: „Asta vei primi și mai mult decât atât. Ia lanțul cu chei de la gâtul meu. De azi înainte ești Străjerul Porții. Ai mijloacele să descui menajeria zeilor, în care sunt ținute fiare de tot felul, creaturi ale frumuseții și monștri înfrânți de eroi în vremuri de mult apuse. Le vei porunci așa cum vei crede de cuviință."

Umbra Străjerului Porții își ridică încet mâinile acoperite de mantie și din spatele lui se iviră multe siluete de forme și dimensiuni diferite. Dragoni. Demoni. Fiare. Îl învăluiră cu un giulgiu de beznă.

— Când coborâră de pe munte, călugării care-i instruiseră cândva își dădură seama că eroii îl depășiseră în îndemânare până și pe cel mai bătrân maestru din templu. Vestea se răspândi și maeștrii în arte marțiale din toată țara se plecară în fața îndemânării uimitoare a celor trei eroi. Reputația Triadei crescu. Acum, când numele lor erau cunoscute în cele Douăsprezece Provincii, Triada trimise vorbă tuturor Căpeteniilor, invitându-le la un mare ospăț la poalele Muntelui Tianshan.

Pe ecran apărură douăsprezece siluete, fiecare reprezentând altă provincie și purtând coif cu panaș în forma provinciei din care venea: Cocoșul, Boul, Iepurele, Maimuța și așa mai departe.

— Fiecare dintre Căpeteniile pline de mândrie era furioasă că fuseseră invitate și celelalte unsprezece. Fiecare crezuse că va fi singura chemată de Triadă. Căpeteniile știau cel mai bine să comploteze și începură imediat să pună la cale o răzbunare împotriva Triadei.

Din pânză se răspândi o lumină mov stranie și cețoasă. Umbrele Căpeteniilor își plecară capetele unele spre altele deasupra castroanelor din fața lor, ca și cum purtau negocieri mârșave.

— La jumătatea ospățului, își dădură seama că nu se puteau mișca. Vipera le otrăvise băuturile cu un amestec ce-i amorțea, iar Căpeteniile băuseră multe cupe cu vin de sorg. Cum zăceau încremenite pe scaune, Războinicul sui pe masa din fața lor și le anunță astfel: „Astăzi mă declar împărat al Nikanului. Dacă vă împotriviți, vă dobor și pământurile voastre vor fi ale mele. Dacă vă legați să mă slujiți ca aliați, să luptați ca generali sub flamura mea, vă voi răsplăti cu ranguri și putere. Nicicând nu veți mai lupta ca să vă apărați hotarele de altă Căpetenie. Nicicând nu vă veți mai război pentru dominație. Toți vor fi egali sub mine, iar eu voi fi cel mai măreț conducător pe care l-a cunoscut tărâmul acesta de la Împăratul Roșu încoace."

Umbra Războinicului ridică sabia spre cer. Din vârful ei izbucniră fulgere, un simbol al binecuvântării cerurilor.

— Când putură să-și miște iar membrele, toate Căpeteniile fură de acord să-l slujească pe noul Împărat Dragon. Și așa, Nikanul fu unit fără să se verse nicio picătură de sânge. Pentru prima dată după multe veacuri, Căpeteniile luptau sub aceeași flamură, alăturându-se Triadei. Și pentru prima dată în istoria recentă, Nikanul făcea front comun împotriva cotropitorilor din Federație. În cele din urmă, i-am alungat pe asupritori. Și Imperiul deveni, din nou, liber.

Pe pânză reveni peisajul muntos, numai că acum era plin de pagode spiralate, temple și sate. Era o țară eliberată de invadatori, o țară binecuvântată de zei.

— Astăzi celebrăm unitatea celor Douăsprezece Provincii, spuse păpușarul. Celebrăm Triada. Și aducem un omagiu zeilor care le-au dat darurile.

Copiii izbucniră în aplauze.

Când ieșiră din cort, Kitay era încruntat.

— Nu mi-am dat seama niciodată cât de îngrozitoare e povestea, spuse el încet. Când ești mic, te gândești că Triada era foarte inteligentă, dar de fapt e doar o poveste despre otravă și constrângere. Politică nikara obișnuită.

— Nu știu nimic despre politica nikara, zise Rin.

— Eu, da. Kitay se strâmbă. Tata îmi spune tot ce se-ntâmplă la palat. Exact cum a spus păpușarul. Căpeteniile își sar tot timpul la beregate, întrecându-se în a-i atrage atenția împărătesei. E jalnic.

— Ce vrei să spui?

Băiatul părea neliniștit.

— Știi cum Căpeteniile au fost atât de preocupate de luptele dintre ele, încât au lăsat Federația să distrugă țara în timpul Războaielor Macului? Tata este convins că acum se întâmplă la fel. Mai ții minte ce a zis Yim la prima lecție? Avea dreptate. Mugen nu stă liniștit pe insula sa. Tata crede că-i doar o chestiune de timp până să atace din nou și e îngrijorat că nici acum Căpeteniile nu iau în serios amenințarea.

Fragmentarea Imperiului părea să fie motiv de îngrijorare pentru toți maeștrii de la Academie. Deși Miliția era controlată, teoretic, de împărăteasă, cele douăsprezece divizii recrutau soldați în principal din provinciile unde își aveau baza și se aflau sub comanda directă a Căpeteniilor provinciale. Și relațiile dintre provincii nu fuseseră niciodată bune; până nu ajunsese în Sinegard, Rin nu-și dăduse seama cât de profund era disprețul nordicilor față de sud.

Însă ea nu voia să discute despre politică. Vacanța asta era primul moment după multă vreme în care se putea relaxa și nu voia să se gândească la subiecte precum un război iminent pe care nu-l putea opri. Era încă năucită de spectacolul vizual de umbre și-și dorea ca și Kitay să abandoneze subiectele serioase.

— Mi-a plăcut partea despre Panteon, zise ea după o vreme.

— Normal. E singura parte care-i ficțiune pură.

— Chiar așa să fie? întrebă Rin. Cine spune că eroii din Triadă nu erau șamani?

— Erau maeștri în arte marțiale. Politicieni. Soldați cu un talent imens, desigur, dar partea despre șamanism e o exagerare, spuse Kitay. Nikara adoră să înflorească poveștile de război, o știi prea bine.

— Dar de unde vin poveștile? insistă fata. Puterile Triadei sunt extrem de bine definite pentru o poveste pentru copii. Dacă ar fi fost doar un mit, cum de rămâne neschimbat? Am auzit despre Triadă până și în Tikany. În toate provinciile, povestea e neschimbată. Totdeauna există Străjerul Porţii, Războinicul și Vipera.

Kitay ridică din umeri.

— Un poet oarecare are un moment de creativitate și personajele prind. Nu-i chiar așa greu de crezut. Oricum, e mai credibil decât existenţa șamanilor.

— Totuși demult au existat șamani, zise Rin. Înainte ca Împăratul Roșu să cucerească Nikanul.

— Nu există dovezi concludente. Sunt doar povești.

— Scribii Împăratului Roșu ţineau socoteala importurilor până la ultimul snop de banane, protestă ea. E puţin probabil să fi exagerat în privinţa dușmanilor lor.

Kitay părea sceptic.

— Sigur, dar asta nu-nseamnă că eroii din Triadă au fost șamani. Împăratul Dragon e mort și de la al Doilea Război al Macului încoace nimeni nu l-a mai văzut pe Străjerul Porţii și nici nu s-a mai auzit ceva despre el.

— Poate că se ascunde. Poate că așteaptă următoarea invazie. Sau... poate... dacă Cike sunt șamani? Ideea tocmai îi trecuse prin minte fetei. De-asta nu știm nimic despre ei. Poate că sunt singurii șamani rămași...

— Cike sunt doar asasini, o luă în râs Kitay. Ei înjunghie, ucid și otrăvesc. Nu invocă zeii.

— Asta din câte știi tu.

— Chiar te obsedează ideea asta cu șamanii? E doar o poveste pentru copii, Rin.

— Scribii Împăratului Roșu n-ar fi păstrat o documentaţie amplă despre o poveste pentru copii.

Kitay oftă.

— De-asta te-ai dus la Tradiţii? Crezi că poţi să devii șaman? Crezi că-i poţi invoca pe zei?

— Nu cred în zei, răspunse Rin, dar cred în putere. Și cred că șamanii aveau o sursă de putere la care noi, ceilalţi, nu știm cum să

ajungem și cred că este încă posibil să-nvățăm.

Băiatul clătină din cap.

— Îți spun eu ce sunt șamanii. La un moment dat, niște maeștri în arte marțiale au fost cu adevărat foarte puternici și, cu cât câștigau mai multe lupte, cu atât mai mult se răspândeau poveștile. Probabil că le-au și încurajat, crezând că o să-i înspăimânte pe adversari. Nu m-ar mira dacă împărăteasa ar fi scornit ea însăși poveștile despre eroii din Triadă care ar fi fost șamani. Cu siguranță i-ar fi fost de ajutor ca să rămână la putere, acum mai mult ca niciodată. Căpeteniile devin neliniștite – pun rămășag că în câțiva ani va fi o lovitură de palat. Însă dacă într-adevăr ea este Vipera, atunci cum de n-a invocat șerpi uriași ca să le supună pe Căpetenii voinței ei?

Lui Rin nu-i veni în minte niciun contraargument evident pentru ipoteza aceea, așa că se dădu bătută în tăcere. Polemicile cu Kitay deveneau inutile de la un punct. Era atât de convins de propria logică și de cunoștințele lui enciclopedice despre majoritatea lucrurilor, încât îi venea greu să conceapă că înțelegerea lui putea avea lipsuri.

— Am observat că păpușarul a trecut peste felul cum am câștigat de fapt al Doilea Război al Macului, spuse fata după o vreme. Știi tu... Speer... Masacrul... Mii de morți într-o singură noapte.

— Păi, până la urmă era o poveste pentru copii, răspunse Kitay, iar genocidul e cam deprimant.

Rin și Kitay își petrecură următoarele două zile lenevind și îngăduindu-și toate relaxările pe care nu și le putuseră permite la Academie. Jucară șah. Stătură în grădină, priviră norii și își bârfiră colegii de clasă.

— Niang e destul de drăguță, spuse Kitay. Ca și Venka.

— Venka a fost obsedată de Nezha încă de când am ajuns acolo, răspunse Rin. Până și eu mi-am dat seama.

Kitay își mișcă jucăuș sprâncenele.

— S-ar putea zice că *tu* ai fost obsedată de Nezha.

— Nu fi scârbos.

— Chiar *ești*. Mereu mă-ntrebi de el.
— Pentru că sunt curioasă, zise Rin. Sunzi spune că trebuie să-ți cunoști dușmanul.
— Dă-l naibii pe Sunzi. Ți se pare drăguț.
Rin îi aruncă tabla de șah în cap.
La insistențele lui Kitay, Lan le pregăti o mâncare cu ardei iute și, oricât de delicioasă ar fi fost, Rin trăi experiența unică de a plânge în timp ce mânca. Își petrecu majoritatea zilei următoare ghemuită pe toaletă, cu fundul cuprins de flăcări.
— Crezi că așa se simțeau și speeranii? întrebă Kitay. Ce-ar fi dacă diareea usturătoare ar fi prețul pentru devoțiunea de o viață față de Phoenix?
— Phoenixul e un zeu răzbunător, gemu Rin.
Gustară toate vinurile din dulapul cu băuturi al tatălui lui Kitay și se îmbătară într-un mod minunat și amețitor.
— Nezha și cu mine ne-am petrecut cea mai mare parte a copilăriei dând iama în dulapul ăsta. Ia încearcă de aici. Kitay îi întinse o sticluță de ceramică. Vin alb de sorg. Cincizeci la sută alcool.
Rin înghiți o gură zdravănă. Băutura i se duse pe gât cu o senzație de arsură plăcută.
— E foc lichid, zise ea. E soarele închis într-o sticlă. Asta-i băutura unui speeran.
Kitay chicoti.
— Vrei să știi cum îl fac? întrebă el. Ingredientul secret e urina. Ea scuipă vinul, iar băiatul râse și urmă: Acum folosesc doar praf alcalin, dar potrivit poveștii un funcționar nemulțumit a urinat într-o distilerie a Împăratului Roșu. Probabil cea mai fericită descoperire accidentală din perioada Împăratului Roșu.
Rin se rostogoli pe burtă ca să-l privească pieziș.
— De ce nu ești la Muntele Yuelu? Ar trebui să fii cărturar. Un înțelept. Știi foarte multe despre toate.
Kitay putea da explicații detaliate ore în șir despre orice subiect și totuși arăta un interes redus pentru lecțiile lor. Trecuse fără probleme prin Probe pentru că memoria lui eidetică îl scutea de învățat, dar se predase în fața lui Nezha în Turneu atunci când situația devenise periculoasă. Era genial, însă locul lui nu era în Sinegard.

— Am vrut, recunoscu el, dar sunt singurul fiu al tatei, iar tata e ministrul Apărării. Așa că n-am avut de ales.

Fata se juca distrată cu sticla.

— Deci ești singurul copil?

Kitay clătină din cap.

— Am o soră mai mare, Kinata, care studiază geomanția la Yuelu.

— *Geomanție?*

— Amplasarea artistică a clădirilor și a altor lucruri. Kitay flutură din mână. E vorba de estetică. Probabil important, dacă principala ta aspirație e să te măriți cu o persoană de vază.

— N-ai citit toate cărțile despre asta?

— Nu citesc decât despre lucruri interesante, zise băiatul, rostogolindu-se pe burtă. Tu? Ai frați?

— Niciunul, răspunse ea, apoi se încruntă. Ba am, de fapt. Nu știu de ce am zis așa. Am un frate... mă rog, un frate vitreg. Kesegi. Are zece ani. *Avea.* Acum cred că are unsprezece.

— Ți-e dor de el?

Rin își strânse genunchii la piept. Nu-i plăcu ce simți dintr-odată în stomac.

— Nu. Adică... nu știu. Era foarte mic când am plecat. Eu aveam grijă de el. Cred că mă bucur că nu mai trebuie să mă ocup de asta.

Kitay ridică o sprânceană.

— I-ai scris?

— Nu. Fata ezită. Nu știu de ce... Presupun că mi-am închipuit că familia Fang nu vrea să știe de mine. Sau poate că i-ar fi mai bine dacă m-ar uita.

La început voise să-i scrie măcar preceptorului Feyrik, dar situația de la Academie fusese așa de îngrozitoare, că nu suportase să-i povestească. Apoi, pe măsură ce trecuse timpul și temele deveniseră tot mai extenuante, îi fusese atât de greu să se gândească la ce însemna „acasă", încât încetase cu totul.

— Nu-ți plăcea acasă, nu? întrebă Kitay.

— Nu-mi place nimic legat de acasă, mormăi ea.

Nu voia să se mai gândească la Tikany. Voia să pretindă că nu stătuse niciodată acolo, ba chiar că locul ăla nici nu existase vreodată. Pentru că, dacă-și putea șterge trecutul, putea să se considere oricine

dorea să fie în prezent. Student. Cărturar. Soldat. Orice, numai nu ce fusese.

Festivalul de Vară culmină cu o paradă în centrul Sinegardului.

Rin ajunse acolo împreună cu membrii Casei Chen: tatăl și mama delicată a lui Kitay, cei doi unchi ai lui cu soțiile lor și sora lui mai mare. Rin uitase cât de important era tatăl colegului ei până nu văzu tot clanul îmbrăcat elegant în culorile casei, roșu-închis și auriu.

Kitay o prinse brusc de cot.

— Nu te uita în stânga. Prefă-te că vorbești cu mine.

— Dar chiar *vorbesc* cu tine.

Rin se uită imediat în stânga. Și îl văzu pe Nezha, într-o mulțime îmbrăcată în veșminte cu argintiu și azuriu. Pe spatele mantiei sale era brodat un dragon imens, emblema Casei Yin.

— Ah. Rin îi făcu semn din cap. Putem să mergem să stăm acolo?

— Da, haide.

După ce ajunseră în siguranță în spatele grăsunului unchi de-al doilea al lui Kitay, Rin trase cu ochiul la membrii Casei Yin. Văzu două versiuni mai vârstnice ale lui Nezha, un bărbat și o femeie, ambii trecuți bine de douăzeci de ani și nedrept de atrăgători. De fapt, toată familia lui Nezha arăta parcă coborâtă din fresce – mai degrabă versiuni idealizate ale ființelor umane decât oameni reali.

— Tatăl lui Nezha nu-i aici, spuse Kitay. Asta-i interesant.

— De ce?

— Ele Căpetenia Dragonului. Unul dintre cei Doisprezece.

— Poate că-i bolnav, zise Rin. Poate că detestă paradele la fel de mult ca tine.

— Totuși eu sunt aici, nu? Kitay își făcu de lucru cu mânecile. Nu poți să *lipsești* pur și simplu de la Parada de Vară. Este etalarea unității celor Douăsprezece Provincii. Într-un an, tata și-a rupt piciorul chiar în ziua anterioară și tot a venit, îndopat cu sedative. Dacă șeful Casei Yin n-a venit, asta înseamnă ceva.

— Poate că-i rușinat, spuse Rin. Poate că-i furios că băiatul lui a pierdut Turneul. Îi e prea rușine să-și arate fața.

Kitay zâmbi.

Prin aerul rarefiat al dimineții se auzi o goarnă, apoi un servitor le strigă tuturor membrilor procesiunii să se încoloneze.

Băiatul se întoarse către Rin.

— Nu știu dacă tu poți...

— E-n regulă, răspunse ea.

Bineînțeles că n-avea să defileze la paradă cu Casa Chen. Rin nu făcea parte din familia lui Kitay și n-avea ce să caute în alai. Îl scuti de stânjeneala de a deschide discuția.

— O să vă privesc din piață.

După ce se înghesui și dădu energic din coate, Rin scăpă din mulțime și-și găsi un loc deasupra unui stand de fructe de unde avea o perspectivă bună asupra paradei, fără să fie strivită de hoardele de sinegardieni adunate în centru. Câtă vreme acoperișul de paie nu ceda brusc, proprietarul standului n-avea să știe niciodată de prezența ei.

Parada începu cu un omagiu adus Menajeriei Celeste, catalogul ființelor mitice despre care legenda spunea că existaseră în vremea Împăratului Roșu. Prin mulțime șerpuiră dragorii și lei imenși, unduindu-se în sus și în jos pe prăjini mișcate de dansatorii ascunși în interiorul lor. În timp ce se mișcau, artificii se aprindeau ca niște tunete coordonate pe ritm. Apoi urmă o uriașă efigie stacojie pe prăjini înalte care fuseseră aprinse cu grijă: Phoenixul de cinabru al Sudului.

Rin îl privi curioasă. Potrivit cărților de istorie, Phoenixul era zeul pe care speeranii îl venerau mai presus de toți ceilalți. De fapt, Speerul nu venerase niciodată panteonul amplu de zei nikara, ci se închinase doar Phoenixului său.

Creatura de după Phoenix nu semăna cu nimic din ce mai văzuse fata până atunci. Avea cap de leu, coarne de cerb și trup de patruped; un tigru, probabil, dar cu copite. Șerpuia tăcut prin mulțime. Păpușarii

lui nu băteau tobele, nu dădeau glas niciunei incantaţii și nu băteau niciun clopot ca să-i anunţe venirea.

Rin se întrebă ce putea fi, până când identifică creatura după o descriere din poveștile spuse în Tikany. Era un kirin, cea mai nobilă dintre fiarele pământești. Kirinii pășeau pe pământurile Nikanului numai când se stingea un mare conducător și numai în vremuri de mare primejdie.

Procesiunea continuă cu marile Case, iar Rin își pierdu rapid interesul. În afară de faţa apatică a lui Kitay, nu era deloc distractiv să privești palanchin după palanchin de oameni importanţi îmbrăcaţi în culorile caselor lor.

Soarele ardea puternic, iar fetei îi curgea transpiraţia pe tâmple. Își dorea să fi avut ceva de băut. Își feri chipul cu mâneca, așteptând să se termine parada ca să se poată duce la Kitay.

Apoi mulţimea din jurul ei începu să ţipe, iar Rin înţelese cu o tresărire că, adusă de un palanchin de mătase aurie înconjurat de un alai de muzicieni și gărzi, sosise împărăteasa.

Împărăteasa era imperfectă din multe puncte de vedere.

Chipul nu-i era perfect simetric. Avea sprâncenele arcuite delicat, una puţin mai sus decât cealaltă, ceea ce-i conferea o expresie de dispreţ permanent. Nici măcar gura nu-i era simetrică; o parte se curba mai sus decât alta.

Și totuși era, fără îndoială, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Rin vreodată.

Nu era suficient să-i descrii părul, care era mai negru decât noaptea și mai strălucitor decât aripile fluturilor. Sau pielea, mai palidă și mai netedă decât și-ar fi putut dori orice sinegardian. Sau buzele de culoarea sângelui, de parcă tocmai ar fi supt o cireașă. Pentru femeile obișnuite, ar fi fost de-ajuns, ar fi fost poate niște trăsături remarcabile în sine, însă pentru împărăteasă erau simple detalii inevitabile, adevăruri superficiale.

Venka pălea prin comparaţie.

Tinereţea, se gândi Rin, era o amplificare a frumuseţii. Era un filtru, putea să mascheze ce-i lipsea cuiva și să amplifice până și cele mai modeste trăsături. Însă frumuseţea fără tinereţe era periculoasă. Frumuseţea împărătesei nu avea nevoie de buzele pline ale tinereţii, de roșeaţa obrajilor tinereţii, de frăgezimea pielii tinereţii. Frumuseţea ei tăia adânc, ca un cristal ascuţit. Frumuseţea ei era nemuritoare.

Ulterior Rin n-ar fi putut descrie cu ce era îmbrăcată împărăteasa. Nu-și putea aduce aminte dacă vorbise ori nu, sau dacă făcuse semn în direcţia ei. Nu-și putea aduce aminte nimic din ce făcuse împărăteasa.

Își amintea doar ochii aceia, iazuri adânci și negre, ochi care-i dădură senzaţia că se sufocă, așa cum făcuse maestrul Jiang, dar dacă asta însemna înecul, atunci fata n-avea nevoie de aer, n-avea nevoie de el câtă vreme putea privi în continuare în fântânile de obsidian scânteietor.

Nu-și putea desprinde privirea. Nu putea nici măcar să-și *închipuie* cum ar fi fost să-și desprindă privirea.

În timp ce palanchinul împărătesei se pierdu din vedere, Rin simţi un junghi ciudat în inimă. Ar fi distrus regate pentru femeia asta. Ar fi urmat-o până la poarta iadului și înapoi. Aceasta era conducătoarea ei. Pe ea era menită s-o slujească.

CAPITOLUL 9

— Fang Runin din Tikany, Provincia Cocoșul, spuse Rin. Ucenic în anul al doilea.

Funcţionarul aplică blazonul Academiei pe pergamentul de înmatriculare, în spaţiul de lângă numele ei, și apoi îi înmână trei seturi de tunici negre de ucenic.

— Specializarea?

— Tradiţii, răspunse Rin. Cu maestrul Jiang Ziya.

Funcţionarul consultă din nou pergamentul.

— Ești sigură?

— Foarte sigură, zise fata, deși pulsul i se acceleră.

Se întâmplase ceva?

— Mă întorc imediat, spuse funcţionarul și dispăru în biroul din spate.

Rin așteptă, tot mai agitată pe măsură ce treceau minutele. Oare Jiang plecase din Academie? Fusese dat afară? Suferise o cădere nervoasă? Fusese arestat pentru deţinere de opiu în afara campusului? Pentru deţinere de opiu *în* campus?

Se gândi dintr-odată la ziua în care se înscrisese la Sinegard, când supraveghetorii încercaseră s-o reţină pentru copiat. Oare familia lui Nezha depusese plângere împotriva ei pentru că-l împiedicase pe moștenitorul lor să câștige Turneul? Era măcar posibil așa ceva?

În cele din urmă, funcţionarul se întoarse cu o expresie încurcată pe faţă.

— Îmi pare rău, zise el, dar a trecut foarte multă vreme de când s-a dus cineva la Tradiţii. Nu eram siguri ce culoare ar trebui să aibă brasarda.

Până la urmă, luară pânză rămasă de la uniformele bobocilor și-i croiră o brasardă albă.

Cursurile începură a doua zi. Deși se dedicase Tradiţiilor, Rin tot își mai petrecea jumătate din timp cu alţi maeștri. Cum era singura în specializarea ei, studia Lingvistică și Strategie cu ucenicii lui Irjah. Constată cu descurajare că, deși ea nu se consacrase Medicinei, toţi studenţii din anul al doilea trebuiau să mai îndure un curs obligatoriu

de triaj medical cu Enro. Istoria fusese înlocuită de Relații Externe, cu maestrul Yim. Jun tot nu-i dădea voie să se antreneze cu el, dar era eligibilă pentru studiul luptei cu arme cu Sonnen.

În cele din urmă, orele de dimineață se terminară și Rin avea jumătate de zi de petrecut cu Jiang. Urcă în fugă treptele spre grădina Tradițiilor. Venise momentul să se vadă cu maestrul ei. Momentul să primească răspunsuri.

— Definește ce studiem, spuse Jiang. Ce sunt Tradițiile?

Rin clipi. Sperase că mai degrabă să i-o spună el.

În timpul vacanței încercase de multe ori să-și explice logic de ce hotărâse să studieze Tradițiile, dar nu reușise decât să exprime niște truisme vagi ce intrau într-un cerc vicios.

Totul se reducea la o intuiție. Un adevăr pe care-l știa în sinea ei, însă nu-l putea dovedi altcuiva. Studia Tradițiile fiindcă știa că Jiang avea acces la o altă sursă de putere, reală și misterioasă. Fiindcă și ea avusese acces la sursa aceea în ziua Turneului. Pentru că fusese cotropită de foc, văzuse lumea devenind roșie, își pierduse controlul și fusese salvată de cel pe care toți din școală îl considerau nebun.

Văzuse cealaltă parte a vălului, iar acum curiozitatea ei era așa de mare, că ar fi înnebunit dacă nu înțelegea ce se petrecuse.

Asta nu însemna că ar fi avut cea mai vagă idee despre ce făcea.

— Lucruri ciudate, spuse ea. Studiem lucruri foarte ciudate.

Jiang ridică o sprânceană.

— Foarte elocvent.

— Nu știu, zise ea. Sunt aici pentru că am vrut să studiez cu tine. În urma celor petrecute la Probe. De fapt, nu știu în ce mă bag.

— Ah, ba știi. Jiang ridică arătătorul și atinse cu vârful degetului un punct de pe fruntea ei, aflat exact între ochi, punctul de unde domolise focul din ea. Adânc în subconștient, tu știi adevărul din spatele lucrurilor.

— Voiam să...

— Vrei să știi ce ți s-a întâmplat în timpul Turneului, zise Jiang, lăsându-și capul într-o parte. Uite ce s-a întâmplat: ai chemat un zeu, iar el ți-a răspuns.

Rin se strâmbă. Iar zeii? Toată vacanța sperase să primească răspunsuri, crezuse că Jiang ar putea limpezi lucrurile când se va

întoarce la școală, dar acum era mai nedumerită ca oricând.

Jiang ridică mâna înainte ca ea să apuce să protesteze.

— Încă nu înțelegi nimic din toate astea. Nu știi dacă vei mai putea repeta vreodată ce ți s-a întâmplat în ring. Dar știi că dacă nu primești răspunsuri acum, foamea te va roade și mintea îți va ceda. Ai întrezărit cealaltă parte și n-ai liniște până nu afli tot. Așa este?

— Da.

— Ce ți s-a întâmplat ție era ceva obișnuit în epoca dinaintea Împăratului Roșu, când șamanii nikara nu știau ce fac. Dacă ar fi continuat, tu ai fi înnebunit. Dar eu sunt aici ca să mă asigur că nu se va întâmpla asta. O să am grijă să nu-ți pierzi mințile.

Fata se întrebă cum putea cineva care se plimba cu regularitate în pielea goală prin campus să spună așa ceva și să rămână serios.

Și se întrebă ce spunea despre ea faptul că avea încredere în el.

Înțelegerea venea, ca tot ce era legat de Jiang, cu pași exasperant de mici. Așa cum Rin aflase înainte de Probe, metoda de predare preferată a maestrului era întâi să facă și după aceea să explice, dacă mai apuca să explice. Ea învățase repede că dacă punea întrebarea greșită, nu va obține răspunsul dorit.

— Dacă întrebi, e limpede că nu ești încă pregătită să știi, spunea Jiang.

Învățase să-și țină gura și să se ia după el.

Jiang construia cu grijă o fundație, deși la început sarcinile pe care i le dădu păreau umile și fără rost. O puse să-și transcrie manualul de istorie în nikara veche și înapoi în graiul modern. O puse să-și petreacă o întreagă după-amiază rece de toamnă ghemuită deasupra pârâului și să prindă peștișori cu mâinile goale. Îi ceru să-și facă toate temele scriind cu mâna stângă, astfel încât dura de două ori mai mult să-și termine lucrările, care arătau de parcă fuseseră scrise de un copil. Îi impuse zile de douăzeci și cinci de ore timp de o lună întreagă. O făcu să stea trează nopțile vreme de două săptămâni, astfel încât tot ce văzu fu cerul nopții și un Sinegard straniu de tăcut, și fu complet lipsit

de înțelegere când Rin se plânse că pierdea celelalte cursuri. O puse să vadă cât rezista fără să doarmă și cât fără să se trezească.

Fata își înăbuși scepticismul, merse pe încredere și decise să-i urmeze instrucțiunile, în speranța că dincolo de ele va găsi iluminarea. Nu se precipita totuși orbește, pentru că știa ce se afla la capătul drumului. În fiecare zi, avea dinaintea ochilor dovada vie a iluminării.

Pentru că Jiang făcea lucruri pe care nu le putea face nicio altă ființă umană.

Prima dată, maestrul făcu frunzele de la picioarele lui să se învârtejească, fără să miște vreun mușchi.

Rin gândi că era un joc al vântului.

Apoi Jiang o făcuse încă o dată, și încă o dată, doar ca să-i arate că deținea controlul absolut asupra mișcării.

— Rahat, zise ea și apoi repetă: Rahat. Rahat. Rahat. Cum... Cum?

— Simplu, răspunse el.

Rin rămase cu gura căscată.

— Este... asta nu-i artă marțială, e...

— Ce e?

— E supranatural.

Maestrul avea o expresie încrezută pe chip.

— Supranatural e un cuvânt folosit pentru orice nu se potrivește modului tău actual de a înțelege lumea. Trebuie să renunți la neîncredere. Am nevoie să accepți pur și simplu că lucrurile astea sunt posibile.

— Trebuie să iau de bun că ești un *zeu?*

— Nu fi caraghioasă. Nu sunt zeu, zise el. Sunt un muritor care s-a trezit, iar conștientizarea aduce o putere.

La porunca lui, vântul suflă. Pomii foșniră doar arătând spre ei. Apa se undui fără s-o atingă și, șoptind un singur cuvânt, umbrele se răsuciră și țipară.

Fata înțelese că Jiang îi arăta toate astea pentru că ea n-ar fi crezut dacă pur și simplu i-ar fi spus că sunt posibile. Îi dădea un scenariu de posibilități, un păienjeniș de concepte noi. Cum îi explici unui copil ideea de gravitație, până nu știe ce înseamnă să cadă?

Unele adevăruri puteau fi învățate prin memorare, ca manualele de istorie sau lecțiile de gramatică. În schimb, altele trebuiau întipărite

gradat, trebuiau să se adeverească fiindcă erau o parte inevitabilă a tiparului tuturor lucrurilor.

„Puterea dictează ce este acceptabil”, îi spusese odată Kitay. Oare același principiu se aplica și pentru urzeala lumii naturale?

Jiang reconfigura percepţia lui Rin asupra realităţii. Făcând demonstraţii ale unor acţiuni imposibile, îi recalibra modul în care ea aborda universul material. Era mai ușor pentru că fata își dorea foarte mult să creadă. Ea includea aceste provocări în propriile concepţii mentale despre realitate, fără ca adaptarea să ducă la traume prea mari. Evenimentul traumatic se produsese deja. Se simţise înghiţită de foc. Știa deja ce înseamnă să arzi. Nu își imaginase doar. Se întâmplase.

Învăţă să se abţină să nege ceea ce-i arăta Jiang doar pentru că nu se potrivea cu noţiunile ei anterioare despre funcţionarea lumii. Învăţă să nu mai fie șocată.

Experienţa din timpul Turneului sfredelise o gaură mare, cu margini neregulate, în înţelegerea ei asupra lumii și acum aștepta ca Jiang s-o umple.

Uneori, când ajunsese în pragul întrebării corecte, maestrul o trimitea la bibliotecă să găsească singură răspunsul.

Când îl întrebă unde se practicaseră înainte Tradiţiile, o trimise după potcoave de cai morţi, să caute tot ce era ciudat și criptic. Îi ceru să citească texte despre vechii călători prin vise din insulele sudice și practicile lor de vindecare a spiritului cu plante. O puse să scrie relatări detaliate despre șamanii satelor din Hinterlanda nordică, despre cum intrau în transă și călătoreau ca spirite în trupurile vulturilor. O puse să citească mărturii strânse în zeci de ani ale sătenilor din sud care susţineau că sunt clarvăzători.

— Tu cum i-ai descrie pe oamenii ăștia? o întrebă.

— Niște ciudăţenii. Oameni cu puteri sau oameni care doar afirmau că au puteri. Altfel, Rin nu vedea cum ar fi putut avea legătură între ei. Tu cum i-ai descrie?

— Le-aș spune șamani, răspunse Jiang. Cei care vorbesc cu zeii.

Atunci când îl întrebă ce înțelegea prin zei, o puse să studieze religia. Nu doar religia nikara, ci toate religiile din lume fuseseră practicate vreodată de la începutul timpurilor.

— Ce se înțelege în general prin zei? întrebă el. De ce avem zei? Ce scop îndeplinește un zeu în societate? Gândește-te la întrebările astea. Găsește-mi răspunsurile.

Într-o săptămână, Rin concepuse o lucrare pe care o credea genială despre diferența dintre tradițiile religioase nikara și cele hesperiene. Îi prezentă mândră concluziile lui Jiang, în grădina Tradițiilor.

Hesperienii aveau o singură biserică și credeau într-o entitate divină: un Sfânt Creator, izolat și aflat deasupra tuturor treburilor muritorilor, care arăta ca un om. Rin susținea că zeul acela, acel Creator, era un mijloc prin care guvernul Hesperiei menținea ordinea. Preoții din Ordinul Sfântului Creator nu aveau funcție politică, dar exercitau un control cultural mai vizibil decât guvernul central hesperian. De vreme ce Hesperia era o țară mare, fără căpetenii care să aibă putere absolută asupra statelor componente, domnia legii trebuise impusă prin propagarea mitului unor coduri morale.

Pe de altă parte, Imperiul avea locuitori pe care Rin îi etichetase atei superstițioși. Bineînțeles, Nikanul avea zei din belșug. Însă ca și familia Fang, majoritatea nikara erau credincioși numai când le convenea. Călugării rătăcitori ai Imperiului reprezentau o mică minoritate a populației, mai degrabă curatori ai trecutului decât parte a unei instituții cu putere reală.

Zeii din Nikan erau eroi mitici, embleme culturale, simboluri care să fie recunoscute în momentul unor evenimente importante din viață ca nunta, nașterea sau moartea. Erau personificări ale emoțiilor pe care le simțeau nikara înșiși. Însă nimeni nu credea cu adevărat că vei avea ghinion tot restul anului, dacă uiți să aprinzi tămâie pentru Dragonul Azuriu. Nimeni nu credea că-i poți ține în siguranță pe cei dragi, dacă te rogi Marii Țestoase.

Nikara practicau totuși aceste ritualuri și urmau toate rânduielile necesare, pentru că se simțeau bine făcându-le, pentru că era o cale de a-și exprima neliniștile legate de fluxurile și refluxurile sorții.

— Așa că religia nu-i decât un concept social abstract și în est, și în vest, conchise Rin. Diferența constă în utilitatea sa.

Jiang ascultase atent pe tot parcursul prezentării. Când fata încheie, își umflă obrajii și suflă aerul ca un copil și-și masă tâmplele.

— Deci tu crezi că religia nikara e simplă superstiție?

— Religia nikara e prea aleatorie ca să dețină vreun adevăr, spuse Rin. Există patru zei de bază: Dragonul, Tigrul, Țestoasa și Phoenixul. Apoi există zei casnici locali, zei păzitori ai satelor, zei-animale, zei ai râurilor, zei ai munților... Îi enumeră pe degete. Cum pot să existe toți în același spațiu? Cum ar putea arăta tărâmul spiritual, cu toți zeii ăștia luptându-se pentru o poziție dominantă? Cea mai bună explicație este că atunci când spunem „zeu” în Nikan, ne referim la o poveste. Nimic mai mult.

— Deci tu nu crezi în zei? întrebă Jiang.

— Cred în zei ca orice nikara, răspunse ea. Cred în ei ca referință culturală, ca metafore. Concepte la care apelăm ca să ne apere, pentru că nu putem face nimic altceva, ca manifestări ale nevrozelor noastre. Dar nu ca entități despre care să cred cu adevărat că ar fi reale. Nu ca entități care să aibă o importanță reală în univers.

Spuse toate astea cu o expresie serioasă pe chip, dar exagera.

Fiindcă Rin știa că exista și ceva real. Știa că, la un anumit nivel, în cosmos existau mult mai multe decât întâlnise ea în lumea materială. Nu era chiar atât de sceptică pe cât pretindea. Totuși adoptarea unor poziții radicale era calea cea mai bună de a-l face pe Jiang să-i explice ceva, pentru că atunci când ea susținea puncte de vedere extreme, el îi replica aducând argumentele cele mai bune.

Însă maestrul nu mușcase încă momeala, așa că fata continuă:

— Dacă ar exista un creator divin, o autoritate morală supremă, atunci de ce oamenii buni pățesc lucruri rele? Și de ce ar crea zeitatea aceea oameni, din moment ce oamenii sunt ființe atât de imperfecte?

— Dar dacă nimic nu este divin, atunci de ce atribuim statut de zeitate personajelor mitologice? ripostă Jiang. De ce ne plecăm în fața Marii Țestoase? A zeiței Melc Nüwa? De ce ardem tămâie pentru panteonul celest? Credința în orice religie cere sacrificiu. De ce un fermier nikara sărac lipit pământului ar face cu bună știință sacrificii

unor entități despre care știe că nu sunt decât mituri? Cui îi folosește așa ceva? Cum au apărut aceste practici?

— Nu știu, recunoscu Rin.

— Atunci află. Află care e natura cosmosului.

Rin se gândi că era ilogic să-i ceară să descifreze ce încercau să afle de mii de ani filosofii și teologii, dar se întoarse în bibliotecă.

Și reveni cu și mai multe întrebări.

— Dar cum mă afectează pe mine existența sau inexistența zeilor? De ce contează cum a luat ființă universul?

— Pentru că faci parte din el. Pentru că exiști. Și, dacă nu vrei să rămâi veșnic doar o părticică de existență care nu înțelege ce relație are cu țesătura mai amplă a universului, vei explora.

— De ce s-o fac?

— Fiindcă știu că vrei putere.

O atinse din nou pe frunte.

— Dar cum poți să iei putere de la zei, când nu înțelegi ce sunt ei?

Urmând cerințele lui Jiang, Rin stătea în bibliotecă mai mult decât majoritatea ucenicilor din anul al cincilea. Maestrul ei îi dădea zilnic să scrie lucrări, subiectul fiind inspirat întotdeauna dintr-o temă la care ajunseseră după ore de discuții. O punea să facă legături între texte din discipline diferite, texte care fuseseră scrise la distanță de veacuri și în graiuri diferite.

„Care este legătura dintre teoriile lui Seejin despre transmiterea *ki*-ului prin coridoare aeriene umane și practica speerană de inhalare a cenușii celor morți?"

„Cum s-a modificat în timp catalogul zeilor nikara și cum reflectă asta importanța Căpeteniilor în diverse momente istorice?"

„Când a început Federația să-și venereze suveranul ca entitate divină și de ce?"

„Cum este afectată politica hesperiană de doctrina separației dintre Biserică și stat? De ce este incompatibilă această doctrină?"

Bărbatul îi sfârteca mintea și i-o alcătuia la loc, decidea că nu-i plăcea ordinea și o sfârteca din nou. Îi solicita capacitatea mentală exact cum o făcea Irjah, dar acesta îi solicita mintea în limitele unor parametri cunoscuți. Temele lui Irjah îi sporeau agilitatea în spații cu care era deja familiarizată. Jiang îi silea mintea să se extindă în dimensiuni complet noi.

În plan mental, acțiunile maestrului Tradițiilor echivalau practic cu căratul porcului pe munte.

Rin se supunea în toate privințele și se întreba ce viziune alternativă asupra lumii încerca Jiang s-o determine să construiască. Se întreba ce încerca s-o învețe, în afară de faptul că niciuna dintre ideile ei despre funcționarea lumii nu era adevărată.

Meditația era cea mai rea.

În a treia lună a anului școlar Jiang o anunță că din momentul acela va petrece zilnic câte o oră meditând cu el. Rin sperase cumva că maestrul va uita decizia aceea, așa cum uita uneori în ce an erau sau cum îl chema.

Dar dintre toate regulile pe care i le impusese, tocmai pe aceasta se hotărâse s-o respecte fără greș.

— Vei sta nemișcată câte o oră, în fiecare dimineață, în grădină, fără excepție.

Așa făcu. Și detesta s-o facă.

— Ține limba apăsată de cerul gurii. Simte cum ți se întinde coloana vertebrală. Simte spațiile dintre vertebre.

Trezirea!

Rin trase brusc aer în piept și se smulse din poziția cocoșată. Glasul lui Jiang, mereu scăzut și liniștitor, o adormise.

Îi zvâcnea un punct de deasupra sprâncenei stângi. Se foi. Jiang ar fi certat-o dacă se scărpina. Ridică sprânceana cât putu de sus. Mâncărimea se înteți.

— Stai nemișcată, spuse Jiang.

— Mă doare spatele, se plânse Rin.

— Pentru că nu stai dreaptă.
— Cred că-i încordat de la antrenament.
— Cred că mănânci rahat.
Trecură cinci minute în tăcere. Rin își mișcă spatele într-o parte, apoi în cealaltă. Se auzi ceva trosnind. Tresări.
Era îngrozitor de plictisită. Își numără dinţii cu limba. Îi numără din nou, începând din cealaltă parte. Își mută greutatea de pe o fesă pe cealaltă. Simţea dorinţa intensă să se ridice, să se miște, să sară, să facă orice.
Întredeschise un ochi și văzu că maestrul se uita direct la ea.
— Stai. *Nemișcată.*
Își înăbuși protestul și se supuse.
Obișnuită cu ani în șir de stres și de studiu constant, lui Rin meditaţia i se părea o uriașă pierdere de vreme. I se părea anormal să stea nemișcată și să n-aibă nimic cu care să-și ţină mintea ocupată. Abia rezista trei minute la o asemenea tortură, cu atât mai puţin șaizeci. Era îngrozită și de gândul că nu credea că va fi în stare să reușească, pentru că se gândea întruna cum să nu se gândească.
Pe de altă parte, Jiang putea medita la nesfârșit. Devenea ca o statuie, senin și calm. Părea ca aerul, ca și cum fi putut să dispară dacă fata nu se concentra suficient asupra lui. Părea că-și părăsește corpul și se duce altundeva.
O muscă i se așeză pe nas. Rin strănută violent.
— Ia-o de la început, spuse Jiang netulburat.
— Fir-ar să fie!

Când primăvara reveni în Sinegard și vremea fu destul de caldă ca să nu mai fie nevoită să se înfofolească în veșmintele groase de iarnă, Jiang o duse pe Rin la masivul Wudang, aflat nu departe. Merseră două ore în tăcere, până la prânz, când maestrul hotărî să se oprească într-un luminiș însorit care domina valea de dedesubt.
— Tema lecţiei de azi vor fi plantele.

Jiang se așeză, își scoase tașca și o răsturnă pe iarbă. Din ea se revărsară o mulțime de plante și prafuri, un braț de cactus, câteva flori roșu-aprins de mac cu teci cu tot și o mână de ciuperci uscate.

— Ne amețim? întrebă Rin. Ah, uau! Ne amețim, nu?

— *Eu* mă amețesc, răspunse Jiang. Tu te uiți. Îi ținu o prelegere cât timp zdrobi semințele de mac cu un pistil într-un mojar mic din piatră. Niciuna dintre plantele astea nu-i originară din Sinegard. Ciupercile au fost cultivate în pădurile din Provincia Iepurelui. N-o să le găsești nicăieri altundeva, le merge bine numai în climat tropical. Cactusul ăsta crește cel mai bine în Deșertul Baghra, între granița noastră de nord și Hinterlanda. Praful provine dintr-un tufiș care se găsește doar în pădurile tropicale din emisfera sudică. Tufișul face niște fructe portocalii mici care n-au niciun gust și sunt lipicioase, însă drogul se obține din rădăcina uscată și tocată a plantei.

— Și deținerea tuturor este o infracțiune capitală în Sinegard, zise Rin, pentru că simțea nevoia ca unul dintre ei să spună și asta.

— Ah, legea. Jiang mirosi o frunză neidentificată, apoi o aruncă. Foarte inoportună. Foarte irelevantă. Întoarse brusc privirea spre fată. De ce nu vede Nikanul cu ochi buni folosirea drogurilor?

Proceda așa de multe ori: îi arunca întrebări la care ea n-avea răspuns pregătit. Dacă vorbea prea repede sau făcea o generalizare pripită, o contrazicea și o împingea într-un colț argumentativ până îi explica exact ce voise să spună și justifica riguros totul.

Rin avea deja suficientă experiență ca să gândească atent înainte să dea un răspuns.

— Pentru că folosirea halucinogenelor este asociată cu minți distruse, potențial irosit și haos social. Pentru că dependenții de droguri au foarte puține de oferit societății. Pentru că este o epidemie neîntreruptă lăsată în urmă de draga noastră Federație.

Jiang încuviință încet din cap.

— Bine spus. Tu ești de acord cu toate astea?

Rin strânse din umeri. Văzuse destule în casele de opiu din Tikany ca să știe care erau efectele dependenței. Înțelegea de ce erau legile așa aspre.

— Sunt de acord acum, răspunse ea prudent. Însă presupun c-o să mă răzgândesc după ce tu vei spune ce ai de spus.

Gura maestrului se strâmbă într-un rânjet pieziș.

— E în firea tuturor lucrurilor să aibă un scop dual, zise el. Ai văzut ce le face macul oamenilor de rând. Și ținând cont de ce știi despre dependență, concluziile tale sunt logice. Opiul îi prostește pe oamenii înțelepți. Distruge economiile locale și slăbește țări întregi. Cântări în palmă încă o mână de semințe de mac. Dar ceva atât de distrugător are, inerent și simultan, și un potențial minunat. Mai mult decât orice altceva, floarea de mac demonstrează dualitatea halucinogenelor. Tu cunoști macul după trei denumiri. În forma cea mai banală, ca granule de opiu fumate în pipă, macul te prostește. Te amorțește și te izolează de lume. Apoi este heroina, care creează o dependență teribilă și care este extrasă sub formă de pulbere din seva florii. Dar semințele? Ele sunt visul șamanilor. Folosite cu pregătirea mentală corespunzătoare, semințele astea îți oferă acces la întregul univers cuprins în mintea ta.

Lăsă jos semințele de mac și arătă gama de psihedelice din fața lui.

— Veacuri la rând, șamanii de pe toate continentele au recurs la plante ca să-și modifice starea de conștiință. Vracii din Hinterlanda foloseau floarea asta ca să zboare în sus ca o săgeată și să intre în comuniune cu zeii. Asta te duce într-o transă prin care poți intra în Panteon.

Rin căscă ochii. Asta era. Încet-încet, punctele începeau să se conecteze între ele. Începea în sfârșit să înțeleagă scopul ultimelor șase luni de cercetare și meditație. Până acum urmase două linii separate de cercetare: șamanii și abilitățile lor, respectiv zeii și natura universului.

Acum, prin prezentarea plantelor psihedelice, Jiang împletea cele două linii într-o teorie unificată a conectării spirituale, prin intermediul psihedelicelor, cu lumea viselor, unde ar fi putut locui zeii.

Conceptele separate din mintea fetei se conectară între ele, ca o rețea crescută brusc peste noapte. Fundalul formativ clădit de Jiang devenea dintr-odată perfect logic.

Avea un contur, totuși desenul nu era complet. Ceva nu se lega.

— Cuprins în mintea mea? repetă Rin prudentă.

Jiang îi aruncă o privire piezișă.

— Știi ce înseamnă cuvântul „enteogen”?

Fata clătină din cap.

— Înseamnă generarea zeului dinăuntru, răspunse el. Întinse mâna și îi atinse fruntea în același loc. Uniunea zeului cu persoana.

— Dar noi nu suntem zei, spuse ea.

Își petrecuse ultima săptămână în bibliotecă, încercând să meargă pe urmele religiei nikara până la originile ei. Mitologia religioasă nikara era plină de confruntări între mortal și divin, dar nimeni nu pomenea nimic despre creația zeilor.

— Șamanii comunică cu zeii, continuă Rin, nu creează zei.

— Care-i diferența între un zeu dinăuntru și un zeu din afară? Care-i diferența între universul cuprins în mintea ta și universul din afara ei? Jiang îi atinse ambele tâmple. N-a fost asta temelia pe care ți-ai construit critica ierarhiei teologice hesperiene? Că ideea de creator divin separat de noi și care ne stăpânește nu are logică?

— Da, dar... Glasul fetei se stinse, în timp ce încerca să înțeleagă ce voia să spună mai departe. Nu voiam să zic că noi suntem zei, voiam să zic că...

Nu era sigură ce voise să zică. Se uită rugător la Jiang.

De data asta, el îi oferi și răspunsul.

— Trebuie să comasezi conceptele astea: zeul din afara ta și zeul dinăuntrul tău. Odată ce vei înțelege că sunt unul și același, odată ce poți să accepți ambele concepte și să știi că sunt adevărate, vei fi șaman.

— Dar nu poate fi așa de simplu, bâigui Rin. Mintea i se învârtea încă. Se străduia să-și formuleze gândurile. Dacă asta este... atunci... atunci de ce n-o face toată lumea? De ce clienții unei case de opiu nu descoperă zeii?

— Pentru că ei nu știu ce caută. Nikara nu cred în zeitățile lor, mai ții minte?

— Bine, spuse Rin, refuzând să muște momeala când maestrul îi aruncă în față ei propriile cuvinte, însă de ce nu cred ei? Ea crezuse că scepticismul religios nikara era rezonabil, dar nu când unii ca Jiang puteau să facă ce făcea el. De ce nu există mai mulți credincioși?

— Au fost cândva, spuse bărbatul și ea fu surprinsă cât de amar vorbise. Cândva au fost mănăstiri peste mănăstiri. Apoi a venit Împăratul Roșu cu unificarea lui și le-a dat foc. Șamanii și-au pierdut

puterea. Călugării – cel puţin cei care aveau puteri reale – au murit sau au dispărut.

— Și unde sunt acum?

— Ascunși. Uitaţi. În istoria recentă, numai clanurile nomade din Hinterlanda și triburile din Speer au mai avut pe cineva care să comunice cu zeii. Nu-i o coincidenţă. Goana naţională după modernizare și mobilizare necesită o credinţă în capacitatea omului de a controla ordinea lumii și, când se întâmplă asta, pierzi legătura cu zeii. Când omul începe să creadă că este responsabil pentru scrierea scenariului lumii, el uită forţele care visează realitatea noastră. Cândva academia asta era o mănăstire. Acum este un teren de instrucţie militară. O să vezi că același tipar s-a repetat cu toate marile puteri ale acestei lumi, care au intrat în așa-zisa eră civilizată. Mugen n-are șamani. Hesperia n-are șamani. Toţi divinizează oameni despre care cred că sunt zei, nu pe zeii propriu-ziși.

— Și superstiţiile nikara? întrebă fata. Adică... evident că în Sinegard, unde lumea este educată, religia e moartă, dar în sătucuri? Cum rămâne cu religia populară?

— Nikara cred în simboluri, nu în zei, răspunse Jiang. Ei nu înţeleg ce venerează. Au acordat mai multă importanţă ritualului decât teologiei. Șaizeci și patru de zei cu statut egal? Foarte convenabil și în același timp absurd. Religia nu poate fi ambalată așa frumos. Zeii nu sunt atât de bine organizaţi.

— Nu înţeleg totuși de ce au dispărut șamanii? Împăratul Roșu n-ar fi fost mult mai puternic dacă ar fi avut șamani în armată?

— Nu. De fapt, este chiar invers. Crearea unui imperiu necesită conformare și supunere constantă. Necesită învăţături care pot fi produse în masă în toată ţara. Miliţia este o entitate birocratică, interesată strict de rezultate. Ce predau eu este imposibil de redat unei clase de cincizeci de elevi, cu atât mai puţin unei divizii cu mii de oameni. Miliţia e formată aproape în întregime din indivizi ca Jun, care cred că lucrurile sunt importante numai dacă dau rezultate *imediat,* rezultate care să poată fi repetate și refolosite. Dar șamanismul este și a fost dintotdeauna o artă lipsită de precizie. Cum ar putea fi altfel? Se referă la cele mai fundamentale adevăruri despre

fiecare dintre noi, la modul cum ne raportăm la fenomenul existenţei. Bineînţeles că nu este precis. Dacă l-am înțelege în totalitate, am fi zei.

Rin nu era convinsă.

— Dar cu siguranță *unele* învățături pot fi răspândite.

— Supraestimezi Imperiul. Gândește-te la artele marţiale. De ce ai fost capabilă să-ţi învingi colegii în probe? Pentru că ei au învățat o versiune diluată, distilată și ambalată pentru a fi convenabil de predat. Același lucru este adevărat și în cazul religiei.

— Însă nu se poate să fi uitat complet, spuse Rin. Cursul tău încă există.

— Cursul ăsta-i o glumă, replică Jiang.

— Eu nu cred că-i o glumă.

— Tu și nimeni altcineva. Până și Jima pune la îndoială valoarea lui, dar nu se poate hotărî să-l desfiinţeze. La un anumit nivel, nikara n-au renunţat niciodată la speranţa că-și pot regăsi șamanii.

— Dar îi au, spuse Rin. Eu voi aduce șamanismul înapoi în această lume.

Îl privi plină de speranţă, însă Jiang stătea încremenit, uitându-se peste marginea stâncii de parcă mintea-i era undeva departe. Apoi păru foarte trist.

— Epoca zeilor s-a încheiat, zise el în cele din urmă. Poate că nikara vorbesc despre șamani în legendele lor, dar nu pot suporta perspectiva supranaturalului. Pentru ei, noi suntem nebuni. Înghiţi un nod. Nu suntem nebuni. Dar cum putem convinge pe cineva, când toată lumea crede că așa e? Odată ce un imperiu e sigur de viziunea sa asupra lumii, orice dovedește contrariul trebuie eliminat. Hinterlandezii au fost alungaţi în nord, blestemaţi și bănuiţi de vrăjitorie. Speeranii au fost marginalizaţi, înrobiţi, aruncaţi în luptă ca niște câini turbaţi și în cele din urmă sacrificaţi.

— Atunci o să-i învățăm noi, spuse fata. O să le aducem aminte.

— Nimeni altcineva n-ar avea răbdare să înveţe ce ţi-am predat eu. E pur și simplu datoria noastră să ne amintim. Am căutat ani de zile un ucenic și doar tu ai înțeles adevărul lumii.

Rin simţi un fior de dezamăgire auzindu-l; nu pentru ea, ci pentru Imperiu. Îi venea greu să știe că trăia într-o lume unde oamenii vorbiseră cândva liber cu zeii, dar n-o mai făceau.

Cum putea un popor întreg să uite de zei, care puteau oferi puteri de neînchipuit?

Ușor, cum altfel?

Lumea era mai simplă când nu exista decât ceea ce puteai percepe în fața ta. Era mai ușor să uiți forțele fundamentale ce clădeau visul. Mai ușor să crezi că realitatea exista pe un singur plan. Rin așa crezuse până în clipa aceea și mintea ei se străduia încă să se adapteze.

Însă acum știa adevărul, ceea ce-i dădea putere.

Privi în tăcere la valea de dedesubt, încă luptându-se să absoarbă însemnătatea celor tocmai aflate. Între timp, Jiang amestecă prafurile într-o pipă, o aprinse și inhală lung și profund fumul.

Pleoapele i se închiseră. Pe chip i se întinse un zâmbet senin.

— Și ne luăm zborul, zise el.

Când priveai pe cineva amețindu-se, chestia era că, dacă nu te amețeai și tu, situația devenea în scurt timp plictisitoare. Rin îl împunse pe Jiang după câteva minute și, pentru că nu se clinti, decise să coboare singură de pe munte.

Rin se înșelase dacă își imaginase că Jiang ar putea s-o lase să înceapă să folosească halucinogene pentru meditație. O puse să-l ajute în grădină, să ude cactușii și să cultive ciuperci, dar îi interzise să încerce vreo plantă până nu-i dădea el voie.

— Fără pregătirea mentală corectă, psihedelicele n-o să te ajute în niciun fel, îi zise. O să devii doar îngrozitor de enervantă pentru o vreme.

Inițial ea acceptase ideea, dar trecuseră deja câteva săptămâni.

— Și când o să fiu pregătită mental?

— Când o să poți stai nemișcată cinci minute fără să deschizi ochii.

— Pot să stau nemișcată! Stau nemișcată de aproape un an! Nu fac nimic altceva!

Jiang flutură foarfeca de grădină spre ea.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta.

Fata trânti pe raft tava cu bucățele de cactus tăiate.

— Știu că există lucruri pe care nu mi le spui. Știu că mă ții în loc dinadins. Doar că nu-nțeleg de ce.

— Pentru că mă îngrijorezi, zise Jiang. Ai un talent pentru Tradiții cum n-am mai văzut până acum la nimeni, nici chiar la Altan. Dar n-ai răbdare. Ești neglijentă. Și nu dai atenție meditației.

Chiar *nu* dăduse atenție meditației. Ar fi trebuit să țină un jurnal, în care să consemneze de câte ori reușise să încheie cu succes câte o oră de meditație. Dar pe măsură ce se adunau temele de la celelalte cursuri, Rin neglijase perioada zilnică necesară în care să nu facă nimic.

— Nu văd care e rostul, spuse ea. Dacă vrei concentrare, pot să-ți dau concentrare. Pot să mă concentrez pe orice. Dar să-mi golesc mintea? Să fiu lipsită de orice gând? De orice conștiință de sine? La ce folosește?

— Folosește la ruperea de lumea materială, răspunse maestrul. Cum vrei să ajungi pe tărâmul spiritului când te preocupă lucrurile din fața ta? Știu de ce ți-e greu. Ție îți place să-ți bați colegii. Îți place să porți pică. E plăcut să urăști, nu? Până acum ți-ai acumulat furia și ai folosit-o drept combustibil. Dar dacă nu înveți s-o eliberezi, n-o să-ți găsești niciodată calea către zei.

— Atunci dă-mi un psihedelic, îi sugeră ea. *Obligă-mă* s-o eliberez.

— Acum te pripești. Nu te las să te bagi în ceva ce-abia începi să înțelegi. E prea periculos.

— Cât de periculos poate fi să stai neclintit?

Jiang se îndreptă. Mâna în care ținea foarfeca îi căzu pe lângă corp.

— Nu-i vreun basm în care faci semn cu mâna și le ceri zeilor să-ți împlinească trei dorințe. Aici nu ne prostim. Sunt forțe care te pot distruge.

— N-o să pățesc nimic, se răsti fata. Nu mi se întâmplă nimic de luni de zile. O tot ții cu văzutul zeilor, dar tot ce se-ntâmplă când meditez e că mă plictisesc, începe să mă mănânce nasul și fiecare secundă durează o eternitate.

Se întinse după florile de mac, dar Jiang o lovi peste mână.

— Nu ești pregătită. Nu ești *nici pe departe* pregătită.

Rin se învăpăie la față.

— Sunt doar *droguri*...

— Doar droguri? Doar *droguri?* zise bărbatul pe ton ridicat. O să-ţi dau un avertisment. Și o s-o fac o singură dată. Nu ești primul elev care se dedică Tradiţiilor, să știi. Sinegardul încearcă de ani de zile să formeze un șaman. Dar vrei să știi de ce nimeni nu ia în serios cursul ăsta?

— Pentru că tu tragi vânturi în ședinţele corpului profesoral?

Jiang nici măcar nu râse, ceea ce însemna că era ceva mai grav decât crezuse ea.

Ba chiar, maestrul părea mâhnit.

— Am încercat, zise el. Acum zece ani. Am avut patru elevi la fel de inteligenţi ca tine, fără furia lui Altan sau nerăbdarea ta. I-am învăţat să mediteze, i-am învăţat despre Panteon, dar ucenicii ăia aveau un singur lucru în minte: să-i invoce pe zei și să le absoarbă puterea. Știi ce li s-a întâmplat?

— I-au invocat pe zei și au devenit mari războinici? Întrebă Rin plină de speranţă.

Jiang o ţintui cu privirea lui spălăcită și sufocantă.

— Au înnebunit. Toţi. Doi au fost suficient de liniștiţi ca să fie închiși într-un azil pentru tot restul vieţii. Ceilalţi doi reprezentau un pericol pentru ei înșiși și pentru cei din jurul lor, iar împărăteasa a pus să fie trimiși în Baghra.

Rin se uită la el. Habar n-avea ce să răspundă.

— Am întâlnit spirite care nu-și mai puteau găsi trupurile, zise Jiang și păru foarte bătrân. Am întâlnit oameni care nu parcurseseră tot drumul până pe tărâmul spiritului și rămăseseră prinși între lumea noastră și cealaltă. Ce înseamnă asta? Înseamnă: Nu – te – prosti. Însoţi fiecare cuvânt cu câte o bătaie pe fruntea ei. Dacă nu vrei să-ţi spulberi minţișoara asta deșteaptă, faci cum spun eu.

Singurele momente când fata se simţea pe deplin cu picioarele pe pământ erau celelalte cursuri. Acestea avansau de două ori mai repede decât în primul an și, deși Rin abia reușea să ţină pasul din cauza

cantității absurde de teme pe care i le dădea Jiang, era plăcut să mai studieze și subiecte ce aveau noimă.

Ea se simțise dintotdeauna ca o străină printre colegii de clasă, dar pe măsură ce trecea anul începu să aibă senzația că trăia într-o cu totul altă lume decât ei. Se îndepărta constant și tot mai mult de lumea care funcționa așa cum ar fi trebuit să funcționeze, unde realitatea nu era într-o permanentă schimbare, unde credea că știe forma și natura lucrurilor, în loc să i se reamintească permanent că de fapt n-avea habar de nimic.

— Serios, îi zise Kitay într-o pauză de prânz. Ce înveți tu?

Asemenea celorlalți colegi, și el credea că Tradițiile erau un curs de istorie a religiilor, o amestecătură de antropologie și mitologie populară. Rin nu-și bătuse capul să-i corecteze. Era mai ușor să răspândească o minciună credibilă decât să-i convingă de adevăr.

— Că niciuna dintre convingerile mele despre lume nu-i adevărată, răspunse ea visătoare. Că realitatea este maleabilă. Că în orice lucru viu există legături ascunse. Că toată lumea nu-i decât un gând, un vis de fluture.

— Rin?

— Da?

— Ți-ai băgat cotul în terciul meu.

Fata clipi.

— Ah... Scuze.

Kitay își împinse castronul mai departe de brațul ei.

— Ei tot vorbesc despre tine, să știi. Ceilalți ucenici.

Rin își încrucișă brațele.

— Și ce zic?

El tăcu.

— Probabil că poți să-ți dai seama. Nu-i... hm, de bine.

Se așteptase oare la altceva? Dădu ochii peste cap.

— Nu mă plac. Mare surpriză!

— Nu-i vorba despre asta, spuse băiatul. Le e *frică* de tine.

— Pentru c-am câștigat Turneul?

— Pentru c-ai dat buzna aici, venind dintr-o localitate rurală de care n-auzise nimeni, apoi ai dat cu piciorul uneia dintre cele mai prestigioase oferte ca să studiezi cu nebunul academiei. Nu reușesc să

te-nţeleagă. Nu știu ce încerci să faci. Kitay înclină capul într-o parte. *Ce* încerci să faci?

Rin ezită. Știa expresia de pe chipul lui. O afișase mai des în ultima vreme, pe măsură ce propriile ei studii se îndepărtau tot mai mult de subiectele pe care le-ar fi putut explica lesne unui om obișnuit. Kitay detesta să nu aibă acces deplin la informaţie, iar ea detesta să-i ascundă ceva. Dar cum ar fi putut să-i explice rostul studiului Tradiţiilor, când adesea abia putea să se justifice faţă de ea însăși?

— În ziua aia, în ring, mi s-a întâmplat ceva, spuse ea în cele din urmă. Încerc să-mi dau seama ce anume.

Se pregăti să facă faţă scepticismului obiectiv al lui Kitay, dar el nu făcu decât să încuviinţeze.

— Și crezi că Jiang are răspunsurile?

Rin expiră.

— Dacă nu le are el, nu le are nimeni.

— Ai auzit zvonurile, totuși...

— Nebunii. Cei care s-au retras. Deţinuţii din Baghra, spuse ea. (Toţi aveau câte o poveste de groază despre foștii ucenici ai lui Jiang.) Știu. Crede-mă, știu.

Kitay îi aruncă o privire lungă și cercetătoare. În cele din urmă, făcu semn spre castronul ei cu terci neatins. Fata tocea pentru unul dintre examenele Jimei; uitase să mănânce.

— Numai să ai grijă de tine, zise el.

Elevii din al doilea an erau eligibili pentru luptele în ring.

După ce Altan absolvise, steaua înfruntărilor se dovedi a fi Nezha, care, graţie antrenamentelor brutale ale lui Jun, devenea rapid un războinic ieșit din comun. După o lună, provoca la luptă elevi cu doi-trei ani mai mari. Până în primăvara celui de-al doilea an, fu campionul neînvins al ringurilor.

Rin fusese nerăbdătoare să intre în confruntări, însă o discuţie cu Jiang pusese capăt aspiraţiilor ei.

— Nu te lupți, îi zise el într-o zi, în timp ce stăteau în echilibru pe niște stâlpi aflați deasupra pârâului.

Fata căzu imediat în apă.

— *Ce?* zise ea împroșcând stropi după ce se ridică.

— Înfruntările sunt numai pentru ucenicii ai căror maeștri sunt de acord.

— Atunci fii de acord!

Jiang își înmuie un deget de la picior în apă, apoi îl scoase prudent.

— Nț.

— Dar *vreau* să lupt!

— Interesant, însă irelevant.

— Dar...

— Niciun dar. Eu sunt maestrul tău. Nu-mi pui la îndoială ordinele, ci le respecți.

— O să respect ordinele care au logică, ripostă ea în timp ce se legăna nebunește pe stâlp.

Jiang pufni.

— Înfruntările nu sunt pentru victorii, ci pentru demonstrarea unor tehnici noi. Ce-o să faci, o să iei foc în fața tuturor?

Fata nu mai insistă.

În afara confruntărilor, la care asista cu regularitate, Rin își mai vedea rareori colegele de cameră; Niang lucra mereu cu Enro, iar Venka își petrecea toată ziua fie patrulând cu Garda Orașului, fie antrenându-se cu Nezha.

Kitay începu să învețe cu ea în dormitorul fetelor, dar numai pentru că era singurul loc din campus care era cu certitudine pustiu. În anul bobocilor proaspăt veniți nu exista nicio fată, iar Kureel și Arda plecaseră de la Academie la sfârșitul primului an al lui Rin. Ambele primiseră oferte prestigioase ca ofițeri inferiori, în Diviziile Trei și Opt.

Și Altan plecase, dar nu știa nimeni în ce divizie intrase. Rin se așteptase ca subiectul acela să fie pe buzele tuturor în campus, însă Altan Trengsin dispăruse de parcă nici nu existase vreodată în

Sinegard. Legenda lui începuse deja să pălească și în anul ei, iar când sosi următorul grup de elevi, nimeni n-avu măcar habar cine era Altan.

Pe măsură ce treceau lunile, Rin descoperi un avantaj neașteptat al faptului că era singurul ucenic care se dedicase Tradiţiilor – nu mai era în competiţie directă cu restul colegilor de clasă.

În niciun caz aceștia nu deveniseră prietenoși, totuși Rin nu mai auzea glume despre accentul ei, Venka încetase să mai strâmbe din nas de câte ori se aflau împreună în dormitorul fetelor și, unul câte unul, ceilalţi sinegardieni începuseră să se învețe cu prezenţa ei, chiar dacă nu erau entuziasmaţi.

Nezha era singura excepţie.

Aveau ore comune la toate cursurile, mai puţin Luptele și Tradiţiile. Fiecare făcea tot ce putea ca să ignore complet existenţa celuilalt. La multe dintre orele lor avansate erau atât de puţini, încât adesea devenea incredibil de stânjenitor, însă Rin bănuia că detașarea rece era mai bună decât hărţuirea activă.

Totuși, era atentă la Nezha. Cum ar fi putut să nu fie? În mod clar, era vedeta clasei – în urma lui Kitay poate doar la Strategie și Lingvistică, dar altfel devenise practic noul Altan al școlii. Maeștrii îl adorau și clasele mai mici îl credeau un zeu.

— Nu-i chiar excepţional, îi șopti ea lui Kitay. Nici măcar n-a câștigat Turneul în anul lui. Știe vreunul dintre ei asta?

— Sigur că da.

Fără să-și ridice privirea din tema la limbi străine, Kitay vorbea cu exasperarea răbdătoare a cuiva care mai purtase de nenumărate ori discuţia aceea.

— Atunci de ce nu mă venerează *pe mine?* se plânse Rin.

— Pentru că tu nu lupţi în ring. Kitay completă ultima căsuţă pe schema conjugării verbelor hesperiene. Și pentru că tu ești ciudată și nu chiar așa drăguţă.

Totuși, în general, ciondănelile copilărești din clasa lor dispăruseră. În parte pentru că, pur și simplu, ei se maturizau, în parte pentru că dispăruse stresul Probelor – ucenicii aveau locul asigurat câtă vreme își menţineau notele bune – și în parte pentru că materia devenise atât de dificilă, încât nu le mai păsa de rivalităţi meschine.

Însă spre sfârșitul celui de-al doilea an, clasa începu să se dezbine din nou... de data asta din rațiuni provinciale și politice.

Cauza directă era o criză diplomatică între Nikan și Federație, izbucnită la granița Provinciei Calului. O încăierare într-un avanpost între negustori mugani și muncitori nikara se lăsase cu victime. Muganii trimiseseră polițiști înarmați să-i ucidă pe instigatori. Patrula de graniță din Provincia Calului ripostase pe măsură.

Maestrul Irjah fusese convocat imediat în grupul diplomatic al împărătesei, ceea ce însemna că orele de Strategie fuseseră suspendate două săptămâni. Elevii nu știură însă motivul până nu găsiră biletul scris în grabă pe care li-l lăsase Irjah.

— „Nu știu când mă întorc. S-au tras focuri de ambele părți. Patru civili morți.", citise Niang biletul cu voce tare. Pe zei! Ăsta-i război, nu?

— Nu neapărat. Kitay era singurul care părea complet calm. Tot timpul au loc încăierări.

— Dar au fost victime...

— Totdeauna sunt victime, răspunse Kitay. Așa se întâmplă de aproape douăzeci de ani. Noi îi urâm pe ei, ei ne urăsc pe noi și din cauza asta mor câțiva oameni.

— Au murit cetățeni nikara! exclamă Niang.

— Sigur, dar împărăteasa n-o să facă nimic.

— N-are *ce* să facă, interveni Han. Provincia Calului n-are suficiente trupe ca să susțină un front – avem populație prea mică, n-avem de unde recruta. Adevărata problemă e că unele Căpetenii nu știu să pună interesul național pe primul loc.

— Habar n-ai despre ce vorbești, zise Nezha.

— Știu că oamenii tatei sunt cei care mor la graniță, replică Han. Dușmănia bruscă din glasul lui o surprinse pe Rin. Între timp, taică-tău stă frumos în palatul lui micuț, închizând ochii pentru că-i bine-mersi între două provincii-tampon.

Înainte ca altcineva să apuce să facă vreo mișcare, mâna lui Nezha se întinse spre ceafa lui Han și-l pocni pe băiat cu fața de pupitru.

În clasă se lăsă tăcerea.

Han ridică privirea, prea uluit să riposteze. Nasul i se spărsese cu un trosnet sesizabil și sângele îi șiroia pe bărbie. Nezha îi dădu drumul.

— Să nu mai vorbești despre tata.

Han scuipă ceva ce părea o bucată de dinte.

— Taică-tău i-un laș nenorocit.

— Am zis să *nu mai vorbești*...

— Aveți cel mai mare surplus de trupe din Imperiu și nu le detașați, spuse Han. De ce, Nezha? Aveți de gând să le folosiți pentru altceva?

Ochii celuilalt scânteiară.

— Vrei să-ți rup gâtul?

— Muganii n-o să invadeze, interveni repede Kitay. Sigur că da, vor face scandal la granița cu Provincia Calului, dar nu vor trimite trupe terestre. Nu vor să enerveze Hesperia...

— Hesperienilor nu le pasă nici cât negru sub unghie, zise Han. Nu și-au mai bătut capul cu emisfera estică de ani de zile. Nu tu ambasadori, nu tu diplomați...

— Datorită armistițiului, spuse Kitay. Își închipuie că nu-i nevoie. Însă dacă Federația înclină balanța, vor trebui să intervină. Iar conducerea mugană știe asta.

— Știe și că noi n-avem o apărare coordonată a frontierei și nici flotă, se răsti Han. Nu-ți face iluzii.

— O invazie terestră n-are nicio logică pentru ei, insistă Kitay. Armistițiul le convine. Nu vor să trimită mii de oameni în inima Imperiului. Nu va fi război.

— Sigur, zise Han încrucișându-și brațele. Și atunci, noi pentru ce ne antrenăm?

A doua criză avu loc două luni mai târziu. Câteva orașe de graniță din Provincia Calului începuseră să boicoteze produsele Federației. Guvernatorii-generali mugani ripostaseră închizând sistematic, jefuind și apoi dând foc prăvăliilor nikara aflate de partea lor de graniță.

Când vestea ajunse la Sinegard, Han plecă brusc din academie pentru a se alătura batalionului tatălui său. Jima îl amenință cu exmatricularea definitivă, dacă pleacă fără permisiune; Han ripostă aruncându-și brasarda pe masa ei.

A treia criză fu moartea împăratului Federației. Spionii nikara relataseră că prințul moștenitor Ryohai avea să urmeze la tron, veste care-i neliniștise pe toți maeștrii academiei. Tânăr, iute la mânie și naționalist violent, prințul Ryohai era unul dintre membrii de frunte ai taberei războinice din Mugen.

— De ani de zile, el cere o invazie terestră, le explică maestrul Irjah. Acum are ocazia s-o facă.

Următoarele șase săptămâni fură extrem de încordate. Până și Kitay încetase să mai susțină că Mugen nu va face nimic. Câțiva elevi, majoritatea din provinciile din nordul extrem, cerură permisiunea să plece acasă. Toate cererile fură respinse, fără excepție. Câțiva plecară totuși, însă majoritatea respectară ordinul Jimei; dacă se ajungea la război, atunci o afiliere cu Sinegardul era mai bună decât nimic.

Noul împărat Ryohai nu anunță oficial invazia terestră. Împărăteasa trimise o solie diplomatică pe insula în formă de arc și, după toate relatările, aceasta fu primită politicos de noua administrație a Federației. Criza trecu. Însă deasupra academiei tot mai plutea un nor de neliniște... și nimic nu putea alunga temerea tot mai mare că anul lor ar putea fi primul care să absolve direct într-un război.

Singura persoană aparent neinteresată de veștile politice din Federație era Jiang. Dacă îl întreba despre Mugen, se strâmba și nu lua în seamă subiectul. Dacă Rin insista, își strângea ochii, clătina din cap și începea să cânte cu voce tare, ca un copil mic.

— Dar *ai luptat* împotriva Federației! exclamă fata. Cum e posibil să nu-ți pese?

— Nu-mi aduc aminte, răspunse Jiang.

— Cum e posibil să nu-ți aduci aminte? Ai luptat în al Doilea Război al Macului – toți ați fost acolo!

— Așa am auzit, zise el.

— Și atunci...

— Și atunci nu-mi aduc aminte, spuse maestrul cu voce tare, iar glasul îi căpătă un ton slăbit și tremurător care o făcu pe Rin să-și dea seama că era mai bine să abandoneze subiectul, pentru că altfel risca o săptămână de absență sau de comportament imprevizibil din partea lui.

Dar câtă vreme Rin nu aducea în discuție Federația, Jiang ținea în continuare lecțiile în același mod sinuos și apatic. Abia la sfârșitul

primului an de ucenicie fata reuși să învețe să mediteze timp de o oră fără să se miște; după ce reușise, Jiang îi ceruse să mediteze cinci ore. Asta îi luă aproape încă un an. Când reuși în cele din urmă, maestrul Tradițiilor îi oferi un flaconaș opac, precum cele folosite pentru vinul de sorg, și-i dădu instrucțiuni să-l ducă în vârful muntelui.

— E o peșteră lângă vârf. O s-o recunoști când o s-o vezi. Bea flaconul, apoi începe să meditezi.

— Ce-i în el?

Jiang își cercetă unghiile.

— Diverse.

— Cât timp să meditez?

— Cât trebuie. Zile. Săptămâni. Luni. Nu pot să-ți spun înainte să începi.

Rin le spuse celorlalți maeștri că va lipsi de la cursuri o perioadă nedeterminată. Ei se resemnaseră deja cu aiurelile lui Jiang. Dădură din mâini și-i spuseră să încerce să nu lipsească mai mult de un an. Rin spera că glumeau.

Jiang n-o însoți în vârful muntelui. Își luă rămas-bun pe cel mai înalt nivel al campusului.

— Uite o mantie, în caz că ți se face frig. Pe-acolo nu prea sunt adăposturi împotriva ploii. Ne vedem dincolo.

Plouă toată dimineața. Rin sui muntele cu mare greutate, scuturându-și noroiul de pe încălțări la fiecare câțiva pași. Când ajunse la peșteră, tremura așa de tare, că aproape scăpă flaconul.

Aruncă o privire în interiorul înnoroit. Voia să facă un foc ca să se încălzească, dar nu găsi surcele care să nu fie ude. Se ghemui în fundul peșterii, cât mai departe de ploaie, și adoptă o postură cu picioarele încrucișate. Apoi închise ochii.

Se gândi la războinicul Bodhidharma, care meditase ani de zile în timp ce asculta furnicile strigând. Bănuia că furnicile nu vor fi singurele care vor striga când avea ea să termine.

Conținutul flaconului se dovedi a fi un ceai ușor amărui. Rin își spuse că în lichid putea fi dizolvat un halucinogen, dar orele trecură și avea mintea la fel de limpede ca întotdeauna.

Se lăsă noaptea. Medită în beznă.

La început, fu îngrozitor de greu.

Nu putea sta nemișcată. După șase ore, îi era foame. Nu se putea gândi decât la stomac. Însă după o vreme foamea deveni atât de copleșitoare, încât nu se mai putu gândi la ea, pentru că nu-și mai putea aduce aminte de vreun moment când să-i fi fost atât de foame.

În ziua a doua, se simţea ameţită. Era năucă de foame, atât de înfometată, încât nu-și mai simţea stomacul. Avea măcar un stomac? Ce era un stomac?

În ziua a treia, capul îi era încântător de ușor. Era doar aer, doar răsuflare, doar un organ de respirat. Un evantai. Un fluier. Înăuntru, afară, înăuntru, afară, și tot așa.

În ziua a cincea, lucrurile se mișcau prea repede, prea încet sau deloc. Era mâniată de scurgerea lentă a timpului. Creierul îi gonea într-un fel care nu se mai potolea. Avea senzaţia că bătăile inimii îi erau mai rapide decât ale unui colibri. Cum de nu se dizolvase? Cum de nu vibrase până la dispariţie?

În ziua a șaptea, se prăbuși în hău. Trupul îi deveni foarte rigid; atât de rigid, încât uită că avea trup. Degetul de la mâna stângă o mânca și era uluită de senzaţie. Nu-l scărpină, ci observă mâncărimea din exterior și se minună că după foarte multă vreme dispăru de la sine.

Descoperi cum răsuflarea i se mișca prin trup ca printr-o casă goală. Învăţă cum să-și așeze vertebrele una peste alta, astfel încât coloana să formeze o linie perfect dreaptă, un canal neobturat.

Însă trupul rigid deveni greu și, pe măsură ce se îngreuna, îi fu mai ușor să-l lepede și să se lase purtată în sus, lipsită de greutate, într-un loc pe care-l putea întrezări doar din spatele pleoapelor închise.

În ziua a noua, suferi un atac geometric de linii și figuri fără formă sau culoare, fără niciun respect faţă de vreo valoare estetică în afară de caracterul aleatoriu.

„Figuri tâmpite", își zise ea iar și iar, ca o mantra. „Figuri tâmpite ce sunteţi voi."

În ziua a treisprezecea, avu senzaţia oribilă că este prinsă în capcană, de parcă era îngropată în piatră, de parcă era acoperită de noroi. Era ușoară, lipsită de greutate, dar n-avea unde să se ducă; ricoșa ca un licurici captiv în recipientul straniu numit trup.

În ziua a cincisprezecea, se convinse că conștiinţa i se extinsese, cuprinzând întreaga viaţă de pe planetă – de la germinaţia celei mai

mici floricele până la moartea finală a celui mai mare copac. Văzu un proces nesfârșit de transfer de energie, crescând și murind, iar ea luă parte la fiecare etapă a sa.

Vedea izbucniri de culoare și animale care probabil că nu existau. Nu avea chiar viziuni, pentru că ele ar fi fost mult mai vii și mai concrete. Dar aparițiile nu erau nici simple gânduri. Erau ca niște vise, un plan de realitate nesigur, intermediar, și numai golindu-și toate gândurile din minte reușea să le perceapă clar.

Încetă să mai numere zilele. Călătorise undeva dincolo de timp, într-un loc în care un an și un minut se simțeau la fel. Care era diferența dintre finit și infinit? Existau ființa și neființa, și atâta tot. Timpul nu era real.

Aparițiile căpătară consistență. Fie visa, fie ajunsese undeva, dar când făcu un pas înainte, piciorul îi atinse piatra rece. Se uită în jur și văzu că stătea în picioare într-o încăpere placată, nu mai mare decât o baie. Nu existau uși.

Înaintea ei apăru o siluetă, îmbrăcată în veșmânt ciudat. La început crezu că era Altan, dar chipul îi era mai delicat, ochii stacojii erau mai rotunzi și mai blânzi.

— Au zis că vei veni, rosti silueta. Vocea era a unei femei, profundă și tristă. Zeii au știut că vei veni.

Rin nu-și găsea cuvintele. Femeia avea ceva profund familiar și nu doar asemănarea cu Altan. Forma feței, hainele pe care le purta… îi trezeau amintiri pe care nu știa că le are, cu nisipuri, și apă, și cerul liber.

— O să ți se ceară să faci ce am refuzat eu să fac, spuse Femeia. Ți se va oferi o putere pe care nici nu ți-o poți imagina. Dar te avertizez, mică războinică. Prețul puterii este durerea. Panteonul controlează urzeala universului. Ca să schimbi ordinea plănuită de ei, trebuie să le dai ceva în schimb. Iar pentru darurile Phoenixului, vei plăti cel mai mult. Phoenixul vrea suferință. Phoenixul vrea sânge.

— Am sânge din belșug, răspunse Rin. Habar n-avea ce-i venise s-o spună, dar continuă: îi pot da Phoenixului ce-și dorește, dacă Phoenixul îmi dă mie putere.

Tonul Femeii deveni mai agitat.

— Phoenixul nu *dă*. Nu pentru totdeauna. Phoenixul ia, și ia, și ia… Focul e nesătul, singurul dintre elemente… te va devora până nu vei mai fi nimic…

— Nu mi-e teamă de foc.

— Ar *trebui* să-ţi fie, șuieră Femeia.

Alunecă încet spre Rin. Nu-și mișca picioarele, nu mergea propriu-zis, ci pur și simplu părea mai mare și mai aproape cu fiecare clipă…

Rin nu putea respira. Nu se simţea deloc calmă. Asta nu semăna defel cu pacea la care ar fi trebuit să ajungă, era ceva îngrozitor… Dintr-odată auzi o hărmălaie de ţipete răsunându-i în jurul urechilor, apoi Femeia ţipă și urlă, zvârcolindu-se în aer ca o dansatoare torturată, chiar când întinse mâna și prinse braţul lui Rin…

…În jurul ei se învârteau imagini, trupuri cu piele brună dansând în jurul unui foc de tabără, cu gurile deschise în rânjete grotești, strigând cuvinte într-un grai care suna a ceva ce auzise într-un vis pe care nu și-l mai amintea…Când izbucni focul de tabără, trupurile se prăbușiră arse, carbonizate, dezintegrându-se și lăsând în urmă doar oase albe scânteietoare, iar Rin își zise că ăsta era sfârșitul – moartea punea capăt lucrurilor – dar oasele se ridicară și dansară în continuare… Un schelet se uită la ea zâmbindu-i cu dinţii dezgoliţi și-i făcu semn cu o mână descărnată:

„Din cenușă am venit și în cenușă ne întoarcem…"

Strânsoarea Femeii în jurul umerilor lui Rin deveni mai puternică. Se aplecă înainte și-i șopti cu înverșunare în ureche:

— Du-te înapoi.

Însă Rin era ispitită de foc… se uita, dincolo de schelete, în flăcările care se încolăceau în sus ca niște vietăţi, luând forma unui zeu viu, a unui animal, a unei păsări…

Pasărea își lăsă capul spre ele.

Femeia izbucni în flăcări.

Apoi Rin pluti din nou în sus, zburând ca o săgeată către cer, în tărâmul zeilor.

Când deschise ochii, Jiang era ghemuit în fața ei, privind-o concentrat cu ochii lui spălăciți.

— Ce ai văzut?

Rin trase adânc aer în piept. Încercă să se adapteze din nou la existența trupului. Se simțea stângace și greoaie, ca o păpușă prost modelată din lut umed.

— O încăpere circulară mare, spuse ea șovăitor, mijind ochii ca să-și amintească viziunea finală.

Nu știa dacă își găsea cu greutate cuvintele sau pur și simplu gura refuza să i se supună. Toate poruncile pe care le dădea trupului păreau să fie îndeplinite cu întârziere.

— Era ca un set de trigrame, dar cu treizeci și două de vârfuri ce se despărțeau în șaizeci și patru. Și creaturi pe piedestale în jurul cercului.

— Socluri, o corectă Jiang.

— Așa e. Socluri.

— Ai văzut Panteonul, spuse el. I-ai găsit pe zei.

— Așa cred.

Vocea i se stinse. Se simțea oarecum derutată. *Chiar* îi găsise pe zei? Sau numai își imaginase acele șaizeci și patru de zeități care se rotiseră în jurul ei ca niște mărgele de sticlă?

— Pari sceptică, zise el.

— Eram obosită, răspunse fata. Nu știu dacă a fost real sau... Adică, poate doar am visat.

Prin ce se deosebeau viziunile ei de închipuire? Oare văzuse imaginile acelea numai pentru că voise să le vadă?

— Ai visat? Jiang își înclină capul într-o parte. Ai mai văzut vreodată ceva care să semene cu Panteonul? Într-un desen? Sau o pictură?

Rin se încruntă.

— Nu, dar...

— Soclurile. Te așteptai să le vezi?

— Nu, răspunse ea, dar am mai văzut socluri, iar Panteonul n-ar fi fost chiar așa greu de invocat din imaginația mea.

— Dar de ce tocmai visul ăsta? De ce a ales mintea ta adormită să extragă din memorie aceste imagini, și nu altele? De ce nu un cal, sau

un câmp de iasomie, sau pe maestrul Jun călărind despuiat pe spinarea unui tigru?

Rin clipi.

— Așa ceva visezi tu?

— Răspunde la întrebare, zise maestrul.

— Nu știu, răspunse ea frustrată. De ce visează oamenii ceea ce visează?

Dar Jiang zâmbea, de parcă exact asta voia să audă.

— Chiar așa, de ce?

Rin nu avu niciun răspuns. Privi pierdută spre gura peșterii, rumegând gândurile acelea în minte și-și dădu seama că se trezise din mai multe puncte de vedere.

Harta lumii, felul cum înțelegea realitatea, se schimbase. Putea vedea contururile, chiar dacă nu știa cum să umple golurile. Știa că zeii există și că vorbesc, iar asta era suficient.

Durase mult, dar avea în sfârșit vocabularul necesar pentru ce învățau acum. Șamanii: cei care comunicau cu zeii. Zeii: forțe ale naturii, entități reale și totuși, la fel de efemere ca vântul și focul însele, inerente existenței universului.

Când hesperienii scriau despre „Zeu”, scriau despre supranatural.

Când Jiang vorbea despre „zei”, vorbea despre remarcabilul natural.

Comunicarea cu zeii însemna să mergi în tărâmul viselor, în lumea spiritului. Însemna să abandonezi ce erai și să te contopești cu starea fundamentală a lucrurilor. Spațiul incert unde materia și acțiunile nu erau încă stabilite, bezna schimbătoare în care lumea materială nu fusese încă visată pentru a veni pe lume.

Zeii erau pur și simplu ființele care locuiau în spațiul acela, forțe ale creației și distrugerii, ale dragostei și urii, ale grijii și neglijării, ale luminii și întunericului, ale frigului și căldurii... Se opuneau unul altuia și se completau unul pe celălalt – erau adevăruri fundamentale.

Erau elementele ce formau universul însuși.

Fata pricepu că realitatea era o fațadă, un vis invocat de forțele unduitoare dedesubtul unei suprafețe străvezii. Și meditând, ingerând halucinogenul, uitându-și legătura cu lumea materială, fusese capabilă să se trezească.

— Înțeleg esența lucrurilor, șopti ea. Știu ce înseamnă să exiști.

Jiang zâmbi.
— E minunat, nu-i așa?
Rin înțelese atunci de ce maestrul Tradițiilor era foarte departe de a fi nebun. Se putea de fapt să fi fost persoana cea mai sănătoasă la minte pe care o cunoscuse vreodată.
O fulgeră un gând.
— Și ce se întâmplă când murim?
Jiang arcui o sprânceană.
— Cred că poți să răspunzi și singură la întrebarea asta.
Rin chibzui o clipă.
— Ne întoarcem în lumea spiritului. Părăsim... părăsim o iluzie. Ne trezim.
Bărbatul încuviință.
— Nu *murim,* ci ne întoarcem în nimic. Ne dizolvăm și ne pierdem eul. Ne schimbăm din a fi o singură unitate în a deveni totul. Cel puțin majoritatea dintre noi.
Ea deschise gura să întrebe ce voia să spună, dar Jiang întinse mâna și o atinse pe frunte.
— Cum te simți?
— Incredibil, spuse Rin. Își simțea mintea mai limpede decât fusese în ultimele luni, de parcă în tot timpul ăsta încercase să întrezărească ceva prin ceață, și ceața dispăruse brusc. Era extaziată; rezolvase puzzle-ul, își cunoștea sursa puterii și nu-i mai rămânea decât să învețe s-o extragă după voie. Și acum?
— Acum ți-am rezolvat problema, spuse Jiang. Acum știi cum ești conectată la o plasă mai amplă de forțe cosmologice. Uneori maeștrii artelor marțiale care sunt foarte bine acordați la lume se vor pomeni copleșiți de una dintre aceste forțe. Ei suferă un dezechilibru – o afinitate pentru un zeu, în detrimentul celorlalți. Asta ți s-a întâmplat în ring. Dar acum știi de unde a venit flacăra aceea, iar când ți se va mai întâmpla, poți călători în Panteon ca să-i găsești echilibrul. Acum ești vindecată.
Rin își smuci capul spre maestrul ei.
Vindecată?
Vindecată?

Jiang părea mulțumit, ușurat și senin, însă ea se simțea dezorientată. Nu studiase Tradițiile ca să poată domoli flăcările. Da, focul pe care-l simțise fusese îngrozitor, dar și puternic. *Ea* se simțise *puternică*.

Voia să învețe să-l canalizeze, nu să-l înăbușe.

— Vreo problemă?

— Nu... nu vreau...

Își mușcă buza înainte să-i scape cuvintele din gură. Jiang se opunea energic oricăror discuții despre război. Dacă fata insista să-l întrebe despre utilizările militare, era posibil s-o abandoneze așa cum o făcuse înainte de Probe. Deja credea că era prea impulsivă, prea necugetată și nerăbdătoare. Știa ce ușor ar fi putut să-l alunge.

Nu conta. Dacă maestrul n-avea s-o învețe să invoce puterea, atunci avea să-și dea seama singură.

— Și care-i rostul? întrebă ea. Doar ca să mă simt bine?

— Rostul? Ce rost? Ești iluminată. Ai o înțelegere mai bună a cosmosului decât majoritatea teologilor în viață! Jiang își roti mâinile în jurul capului. Ai idee ce poți să faci cu această cunoaștere? Hinterlandezii interpretează viitorul de mulți ani, prin citirea desenelor de pe carapacele țestoaselor pentru a prezice evenimentele ce vor să vină. Ei pot vindeca bolile trupului, lecuind spiritul. Pot vorbi cu plantele, pot vindeca boli ale minții...

Rin se întrebă de ce hinterlandezii ar fi făcut toate acelea în loc să-și folosească abilitățile în scopuri militare, dar își mușcă limba.

— Și cât va dura?

— Despre așa ceva n-are rost să vorbești în termenii anilor, spuse Jiang. Hinterlandezii nu permit interpretarea unei divinații fără minimum cinci ani de pregătire. Instruirea șamanilor este un proces care durează toată viața.

Ea nu putea însă accepta așa ceva. Rin voia putere și o voia acum – mai ales dacă erau în pragul unui război cu muganii.

Jiang o privea cu atenție.

„Ai grijă”, își reaminti fata. Mai avea multe de învățat de la maestru. Trebuia să-i facă pe plac.

— Altceva? întrebă el, după o vreme.

Rin se gândi la avertismentul Femeii speerane. Se gândi la Phoenix, la foc și la durere.

— Nu, spuse ea. Nimic altceva.

PARTEA A II-A

CAPITOLUL 10

Împăratul Ryohai patrulase deja de douăsprezece nopţi pe graniţa de est a Nikanului în Marea Nariin. *Ryohai* era o corabie ușoară, un model elegant al Federaţiei, conceput să alunece iute prin ape agitate. Avea la bord puţini soldaţi, fiindcă puntea nu era destul de mare pentru un batalion. Nu era în misiune de recunoaștere. Deasupra catargului pe care nu flutura niciun stindard nu se roteau păsări mesagere și niciun spion nu părăsise corabia la adăpostul negurii oceanului.

Ryohai nu făcea altceva decât să patruleze nervos în viteză prin dreptul coastei, trecând înainte și înapoi ca o gospodină agitată. Așteptând ceva. Pe cineva.

Echipajul își petrecea zilele în tăcere. *Ryohai* avea la bord numai echipajul strict necesar: căpitanul, câţiva marinari și un contingent mic din forţele armate federale. Ducea un oaspete respectat: generalul Gin Seiryu, mare mareșal al forţelor armate și respectat consilier al împăratului Ryohai însuși. Și mai ducea un pasager clandestin, un nikara ce se furișase în umbra calei încă de când *Ryohai* intrase în apele Mării Nariin.

Tyr, comandant Cike, se pricepea să fie invizibil. În starea aceea, nu-i era nici foame, nici somn. Cufundat în umbre, învăluit în beznă, abia dacă avea nevoie să respire.

Zilele ce treceau i se păreau sâcâitoare numai din cauza plictiselii, dar stătuse de veghe și perioade mai îndelungate. Așteptase o săptămână în dulapul din dormitorul Căpeteniei Dragonului. Petrecuse o lună ascuns sub podeaua pe care călcau conducătorii Republicii Hesperia.

Acum aștepta ca oamenii de la bordul lui *Ryohai* să-și dezvăluie misiunea.

Tyr fusese surprins când primise ordine de la Sinegard să se infiltreze pe o navă a Federaţiei. De ani de zile, Cike acţionaseră numai

pe teritoriul Imperiului, omorându-i pe disidenții pe care împărăteasa îi considera incomozi. Împărăteasa nu trimitea Cike peste hotare; mai precis, nu-i mai trimitea după tentativa ei dezastruoasă de asasinare a tânărului împărat Ryohai, care se încheiase cu doi agenți morți și un altul care-și pierduse mințile în asemenea măsură, încât trebuise luat pe sus, urlând, în închisoarea de stâncă.

Însă datoria lui Tyr nu era să pună întrebări, ci să se supună. Stătea ghemuit în umbre, fără să fie observat de ceilalți. Aștepta.

Era o noapte liniștită, fără vânt și încărcată de taine.

Tot într-o noapte ca asta, cu multe zeci de ani în urmă, când luna era plină și strălucea pe cer, maestrul lui îl dusese pentru prima dată în adâncul tunelurilor subterane unde nu răzbătea nicicând lumina. Maestrul îl călăuzise prin cotituri întortocheate, răsucindu-l în întuneric ca să nu-și poată schița în minte o hartă a labirintului de sub pământ.

După ce ajunseseră în miezul pânzei de păianjen, maestrul îl părăsise.

— Găsește-ți calea de ieșire, îi poruncise. Dacă zeița te primește, o să te călăuzească ea. Dacă nu, vei pieri.

Tyr nu-i purtase niciodată pică maestrului pentru că-l părăsise în beznă. Așa trebuia să se facă. Totuși, spaima lui fusese reală și apăsătoare. Rătăcise zile în șir, panicat, prin tunelurile înăbușitoare. Mai întâi venise setea. Apoi foamea. Când se împiedica de obiecte în beznă, obiecte ce zdrăngăneau și nășteau ecouri pe lângă el, își dădea seama că erau oase.

Câți ucenici fuseseră trimiși în același labirint subteran? Câți ieșiseră?

Doar unul singur din generația lui Tyr. Ascendența lui șamanică rămăsese curată și puternică prin abilitățile dovedite ale celor ce se succedaseră, dar numai un supraviețuitor putea primi darurile zeiței pentru a le transmite generației următoare. Faptul că lui Tyr i se oferise ocazia aceea însemna că toți ucenicii dinaintea lui încercaseră și dăduseră greș, și muriseră.

Atunci, Tyr fusese foarte înspăimântat.

Acum nu era înspăimântat.

Acum, la bordul corabiei, bezna îl primise o dată în plus, exact ca în urmă cu treizeci de ani. Tyr era învăluit de ea, un copil nenăscut în pântecele mamei. Ruga către zeiță era o întoarcere la stadiul acela primordial de dinainte de copilărie, când lumea era tăcută. Nimic nu-l putea vedea. Nimic nu-l putea atinge.

Goeleta își croia drum peste marea întunecată, plutind vioi, ca un copil care face un lucru nepermis. Corăbioara nu făcea parte din flota nikara. Toate însemnele de identificare fuseseră înlăturate grosolan de pe cocă.

Totuși venea dinspre țărmul nikara. Însă fie urmase un drum foarte lung și întortocheat ca să ajungă la *Ryohai,* pentru a păcăli un asasin pe care *Ryohai* nu știa că-l are la bord, fie era o corabie nikara.

Tyr se ghemui în spatele catargului, cu ocheanul îndreptat spre puntea goeletei.

Când ieși din beznă, simți o amețeală bruscă. I se întâmpla tot mai des, de câte ori aștepta prea mult în umbre. Îi venea tot mai greu să pășească în lumea materială, să se desprindă de zeița lui.

„Cu grijă sau n-o să mai fii în stare să te întorci", își spuse.

Știa ce s-ar fi întâmplat atunci. Ar fi devenit pentru zei un canal ce se revărsa, de neoprit, o poartă fără lacăte către tărâmul spiritului. Ar fi fost un jgheab înspumat, inutil, înfundat, și cineva l-ar fi dus la Chuluu Korikh, unde nu putea face niciun rău. Cineva i-ar fi înregistrat numele în Roți și l-ar fi privit cufundându-se în temnița de stâncă, tot așa cum el însuși își întemnițase mulți subalterni.

Tyr își aduse aminte de prima sa vizită la Chuluu Korikh, când își înzidise maestrul în munte. Stătuse înaintea lui, față în față, în timp ce zidurile de piatră se închideau în jurul maestrului: Ochi închiși. Dormind, dar nu mort.

În curând avea să vină ziua când și el avea să înnebunească dacă pleca, dar ar fi devenit încă și mai nebun dacă n-ar fi făcut-o. Asta era totuși soarta care-i aștepta pe bărbații și pe femeile din Cike. Să fii

asasin al împărătesei însemna o moarte prematură ori nebunie, sau ambele.

Tyr crezuse că s-ar putea să mai dispună de zece sau douăzeci de ani, așa cum avusese și maestrul lui înainte să i-o lase pe zeiţă. Crezuse că mai avea destul timp ca să pregătească un iniţiat și să-l înveţe să pășească prin neant. Dar el urma planul zeiţei și n-avea niciun cuvânt de zis în legătură cu clipa în care avea să-l cheme la ea în cele din urmă.

„Ar fi trebuit să aleg un ucenic. Ar fi trebuit să-l aleg pe unul dintre ai mei."

Cu cinci ani în urmă se gândise că l-ar putea alege pe Prezicătorul Cike, copilul slăbuţ din Hinterlanda. Însă Chaghan era foarte firav și bizar, chiar și pentru un hinterlandez. Ar fi condus ca un demon. Ar fi obţinut supunerea totală a subalternilor, dar numai pentru că le-ar fi eliminat voinţa proprie. Ar fi spulberat minţi.

Noul locotenent al lui Tyr, un băiat pe care i-l trimiseseră de la Academie, era un candidat mult mai bun. Fusese deja desemnat să conducă Cike, atunci când avea să sosească vremea ca Tyr să se dea deoparte.

Însă băiatul avea deja un zeu al lui. Și zeii erau egoiști.

Goeleta opri în umbra lui *Ryohai*. O siluetă singuratică, ascunsă în mantie, urcă într-o barcă și străbătu distanţa mică dintre corăbii.

Căpitanul lui *Ryohai* porunci să fie coborâte scara de frânghie. Rămase pe punte împreună cu jumătate din echipaj, așteptând sosirea la bord a solului nikara.

Doi marinari ajutară silueta în mantie să urce pe punte.

Aceasta își trase de pe cap gluga întunecată și-și scutură părul lung și strălucitor. Păr ca obsidianul. Piele alb mineral, care lucea ca luna însăși. Buze ca sângele proaspăt vărsat.

Pe corabie se afla împărăteasa Su Daji.

Tyr fu atât de surprins, încât aproape se împletici afară din umbre.

De ce se afla ea aici? Primul lui gând fu absurd de meschin: împărăteasa n-avea încredere în el.

Ceva trebuie să fi mers prost. Se afla aici de bunăvoie? O silise Federaţia să vină?

Sau propriile lui ordine se schimbaseră?

Mintea lui Tyr gonea înnebunită, întrebându-se ce să facă. Putea acţiona acum, îi putea ucide pe soldaţi înainte să apuce să-i facă vreun rău împărătesei. Însă Daji știa că este aici – i-ar fi făcut semn, dacă i-ar fi vrut morţi pe oamenii Federaţiei.

Atunci trebuia să aștepte, să aștepte și să vadă jocul lui Daji.

— Înălţimea Voastră.

Generalul Gin Seiryu era un uriaș printre oameni și o domina pe împărăteasă cu înălţimea lui.

— Aţi întârziat mult. Împăratul Ryohai e tot mai nerăbdător.

— Nu sunt câinele care vine la comanda lui Ryohai.

Glasul lui Daji răsună peste corabie rece și limpede ca gheaţa, tăios ca un cuţit.

În jurul ei se adună un cerc de soldaţi, înconjurând-o împreună cu generalul. Însă Daji rămase calmă, cu capul ridicat, fără să trădeze vreo temere.

— Dar *veţi fi* convocată, spuse generalul aspru. Împăratul Ryohai este tot mai iritat de tărăgănarea voastră. Atuurile voastre își pierd valoarea. Aveţi extrem de puţine avantaje și o știţi prea bine. Ar trebui să vă bucuraţi că împăratul a catadicsit să vă vorbească.

Buzele lui Daji se arcuiră.

— Excelenţa sa este cu siguranţă binevoitor.

— Destul cu flecăreala. Spuneţi ce aveţi de spus.

— Toate la vremea lor, zise Daji calmă. Mai întâi trebuie făcut altceva. Privi direct spre umbrele unde stătea Tyr. Bun. Ești aici.

Tyr consideră că acela era semnalul lui.

Ridicând cuţitele, ieși în grabă din umbre... doar ca să cadă în genunchi când Daji îl opri cu privirea.

Se înecă, incapabil să vorbească. Avea membrele amorţite, îngheţate; nu putea decât să rămână drept. Daji avea puterea hipnozei, știa asta, dar n-o folosise niciodată asupra *lui*.

Toate gândurile îi fură alungate din minte. Nu se putu gândi decât la ochii ei. La început, fură mari, luminoși și negri. Apoi galbeni ca ai unui șarpe, cu pupile înguste care-l trăgeau spre ei așa cum își trage o mamă copilul, ca o imitaţie plină de cruzime a propriei lui zeițe.

Și, la fel ca zeița lui, era frumoasă. Foarte frumoasă.

Țintuit locului, Tyr își coborî cuțitele.

În fața lui jucau viziuni. Ochii ei mari și galbeni pulsau în fața ochilor lui; dintr-odată imenși, îi umpleau tot câmpul vizual, atrăgându-l în lumea ei.

Văzu forme fără nume. Văzu culori de nedescris. Văzu femei fără chip dansând prin cinabru și cobalt, trupuri arcuite ca panglicile de mătase pe care le răsuceau în mâini. Apoi, când prada era deja fermecată, Vipera își înfipse în el colții și-și revărsă otrava.

Atacul psihospiritual fu devastator și imediat.

Sfărâmă lumea lui Tyr ca pe o bucată de sticlă, ca și cum el exista într-o oglindă și ea o lovise de un colț ascuțit, iar bărbatul fu prins în momentul când se sparse, astfel încât nu se termină în câteva clipe, ci dură eoni. Undeva începu un ţipăt care deveni tot mai strident și nu se opri. Ochii Viperei se schimbară în alb lipsit de orice urmă de culoare, care-i străpunse vederea și transformă totul în durere. Tyr își căută adăpost în umbre, dar zeița lui nu era nicăieri, iar ochii aceia hipnotici erau peste tot. Oriunde se întorcea, ochii îl priveau. Marea Șerpoaică șuiera, cu privirea aţintită asupra lui, străpungându-l, paralizându-l...

Tyr își chemă din nou zeița, însă ea rămase tăcută, fusese alungată de o putere infinit mai mare decât bezna însăși.

Su Daji dirija ceva mai vechi decât Imperiul. Ceva la fel de vechi ca timpul.

Lumea lui Tyr nu se mai rotea. El pluti împreună cu împărăteasa în ochiul furtunii de culori, ancorat doar prin generozitatea ei. Tyr recăpătă formă, ca și ea; nu mai era o viperă, ci o zeiță cu forma lui Su Daji, femeia.

— Nu-mi purta pică pentru asta. În joc sunt forțe dincolo de înțelegerea ta, față de care viaţa ta e lipsită de importanţă.

Deși părea muritoare, glasul îi venea de peste tot, izvora din el, îi răsuna în oase. Era tot ceea ce exista, până când împărăteasa se înduplecă și-l lăsă să vorbească.

— De ce faci asta? șopti Tyr.

— Prada nu pune întrebări despre motivele prădătorului, șuieră ființa care nu era Su Daji. Morții nu le pun întrebări celor vii. Muritorii nu-i provoacă pe zei.

— Am ucis pentru tine, spuse Tyr. Aș fi făcut orice pentru tine.

— Știu, spuse ea și-i mângâie fața. Vorbi cu mâhnire nepăsătoare și pentru o clipă semănă din nou cu împărăteasa. Culorile păliră. Ați fost proști.

Îl împinse peste bordul corabiei.

Durerea înecului, își dădu seama Tyr, vine din luptă. Dar el nu putea lupta. Era paralizat cu totul, incapabil fie și să clipească, să-și coboare pleoapele ca să se apere de asaltul apei sărate.

Nu putea face nimic altceva decât să moară.

Se cufundă din nou în beznă. Înapoi în adâncuri, unde sunetele nu puteau fi auzite, imaginile nu puteau fi văzute, unde nu putea fi simțit nimic, unde nu trăia nimic.

Înapoi în nemișcarea blândă a pântecului.

Înapoi la mama lui. Înapoi la zeița lui.

Moartea unui șaman nu trecu neobservată în lumea spiritului. Spulberarea lui Tyr trimise o undă de șoc psihospiritual în tărâmul lucrurilor neștiute.

Fu resimțită până pe vârfurile Munților Wudang, unde era ascuns de lume Castelul Nopții. Fu percepută de Prezicătorul Copiilor Stranii, fiul pierdut al ultimului han adevărat al Hinterlandei.

Prezicătorul palid străbătu planul spiritului cu ușurința cu care intri pe o ușă și, când își căută comandantul, văzu doar beznă și forma spulberată a ceea ce fusese cândva uman. La orizontul lucrurilor ce vor să vină, văzu un teritoriu învăluit în fum și foc. Văzu o flotă străbătând strâmtoarea îngustă. Văzu începutul unui război.

— Ce vezi? întrebă Altan Trengsin.

Prezicătorul cu păr alb își ridică privirea către cer, dând la iveală cicatrice lungi ce-i coborau pe ambele părți ale gâtului palid. Izbucni

într-un râs aspru, ascuțit.

— Nu mai e, zise el. Chiar nu mai e.

Degetele lui Altan se strânseră pe umărul Prezicătorului.

Ochii acestuia se deschiseră brusc. În spatele pleoapelor străvezii nu era decât alb. Nici pupilă, nici iris, nicio pată de culoare. Doar un peisaj muntos alburiu, ca zăpada proaspăt căzută, ca nimicul însuși.

— A fost o Hexagramă.

— *Spune-mi,* zise Altan.

Prezicătorul se întoarse către el.

— Văd trei adevăruri. Unu: suntem în pragul războiului.

— Asta știam, spuse Altan, dar Prezicătorul îl întrerupse.

— Doi: avem un dușman pe care-l iubim.

Altan se crispă.

— Trei: Tyr e pierdut.

Altan înghiți un nod.

— Ce înseamnă asta?

Prezicătorul îi luă mâna. O duse la buze și o sărută.

— Am văzut sfârșitul lucrurilor, zise el. Forma lumii s-a schimbat. Zeii pășesc acum în oameni așa cum n-au mai făcut-o de foarte multă vreme. Tyr nu se va întoarce. Copiii Stranii răspund acum în fața ta și numai a ta.

Altan răsuflă încet. Simțea o durere și în același timp o ușurare imensă. Nu avea niciun comandant. Ba nu. El *era* comandantul.

„Tyr nu mă mai poate opri”, își zise el.

Moartea lui Tyr fu resimțită și de Străjerul Porții însuși, care lâncezea de ani de zile, nu tocmai mort, dar nici tocmai viu, pitit în trupul unui muritor, dar fără să fie muritorul însuși.

Străjerul Porții era fărâmat și dezorientat, și uitase mare parte din cine fusese, dar n-avea să uite niciodată pata de venin a Viperei.

Simți cum forța ei străveche se împrăștia în neantul ce-i separa și-i aducea împreună. Ridică privirea către cer și știu că se întorsese un dușman.

Moartea lui Tyr fu simţită de tânăra ucenică din Sinegard care medita singură, în vreme ce colegii ei de clasă dormeau. Care se încruntă la tulburarea percepută acut, dar neînţeleasă. Care se întrebă, așa cum făcea tot timpul, ce s-ar întâmpla dacă ar nesocoti voinţa maestrului ei, ar înghiţi seminţele de mac și ar trece dincolo, pentru a comunica din nou cu zeii.

Dacă ar face mai mult decât să comunice. Dacă ar trage înapoi un zeu după ea.

Pentru că, deși i se interzisese să cheme Phoenixul, asta nu-l împiedica pe Phoenix s-o cheme pe ea.

Curând, îi șoptea Phoenixul în somn. *Curând mă vei chema pentru puterea mea și când va veni vremea, nu vei fi în stare să te opui. Curând vei nesocoti avertismentele Femeii și ale Străjerului Porţii și vei cădea în îmbrăţișarea mea sălbatică. Te pot face măreaţă. Te pot face o legendă.*

Iar ea încerca să se opună.

Încerca să-și golească mintea, așa cum o învăţase Jiang, să-și alunge furia și focul din cap.

Descoperi că nu putea.

Descoperi că nu voia s-o facă.

În prima zi a celei de-a șaptea luni, la graniţă izbucni altă încăierare, între Batalionul Optsprezece al forţelor armate ale Federaţiei și patrula nikara din Provincia Calului, la frontiera de nord cu Hinterlanda. După șase ore de luptă, cele două tabere încheiară un acord de încetare a focului. Petrecură noaptea într-un armistiţiu nesigur.

În a doua zi, un soldat al Federaţiei nu se prezentă pentru patrularea de dimineaţă. După ce fu cercetată toată tabăra, generalul Federaţiei din orașul de graniţă Muriden îi ceru generalului nikara să deschidă și porţile taberei lui pentru a fi cercetată.

Generalul nikara refuză.

În a treia zi, împăratul Ryohai al Federației Mugen trimise un porumbel mesager împărătesei Su Daji, cu cererea oficială de a-i fi returnat soldatul de la Muriden. Împărăteasa le chemă pe cele Douăsprezece Căpetenii în fața tronului din Sinegard și dezbătură timp de șaptezeci și două de ore.

În a șasea zi, împărăteasa răspunse oficial că Ryohai poate să se ducă învârtindu-se.

În a șaptea zi, Federația Mugen declară război Imperiului Nikan. Pe tot cuprinsul insulei în formă de arc, femeile vărsară lacrimi de bucurie și cumpărară portrete ale împăratului Ryohai ca să le atârne în case, bărbații se înrolară în forțele de rezervă și copiii alergară pe străzi țipând cu setea de sânge festivă a unui popor aflat în război.

În a opta zi, un batalion de soldați ai Federației debarcă în portul Muriden și decimă orașul. Când Miliția provinciei opuse rezistență, fu dat ordinul ca toți locuitorii de sex masculin din Muriden, inclusiv copiii și pruncii, să fie adunați la un loc și împușcați.

Femeile fură cruțate numai pentru că armata Federației se grăbea să înainteze pe continent. Batalionul jefui satele pe unde trecu, confiscă animale de povară și cereale pentru uzul propriu, și omorî ce nu putu lua. Nu avea nevoie de linii de aprovizionare, ci lua de pe teritoriile pe care le traversa. Străbătu țara în marș, pregătindu-se să atace capitala.

În a treisprezecea zi, la biroul Jimei Lain din Academie sosi un vultur mesager. Mesajul spunea doar:

Provincia Calului a căzut. Mugen vine spre Sinegard.

— E destul de palpitant, pe bune, zise Kitay.

— Da, răspunse Rin. Suntem pe punctul de a fi invadați de dușmanul nostru de veacuri, după ce a încălcat un tratat de pace care a menținut o stabilitate geopolitică fragilă timp de douăzeci de ani. E foarte palpitant.

— Măcar acum știm că avem un post sigur, spuse Kitay. Toată lumea vrea cât mai mulți soldați.

— Poți să fii mai puțin încântat?

— Poţi să fii mai puţin deprimantă?

— Ne putem mișca puţin mai repede? întrebă magistratul.

Rin și Kitay se uitară unul la altul.

Amândoi ar fi preferat să facă orice altceva decât să contribuie la eforturile de evacuare a civililor. Deoarece Sinegard se găsea prea în nord ca să fie în siguranţă, birocraţia imperiului se muta într-o capitală de război, aflată în sud, în orașul Golyn Niis.

Până când batalionul Federaţiei urma să ajungă aici, Sinegard avea să fie un oraș-fantomă. Un oraș de soldaţi. Teoretic, asta însemna că Rin și Kitay aveau misiunea incredibil de importantă de a asigura supravieţuirea întregii conduceri centrale a Imperiului, chiar dacă nu și a capitalei.

Practic, însemna să aibă de-a face cu birocraţi municipali foarte grași și foarte enervanţi.

Kitay încercă să urce ultima ladă în căruţă și se împletici imediat sub greutatea ei.

— Ce-i în asta? întrebă el, clătinându-se în timp ce se străduia să echilibreze lada pe șold.

Rin se aplecă în grabă și-l ajută să ridice lada pe căruţă, care se legăna deja sub greutatea multelor bunuri ale magistratului.

— Ceainicele mele, spuse bărbatul. Vedeţi cum am notat pe latura aia? Cu grijă, să nu se încline.

— Ceainicele tale, repetă Kitay fără să-i vină să creadă. *Ceainicele* tale sunt o prioritate în momentul ăsta.

— Tata le-a primit în dar de la Împăratul Dragonului, odihnească-i-se sufletul în pace. Magistratul cercetă căruţa plină ochi. Ah, asta îmi aduce aminte... nu uitaţi vaza din curtea interioară.

Se uită rugător la Rin.

Fata era ameţită de arșiţa după-amiezii, epuizată de orele petrecute încărcând averea magistratului în câteva vehicule prost pregătite. În apatia ei, observă că magistratului îi tremura caraghios gușa când vorbea. În alte condiţii, poate că i-ar fi atras atenţia lui Kitay. În alte condiţii, poate că el ar fi râs.

Magistratul arătă din nou vaza.

— Aveţi grijă cu ea, da? E de-o vârstă cu Împăratul Roșu. Poate o legaţi în spatele căruţei.

Rin se holbă la el, nevenindu-i să creadă.
— Domnule? spuse Kitay.
Magistratul se întoarse spre el.
— Ce-i?
Icnind, Kitay ridică lada deasupra capului și o aruncă pe jos. Căzu în țărână cu un bufnet înfundat, nu cu trosnetul colosal la care sperase Rin. Capacul de lemn al lăzii se deschise și dinăuntru se rostogoliră câteva ceainice de porțelan foarte frumoase, emailate cu un model floral încântător. Deși fuseseră trântite, păreau nevătămate.
Apoi Kitay începu să le izbească cu o scândură.
După ce le termină de spart, își îndepărtă cârlionții de pe față și se răsuci spre magistratul asudat, care se ghemuise pe locul lui de parcă se temea că Kitay va începe să-l zdrobească și pe el.
— Suntem în *război,* zise băiatul. Și tu ești evacuat pentru că, *numai zeii știu de ce,* ai fost considerat important pentru supraviețuirea țării. Așa că fă-ți treaba. Ajută-ne să menținem ordinea. *Nu-ți împacheta nenorocitele de ceainice.*

În câteva zile, Academia se transformă din campus în tabără militară. Curtea fu năpădită de soldați înveșmântați în verde din Divizia Opt, cu baza în învecinata Provincia Berbecului, iar studenții fură asimilați printre ei.
Cei din Miliție erau stoici și laconici. Îi acceptară pe studenți fără tragere de inimă, dându-le totodată clar de înțeles că-n opinia lor n-aveau ce să caute în război.
— E o chestie de superioritate, speculă Kitay mai târziu. Majoritatea soldaților n-au fost în Sinegard. E ca și cum ți se spune să lucrezi cu cineva care peste trei ani îți va fi ofițer, chiar dacă tu ai zece ani de experiență de luptă în plus față de el.
— Nici ei n-au experiență de luptă, zise Rin. Noi n-am mai purtat războaie în ultimii douăzeci de ani. Soldații știu chiar mai puțin decât noi ce au de făcut.
Kitay n-o contrazise.

Cel puţin, sosirea Diviziei Opt însemna și revenirea lui Raban, care era însărcinat cu evacuarea din oraș a bobocilor ce plecau împreună cu civilii.

— Dar eu vreau să lupt! protestă un student care abia-i ajungea lui Rin până la umăr.

— Că mare lucru ai face, replică Raban.

Bobocul scoase mândru bărbia în afară.

— Sinegard e casa mea. O s-o apăr. Nu sunt copil mic, nu trebuie să fiu mânat ca femeile și copiii ăia înfricoșaţi.

— Dar *aperi* Sinegardul. Îi protejezi pe locuitorii lui. Femeile și copiii? Sarcina ta e să le asiguri securitatea. Misiunea ta e să ai grijă să ajungă în trecătoarea din munţi. E o sarcină foarte serioasă.

Raban îi prinse privirea lui Rin în timp ce-i mâna pe boboci pe poarta principală.

— Mi-e teamă că unii dintre cei mici se vor strecura înapoi, îi zise încet.

— Sunt de admirat, răspunse fata. Orașul lor e pe punctul de a fi invadat și primul lor gând e să-l apere.

— Sunt proști, spuse Raban. Nu mai vorbea cu răbdarea lui obișnuită și părea extenuat. Nu-i momentul pentru eroism. Ăsta-i război. Dacă rămân, vor muri.

Pentru studenţi fuseseră făcute planuri de evacuare. Dacă orașul cădea, ei trebuiau să scape prin râpa mai puţin cunoscută din cealaltă parte a văii și să se alăture restului civililor într-o ascunzătoare din munţi unde batalioanele Federaţiei n-aveau cum să ajungă. Planul nu-i includea și pe maeștri.

— Jima nu crede că putem câștiga, spuse Kitay. Ea și corpul profesoral se vor duce odată cu școala.

— Jima e doar prudentă, zise Raban, încercând să le ridice moralul. Sunzi spunea să faci planuri pentru orice situaţie, nu?

— Sunzi mai spunea că atunci când treci un râu, trebuie să arzi podurile, pentru ca armatei tale să nu-i treacă prin cap ideea de

retragere, ripostă băiatul. Mie mi se pare că toate astea seamănă foarte tare cu o retragere.

— Prudența nu-i totuna cu lașitatea, spuse Raban. În plus, Sunzi mai scria și că nu trebuie să ataci niciodată un inamic încolțit, deoarece acesta va lupta mai aprig decât își poate imagina cineva. Un dușman încolțit n-are nimic de pierdut.

Zilele păreau să dureze o eternitate și, în același timp, să treacă înainte să reușească să termine ceva. Rin avea senzația neplăcută că nu făceau decât să aștepte ajungerea dușmanului în prag. Totodată se simțea înnebunitor de nepregătită, de parcă pregătirile pentru luptă nu se desfășurau destul de repede.

— Mă întreb cum arată soldații Federației, zise Kitay pe când coborau de pe munte ca să ia armele ascuțite de la arsenal.

— Au brațe și picioare, bănuiesc. Poate chiar și capete.

— Nu, mă întrebam cu cine *seamănă,* spuse Kitay. Cu nikara? Toată Federația provine de pe continentul estic. Nu sunt ca hesperienii, deci ar trebui să arate *oarecum* normal.

Fata nu înțelegea de ce ar fi fost relevant.

— Are vreo importanță?

— Nu vrei să vezi fața dușmanilor?

— Nu, nu vreau, răspunse Rin, pentru că apoi aș putea crede că sunt umani. Și nu sunt. Discutăm despre oamenii care le-au dat opiu pruncilor ultima dată când ne-au invadat. Oamenii care au masacrat Speerul.

— Poate că sunt mai umani decât ne dăm noi seama, spuse Kitay. A stat oare cineva vreodată să se întrebe ce vrea Federația? De ce trebuie să se lupte cu noi?

— Pentru că sunt înghesuiți pe insulița aia și cred că Nikanul ar trebui să fie *al lor.* Pentru că s-au mai luptat cu noi și altă dată și aproape c-au câștigat, spuse Rin tăios. Ce importanță are? Ei vin, iar noi îi așteptăm, și până la urmă tabăra care va supraviețui va fi cea

câștigătoare. Războiul nu stabilește cine are dreptate. Războiul stabilește cine rămâne în picioare.

Cursurile din Sinegard fură suspendate și maeștrii își reluară funcțiile din care se retrăseseră cu decenii în urmă. Irjah preluă comanda strategică a Forțelor de rezervă sinegardiene. Enro și ucenicii ei se întoarseră la spitalul central din oraș ca să înființeze un centru de triaj. Jima preluă comanda marțială a orașului, funcție pe care o împărțea cu Căpetenia Berbecului și care implica, parțial, să țipe la funcționari municipali și la comandanți de detașament încăpățânați.

Perspectivele erau descurajante. Divizia Opt era formată din trei mii de oameni, insuficient pentru a face față unei forțe invadatoare de zece mii de soldați. Căpetenia Berbecului trimisese după întăriri din Divizia Trei, care se întorcea dintr-o misiune de patrulare în nord, în Hinterlanda, însă era puțin probabil să ajungă înaintea trupelor Federației.

Jiang era rareori disponibil. Fie se afla în biroul Jimei, revizuind cu Irjah planurile pentru situații neprevăzute, fie lipsea din campus. Când Rin reuși în cele din urmă să-l găsească, i se păru tensionat și nerăbdător. Trebui să alerge ca să țină pasul cu el în timp ce cobora treptele.

— Suspendăm lecțiile, zise maestrul. Sunt convins c-ai observat că n-avem răgaz pentru așa ceva acum. N-am timp să te antrenez cum se cuvine.

Dădu să treacă de ea, însă Rin îl prinse de mânecă.

— Maestre, voiam să-ntreb... n-am putea să-i chemăm pe zei? Adică, împotriva Federației?

— Ce *spui?* Păru ușor îngrozit. Nu e momentul pentru așa ceva.

— Sunt sigură că ceea ce am studiat noi poate fi utilizat în luptă, insistă fata.

— Noi am studiat cum să ne consultăm cu zeii. Nu cum să-i readucem pe pământ.

— Dar ei ne pot ajuta să luptăm!

— Ce? Nu. *Nu!* Jiang dădu din mâini, devenind vizibil tot mai agitat în timp ce vorbea. N-ai ascultat nimic din ce ţi-am spus în ultimii doi ani? Ţi-am *zis:* zeii nu sunt arme pe care poţi să le ştergi de praf şi să le foloseşti. Zeii nu trebuie invocaţi în luptă.

— Nu-i adevărat, spuse ea. Am citit relatări din războaiele Împăratului Roşu. Ştiu cum i-au invocat călugării pe zei ca să lupte împotriva lui. Şi triburile din Hinterlanda...

— Hinterlandezii îşi consultă zeii pentru leacuri. Le cer călăuzire şi iluminare, o întrerupse Jiang. Nu-i cheamă să coboare pe pământ, fiindcă ei ştiu că nu-i cazul. Toate războaiele în care am luptat cu ajutorul zeilor le-am câştigat cu consecinţe îngrozitoare. Există un preţ. Întotdeauna există un preţ.

— Atunci care-i *rostul*? De ce mai predai tu Tradiţiile?

Expresia lui Jiang deveni înspăimântătoare. Arăta ca în ziua când fusese sacrificat porcul Sunzi, când Rin îi spusese că dorea să se consacre Strategiei. Părea rănit. Trădat.

— Rostul lecţiilor nu trebuie să fie distrugerea, spuse el. Te-am învăţat Tradiţiile ca să te ajut să-ţi găseşti echilibrul şi să înţelegi că universul înseamnă mai mult decât putem noi percepe. Nu ţi le-am predat ca să le poţi transforma în arme.

— Zeii...

— Zeii nu vor fi folosiţi după bunul nostru plac. Ei sunt atât de departe de capacitatea noastră de înţelegere, încât orice încercare de a-i transforma în arme nu se poate sfârşi decât prin dezastru.

— Şi Phoenixul?

Jiang încremeni.

— Ah, nu. Ah, nu, nu, nu.

— Zeul speeranilor, spuse Rin. De câte ori a fost invocat, a răspuns. Dacă am putea doar să...

Jiang părea îndurerat.

— Ştii ce li s-a-ntâmplat speeranilor.

— Dar ei aduceau focul cu mult înainte de al Doilea Război al Macului! Au practicat şamanismul veacuri la rând! *Puterea*...

— Puterea te va mistui, spuse aspru bărbatul. Asta *face* focul. De ce crezi că speeranii nu şi-au recâştigat niciodată libertatea? Ai zice că o astfel de rasă n-ar rămâne supusă prea multă vreme. Ar fi cucerit tot

Nikanul, dacă puterea lor ar fi fost durabilă. Cum se face că nu s-au revoltat niciodată împotriva Imperiului? Focul i-a *ucis,* Rin, exact așa cum le-a dat putere. I-a înnebunit, le-a răpit capacitatea de a gândi pe cont propriu, până când tot ce mai știau să facă era să lupte și să distrugă după cum li se ordona. Speeranii erau obsedaţi de propria lor putere și, câtă vreme împăratul le dădea mână liberă să-și dezlănțuie setea de sânge, nu le mai păsa de mare lucru. Ei trăiau o iluzie colectivă. Invocau focul, da, totuși nu merită să-i copiezi. Împăratul Roșu a fost crud și nemilos, dar până și el a avut bunul-simţ de a nu instrui niciodată șamani în Miliţia lui, cu excepţia speeranilor. Când îi tratezi pe zei ca pe niște arme, nu te alegi decât cu moarte.

— Suntem în *război*! Am putea muri oricum, de aceea poate că invocarea zeilor ne-ar da o șansă. Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

— Cât de tânără ești, spuse el blând. Habar n-ai.

După aceea, Rin nu-l mai văzu niciodată pe Jiang în campus. Știa c-o evita intenționat, așa cum făcuse și înainte de Probe, așa cum făcea de câte ori nu voia să poarte o conversaţie.

I se părea incredibil de frustrant.

„Cât de tânără ești."

Asta era și mai frustrant.

Nu era chiar atât de tânără, încât să nu știe că țara ei era în război. Nu era chiar atât de tânără, încât să nu fi primit misiunea de a o apăra.

Copiii încetau să mai fie copii când le puneai o sabie în mână. Când îi învăţai să ducă un război, când îi înarmai și-i trimiteai pe front, nu mai erau copii. Erau soldaţi.

Sinegardul nu mai avea timp. Iscoadele raportau zilnic că trupele Federaţiei se apropiau tot mai mult.

Rin nu putea dormi, deși avea nevoie disperată de somn. De câte ori închidea ochii, neliniștea o zdrobea ca o avalanșă. În timpul zilei, capul i se învârtea de extenuare și-i ardeau ochii, totuși nu se putea calma suficient ca să se odihnească. Încercă să mediteze, dar groaza îi cotropea mintea; inima îi bătea nebunește și răsuflarea i se scurta de frică.

Noaptea, când stătea întinsă singură în beznă, auzea chemarea Phoenixului. Îi chinuia visele și îi șoptea seducător de pe tărâmul celălalt. Tentaţia era atât de mare, încât aproape c-o înnebunea.

„O să am grijă să nu-ți pierzi minţile”, îi promisese Jiang.

Dar nu avusese grijă. Îi arătase o putere mare, o putere chinuitor de minunată, suficientă ca să-i apere orașul și țara și apoi îi interzisese s-o folosească.

Rin se supunea, pentru că el îi era maestru, iar loialitatea dintre maestru și ucenic încă mai însemna ceva, chiar și în vreme de război.

Totuși, asta n-o opri să se ducă în grădina lui, când știa că el nu este în campus, și să-și strecoare în buzunar câteva mâini de semințe de mac.

CAPITOLUL 11

Când coloana principală intră în Sinegard, forţele armate ale Federaţiei nu încercară să-și ascundă venirea. Nu aveau motive. Sinegardul știa deja că vin, iar groaza pe care o provoca Federaţia reprezenta un avantaj strategic mult mai mare decât elementul-surpriză. Soldaţii avansară în trei coloane, venind din toate direcţiile, mai puţin dinspre vest, unde Sinegardul era apărat de Munţii Wudang. Înaintară cu flamuri purpurii uriașe fluturându-le deasupra capetelor, iluminate de torţele ridicate.

„Pentru Ryohai”, scria pe flamuri. „Pentru împărat.”

În *Principiile războiului,* marele teoretician militar Sunzi avertizase împotriva atacului asupra unui inamic care ocupă o poziție strategică pe înălțimi. Ținta situată mai sus avea avantajul că putea supraveghea tot câmpul de bătălie și nu era nevoită să-și obosească soldații să urce.

Strategia Federației de invadare reprezenta o tiflă uriașă la adresa lui Sunzi.

Ca să atace Sinegardul dintr-un punct mai înalt, ar fi trebuit să ocolească prin Munţii Wudang, ceea ce ar fi amânat asaltul cu aproape o săptămână. Federaţia n-ar fi acordat Sinegardului o săptămână în plus, fiindcă avea suficient armament și trupe ca să-l ocupe atacând de jos în sus.

Din punctul ei de observaţie de pe zidul de sud al orașului, Rin privea trupele Federaţiei care se apropiau ca un uriaș șarpe fioros ce unduia prin vale, înconjurând Sinegardul pentru a-l zdrobi și a-l înghiţi. Le văzu venind și se înfioră.

„Vreau să m-ascund. Vreau să-mi spună cineva c-o să fiu în siguranţă, că-i doar o glumă, doar un coșmar.”

În clipa aceea înţelese că până atunci se jucase de-a soldatul, se prefăcuse că era curajoasă.

Însă acum, în ajunul bătăliei, nu se mai putea preface.

Spaima îi clocotea în fundul gâtlejului, atât de profundă și de evidentă, încât aproape o îneca. Spaima îi făcea degetele să tremure așa violent, că aproape scăpă sabia din mână. Spaima o făcea să uite cum să respire. Trebuia să tragă forţat aerul în piept, să închidă ochii și

să numere în gând când inspira și expira. Spaima o ameţea și îngreţoșa, o împingea să vomite peste zid.

„E doar o reacţie psihologică”, își zise fata. „E doar în mintea ta. Poţi s-o controlezi. Poţi s-o alungi.”

Vorbiseră despre asta în timpul instrucţiei. Fuseseră avertizaţi în legătură cu senzaţia aceea și învăţaţi să-și controleze spaima, s-o transforme în avantaj; să-și folosească adrenalina ca să rămână vigilenţi, ca să alunge oboseala.

Însă câteva zile de instrucţie nu puteau nega ceea ce corpul simţea instinctiv, adică adevărul inevitabil că va sângera, va suferi și cel mai probabil va muri.

Când îi fusese ultima dată atât de frică? Simţise oare paralizia asta, groaza asta acum doi ani, înainte de-a intra în ring cu Nezha? Nu, atunci fusese furioasă și mândră. Atunci se crezuse invincibilă. Așteptase cu nerăbdare lupta, anticipând setea de sânge.

Acum i se părea o prostie. Ceva *foarte,* foarte prostesc. Războiul nu era un joc, unde să lupte pentru onoare și admiraţie, unde maeștrii ar fi păzit-o să nu sufere nicio vătămare reală.

Războiul era un coșmar.

Îi venea să ţipe. Îi venea să urle și să se ascundă după cineva, după unul dintre soldaţi, îi venea să se smiorcăie: „Mi-e frică, vreau să mă trezesc din visul ăsta, vă rog, salvaţi-mă!”

Dar nimeni nu venea după ea. Nimeni n-avea s-o salveze. Nu exista trezire.

— Ești bine? întrebă Kitay.

— Nu, răspunse ea tremurând. Glasul nu-i era decât un scâncet înspăimântat. Mi-e frică. Kitay, o să murim.

— Nu, n-o să murim, spuse băiatul încrâncenat. O să câștigăm și-o să *trăim.*

— Ai calculat și tu. (Erau depășiţi numeric în proporţie de trei la unu.) Victoria nu-i posibilă.

— Trebuie să crezi că este.

Degetele lui Kitay erau încleștate atât de strâns pe mânerul sabiei, încât se albiseră.

— Divizia Trei va ajunge la timp. Trebuie să-ţi spui că-i adevărat.

Rin înghiți un nod și încuviință din cap. „N-ai fost instruită ca să te smiorcăi și să tremuri de frică”, își spuse ea. Fata din Tikany, mireasa fugită care nu văzuse niciodată un oraș, ar fi fost înspăimântată. Însă fata din Tikany dispăruse. Era ucenic în anul trei la Academia din Sinegard, era soldat al Diviziei Opt și fusese instruită să lupte.

Și nu era singură. Avea semințe de mac în buzunar. Avea un zeu de partea ei.

— Spune-mi când, zise Kitay.

Avea sabia ridicată deasupra frânghiei ce ţinea o capcană pe care o întinseseră pentru apărarea perimetrului exterior. Băiatul o concepuse și avea să o declanșeze imediat ce inamicul avea să ajungă în zona de acţiune.

Soldaţii Federaţiei erau atât de aproape, încât Rin vedea flăcările licărindu-le pe feţe.

Mâna lui Kitay tremura.

— Nu încă, șopti ea. Primul batalion al Federaţiei trecu hotarul. Acum!

Kitay tăie frânghia.

O avalanșă de bușteni fu eliberată și gravitaţia o trase direct peste principala forţă inamică. Buștenii se rostogoliră haotic, rupseră membre și zdrobiră oase cu zgomot de tunet ce nu se mai termina. Preţ de o clipă, huruitul ce însoţea măcelul fu atât de puternic, încât Rin crezu că s-ar putea să fi câștigat lupta înainte să înceapă, că s-ar putea să fi paralizat forţa care înainta. Kitay răcnea isteric peste vuiet, prinzându-se de fată ca să nu cadă când se zgâlţâiră porţile.

Însă când tumultul buștenilor se stinse, invadatorii își continuară înaintarea în Sinegard, în ritmul neabătut al tobelor de război.

La nivelul de deasupra lui Rin și Kitay, de pe cele mai înalte ieșituri ale Porţii de Sud, arcașii sloboziră o rafală de săgeţi. Majoritatea răpăiră în van pe scuturi. Unele își făcură drum prin interstiţii și își implântară vârfurile în părţile moi, neapărate, din gâturile atacatorilor. Însă soldaţii cu armuri grele ai Federaţiei pășiră peste trupurile

tovarășilor căzuți, continuându-și asaltul neabătut asupra porților orașului.

Comandantul detașamentului strigă, cerând încă o rafală de săgeți.

Era aproape fără rost. Numărul soldaților îl depășea mult pe al săgeților. Apărarea exterioară a Sinegardului era în cel mai bun caz precară. Toate capcanele lui Kitay fuseseră declanșate și, deși toate cu o excepție funcționaseră minunat, nu fuseseră suficiente nici măcar să știrbească rândurile inamicului.

Nu mai rămăsese de făcut decât să aștepte. Să aștepte până când poarta fu spartă și se auzi un bubuit colosal. Atunci începură să răsune gongurile de alarmă, anunțându-i pe toți cei care nu știau deja că Federația forțase zidurile. Federația era în Sinegard.

Înaintară în vacarmul salvelor de tun și al rachetelor, bombardând apărarea externă a Sinegardului cu artileria de asediu.

Poarta se îndoi și cedă din cauza solicitării.

Se revărsară prin poartă ca un mușuroi de furnici, ca un roi de viespi: de neoprit și fără sfârșit, o mulțime copleșitoare.

„Nu putem câștiga." Rin stătea într-o disperare confuză, cu sabia pe lângă corp. Ce importanță ar fi avut dacă lupta cu ei? I-ar fi putut amâna sentința de condamnare la moarte cu câteva secunde, minute poate, dar până dimineață ar fi fost moartă, cu trupul distrus și însângerat și nimic n-ar mai fi contat...

Bătălia aceasta nu era precum cele din legende, unde numerele nu contau, unde o mână de războinici așa cum fuseseră cei din Triadă puteau călca în picioare o legiune întreagă. Nu avea însemnătate cât de bună le era tehnica, ci raportul dintre numere.

Iar sinegardienii erau copleșiți numeric.

Pe Rin o duru sufletul privind cum înaintau în oraș trupele împlătoșate, în șiruri și coloane ce se întindeau la nesfârșit.

„O să mor aici", își dădu seama. „O să ne măcelărească pe toți."

— *Rin!*

Kitay o împinse cu putere și fata se împletici peste pietre, când un topor se înfipse în zid, în locul unde mai devreme îi fusese capul.

Soldatul care-l aruncase îl smulse din zid și-l avântă din nou spre ei, însă de data asta Rin ridică sabia și-l blocă. Impactul îi trimise un val de adrenalină în sânge.

Spaima era imposibil de eliminat. Dar tot așa era și voința de supraviețuire.

Fata se strecură pe sub brațul soldatului și-și înfipse sabia în adâncitura moale de sub bărbie, neprotejată de coif. Tăie prin grăsime și tendoane, simți vârful străpungând limba și trecând dincolo de nas, spre creier. Artera carotidă a soldatului plesni sub oțelul sabiei. Sângele îi udă mâinile până la coate. Soldatul tresări scurt și apoi căzu peste ea.

„E mort", își spuse ea amorțită. „L-am omorât."

Cu tot antrenamentul de luptă, Rin nu se gândise niciodată cum ar fi să iei cu adevărat viața cuiva. Să secționezi o arteră, nu doar să te prefaci. Să distrugi un corp atât de tare, încât să-i oprești toate funcțiile, încât suflarea să-i fie amuțită pentru totdeauna.

În Academie erau învățați cum să scoată din luptă inamicul. Erau instruiți să lupte împotriva prietenilor lor. Acționau în limita regulilor stricte ale maeștrilor, fiind supravegheați îndeaproape ca să evite vătămările. În ciuda vorbăriilor și teoriilor, nu fuseseră instruiți să ucidă cu adevărat.

Rin crezuse că ar putea simți viața ce părăsea trupul victimei ei. Crezuse că ar putea lua notă de moartea aceleia cu gânduri mai semnificative decât „Unul doborât, mai rămân zece mii." Crezuse că ar putea simți *ceva*.

Nu simți nimic. Doar un șoc trecător, apoi înțelegerea descurajantă că va trebui s-o facă din nou, și din nou, și din nou.

Își smulse arma din falca soldatului exact când altul rotea o sabie deasupra capului ei. Ridică sabia și blocă lovitura. Și eschivă. Și împunse. Și vărsă din nou sânge.

A doua oară nu fu mai ușor.

I se părea că lumea se umpluse de soldați ai Federației. Toți arătau la fel: coifuri identice, armuri identice. „Îl dobori pe unul și apare altul."

În îngrămădeală, Rin nu avu timp să gândească. Luptă din reflex. Fiecare acţiune ceru o reacţiune. Nu-l mai zări pe Kitay, care dispăruse într-o mare de trupuri, un ocean de metal zăngănind și torţe.

Lupta împotriva Federaţiei era cu totul altceva decât cea din ring. Ea nu avea exerciţiul luptelor în meleu. Inamicul venea din toate direcţiile, nu din una singură, iar înfrângerea unuia nu te aducea cu nimic mai aproape de victoria în bătălie.

Federaţia nu avea arte marţiale. Mișcările soldaţilor erau greoaie, studiate, iar tiparele – previzibile. Însă aveau experienţă în formaţie, în lupta în grup. Se mișcau de parcă aveau o minte-stup, prin acţiuni coordonate, produse de ani de zile de exerciţiu. Erau mai bine instruiţi și mai bine echipaţi.

Nu duceau o luptă elegantă. Soldaţii se băteau cu brutalitate și nu le era frică de moarte. Dacă erau răniţi, cădeau, iar camarazii avansau peste cadavrele lor. Erau neabătuţi. Erau *foarte mulţi.*

„O să mor."

Doar dacă... Doar dacă...

Seminţele de mac din buzunar urlau să fie înghiţite. Le putea lua acum. Se putea duce în Panteon și putea chema un zeu. Ce importanţă aveau avertismentele lui Jiang, când oricum aveau să moară toţi?

Rin văzuse chipul Phoenixului. Știa ce putere avea la îndemână, dacă ar fi cerut-o.

„Te pot face măreaţă. Te pot face o legendă."

Nu voia să fie o legendă, dar voia să rămână în viaţă. Voia mai mult decât orice să trăiască, la naiba cu consecinţele, și dacă asta se putea întâmpla prin invocarea Phoenixului, atunci așa să fie. Avertismentul lui Jiang nu mai însemna nimic pentru ea acum, nu când compatrioţii și colegii de clasă erau ciopârţiţi lângă ea și nu știa dacă fiecare secundă nu era ultima. Dacă avea să moară, nu voia să moară așa – mică, slabă și neajutorată.

Ea avea o legătură cu un zeu.

Avea să moară ca șaman.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Rin se ghemui după un colţ ferit. Preţ de câteva secunde în care n-o zări nimeni, își îndesă mâna în buzunar și scoase seminţele. Le duse la gură.

Șovăi.

Dacă le înghițea și nu funcționa, avea să moară cu siguranță. Nu putea lupta dopată, amețită și cu halucinații.

În aer răsună un corn. Ridică brusc capul. Era un semnal de pericol, venind dinspre Poarta de Est.

Însă Poarta de Sud n-avea trupe suplimentare pe care să le trimită acolo. Totul era o zonă de criză. Erau depășiți numeric în proporție de trei la unu; dacă trimiteau jumătate din efective la Poarta de Est, atunci ar fi putut foarte bine să lase Federația să se plimbe prin oraș nestingherită.

Însă detașamentul lui Rin primise ordin să se regrupeze dacă aude semnalul de pericol. Încremeni, nesigură, cu semințele în palmă. Nu le putea înghiți acum – drogul avea nevoie de timp ca să-și facă efectul și nu putea rămâne într-o situație nesigură pe termen nedeterminat în vreme ce căuta drumul către Panteon. Și chiar dacă își putea domoli gândurile timp suficient ca să-i invoce pe zei, nu știa dacă ei i-ar fi răspuns.

Să rămână aici, ascunsă, și să încerce să invoce un zeu, sau să se ducă să-și ajute tovarășii?

— Du-te!

Comandantul ei de detașament îi răcni peste larma luptei.

— Du-te la poartă!

Rin o luă la fugă.

Poarta de Sud fusese un meleu, însă Poarta de Est era un abator.

Soldații nikara erau la pământ. Rin alergă spre pozițiile lor, dar speranța i se stinse pe măsură ce se apropia. Nu mai vedea pe nimeni în armură nikara luptând. Soldații Federației se revărsau prin poartă, fără să întâlnească vreo rezistență.

Acum era evident că trupele Federației aleseseră Poarta de Est ca țintă principală. Staționaseră de trei ori mai multe efective acolo și instalaseră armament de asediu sofisticat în fața zidurilor orașului. Catapultele lansau bucăți aprinse de grohotiș spre turnurile de gardă care nu mai răspundeau.

O văzu pe Niang prăbușită într-un colț, ghemuită peste un trup nemișcat în uniforma Miliției. Când trecu Rin, Niang ridică privirea, cu chipul brăzdat de lacrimi și sânge. Trupul era al lui Raban.

Fata avu senzația că e înjunghiată în măruntaie. „Nu... nu Raban, nu...”

Ceva o lovi în spinare. Se răsuci. Doi soldați ai Federației se furișaseră în spatele ei. Primul ridică din nou sabia și o coborî. Rin se feri și lovi cu sabia ei.

Metalul întâlni tendoane. Fu orbită de sângele care-i curse în ochi; nu putu să vadă ce tăia, simți doar o tensiune puternică și apoi o eliberare, iar după aceea, soldatul Federației fu lângă genunchii ei, urlând de durere.

Străpunse fără să gândească. Urletul încetă.

Apoi tovarășul lui o lovi cu scutul în brațul cu care ținea sabia. Rin țipă și o scăpă. Soldatul o împinse cu piciorul și o izbi cu scutul în coaste, după care își duse sabia în spate ca să dea lovitura finală cât ea era la pământ.

Brațul îi șovăi, apoi căzu. Soldatul scoase un bolborosit uimit în timp ce privea lama care-i ieșea din stomac fără să-i vină a crede.

Căzu în față și rămase nemișcat.

Nezha întâlni privirea lui Rin, apoi își smulse sabia din spinarea soldatului. Cu cealaltă mână, îi aruncă o armă.

Rin o prinse din zbor. Degetele i se strânseră cu familiaritate pe mâner. O străbătu un val de ușurare. Era înarmată.

— Mulțumesc, zise.

— În stânga ta, răspunse el.

Fără să se gândească, se așezară spate în spate, luptând în timp ce-și acopereau reciproc punctele moarte. Formau o echipă surprinzător de bună. Rin acoperea atacurile prea ample ale lui Nezha; Nezha păzea colțurile inferioare ale lui Rin. Fiecare cunoștea bine slăbiciunile celuilalt: Rin știa că Nezha își ridica încet garda după loviturile ratate; el eschiva de sus, în timp ce ea se ghemuia pentru atacurile corp la corp.

Nu-i citea gândurile, doar că petrecuse atât de mult timp observându-l, încât știa exact cum va ataca. Erau ca o mașinărie bine

unsă, un dans coordonat spontan. Nu erau chiar două părţi ale unui întreg, dar pe-aproape.

Dacă n-ar fi petrecut atâta timp urându-se unul pe altul, gândi Rin, s-ar fi putut antrena împreună.

Spate în spate, cu săbiile îndreptate spre inamic, luptau cu o disperare sălbatică, mai bine decât bărbaţi de două ori mai vârstnici. Fiecare recurgea la punctele forte ale celuilalt; câtă vreme Nezha lupta și nu era epuizat, nici Rin nu se simţea obosită. Pentru că acum nu mai lupta doar ca să rămână ea în viaţă, ci lupta alături de un partener. Luptau atât de bine, încât aproape se convinseră că ar putea scăpa nevătămaţi. De fapt, asaltul slăbea.

— Se retrag, zise Nezha neîncrezător.

Pentru un scurt moment extatic, Rin simţi cum speranţa îi umple pieptul, până își dădu seama că Nezha n-avea dreptate. Soldaţii nu dădeau înapoi în faţa lor. Îi deschideau calea generalului lor.

Generalul era cu un cap mai înalt decât cel mai înalt bărbat pe care-l văzuse Rin vreodată. Avea membrele ca niște trunchiuri de copac, iar în armura lui era metal cât să acopere trei bărbaţi mai scunzi. Stătea călare pe un armăsar de luptă la fel de masiv, o creatură monstruoasă, îmbrăcată în oţel. Chipul îi era ascuns în spatele unui coif din metal care-i lăsa doar ochii neacoperiţi.

— Ce-i asta?

Glasul avea o reverberaţie nefirească, de parcă se cutremura pământul când vorbea.

— De ce v-aţi oprit?

Își struni armăsarul de luptă în faţa lui Rin și Nezha.

— Doi căţelandri, zise el, cu glas scăzut și amuzat. Doi căţelandri nikara, care apără singuri o poartă întreagă. Oare așa de mult să fi decăzut sinegardienii, încât orașul trebuie apărat de niște copii?

Nezha tremura. Rin era prea înspăimântată ca să tremure.

— Uitaţi-vă bine, le spuse generalul soldaţilor săi. Uitaţi-vă cum ne ocupăm de lepădăturile nikara.

Fata întinse mâna și-i prinse încheietura lui Nezha.

El încuviință scurt la întrebarea ei nerostită.

Împreună?

Împreună.

Generalul își cabră armăsarul monstruos și-i atacă.

Nu mai puteau face nimic de-acum. Rin strânse din ochi și așteptă sfârșitul.

Acesta nu veni.

În aer răsună un zăngănit asurzitor – sunetul fierului pe fier. Aerul în sine se cutremură de vibrația nefirească a unei forțe uriașe oprite în loc.

Când își dădu seama că nu fusese nici tăiată în două, nici călcată în picioare, Rin deschise ochii.

— Ce mama mă-sii? zise Nezha.

În fața lor stătea Jiang, cu părul alb zburlit, de parcă fusese lovit de fulger. Picioarele nu-i atingeau pământul. Ambele brațe erau întinse, blocând cu bastonul lui de fier forța uriașă a halebardei generalului.

Generalul încercă să înlăture bastonul, iar brațele îi tremurară din cauza încordării puternice, însă Jiang nu părea să aplice nicio forță. Aerul trosni nefiresc, ca un huruit prelungit de tunet. Soldații Federației se retraseră, ca și cum puteau sesiza o explozie iminentă.

— Jiang Ziya, zise generalul. Deci până la urmă trăiești.

— Te cunosc de undeva? întrebă Jiang.

Generalul ripostă cu o nouă mișcare amplă a halebardei. Jiang își flutură bastonul și-l blocă cu aceeași ușurință cu care ar fi alungat o muscă. Dispersă forța loviturii în aer și în pământul de sub ei. Pavajul de piatră se cutremură în urma impactului, aproape doborându-i din picioare pe Rin și Nezha.

— Retrage-ți oamenii.

Deși vorbise calm, vocea lui Jiang răsună de parcă strigase. Părea mai înalt; nu mai mare, ci cumva alungit, pe când umbra i se întindea

peste zidurile din spatele lor. Nu mai era mlădios și neastâmpărat; Jiang părea o cu totul altă persoană – mai tânără, infinit mai puternică.

Rin se holbă cu venerație la el. Omul din fața ei nu era rușinea ramolită și excentrică a Academiei. Omul ăsta era un soldat.

Omul ăsta era un șaman.

Când vorbi din nou, glasul lui își conținu propriul ecou. Grăi pe două voci, una normală și alta mult mai joasă, ca și cum umbra lui repeta tot ce spunea el, dar la un volum de două ori mai sonor.

— Retrage-ți oamenii sau aduc la viață făpturi care n-ar trebui să existe pe lumea asta.

Nezha o prinse pe Rin de braț, cu ochii mari.

— *Uite.*

În spatele lui Jiang, aerul se deforma sclipind, devenind mai întunecat decât noaptea însăși. Ochii maestrului se duseseră în fundul capului. Rostea cu voce tare o incantație, în graiul necunoscut în care Rin îl mai auzise vorbind o singură dată.

— Ești *Pecetluit!* mugi generalul.

Dar se retrase grăbit, îndepărtându-se de neant, și-și strânse halebarda.

— Chiar așa?

Jiang desfăcu larg brațele.

În spatele lui se auzi un vaier sfâșietor, prea ascuțit pentru orice fiară cunoscută de om.

Prin beznă se apropia ceva.

Dincolo de neant, Rin văzu siluete care ar fi trebuit să existe doar în teatrul de păpuși, contururi de fiare ce aparțineau basmelor. Un leu cu trei capete. O vulpe cu nouă cozi. O masă de șerpi încolăciți unul în altul, cu mulțimea de capete repezindu-se și mușcând în toate direcțiile.

— Rin, Nezha. Jiang nu se întoarse să se uite la ei. *Fugiți.*

În clipa aceea Rin înțelese. Orice ar fi reprezentat creaturile acelea invocate, Jiang nu le putea controla. „Zeii nu vor fi chemați de bunăvoie în luptă. Zeii vor cere întotdeauna ceva în schimb." El făcea exact ceea ce-i interzisese fetei să facă.

Nezha o ajută pe Rin să se ridice. Ea își simți piciorul stâng de parcă cineva îi înfipsese în rotulă cuțite încinse. Țipă și se sprijini

clătinându-se de el.

Băiatul o sprijini, cu ochii măriți de groază. N-aveau timp să fugă.

Jiang se zvârcoli în aer în fața lor, după care pierdu complet controlul. Neantul explodă în afară, sfâșiind urzeala lumii, prăbușind zidul cu porți din jur. Maestrul lovi cu bastonul în aer. Din punctul unde lovise, un val de forță se răspândi și explodă într-un cerc vizibil. Preț de o clipă, totul rămase nemișcat. Apoi, zidul de est căzu.

Rin gemu și se rostogoli pe o parte. Abia mai putea vedea, abia mai putea simți ceva. Niciunul dintre simțuri nu-i funcționa; era învăluită într-un cocon de beznă, străpuns doar de cioburi de durere. Piciorul îi atinse ceva moale și omenesc și întinse mâna într-acolo. Era Nezha.

Icni și se sili să deschidă ochii. Nezha zăcea prăbușit alături, sângerând abundent dintr-o tăietură de pe frunte. Avea ochii închiși.

Rin se ridică în capul oaselor, tresărind, și-l scutură de umăr.

— Nezha? Băiatul se mișcă ușor. Simți cum o străbate un val de ușurare. Trebuie să ne ridicăm... Nezha, haide, trebuie să...

Din colțul îndepărtat al porții țâșni o jerbă de moloz.

Sub dărâmături era îngropat ceva. Cineva era în viață.

Rin strânse mâna lui Nezha și privi dărâmăturile mișcătoare, sperând cu disperare să fie Jiang, să fi supraviețuit terorii pe care o invocase și să fie bine, din nou el însuși, și să salveze...

Mâna care se ivi din ruine era uriașă, însângerată și purta armură grea.

Rin ar fi trebuit să-l omoare pe general înainte să iasă de sub dărâmături. Ar fi trebuit să-l ia pe Nezha și să fugă. Ar fi trebuit să facă *ceva.*

Dar membrele nu ascultau comenzile pe care le transmitea creierul; nervii ei nu puteau înregistra nimic în afară de aceeași spaimă și disperare. Zăcea paralizată pe jos, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Generalul se ridică în picioare clătinându-se, făcu un pas șchiopătat înainte, apoi încă unul. Coiful îi dispăruse. Când se întoarse către ei,

Rin icni. Jumătate din fața generalului fusese smulsă de explozie, dezgolind un zâmbet scheletic îngrozitor sub pielea jupuită.

— *Lepădături* nikara, mârâi el în timp ce înainta.

Piciorul i se agăță în trupul inert al unuia dintre propriii lui soldați. Fără să se uite, îl lovi dezgustat cu cizma. Privirea furioasă îi rămăsese ațintită asupra lui Rin și Nezha.

— O să vă *îngrop!*

Nezha scoase un geamăt înfundat de groază.

Brațele lui Rin începură în sfârșit să răspundă la comenzi. Se strădui să-l ridice pe Nezha, însă picioarele îi tremurau de spaimă și nu se putu ridica.

Generalul era uriaș și amenințător deasupra lor. Înălță halebarda.

Pe jumătate înnebunită de panică, Rin își ridică sabia într-un arc amplu, sălbatic. Lama zăngăni în van pe trunchiul împlătoșat al generalului. El își strânse degetele înmănușate în jurul lamei subțiri și i-o smulse din mâini. Degetele mănușii metalice lăsară adâncituri în oțelul lamei.

Tremurând, Rin dădu drumul sabiei. Generalul o ridică de guler și o aruncă spre rămășițele zidului. Capul fetei lovi piatră; vederea îi erupse în negru, apoi pete de lumină, apoi un nimic încețoșat. Clipi încet și când vederea îi reveni îl zări pe general ridicând lent halebarda deasupra trupului inert al lui Nezha.

Rin deschise gura să țipe când generalul împunse vârful tăios în abdomenul lui Nezha, care scoase un sunet ascuțit, jalnic. O a doua lovitură îl reduse la tăcere.

Icnind de frică, fata bâjbâi în buzunar după semințele de mac. Prinse câteva și le duse la gură, înghițindu-le tocmai când generalul observă că mai mișca.

— Nu, nu, mârâi el, ridicând-o iar de piepții veșmintelor. O trase aproape de fața lui, rânjindu-i pofticios cu zâmbetul lui oribil. Gata cu vrăjitoriile nikara. Nici chiar zeii nu vor locui în recipiente moarte.

Rin se zbătu nebunește în strânsoarea lui, cu lacrimile scurgându-i-se pe chip în timp ce încerca să răsufle. Capul îi zvâcnea în locul unde se lovise de piatră. Se simțea de parcă plutea, înotând în beznă, dar nu știa dacă de la semințele de mac sau din cauza rănii de la cap. Fie murea, fie avea să-i vadă pe zei. Poate ambele.

„Te rog”, se rugă ea. „Te rog, vino la mine. Fac orice.”

Apoi se prăbuși în neant; era din nou în tunelul către ceruri, dusă în sus, repezindu-se cu viteză uriașă spre un loc necunoscut. Marginile câmpului vizual se înnegriră și apoi deveniră roșu familiar, o foiță purpurie care acoperea ca o lentilă de sticlă tot ce vedea.

Cu ochii minții, o zări pe Femeie apărând înaintea ei. Femeia întinse o mână spre ea, dar...

— *Pleacă din calea mea!* țipă Rin.

N-avea timp pentru paznic, n-avea timp de avertismente – avea nevoie de zei, avea nevoie de zeul *ei*.

Spre marea ei surpriză, Femeia se supuse.

Apoi trecu de barieră, goni din nou în sus și ajunse în sala tronului zeilor, în Panteon.

Toate soclurile, în afara unuia singur, erau goale.

Atunci îl văzu în toată gloria focului său. Un glas măreț și teribil îi răsună în minte. Răsună prin tot universul.

Pot să-ți dau puterea pe care o cauți.

Se strădui frenetic să respire, însă strânsoarea generalului era tot mai puternică în jurul gâtului ei.

Pot să-ți dau puterea de a doborî imperii. De a-ți arde dușmanii până când din oasele lor va rămâne doar cenușa. Toate acestea ți le voi da și încă mai multe. Știi care-i târgul. Știi condițiile.

— Orice, șopti Rin. Absolut orice.

Totul.

Prin sală trecu ceva ca o pală de vânt. Lui Rin i se păru că aude un chicotit.

Deschise ochii. Nu mai era amețită. Întinse mâinile și-l prinse pe general de încheieturi. Era slăbită de moarte, strânsoarea ei trebuia să fi fost ca atingerea unei pene. Însă generalul urlă. Îi dădu drumul și, când ridică brațele s-o lovească, văzu că ambele lui încheieturi erau roșu împestrițat, gâlgâitor.

Rin se ghemui și înălță coatele deasupra capului ca să formeze o pavăză jalnică.

Un văl imens de flăcări izbucni înaintea ei. Căldura o izbi în față. Generalul se împletici în spate.

— Nu... Deschise gura larg, fără să-i vină a crede. Se uită la ea de parcă vedea pe altcineva. Nu tu.

Rin se strădui din răsputeri să se scoale. Flăcările curgeau în continuare în fața ei, flăcări pe care nu le putea controla.

— Ești *moartă!* strigă generalul. Te-am omorât!

Fata se ridică încet și flăcările i se scurseră din mâini, ca pârâiașe ce le cuprindeau, fără scăpare. Generalul urlă de durere când focul îi atinse rănile deschise, găurile căscate de pe chip, tot corpul.

— Te-am văzut arzând! V-am văzut pe toți arzând!

— Nu pe mine, șopti ea și-și desfăcu palmele spre el.

Focul se întinse în afară cu dușmănie. Rin percepu o senzație de sfâșiere, ca și cum era sfârtecată din măruntaie, de undeva dinăuntrul ei. Curgea prin ea, fără să-i facă rău, dar imobilizând-o. O folosea ca mediu. Ea nu controla flacăra mai mult decât putea controla fitilul unei lumânări; se unea cu ea și o învăluia.

Cu ochii minții, văzu Phoenixul unduind pe soclul său din Panteon. Privind. Râzând.

Nu-l putea vedea pe general prin flăcări, zărea doar o siluetă, un contur de armură prăbușindu-se și strângându-se în sine, un maldăr îngenuncheat, ceva ce era mai puțin om și mai degrabă o halcă de carne carbonizată, cărbune și metal.

— Oprește-te, șopti ea.

„Te rog, fă să se oprească.”

Dar focul ardea mai departe. Grămada care fusese generalul se clătină înapoi și se prăbuși, o minge de flăcări care se micșoră și apoi se stinse.

Rin avea buzele uscate, crăpate. Când le mișcă, sângerară.

— Te rog, oprește-te.

Focul vuia tot mai tare. Nu putea auzi și nu putea răsufla prin dogoare. Se lăsă în genunchi, cu ochii strânși, prinzându-și fața în mâini.

„Te implor.”

Cu ochii minții, văzu Phoenixul trăgându-se înapoi, parcă iritat. Își deschise aripile uriașe, învăpăiate, apoi le strânse.

Calea către Panteon se închise. Rin se clătină și căzu.

Timpul încetă să mai aibă vreun înțeles. În jurul ei se purtă o luptă – și apoi se opri. Rin era învăluită într-un turn de inexistență, izolată de orice se întâmpla în jur. Nu mai exista nimic, până începu iar să existe.

— Arde, o auzi pe Niang. Are febră... Am căutat otravă în răni, dar n-am găsit nimic.

„Nu-i febră", ar fi vrut ea să spună, „ci un zeu." Apa pe care i-o picura Niang pe frunte nu înăbușea flăcările ce încă curgeau prin ea.

Încercă să-l cheme pe Jiang, dar gura n-o asculta. Nu putea vorbi. Nu se putea mișca.

Credea că poate să vadă, dar nu știa dacă visează, pentru că data următoare când deschise ochii, zări un chip atât de încântător, încât aproape că țipă.

Sprâncene arcuite, o netezime de porțelan. Buze sângerii.

Împărăteasa?

Dar împărăteasa era departe, cu Divizia Trei, încă pe drumul dinspre nord. N-avea cum să ajungă așa repede, înaintea zorilor.

Veniseră deja zorii? I se părea că poate zări primele raze de soare, răsăritul acestei nopți lungi, îngrozitoare.

— Cum se numește fata? întrebă împărăteasa.

„Fata? Împărăteasa vorbește despre mine?"

— Runin. Fusese glasul lui Irjah. Fang Runin.

— Runin, repetă împărăteasa.

Glasul îi suna ca o coardă de harpă, clar și pătrunzător și frumos în același timp.

— Runin, uită-te la mine.

Rin simți degetele împărătesei pe obraz. Erau reci ca zăpada, ca o boare de iarnă. Deschise ochii și se uită în ochii ei încântători. Cum putea cineva să aibă ochi așa frumoși? Nu semănau deloc cu ochii de viperă. Nu erau ochi de șarpe; erau sălbatici și negri și stranii, dar frumoși, ca ai unei căprioare.

Și *viziunile*... văzu un nor de fluturi, foi mătăsoase din panglici fluturând în vânt. O lume formată doar din frumusețe, culoare și ritm.

Ar fi făcut orice să rămână captivă în privirea aceea.

Împărăteasa trase brusc aer în piept și viziunile dispărură.

Apăsarea pe faţa lui Rin se înteţi.

— Te-am văzut arzând, spuse împărăteasa. Am crezut că te-am văzut murind.

— Nu sunt moartă, încercă Rin să spună, dar limba îi era prea grea în gură și nu reuși decât să scoată un sunet înăbușit.

— Șșșt. Împărăteasa îi puse un deget de gheață pe buze. Nu vorbi. E în regulă. Știu ce ești.

Apoi simţi apăsarea rece a unor buze pe frunte, aceeași răceală pe care o împinsese în ea Jiang în timpul Probelor, și focul din ea se stinse.

CAPITOLUL 12

Când Enro îi îngădui să părăsească infirmeria, Rin fu mutată în subsolul sălii principale, unde se țineau înainte luptele. I s-ar fi părut ciudat, dar era prea năucită ca să gândească mult la orice. Dormi enorm. În subsol nu existau ceasuri, însă adesea ațipea și se trezea când soarele apusese deja. Nu reușea să rămână trează mai mult de câteva minute. Îi aduceau mâncare și de câte ori mânca, adormea aproape imediat.

Odată, în timp ce dormea, auzi voci deasupra ei.

— Este lipsit de eleganță, zise împărăteasa.

— Este *inuman,* spuse Irjah. O tratați ca pe un criminal de drept comun. S-ar putea ca fata asta să ne fi câștigat bătălia.

— Și s-ar putea la fel de bine să dea foc întregului oraș, replică Jun. Nu știm de ce-i în stare.

— E doar o fată, zise Irjah. O să se sperie. Trebuie să-i spună cineva ce i se întâmplă.

— Nu *știm* ce i se întâmplă, răspunse Jun.

— E evident, spuse împărăteasa. Ea este încă un Altan.

— Atunci să-l lăsăm pe Tyr să se ocupe de ea când ajunge, vorbi Jun.

— Tyr vine tocmai de la Castelul Nopții, zise Irjah. O s-o ținem sedată o săptămână întreagă?

— În niciun caz n-o las să umble prin oraș, replică Jun. Ați *văzut* ce a făcut Străjerul Porții cu zidul de est. I se destramă Pecetea, Daji. El este o amenințare mai mare decât Federația.

— Nu mai este, răspunse împărăteasa tăios. Problema Străjerului Porții a fost rezolvată.

Când îndrăzni să deschidă ochii, Rin nu văzu pe nimeni aplecat deasupra ei și-și aminti doar pe jumătate ce se discutase. După altă perioadă de somn fără vise, despre care nu știa cât durase, nu fu sigură dacă nu cumva își imaginase totul.

În cele din urmă, își reveni în simțiri. Însă când încercă să iasă din subsol, fu oprită cu forța de trei soldați din Divizia Trei aflați în fața ușii.

— Ce se-ntâmplă? întrebă fata. Era încă puţin dezorientată, însă destul de conștientă ca să știe că așa ceva nu era normal. De ce nu pot să plec?

— Pentru siguranţa ta, răspunse un soldat.

— Ce vrei să spui? Cine a dat autorizaţia?

— Avem ordine să te ţinem aici, spuse soldatul scurt. Dacă-ncerci să folosești forţa, va trebui să te rănim.

Soldatul cel mai apropiat întinse mâna după armă. Rin dădu înapoi. Înţelese că n-avea cum să-i convingă.

Așa că reveni la metodele cele mai primitive. Deschise gura și ţipă. Se tăvăli pe podea. Îi lovi pe soldaţi cu pumnii și-i scuipă în faţă. Ameninţă să urineze în faţa lor. Le strigă obscenităţi despre mamele lor. Le strigă obscenităţi despre bunicile lor.

O ţinu așa ore în șir.

În cele din urmă, se conformară cererii de a vedea pe cineva responsabil pentru soarta ei.

Din nefericire, îl trimiseră pe maestrul Jun.

— Nu-i nevoie de așa ceva, îi spuse îmbufnată când apăru. Își aranjase hainele în grabă, ca să nu arate de parcă tocmai se tăvălise prin praf. N-o să fac rău nimănui.

Jun arăta de parcă n-ar fi crezut-o nici în ruptul capului.

— Tocmai ţi-ai demonstrat o abilitate de combustie spontană. Ai aprins zidul de est al orașului. Înţelegi de ce n-am vrea să te plimbi prin campus?

Rin se gândi că combustia fusese mai mult deliberată decât spontană, dar nu credea că dacă ar fi explicat modul cum procedase, ar fi părut mai puţin ameninţătoare.

— Vreau să-l văd pe Jiang, spuse ea.

Expresia lui Jun era indescifrabilă. Ieși fără să răspundă.

După ce trecu peste indignarea de a fi închisă, fata decise că cel mai bine era să aștepte. Îi era loială împărătesei. Era un soldat bun. Ceilalţi maeștri din Sinegard aveau să garanteze pentru ea, chiar dacă nu și Jun. Câtă vreme își păstra cumpătul, n-avea de ce să se teamă. Se gândi, absurd, că ar fi putut da de bucluc doar pentru că deţinuse opiu asupra ei.

Măcar nu mai era izolată. Rin descoperi că vizitatori puteau intra după voie în subsol. Doar ea nu putea să plece.

Niang veni des, dar nu era foarte vorbăreaţă. Când zâmbea, era un gest forţat. Se mișca fără vlagă. Nu râdea când Rin încerca s-o înveselească. Stăteau amândouă pe pat ore întregi, în tăcere, ascultându-și răsuflarea una alteia. Niang era împietrită de durere, iar Rin nu știa cum să-i aducă mângâiere.

— Și mie mi-e dor de Raban, îndrăzni ea odată, însă nu reuși decât s-o facă pe Niang să lăcrimeze și să plece.

Pe Kitay însă îl descosea fără milă, ca să afle vești. El venea cât de des putea, dar era aproape tot timpul plecat în operaţiuni de salvare.

Puţin câte puţin, Rin află ce se petrecuse după bătălie.

Federaţia era pe punctul de a ocupa Sinegardul când ea îl ucisese pe general. Asta, împreună cu sosirea la timp a împărătesei și a Diviziei Trei, întorsese lupta în favoarea lor. Federaţia se retrăsese și Kitay se îndoia că va reveni prea curând.

— Povestea s-a terminat destul de repede după venirea Diviziei Trei, zise el. Avea braţul într-o fașă, dar o asigurase pe Rin că era doar o luxaţie ușoară. A avut legătură cu... mă rog, știi tu. Federaţia a fost îngrozită. Cred că s-a temut că noi avem nu doar un speeran.

Rin se ridică în șezut.

— Cum?

Kitay păru nedumerit.

— Păi nu asta ești?

Speeran? *Ea?*

— Așa umblă vorba prin oraș, zise băiatul.

Rin îi sesiză stinghereala. Mintea lui Kitay mergea de două ori mai repede decât a unui om normal; curiozitatea lui era nestăvilită. Avea nevoie să știe ce făcuse ea, ce era ea și de ce nu-i spusese nimic.

Însă fata nu știa ce să-i spună. Nu știa nici ea.

— Ce se spune? îl întrebă.

— Că te-a cuprins o sete de sânge sălbatică. Și c-ai luptat de parcă ai fi fost posedată de o hoardă de demoni. Că generalul te-a rănit cu spada de mai multe ori și te-a înjunghiat de optsprezece ori, dar tot nu te-a oprit.

Rin îi arătă braţele.

— Vezi vreo urmă de răni? Doar pe Nezha l-a rănit.

Kitay nu râse.

— Este adevărat? Ești închisă aici, deci *trebuie* să fie adevărat.

Deci Kitay nu știa despre foc. Rin se gândi să-i spună, dar șovăi.

Cum i-ar fi putut explica lui Kitay ce era șamanismul, lui Kitay care era atât de convins de logica lui? Băiatul era logicianul modern prin excelență pe care îl detesta Jiang, un ateu, un sceptic care nu putea accepta să-i fie pusă sub semnul întrebării viziunea asupra lumii. Ar fi considerat-o nebună. Iar Rin era prea extenuată ca să se certe.

— Nu știu ce s-a întâmplat, rosti ea. Totul e doar o pâclă. Și nu știu ce sunt. Am fost orfană de război. Aș putea fi de oriunde. Aș putea fi oricine.

Kitay nu părea satisfăcut.

— Jun e convins că ești speerană.

Cum ar fi fost posibil așa ceva? Când fusese atacat Speerul, Rin ar fi fost doar un prunc și n-ar fi avut cum supraviețui, dacă nimeni nu supraviețuise.

— Dar Federația i-a masacrat pe speerani, zise ea. N-a lăsat niciun supraviețuitor.

— A supraviețuit Altan, zise Kitay. Ai supraviețuit tu.

Studenții Academiei suferiseră mult mai multe pierderi decât soldații din Divizia Opt. Doar jumătate din clasa ei mai trăiau, majoritatea având răni minore. Cincisprezece colegi de clasă muriseră. Alți cinci erau în stare gravă în centrul de triaj al lui Enro, cu viețile atârnând de un fir de păr.

Printre ei se număra și Nezha.

— Azi va fi supus celei de-a treia serii de operații, zise Kitay. Nu se știe dacă va supraviețui. Chiar dacă va trăi, s-ar putea să nu mai poată lupta niciodată. Au zis că halebarda i-a străpuns complet trunchiul și i-a retezat șira spinării.

Rin fusese ușurată pur și simplu pentru că Nezha nu murise. Nu se gândise că alternativa putea fi și mai rea.

— Sper să moară, zise Kitay pe neașteptate. Rin se răsuci spre el, șocată, însă băiatul continuă: Dacă e de ales între moarte și o viață dusă ca schilod, sper să scape ușor. Nezha nu și-ar putea suporta viața, dacă nu va putea lupta.

Ea nu știu ce să răspundă.

Victoria oferise un răgaz pentru nikara, însă nu garanta siguranța orașului. Informațiile venite de la Divizia Doi anunțau că Federația trimitea întăriri pe mare, în timp ce principala forță de invazie aștepta să facă joncțiunea.

Când Federația urma să atace a doua oară, nikara nu vor mai putea apăra orașul. Sinegardul era evacuat complet. Birocrații imperiali fuseseră mutați complet în capitala de război de la Golyn Niis, ceea ce însemna că securitatea orașului nu mai era prioritară.

— Academia este lichidată, o informă Kitay. Ne-au înrolat pe toți în Divizii. Niang a fost trimisă în Unsprezece, Venka în Șase la Golyn Niis. Pe Nezha nu-l vor trimite nicăieri până... mă rog, știi tu, zise el apoi tăcu. Eu am primit ieri ordin pentru Divizia Doi. Ofițer inferior.

Era divizia în care își dorise dintotdeauna să ajungă. În alte condiții, s-ar fi impus felicitări. Însă acum nu părea la locul ei nicio sărbătorire. Rin încercă totuși.

— Grozav! Asta voiai, nu?

Kitay ridică din umeri.

— Au nevoie disperată de soldați. Nu mai e vorba de prestigiu; au început să recruteze oameni direct de la țară. Dar va fi bine să lupt sub comanda lui Irjah. Plec mâine.

Rin îi puse o mână pe umăr.

— Ai grijă de tine.

— Și tu.

Kitay se lăsă pe spate și se sprijini în mâini.

— Ai vreo idee când îți dau drumul de-aici?

— Tu știi mai multe decât mine.

— N-a venit nimeni să stea de vorbă cu tine?

Rin clătină din cap.

— Nu, după Jun n-a mai venit nimeni. L-au găsit pe Jiang?

Kitay o privi compătimitor, iar ea știu răspunsul dinainte să-l audă rostit. Era același pe care i-l dădea de multe zile.

Jiang nu mai era. Nu murise, ci dispăruse. De la sfârșitul bătăliei nimeni nu-l mai văzuse și nimeni nu auzise nimic despre el. Căutaseră cu meticulozitate supraviețuitori sub dărâmăturile zidului de est, totuși nu găsiseră nici urmă de maestrul Tradițiilor. Nu exista nicio dovadă că era mort, dar nici vreun semn care să-i lase să spere că ar fi în viață. Părea să fi dispărut în chiar neantul pe care-l invocase.

După ce Kitay plecă cu Divizia Doi către Golyn Niis, nimeni nu mai veni să-i țină companie lui Rin. Fata își petrecu timpul dormind. Acum îi era somn tot timpul, mai ales după mese, iar când dormea era un somn greu și fără vise. Se întrebă dacă-i puneau narcotice în mâncare și în apă. Într-un fel, era aproape recunoscătoare. Ar fi fost mai rău să rămână singură cu gândurile ei.

Nu era în siguranță după ce reușise să invoce un zeu. Nu se simțea puternică. Era închisă într-un subsol. Propriii ei comandanți n-aveau încredere în ea. Jumătate din prietenii ei erau pe moarte sau muriseră, maestrul ei era pierdut în neant, iar ea era închisă pentru propria siguranță și siguranța tuturor celor din jur.

Dacă asta însemna să fii speeran – în cazul în care ea *era* speeran –, Rin nu știa dacă merita.

Dormea și, când nu se mai putea sili să doarmă, se ghemuia într-un colț și plângea.

În a șasea zi de captivitate, Rin abia se trezise când ușa sălii principale se deschise. Irjah privi înăuntru, verifică dacă era trează, apoi închise repede ușa în urma lui.

— Maestre Irjah.

Rin își netezi tunica șifonată și se ridică în picioare.

— Sunt generalul Irjah acum, zise bărbatul fără să pară prea fericit. Pierderile impun promovări.

— Generale, se corectă ea. Scuze.

Irjah ridică din umeri și-i făcu semn să se așeze.

— Abia dacă mai contează în momentul ăsta. Cum te simţi?

— Obosită, domnule, răspunse ea.

Se așeză cu picioarele încrucișate pe podea, pentru că în subsol nu erau scaune.

După o scurtă ezitare, Irjah se așeză și el pe podea.

— Așa. Își puse mâinile pe genunchi. Se zice că ești speerană.

— Cât de multe știţi? întrebă încet fata.

Oare Irjah știa că ea invocase focul? Știa ce o învăţase Jiang?

— Eu l-am crescut pe Altan după al Doilea Război, spuse Irjah. Știu.

Rin simţi o ușurare profundă. Dacă Irjah știa cum era Altan și de ce erau capabili speeranii, atunci cu siguranţă avea să garanteze pentru ea, avea să convingă Miliţia că nu era periculoasă – cel puţin nu pentru ei.

— S-a luat o decizie în legătură cu tine, zise Irjah.

— Nu știam că sunt subiect de dezbatere, răspunse ea, doar ca să fie capricioasă.

Irjah îi aruncă un zâmbet obosit, care nu-i lumină și ochii.

— În curând vei primi ordinele de transfer.

— Serios?

Rin se îndreptă, dintr-odată entuziasmată. Îi dădeau drumul. *În sfârșit.*

— Domnule, speram să mă pot alătura Diviziei Doi, cu Kitay...

Irjah o întrerupse.

— Nu te duci la Divizia Doi. Nu mergi în niciuna dintre cele Douăsprezece Divizii.

Încântarea fetei fu înlocuită imediat de groază. Dintr-odată deveni conștientă de un bâzâit slab.

— Ce vreţi să spuneţi?

Irjah își frământă stingherit degetele, apoi zise:

— Căpeteniile au hotărât că este mai bine să te trimită la Cike.

Preţ de o clipă, Rin rămase uitându-se mută la el.

Cike? Celebra Divizie Treisprezece, detașamentul de asasini al împărătesei? Ucigașii fără onoare, fără reputaţie și fără glorie? Forţa combatantă atât de dezgustătoare, atât de sinistră, încât Miliţia prefera să pretindă că nu există?

— Rin? Ai înțeles ce ți-am spus?

— *Cike?* repetă ea.

— Da.

— Mă trimiteți la detașamentul de ciudați? Vocea i se stinse și-i veni brusc să izbucnească în lacrimi. La Copiii Stranii?

— Cike e o divizie ca oricare alta a Miliției, spuse Irjah pripit. Glasul îi era liniștitor într-un mod prefăcut. Sunt un detașament cu totul respectabil.

— Sunt ratați și incapabili! Sunt...

— Ei o slujesc pe împărăteasă exact așa cum face armata.

— Dar eu...

Rin înghiți un nod.

— Credeam că sunt un soldat bun.

Expresia lui Irjah se îmblânzi.

— Of, Rin. Așa și ești, să știi. Ești un soldat incredibil.

— Atunci de ce nu pot să mă duc într-o divizie adevărată?

Era perfect conștientă că suna copilăresc. Însă în condițiile date, credea că avea dreptul să se comporte ca un copil.

— Știi bine de ce, răspunse Irjah încet. După ultimul Război al Macului, speeranii n-au mai luptat alături de cele Douăsprezece Provincii. Iar înainte de războiul acela, când au făcut-o, cooperarea a fost întotdeauna... dificilă.

Rin învățase istorie și știa la ce se referea Irjah. Ultima dată când speeranii luptaseră alături de Miliție, fuseseră priviți drept ciudățenii barbare, cam așa cum era privită în prezent Cike. Speeranii se dezlănțuiau și luptau în propriile lor tabere; constituiau un pericol ambulant pentru oricine se afla în apropierea lor, prieteni și dușmani deopotrivă. Ei urmau ordinele, însă doar aproximativ; li se dădeau ținte și obiective, dar zeii să-l ajute pe ofițerul care încerca vreo manevră sofisticată.

— Miliția îi urăște pe speerani.

— Miliția se teme de speerani, o corectă Irjah. Nikara n-au reușit niciodată să se descurce cu ceea ce nu înțeleg, iar Speerul i-a pus mereu în încurcătură. Mă aștept ca acum să știi motivul.

— Da, domnule.

— *Eu* te-am recomandat pentru Cike. Și am făcut-o pentru tine, copilă. Irjah o țintui cu o privire hotărâtă. Rivalitatea dintre Căpetenii n-a dispărut niciodată complet, în ciuda alianței pe care au făcut-o în timpul Împăratului Dragon. Deși poate că soldații lor te urăsc, cele Douăsprezece Căpetenii ar fi dornice să pună mâna pe un speeran. Indiferent în ce divizie te-ai duce, așa ceva ar însemna un avantaj necinstit. Și s-ar putea ca diviziile în care *nu* te-ai duce să nu fie mulțumite de schimbarea balanței puterii. Dacă te-aș fi trimis în una dintre cele Douăsprezece Divizii, ai fi fost în mare pericol din cauza celorlalte unsprezece.

— Eu... Nu se gândise la asta. Dar în Miliție există deja un speeran, zise ea. Ce-i cu Altan?

Barba lui Irjah zvâcni.

— Vrei să-ți cunoști comandantul?

— *Poftim?*

Rin clipi, fără să înțeleagă. Irjah se întoarse și strigă spre cineva aflat dincolo de ușă.

— Poți să intri!

Ușa se deschise. Bărbatul care intră era înalt și suplu. Nu purta uniforma Miliției, ci o tunică albă fără însemne. Avea prins pe spinare un trident de argint.

Rin înghiți, înăbușindu-și nevoia caraghioasă de a-și aranja părul. Simți un val de căldură familiar, o fierbințeală care începea din vârful urechilor.

El mai căpătase câteva cicatrice de când îl văzuse ultima dată, inclusiv două pe antebraț și una neregulată pe față, care pornea din colțul din dreapta jos al ochiului stâng și ajungea pe falca dreaptă. Părul nu mai era tuns scurt ca în școală, ci îi crescuse dezordonat și sălbatic, de parcă îl ignorase luni de zile.

— Bună, zise Altan Trengsin. Cum era cu ratații și incapabilii?

— Cum naiba ai supraviețuit bombelor incendiare?

Rin deschise gura, dar nu se auzi niciun cuvânt.

Altan. *Altan Trengsin.* Încercă să formuleze un răspuns coerent, dar tot ce putea să priceapă era că eroul copilăriei sale stătea chiar în fața ei.

Altan îngenunche lângă ea.

— Cum de exiști? o întrebă încet. Credeam că sunt singurul rămas.

Rin își regăsi în cele din urmă graiul.

— Nu știu. Nu mi-au spus niciodată ce s-a întâmplat cu părinții mei, iar cei adoptivi nu știau nimic.

— Și n-ai bănuit niciodată ce erai?

Fata clătină din cap.

— Nu până n-am… adică… atunci când…

Glasul i se sugrumă dintr-odată. Amintirile pe care le înăbușise i se revărsară în fața ochilor: Femeia care țipa, Phoenixul care chicotea, căldura extraordinară ce-i curgea prin trup, felul cum armura generalului se îndoise și se topise în dogoarea focului…

Își duse mâinile la față și văzu că tremurau.

Nu fusese în stare să-l controleze. Nu fusese în stare să-l stingă. Flăcările se scurgeau din ea fără încetare; l-ar fi putut arde pe Nezha, l-ar fi putut arde pe Kitay, ar fi putut transforma tot Sinegardul în cenușă dacă Phoenixul nu i-ar fi ascultat ruga. Și chiar după ce flăcările încetaseră, focul care-i curgea prin vene nu se oprise, până când n-o sărutase pe frunte împărăteasa, stingându-le ea.

„Înnebunesc", își zise fata. „Am devenit tot ce m-a avertizat Jiang că nu trebuie să devin."

— Hei. *Hei!*

Degete reci i se strânseră în jurul încheieturilor. Cu blândețe, Altan îi îndepărtă palmele de pe față.

Rin ridică privirea și se uită în ochii lui. Aveau o nuanță de purpuriu mai deschisă decât petalele de mac.

— E în regulă, zise el. Știu. Știu cum e. O să te ajut.

— Cike nu-s chiar așa de răi după ce ajungi să-i cunoști, zise el pe când o ducea afară din subsol. Adică omorâm oameni la comandă, dar

în general suntem destul de drăguţi.

— Sunteţi toţi șamani? întrebă ea; se simţea ameţită.

Altan clătină din cap.

— Nu toţi. Avem doi care nu se încurcă cu zeii: un expert în muniţii și un medic. Dar ceilalţi sunt șamani. Tyr fusese cel mai instruit dintre noi până să ajungă în Cike – crescuse într-o sectă de călugări care venerau o zeiţă a întunericului. Ceilalţi au fost ca tine: trădând putere și potenţial șamanic, însă dezorientaţi. Îi ducem în Castelul Nopţii, îi instruim și apoi îi dezlănţuim împotriva dușmanilor împărătesei. Toată lumea are de câștigat.

Rin încercă să considere liniștitoare cuvintele lui.

— De unde vin ei?

— De peste tot. Ai fi uimită să vezi în câte locuri mai trăiesc vechile religii, zise Altan. În toate provinciile există o mulţime de culturi secrete. Unele aduc anual câte un iniţiat în Cike și pentru asta împărăteasa le lasă în pace. Nu-i ușor să găsești șamani în ţara asta, nu în vremurile astea, dar împărăteasa îi aduce de unde poate. Mulţi provin din închisoarea din Baghra – Cike este a doua lor șansă.

— Dar nu faceţi parte cu adevărat din Miliţie.

— Nu. Noi suntem asasini, însă în vreme de război funcţionăm ca Divizia Treisprezece.

Rin se întrebă câţi oameni ucisese Altan. *Pe cine* ucisese.

— Și ce faceţi pe timp de pace?

— Timp de pace? Tânărul îi aruncă o privire ironică. Pentru Cike nu există timp de pace. Împărăteasa vrea mereu să moară cineva.

Altan îi spusese să-și strângă lucrurile și să se întâlnească la poartă. Urmau să plece după-amiază, cu un detașament al ofiţerului Yenjen din Divizia Cinci, până pe front, unde restul Cike ajunsese cu o săptămână în urmă.

Toate obiectele fetei fuseseră confiscate după bătălie. Abia avu timp să-și ia un set nou de arme de la arsenal înainte să străbată orașul. Soldaţii Diviziei Cinci aveau raniţe ușoare și câte două rânduri de

arme fiecare. Rin avea doar o sabie cu lama puțin tocită și teaca ei. Părea și se simțea teribil de nepregătită. Nici măcar n-avea un al doilea rând de haine. Bănuia că foarte curând avea să înceapă să miroasă urât.

— Încotro mergem? întrebă ea când porniră în jos pe cărarea de munte.

— Spre Khurdalain, spuse Altan. În Provincia Tigrului. E un marș de două săptămâni spre sud până la fluviul Murui de Vest, apoi o să găsim ceva cu care să mergem spre port.

În ciuda celor întâmplate, Rin simțea un fior de entuziasm. Khurdalain era un port la Marea Nariin, un centru înfloritor al comerțului internațional. Era singurul oraș din Imperiu care avea de-a face în mod uzual cu străinii; hesperienii și bolonienii își înființaseră ambasade aici cu veacuri în urmă. Chiar și negustorii Federației fuseseră prezenți cândva pe docuri, până când Khurdalainul devenise o scenă centrală a Războaielor Macului.

Khurdalainul trecuse prin două decenii de război și supraviețuise. Iar acum împărăteasa deschisese din nou un front aici, ca să-i atragă pe invadatorii din Federație către estul și centrul Nikanului.

În timpul marșului, Altan îi explică strategia de apărare a împărătesei.

Orașul era locul ideal pentru organizarea frontului inițial. Coloanele cu armuri grele ale Federației aveau un avantaj zdrobitor în câmpiile largi din nordul Nikanului, însă Khurdalain abunda în râuri și pâraie, care însemnau un avantaj pentru operațiunile defensive.

Atragerea trupelor Federației spre Khurdalain le-ar fi împins pe terenul care le era cel mai puțin favorabil. Atacul asupra Sinegardului fusese o încercare îndrăzneață de a separa provinciile nordice de cele sudice. Dacă ar fi avut de ales, generalii Federației ar fi avansat cu siguranță direct spre inima Nikanului, îndreptându-se către sud. Însă dacă Khurdalain ar fi fost bine apărat, Federația ar fi fost nevoită să schimbe direcția nord-sud a ofensivei și să se mute pe o axă est-vest. Iar Nikanul ar fi avut loc să se retragă și să se regrupeze în sud-vest dacă ar fi căzut Khurdalainul.

În cazul ideal, Miliția ar fi încercat o manevră de dublă învăluire, pentru a încolți Federația din flancuri, izolându-i trupele de rutele de

retragere și de liniile de aprovizionare, însă Miliţia nu avea nici pe departe competenţa și efectivele necesare unei asemenea tentative. Cele Douăsprezece Căpetenii abia reușiseră să se coordoneze la timp pentru a veni în apărarea Sinegardului; acum fiecare dintre ele era prea ocupată să-și apere propria provincie ca să încerce cu adevărat o acţiune militară comună.

— De ce nu se pot uni pur și simplu ca în timpul celui de-al Doilea Război? întrebă Rin.

— Pentru că Împăratul Dragon e mort, răspunse Altan, și nu poate aduna Căpeteniile în jurul lui, iar împărăteasa nu se bucură de aceeași loialitate. Da, Căpeteniile îngenunchează la Sinegard și jură credinţă în faţa ei, dar când vine vremea, își pun provinciile pe primul loc.

Apărarea Khurdalainului n-avea să fie simplă. Recenta ofensivă de la Sinegard demonstrase că Federaţia deţinea superioritate militară clară ca mobilitate și armament. Iar Mugenul avea avantajul pe coasta de nord; trupele Federaţiei puteau primi fără greutate întăriri de peste mare, deoarece soldaţi și provizii suplimentare puteau fi aduse iute cu corăbiile.

Din punct de vedere al structurilor defensive, Khurdalain avea puţine avantaje. Era un oraș-port deschis, conceput, până la Războaiele Macului, ca o enclavă pentru străini. Cele mai bune structuri de apărare ale Nikanului fuseseră ridicate în lungul deltei inferioare a fluviului Murai de Vest, mult la sud de oraș. Faţă de capitala de război Golyn Niis, care dispunea de efective militare numeroase, Khurdalain era o victimă sigură, cu braţele deschise pentru a-i primi pe invadatori.

Însă Khurdalainul trebuia apărat. Dacă Federaţia avansa în inima ţării și reușea să ocupe Golyn Niis, se putea îndrepta apoi fără greutate spre est, alungând pe coastă rămășiţele Miliţiei. Și dacă erau împinși spre mare, flota jalnic de mică a Nikanului nu i-ar fi putut salva. Așa că Khurdalainul era punctul critic de care depindea soarta întregii ţări.

— Suntem ultimul front, spuse Altan. Dacă noi cădem, ţara e pierdută. O bătu pe fată pe umăr. Ești surescitată?

CAPITOLUL 13

Clang.

Rin abia reuși să-și ridice sabia la timp ca să împiedice tridentul lui Altan să-i spintece fața. Făcu tot ce putu să se stabilizeze, să disipeze *ki*-ul loviturii în mod egal prin tot corpul și în țărână, dar, chiar și așa, picioarele îi tremurară sub impact.

I se părea că o țineau așa de ore în șir. Brațele o dureau, iar plămânii se chinuiau să tragă aer.

Însă Altan nu terminase. Mișcă tridentul, îi prinse lama sabiei între doi dinți și răsuci cu putere. Apăsarea smulse sabia din mâinile fetei și o aruncă zăngănind pe pământ. Altan îi apăsă vârful tridentului pe gât. Rin ridică iute mâinile în semn că se predă.

— Reacționezi din frică, spuse el. Nu controlezi lupta. Trebuie să-ţi limpezești mintea și să te concentrezi. Să te concentrezi asupra *mea,* nu asupra armei.

— E nițel cam greu când încerci să-mi scoţi ochii, mormăi ea, împingându-i tridentul din dreptul feţei.

Altan coborî arma.

— Încă te ferești. Te opui. Trebuie să lași Phoenixul să vină. Când ai invocat zeul, când zeul ajunge în tine, este o stare de extaz, un amplificator de *ki.* Nu obosești. Ești capabilă de un efort extraordinar și nu simți durerea. Trebuie să te cufunzi în starea aceea.

Rin își reamintea perfect starea de spirit de care voia el să se lase cuprinsă. Senzația arzătoare din vene, lentilele roșii ce-i obturau vederea. Felul cum oamenii deveneau ţinte. Felul cum n-avea nevoie de odihnă, ci doar de durere, de durere care să alimenteze focul.

Ea intrase conștient în starea aceea doar în timpul Probelor și în Sinegard. În ambele situații fusese furioasă și disperată.

De atunci nu mai izbutise să regăsească aceeași stare mentală. Fusese doar dezorientată, agitată și, ca acum, extenuată.

— Învață s-o îmblânzești, zise Altan. Învață să te cufunzi în ea și să ieși din ea. Dacă te concentrezi numai asupra armei inamicului, vei fi mereu în defensivă. Uită-te dincolo de armă, spre ţintă. Concentrează-te pe ceea ce vrei să omori.

Altan era un profesor mult mai bun decât Jiang. Maestrul Tradițiilor era frustrant de vag și de distrat și se prefăcea în mod deliberat că nu pricepe. Lui Jiang îi plăcea să danseze în jurul răspunsurilor, s-o facă pe Rin să se învârtă în jurul adevărului ca un vultur înfometat până să-i ofere o bucățică satisfăcătoare de înțelegere.

Însă Altan nu pierdea vremea. Trecea direct la subiect, îi dădea exact răspunsurile pe care le voia fata. Îi înțelegea temerile și știa de ce era ea în stare.

Antrenamentul cu el era ca un antrenament cu un frate mai mare. Era foarte ciudat să-i spună cineva că ei doi erau *la fel* – că și lui i se supraextindeau încheieturile ca lui Rin, așa că trebuia să întoarcă piciorul într-un fel anumit. Era o senzație minunată, copleșitoare, să aibă asemănări cu altcineva, asemănări care se regăseau în profunzimea genelor.

Alături de Altan, ea avea senzația că *își găsea locul* – nu doar în aceeași divizie sau armată, ci în ceva mai profund și mai vechi. Se simțea așezată într-o linie genealogică străveche. Avea un loc. Nu era o orfană anonimă de război, ci o speerană.

Cel puțin așa părea să creadă toată lumea. Cu toate acestea, Rin nu putea scăpa de senzația că nu era în regulă. Ea nu putea invoca zeul la fel de ușor ca Altan. Nu se putea mișca la fel de grațios ca el. De vină era oare moștenirea sau antrenamentul?

— Tu ai fost așa mereu? îl întrebă.

Tânărul păru să se încordeze.

— Așa... cum?

— Așa, ca... *tine.* Rin făcu un gest vag în direcția lui. Ești... nu ești precum ceilalți elevi. Precum ceilalți soldați. Ai putut să invoci dintotdeauna focul? Ai putut să lupți dintotdeauna așa?

Expresia lui era indescifrabilă.

— M-am antrenat multă vreme la Sinegard.

— Dar și eu m-am antrenat!

— Tu n-ai fost antrenată ca speeran, dar ești o războinică. E ceva ce ai în sânge. O să-ți aduc destul de repede moștenirea la lumină. Altan îi făcu semn cu tridentul. Sus arma!

— De ce un trident? întrebă Rin când o lăsă în cele din urmă să-și tragă suflarea. De ce nu o sabie?

Nu mai văzuse alt soldat care să nu poarte armele standard ale Miliţiei: halebarda și sabia.

— Am o rază mai mare de acţiune, zise el. Adversarul nu se apropie, când lupţi într-un cocon de foc.

Rin atinse dinţii tridentului. Vârfurile fuseseră ascuţite de multe ori; nu erau strălucitoare sau netede, ci crestate de urmele multor lupte.

— E speerană?

Așa trebuia să fi fost. Tridentul era făcut doar din oţel, spre deosebire de armele nikara, care aveau plăsele de lemn.

Într-adevăr, era mai greu, dar Altan avea nevoie de o armă care să nu ardă când o atingea.

— E de pe insulă, zise el. O împunse cu capătul bont și-i făcu semn să-și ridice sabia. Nu mai trage de timp. Haide, ridică-te. De la capăt.

Fata coborî braţele extenuată.

— Nu putem pur și simplu să recurgem la droguri? Întrebă.

Nu pricepea în ce fel antrenamentul fizic necruţător ar fi ajutat-o să invoce Phoenixul.

— Nu, nu putem pur și simplu să recurgem la droguri, răspunse Altan. O împunse din nou cu tridentul. Leneșo, genul ăsta de gândire e o greșeală de începător. Oricine poate să înghită niște seminţe și să ajungă în Panteon. Partea asta-i simplă. Dar ca să creezi o legătură cu zeul, să-i canalizezi puterea după voia ta și să-i pui capăt după aceea, este nevoie de disciplină. Dacă nu ești învăţată să-ţi acordezi mintea, e foarte ușor să pierzi controlul. Gândește-te ca la un stăvilar. Zeii sunt surse de energie potenţială, ca apa ce curge la vale. Drogul e ca o ecluză prin stăvilar – el deschide calea ca să treacă zeii. Dar dacă ecluza ta e prea largă sau șubredă, atunci puterea se revarsă fără obstacol. Zeii îţi ignoră voinţa. Se iscă haos. Dacă nu vrei să-ţi arzi aliaţii, trebuie să-ţi amintești de ce l-ai invocat pe Phoenix. Trebuie să-i direcţionezi puterea.

— E ca o rugăciune, spuse ea.

Altan încuviinţă.

— Este exact ca o rugăciune. Toate rugăciunile sunt simple repetiţii – le prezinţi zeilor solicitarea ta. Diferenţa dintre șamani și restul lumii este că rugăciunile noastre chiar funcţionează. Nu te-a învăţat Jiang?

Jiang o învăţase exact pe dos. El îi ceruse să-și limpezească mintea prin meditaţie, să-și uite eul, să uite că era o fiinţă distinctă de univers. Jiang o învăţase să-și elimine propria voinţă. Altan îi cerea să-și arate voinţa în faţa zeilor.

— M-a învăţat doar să ajung la zei. Nu să-i aduc în lumea noastră.

Altan păru uluit.

— Atunci cum ai invocat Phoenixul în Sinegard?

— N-ar fi trebuit, zise ea. Jiang m-a avertizat să n-o fac. A spus că zeii nu sunt meniţi să devină arme. Doar să le ceri sfatul. Mă învăţa să mă calmez, să-mi găsesc legătura cu cosmosul mai larg și să-mi corectez dezechilibrul sau... cam așa ceva, încheie ea neconvingător.

Devenea evident cât de puţine o învăţase de fapt Jiang. N-o pregătise deloc pentru acest război. Încercase doar s-o împiedice să folosească puterea la care știa acum că poate ajunge.

— Așa ceva e lipsit de rost, spuse Altan, cu o expresie dispreţuitoare. Jiang e cărturar, dar eu sunt soldat. Pe el îl interesează teologia; pe mine mă interesează cum să distrug.

Desfăcu pumnul, întoarse mâna și în palmă îi jucă un cerculeţ de foc. Cu cealaltă mână întinse tridentul. Flacăra goni din vârfurile degetelor lui, îi jucă pe umeri și se extinse până în vârful dinţilor tridentului.

Rin fu uimită de controlul perfect pe care-l avea Altan asupra focului, de felul în care îl modela așa cum un sculptor modela lutul, cum îl supunea voinţei lui prin cele mai ușoare mișcări din degete. Când Rin invocase Phoenixul, focul se revărsase din ea într-un șuvoi necontrolat. Însă Altan îl controla ca pe o prelungire a sa.

— Jiang a avut dreptate să fie prudent, spuse tânărul. Zeii sunt imprevizibili. Zeii sunt periculoși. Și nu există nimeni care să-i înţeleagă, nu pe deplin. Însă în Castelul Nopţii noi am dus transformarea zeilor în arme la rang de artă. Suntem mai aproape de

a-i înțelege pe zei decât i-au înțeles vreodată călugării. Ne-am dezvoltat puterea de a rescrie urzeala acestei lumi. Dacă n-o folosim, atunci care-i rostul?

După două săptămâni de marș forțat, patru zile de călătorie pe mare și încă trei zile de mers pe jos, ajunseră la porțile Khurdalainului, puțin înainte de lăsarea nopții. Când ieșiră dintre copaci și se îndreptară către drumul principal, Rin văzu pentru prima dată oceanul.

Se opri.

Atât Sinegard, cât și Tikany erau regiuni fără ieșire la mare. Rin văzuse râuri și lacuri, dar niciodată o întindere atât de uriașă de apă. Rămase cu gura căscată văzând imensa suprafață albastră, care mergea cât vedea cu ochii, mai departe decât își putea închipui.

Altan se opri lângă ea. Îi zări expresia stupefiată și zâmbi.

— N-ai mai văzut oceanul până acum?

Rin nu-și putea desprinde privirea de la panorama aceea. Se simțea ca în prima zi când zărise Sinegardul în toată splendoarea lui, de parcă ar fi căzut într-o lume fantastică unde basmele pe care le auzise erau întrucâtva adevărate.

— Am văzut picturi, zise ea. Am citit descrieri. În Tikany veneau negustorii de pe coastă și ne povesteau despre aventurile lor pe mare, dar asta... nici n-am visat că există *ceva* care poate arăta așa.

Altan îi luă mâna și o îndreptă spre ocean.

— Federația Mugen se află chiar dincolo de strâmtoarea îngustă. Dacă urci în Munții Kukhonin, poți s-o zărești. Și dacă iei o corabie de-acolo și apuci spre sud, pe lângă Golyn Niis și în Provincia Șarpelui, ajungi la Speer.

N-avea cum s-o vadă de unde stăteau, dar tot își aținti privirea peste apele strălucitoare, închipuindu-și o insuliță singuratică în Marea Nikanului de Sud. Speerul petrecuse zeci de ani în izolare până să vină marile puteri continentale și să o sfâșie în lupta dintre ele.

— Cum e?

— Speerul? Frumos... Glasul lui Altan era blând și nostalgic. Acum i se spune Insula moartă, dar tot ce-mi aduc eu aminte e verde. Dintr-o parte a insulei puteai vedea țărmul Imperiului Nikara. Pe partea cealaltă era apă nețărmurită, un orizont nemărginit. Ne luam bărcile și plecam pe ocean fără să știm ce vom găsi; călătorii în bezna nesfârșită, ca să descoperim cealaltă parte a lumii. Speeranii împărțeau cerul nopții în șaizeci și patru de case ale constelațiilor, câte una pentru fiecare zeu. Și câtă vreme vedeai steaua de sud a Phoenixului, puteai întotdeauna să-ți găsești calea înapoi spre Speer.

Rin se întrebă cum arăta acum Insula moartă. Când Mugenul distrusese Speerul, distrusese oare și satele? Sau colibele și căscioarele mai stăteau în picioare, așezări-fantomă așteptându-și locuitorii care n-aveau să se mai întoarcă niciodată?

— De ce ai plecat? întrebă ea.

Își dădu seama că știa foarte puține despre Altan. Supraviețuirea lui era un mister, așa cum însăși existența ei era un mister pentru ceilalți.

Altan era pesemne foarte tânăr când venise în Nikan, un refugiat după războiul care-i ucisese poporul. N-avea cum să fi avut mai mult de patru-cinci ani. Cine-l luase de pe insulă? De ce numai pe el?

Și de ce pe ea?

Însă Altan nu răspunse. Se uită atent o clipă la cerul care se întuneca și apoi se întoarse pe potecă.

— Haide, spuse el și-i luă brațul. O să rămânem în urmă.

Ofițerul Yenjen ridică un steag nikara în fața zidurilor orașului și dădu ordin detașamentului să rămână la adăpostul copacilor până primeau un răspuns. După o așteptare de jumătate de oră, o fată subțire, îmbrăcată în negru din cap până în picioare, aruncă o privire prin poarta orașului. Le făcu semn frenetic să se grăbească și să intre, apoi închise repede poarta în urma lor.

— Divizia voastră vă așteaptă în vechiul cartier de pescari. Asta-i la nord de-aici. Țineți drumul principal, îi explică ea lui Yenjen. Apoi se întoarse și-și salută comandantul. Salut, Trengsin.

— Salut, Qara.
— Asta-i speerana noastră?
— Da.
Qara își înclină capul spre un umăr și o cântări din priviri pe Rin. Era o femeie micuță – o fată, de fapt –, abia ajungându-i lui Rin până la umăr. Părul îi cobora mai jos de talie, într-o coadă împletită groasă și neagră. Avea trăsături ciudat alungite, nu chiar nikara, dar nici chiar altceva identificabil.
Pe umărul ei stâng stătea un șoim de vânătoare masiv, care o privea dispreţuitor pe Rin. Ochii lui și ai Qarei aveau exact aceeași nuanţă de auriu.
— Ce fac ai noștri?
— Bine, spuse Qara. Adică, în general bine.
— Când se întoarce fratele tău?
Șoimul Qarei întinse gâtul, după care îl aplecă la loc, cu penele ridicate ca și cum ar fi fost neliniștit. Qara mângâie cu mâna gâtul păsării.
— Când se întoarce, răspunse ea.
Yenjen și detașamentul lui dispăruseră deja pe aleile întortocheate ale orașului. Qara le făcu semn lui Rin și Altan s-o urmeze în sus pe scara de lângă zidurile orașului.
— De unde este ea? îl întrebă Rin în șoaptă pe Altan.
— E hinterlandeză, spuse el și o prinse de braţ chiar când fata se împletici pe scările șubrede. Ai grijă să nu te împiedici.
Qara îi conduse pe o pasarelă ce trecea peste primele case din Khurdalain. Odată ajunsă sus, Rin se întoarse și văzu pentru prima dată întregul oraș-port.
Khurdalainul ar fi putut foarte bine să fie un oraș străin smuls din temelii și aruncat în cealaltă parte a lumii. Era o himeră cu numeroase stiluri arhitectonice, un amestec bizar de tipuri de construcţie din ţări diferite, aflate pe continente diferite. Rin zări biserici ale căror schiţe le văzuse doar în manualele de istorie, dovezi ale fostei ocupaţii boloniene. Văzu clădiri cu coloane spiralate, clădiri cu turnuri monocrome elegante, cu caneluri adânci săpate în părţile laterale, în locul pagodelor înclinate tipice capitalei. Sinegard era farul călăuzitor

al Imperiului Nikara, dar Khurdalain era fereastra Nikanului către restul lumii.

Qara îi duse peste pasarelă, până pe terasa unui acoperiș plat. De acolo trecură peste un pâlc de case, mergând pe acoperișurile celor mai înalte, construite în stilul vechii Hesperii, apoi coborâră în stradă când clădirile începură să fie prea depărtate unele de altele. Prin spațiile dintre case, Rin putu vedea soarele care apunea, reflectat în ocean.

— Pe vremuri era o așezare hesperiană, zise Qara, arătând către chei.

Acesta era o arteră lungă și largă pe malul apei, mărginită de vitrine de prăvălii scunde. Pasarela era construită din scânduri de lemn groase, îmbibate de apa de mare. În Khurdalain, totul mirosea ușor a mare; briza însăși era impregnată cu izul sărat al oceanului.

— Inelul acela de clădiri, urmă ea, acolo – cele cu acoperișuri terasate – adăpostea consulatele boloniene.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Rin.

— Împăratul Dragon s-a-ntâmplat, răspunse Qara. Nu-ți știi propria istorie?

În zilele agitate de după al Doilea Război al Macului, Împăratul Dragon expulzase toți străinii din Nikan, însă Rin știa că mai rămăsese o mână de hesperieni – misionari hotărâți să răspândească cuvântul Sfântului lor Creator.

— În oraș mai sunt hesperieni? întrebă ea plină de speranță.

Nu văzuse niciodată un hesperian. Străinii din Nikan nu puteau călători în nord, la Sinegard; accesul le era limitat la comerțul în câteva porturi, dintre care Khurdalain era cel mai mare. Fata se întreba dacă hesperienii aveau într-adevăr pielea albă și purtau blănuri, dacă aveau într-adevăr părul morcoviu.

— Câteva sute, spuse Altan, însă Qara clătină din cap.

— Nu mai sunt. Au plecat după atacul asupra Sinegardului. Guvernul lor le-a trimis o corabie. Aproape că s-a răsturnat, așa de mulți oameni au încercat să înghesuie pe ea. Au mai rămas unu-doi misionari și câțiva ambasadori străini. Ei scriu tot ce văd și transmit guvernelor de acasă. Dar asta-i tot.

Rin își aminti ce zisese Kitay despre chemarea Hesperiei în ajutor și pufni.

— Își imaginează că asta-i de ajutor?

— Sunt hesperieni, răspunse Qara. Ei cred întotdeauna că sunt de ajutor.

Partea veche din Khurdalain – cartierul nikara – avea clădiri scunde, într-o rețea de alei intersectată de un sistem de canale, atât de înguste, încât până și o cotigă ar fi trecut cu greu. Era logic ca armata nikara să-și instaleze baza în această parte a orașului. Chiar dacă Federația ar fi știut vag unde se afla, numărul copleșitor al trupelor sale n-ar fi reprezentat un avantaj pe străduțele acestea cotite care deveneau adevărate tuneluri.

Ignorând arhitectura, Rin își închipui că, în condiții normale, Khurdalain era o versiune mai zgomotoasă și mai murdară a Sinegardului. Înaintea ocupației fusese pesemne un nod fremătător de schimburi comerciale, mai captivant chiar decât piețele din centrul Sinegardului. Însă sub asediu Khurdalain era liniștit și tăcut, aproape apăsător de tăcut. Cât merseră prin oraș, fata nu zări niciun civil; fie fuseseră deja evacuați, fie țineau cont de avertismentele Miliției și se fereau, ținându-se departe de locurile unde i-ar fi putut vedea soldații Federației.

Pe drum Qara îi informă de situația luptelor.

— Suntem sub asediu de aproape o lună. Avem tabere ale Federației pe trei părți, mai puțin pe cea din care ați venit voi. Cel mai rău e că ei avansează în zonele urbane. Khurdalain are ziduri înalte, dar Federația are catapulte.

— Cât au ocupat din oraș? întrebă Altan.

— Doar o fâșie îngustă de plajă, lângă mare, și jumătate din cartierul străinilor. Putem recuceri ambasadele boloniene, dar Divizia Cinci nu vrea să coopereze.

— Nu vrea să coopereze?

Qara se încruntă.

— Avem niște... hm, dificultăți de integrare. Noul lor general, Jun Loran, nu-i deloc de ajutor.

Altan arăta la fel de descurajat pe cât se simțea Rin.

— Jun e aici?

— A venit acum trei zile.

Rin se cutremură. Bine măcar că nu-i era direct subordonată.

— Divizia Cinci nu-i din Provincia Tigrului? De ce n-o comandă Căpetenia Tigrului?

— Căpetenia Tigrului este un copil de trei ani al cărui tutore e un politician fără experiență militară. Jun a revenit la comanda armatei din provincia lui. Sunt aici și Căpeteniile Berbecului și Boului, cu diviziile lor provinciale, dar s-au ciorovăit între ei din cauza proviziilor mai mult decât s-au bătut cu Federația. Și nimeni nu poate să facă un plan de atac care să nu-i protejeze pe civili.

— Ce mai caută civilii aici? întrebă Rin; i se părea că treaba Miliției ar fi fost mult mai simplă dacă protecția civililor n-ar fi fost o prioritate. De ce n-au fost evacuați, ca sinegardienii?

— Pentru că ăsta nu-i un oraș din care să poți pleca lesne, răspunse Qara. Majoritatea locuitorilor trăiesc de pe urma pescuitului sau a fabricilor. Aici nu există agricultură. Dacă se mută mai departe de țărm, nu mai au nimic. Majoritatea țăranilor au venit aici în primul rând ca să scape de sărăcia de la țară. Dacă le cerem să plece, vor muri de foame. Oamenii sunt hotărâți să rămână și noi trebuie să avem grijă să rămână în viață.

Șoimul Qarei ridică brusc capul, ca și cum auzise ceva. După ce mai înaintă câțiva pași, Rin auzi și ea glasurile ridicate ce veneau din spatele complexului unde se afla sediul generalului.

— Cike!

Rin se crispă. Ar fi recunoscut oriunde vocea. Generalul Jun Loran năvăli pe alee către ei, cu chipul împurpurat de furie.

— Au-*au!*

Târa de ureche un băiat sfrijit, pe care-l smucea violent. Băiatul avea un petic de țesătură peste ochiul stâng, iar cel drept era plin de lacrimi de durere în timp ce se clătina în urma lui Jun.

Altan se opri brusc.

— Pe Țâțele Tigroaicei!

— Ramsa, zise Qara, ocărând în barbă.

Rin nu-și dădu seama dacă era un nume sau un blestem în graiul ei.

— Tu! Jun se opri în fața Qarei. Unde-i comandantul tău?

Altan făcu un pas în față.

— Eu sunt.

— *Trengsin?* Jun îl privi cu neîncredere fățișă. Glumești. Unde-i Tyr?

Chipul tânărului fu străbătut de un fior de iritare.

— Tyr e mort.

— *Cum?*

Altan încrucișă brațele.

— Nu s-a obosit nimeni să-ți zică?

Jun nu luă în seamă înțepătura.

— E mort? Cum a murit?

— Riscurile meseriei, zise Altan, ceea ce o făcu pe Rin să presupună că habar n-avea.

— Așa că au dat Cike pe mâinile unui copil, mormăi Jun. Incredibil!

Altan privea întruna de la Jun la băiat, care era gârbovit lângă general și scâncea de durere.

— Despre ce-i vorba?

— Oamenii mei l-au prins cu mâinile până la coate în depozitele de muniție, spuse Jun. A treia oară săptămâna asta.

— Crezusem că era căruța *noastră* de muniție! protestă băiatul.

— Voi n-aveți căruță de muniție! se răsti Jun. Am stabilit asta primele două dăți.

Qara oftă și-și trecu palma peste frunte.

— N-ar trebui să fur dacă ei ar *împărți* cu noi, spuse băiatul tânguitor, apelând la Altan. Avea vocea pițigăiată și stridentă, iar ochiul sănătos părea enorm pe chipul lui slăbuț. Nu pot să-mi fac treaba, dacă n-am pulbere de foc.

— Dacă ai tăi n-au echipamentul necesar, ar fi trebuit să vă gândiți să-l aduceți de la Castelul Nopții.

— L-am folosit pe al nostru la ambasadă, mormăi băiatul. Ții minte?

Jun îl smuci în jos de ureche și băiatul urlă de durere. Altan întinse mâna după tridentul din spate.

— Dă-i drumul, Jun.

Generalul aruncă o privire la trident și colțul gurii i se ridică.

— Mă ameninți?

Altan nu-și trase arma – ar fi fost cea mai înaltă trădare s-o îndrepte spre comandantul altei divizii –, dar nici nu-și luă mâna de pe mâner. Rin crezu că zărește focul sclipindu-i pentru o clipă în vârfurile degetelor.

— Înaintez o cerere.

Jun făcu un pas în spate, dar nu-i dădu drumul băiatului.

— Oamenii tăi n-au acces la proviziile Diviziei Cinci.

— Iar pedepsirea lui e prerogativa mea, nu a ta, spuse Altan. Dă-i drumul. *Acum,* Jun.

Jun scoase un sunet de dezgust și-l eliberă pe băiat, care-l ocoli în grabă și o zbughi spre Altan, frecându-și urechea cu o expresie jalnică.

— Data trecută m-au spânzurat de glezne în piața orașului, se plânse el.

Parcă era un copil care își pâra colegii de clasă profesorului. Altan părea revoltat.

— Tot așa te-ai purta și cu Diviziile Unu sau Opt? întrebă el.

— Diviziile Unu și Opt au destul bun-simț să nu scotocească prin echipamentul Diviziei Cinci, se răsti Jun. Oamenii tăi nu fac decât să cauzeze probleme de când au ajuns aici.

— Ne-am făcut treaba, fir-ar să fie! izbucni băiatul. Voi sunteți ăia care v-ascundeți în spatele zidurilor ca niște lași nenorociți.

— Taci, Ramsa, se răsti Altan.

Jun izbucni într-un hohot de râs scurt și batjocoritor.

— Sunteți un detașament de zece oameni. Nu vă supraestimați valoarea pentru această Miliție.

— Așa cum e, o slujim pe împărăteasă exact la fel ca tine, spuse Altan. Am plecat din Castelul Nopții ca să fim întăriri pentru voi. Așa că o să-mi tratezi oamenii cu respect, altfel va afla împărăteasa.

— Bineînțeles. Voi sunteți plozii speciali ai împărătesei, zise Jun tărăgănat. *Întăriri.* Bună *glumă.*

Îi aruncă o privire disprețuitoare lui Altan și plecă, mergând înțepat și prefăcându-se că n-o vede pe Rin.

— Cam așa a fost săptămâna trecută, zise Qara oftând.

— Parcă ziceai că toate-s bune, spuse Altan.

— Am exagerat.

Ramsa își privi cercetător comandantul.

— Bună, Trengsin, zise el vesel. Mă bucur că te-ai întors. Altan își apăsă palmele pe față și apoi înălță capul, trăgând adânc aer în piept. Brațele îi căzură pe lângă corp. Oftă.

— Unde-i biroul meu?

— Pe aleea aia, la stânga, răspunse Ramsa. Am eliberat fostul birou al vămii. O să-ți placă. Ți-am adus hărțile.

— Mulțumesc, zise Altan. Căpeteniile unde sunt instalate?

— În fostul complex al guvernului, după colț. Țin consilii regulat. Nu ne prea invită, din motiv de... mă rog. Știi tu.

Vocea lui Ramsa se stinse, părând dintr-odată foarte vinovat. Altan îi aruncă o privire întrebătoare Qarei.

— Ramsa a aruncat în aer jumătate din cartierul străinilor de la docuri, povesti ea. Nu le-a avertizat dinainte pe Căpetenii.

— Am aruncat în aer *o clădire.*

— Era o clădire mare, spuse Qara sec. Divizia Cinci mai avea doi oameni înăuntru.

— Au supraviețuit? întrebă Altan.

Qara se holbă la el fără să-i vină a crede.

— *Ramsa a aruncat în aer o clădire peste ei.*

— Înțeleg atunci că n-ați făcut nimic folositor cât am fost plecat, zise Altan.

— Am ridicat fortificații! spuse Ramsa.

— Pe linia de apărare? întrebă Altan cu speranță.

— Nu, doar în jurul biroului tău. Și al barăcilor noastre. Căpeteniile nu ne mai lasă să ne apropiem de linia de apărare.

Altan arăta profund exasperat.

— Trebuie să mă duc să lămuresc treburile. Complexul guvernului e într-acolo?

— Da.

— Bine. Altan îi aruncă o privire scurtă lui Rin. Qara, ea o să aibă nevoie de echipament. Pregătește-o și instalează-o. Ramsa, vino cu mine.

— Ești locotenentul lui Altan? întrebă Rin în timp ce Qara o conducea pe alte alei întortocheate.

— Nu eu, ci fratele meu, răspunse femeia. Grăbi pasul, se aplecă sub o poartă boltită într-un zid și așteptă să vină și Rin după ea. Îi țin locul până se întoarce. O să stai aici, cu mine.

O conduse în josul altor scări, ce duceau într-o încăpere subterană umedă. Era o cămăruță, abia cât latrina de la Academie. Prin deschizătura pivniței trăgea curentul. Rin se frecă pe brațe și o trecu un fior.

— Avem tot dormitorul femeilor doar pentru noi, spuse Qara. Ce norocoase suntem!

Rin aruncă o privire în cameră. Pereții erau din pământ, nu din cărămidă, ceea ce însemna că n-aveau izolație. Într-un colț fusese întinsă o singură rogojină, înconjurată de lucrurile Qarei. Fata bănuia că va trebui să-și facă rost de propria pătură dacă nu voia să doarmă printre gândaci.

— În divizii nu există femei?

— Noi nu împărțim dormitorul cu alte divizii. Qara scotoci într-un sac de lângă rogojină, scoase un teanc de haine și i-l aruncă lui Rin. Cred c-ar trebui să scapi de uniforma aia de la Academie. Îți iau eu lucrurile vechi. Enki vrea toate cârpele pentru bandaje.

Rin își scoase iute tunica ponosită de la Academie, își îmbrăcă uniforma și-i dădu hainele vechi Qarei. Uniforma nouă era o tunică neagră banală. Spre deosebire de cele ale Miliției, nu purta însemnele Împăratului Roșu în stânga pieptului. Uniformele Cike erau concepute fără semne distinctive.

— Și brasarda.

Qara stătea cu mâna întinsă, așteptând.

Rin își atinse brasarda albă, simțindu-se stingherită. N-o scosese după bătălie, chiar dacă nu mai era, oficial, ucenica lui Jiang.

— Chiar trebuie?

Văzuse destule brasarde de Academie printre soldații din detașamentul lui Yenjen, chiar dacă păreau trecuți bine de vârsta școlii. Adesea ofițerii din Sinegard își purtau brasardele cu mândrie ani de zile după absolvire.

Qara încrucișă brațele.

— Aici nu-i Academia. Afilierea ta de ucenic nu mai contează.

— Știu... începu să spună fata, însă cealaltă o întrerupse.

— Nu înțelegi. Asta nu-i Miliția, e Cike. Toți am fost trimiși aici pentru că suntem considerați buni să ucidem, dar nu și apți să facem parte dintr-o divizie. Cei mai mulți dintre noi n-au fost la Sinegard, iar cei care au fost n-au amintiri prea grozave de-acolo. Nimănui nu-i pasă aici cine a fost maestrul tău și dacă-l afișezi n-o să te alegi cu niciun fel de bunăvoință. Lasă baltă aprobarea, sau clasamentele, sau gloria, sau ce tâmpenii aveai tu în cap la Sinegard. Ești *Cike.* Implicit, nu te alegi cu o bună reputație.

— Nu-mi pasă de reputație... protestă Rin, însă Qara o întrerupse din nou.

— Ascultă-mă. Nu mai ești la școală. Nu concurezi cu nimeni; nu încerci să iei note bune. Stai cu noi, lupți cu noi, mori cu noi. De-acum încolo, cea mai profundă loialitate a ta este pentru Cike și pentru Imperiu. Dacă voiai o carieră strălucită, ar fi trebuit să intri într-o divizie. Dar n-ai făcut-o, ceea ce înseamnă că ceva e-n neregulă cu tine și că ești priponită cu noi. Ne-am înțeles?

— N-am cerut eu să vin aici, se răsti Rin bătând în apărare. N-am avut de ales.

— Niciunul dintre noi n-a avut de ales, răspunse Qara tăios. Încearcă să ții pasul.

Rin încercă să memoreze harta bazei în timp ce mergeau, să-și facă o imagine mentală a labirintului care era Khurdalain, dar renunță după a cincisprezecea cotitură. Aproape că o bănuia pe Qara că o lua special pe ocolite.

— Cum reușiți să ajungeți unde vreți? întrebă ea.

— Memorăm traseele, răspunse Qara. Cu cât suntem mai greu de găsit, cu atât mai bine. Iar dacă vrei să-l găsești pe Enki, ia-te după gemete.

Rin fu cât pe ce să întrebe ce voia să spună, când auzi alte voci ridicate venind de după colț.

— Te rog, se milogea o voce de bărbat. Te rog, doare foarte tare.

— Crede-mă, te compătimesc, spuse o doua voce, mult mai profundă. Dar, sincer, nu-i problema mea, așa că nu-mi pasă.

— Doar câteva semințe!

Rin și Qara cotiră și văzură că vocile aparțineau unui bărbat micuț, cu pielea întunecată, și unui bărbat care arăta mizerabil, cu un însemn ce-l identifica drept soldat în Divizia Cinci. Brațul drept al soldatului se termina la cot printr-un ciot însângerat.

Fata se crispă când îl zări; aproape că vedea cangrena prin bandajul prost făcut. Nu era de mirare că cerșea mac.

— Doar câteva semințe pentru tine, câteva pentru următorul amărât care cere, și pentru următorul, zise Enki. Până la urmă, rămân fără semințe și divizia mea nu mai are cu ce să lupte. Și după aia, data viitoare când divizia *ta* e încolțită, divizia *mea* nu-și poate face treaba și nu vă poate salva dosurile jalnice. Ei sunt prioritatea, nu tu. Ai înțeles?

Soldatul scuipă pe pragul lui Enki.

— *Ciudaților*!

Trecu pe lângă Enki și dispăru pe alee, aruncându-le priviri întunecate lui Rin și Qarei când le depăși.

— Trebuie să-mi mut prăvălia, se plânse Enki către Qoara, în timp ce închidea ușa în urma lor. Înăuntru era o încăpere mică, încărcată de mirosul amar al ierburilor medicinale. Astea nu-s condiții pentru depozitat materiale. Am nevoie de un loc uscat.

— Mută-te mai aproape de barăcile diviziei și o să ai în prag o mie de soldați care-ți cerșesc o doză, spuse femeia.

— Hm. Crezi că Altan o să mă lase să mă mut în debaraua din spate?

— Cred că Altan vrea să țină pentru el debaraua.

— Probabil că ai dreptate. Ea cine-i?

Enki o cercetă pe Rin din cap până-n picioare, de parcă ar fi căutat semne de răni. Avea o voce de-a dreptul încântătoare, bogată și catifelată. Numai ascultându-l, fetei i se făcea somn.

— Ce te doare?

— E speerana, Enki.

— Ah! Uitasem. Enki se scărpină pe ceafa rasă. Cum le-ai scăpat *tu* printre degete muganilor?

— Nu știu, spuse Rin. Abia am aflat și eu.

Enki dădu încet din cap, cercetând-o în continuare de parcă era un specimen deosebit de fascinant. Avea o expresie prudentă, care nu trăda nimic.

— Bineînțeles. Habar n-aveai.

— O să aibă nevoie de echipament, spuse Qara.

— Sigur, nicio problemă. Enki dispăru într-o cămăruță din spatele încăperii. Îl ascultară scotocind o clipă, apoi reapăru cu o tavă de plante uscate. Îți folosește vreuna din astea?

Rin nu mai văzuse niciodată atâtea psihedelice diferite într-un singur loc. Erau mai multe varietăți de droguri decât avea Jiang în toată grădina. Maestrul ei ar fi fost încântat, își trecu degetele peste păstăile de opiu, peste ciupercile zbârcite și pulberile alb-murdar.

— Care-i diferența? întrebă ea.

— E doar o chestie de preferință, zise Enki. Toate au același efect, dar cheia e să găsești amestecul care-ți îngăduie să invoci zeii fără să te amețești atât de rău, încât să nu mai poți mânui arma. Halucinogenele cele mai puternice te trimit direct în Panteon, dar pierzi complet percepția asupra lumii materiale. Și n-o să-ți prindă bine să invoci un zeu, dacă nu poți să vezi săgeata din fața ochilor. Drogurile mai slabe necesită ceva mai multă concentrare ca să ajungi în starea de spirit potrivită, dar îți păstrezi o parte mai mare din abilitățile corpului. Dacă ai fost antrenată să meditezi, aș zice să alegi tulpini mai moderate.

Rin nu credea că un asediu era un moment grozav pentru experimente, așa că decise să rămână la ceea ce știa. Găsi în colecția lui Enki varietatea de semințe de mac pe care le furase din grădina lui Jiang și întinse mâna să le ia, însă bărbatul trase tava din dreptul ei.

— Nu! Enki scoase un cântar de sub tejghea și începu să măsoare cantități exacte, pe care le puse în punguțe. Vii la mine pentru doze, pe care eu le notez. Cantitatea pe care o primești e calibrată în funcție de greutatea ta. Nu ești prea mare, așa că o să ai nevoie de mai puțin ca alții. Folosește-o cu măsură și numai când primești ordin. Un șaman dependent mai bine moare.

Rin nu se gândise la asta.

— Se întâmplă des?

— În meseria asta? replică Enki. E aproape inevitabil.

Pe lângă rațiile de mâncare ale Miliției, cantina de la Academie părea un restaurant de lux. Rin stătu la coadă jumătate de oră și primi un castron cu terci de orez chior, învârti lingura prin zeama cenușie și apoasă, și la suprafață apărură câteva cocoloașe nefierte.

Se uită în jur prin popotă în căutarea unor uniforme negre și zări câțiva din detașamentul ei adunați la o masă lungă din fundul sălii. Stăteau departe de alți soldați. Cele două mese de lângă ei nu erau ocupate.

— Ea e speerana noastră, anunță Qara când Rin se așeză la masă.

Ceilalți o priviră cu un amestec de îngrijorare și interes prudent. Qara, Ramsa și Enki stăteau lângă un bărbat pe care fata nu-l recunoscu, toți patru în uniforme negre ca noaptea fără însemne sau brasarde. Rin fu uluită cât de tineri erau toți. Niciunul nu părea mai vârstnic decât Enki și nici chiar el nu arăta că ar fi trecut prin patru cicluri de zodiac. Majoritatea păreau să aibă spre treizeci de ani. Ramsa abia dacă părea de cincisprezece ani.

Nu era de mirare că n-aveau probleme cu un comandant de vârsta lui Altan sau că li se spunea Copiii Stranii. Rin se întrebă dacă erau recrutați de mici sau pur și simplu mureau înainte să apuce să îmbătrânească.

— Bun venit în detașamentul ciudaților, îi zise bărbatul de lângă ea. Eu sunt Baji.

Baji era genul de mercenar bine clădit, cu o voce tunătoare. În pofida pântecului considerabil, era cumva chipeș, într-un fel sumbru, lipsit de rafinament. Arăta ca unul dintre traficanții de opiu ai familiei Fang. Pe spinare avea prinsă o greblă cu nouă dinți, care părea uimitor de grea. Rin se întrebă ce forță îți trebuia ca s-o mânuiești.

— Îți place? Baji bătu cu mâna în grebla ale cărei vârfuri ascuțite erau încrustate cu ceva suspect de maroniu. Nouă dinți. Nu mai există alta ca ea și nicăieri n-o să mai găsești forma asta.

„Pentru că niciun fierar n-ar face o armă așa neobișnuită”, își zise Rin. „Și pentru că fermierii n-au ce face cu greble mortal de ascuțite.”

— Pare greu de folosit.

— Așa am zis și *eu,* se băgă Ramsa. Ce ești tu, culegător de cartofi?

Baji îndreptă lingura spre băiat.

— Ține-ți gura, altfel jur că-ți fac în cap nouă găuri.

Rin băgă în gură o lingură de terci de orez și încercă să nu-și imagineze ce descrisese Baji. Ochii i se opriră pe un butoi așezat chiar în spatele scaunului acestuia. Apa dinăuntru era ciudat de tulbure, iar suprafața ei se încrețea la răstimpuri, ca și cum înăuntru înota un pește.

— Ce-i în butoiul ăla? întrebă ea.

— Ăsta-i Călugărul. Baji se răsuci pe scaun și bătu cu încheieturile degetelor în marginea butoiului. Hei, Aratsha! Hai s-o saluți pe speerană!

Preț de o clipă nu se întâmplă nimic și Rin se întrebă dacă Baji era în toate mințile. Auzise zvonuri că soldații Cike erau nebuni, că erau trimiși în Castelul Nopții când o luau razna.

Apoi apa din butoi începu să se ridice, ca și cum ar fi căzut în sens invers, și se solidifică într-o formă ce aducea de departe cu un bărbat. Două globuri umflate care ar fi putut fi ochi se căscară în timp ce se roteau spre Rin. Ceva care arăta vag a gură se mișcă.

— Ah! Te-ai tuns.

Rin nu izbuti să răspundă, fiindcă rămăsese cu gura larg căscată. Baji scoase un sunet de nerăbdare.

— Nu, idiotule, asta-i una nouă. De la *Sinegard,* sublinie el.

— A, da? Bula de apă făcu un gest care părea o plecăciune. Când vorbi, vibrațiile îi cuprinseră întreaga formă. Păi de ce n-ai zis așa? Ai grijă, o să-ți intre musca-n gură.

Rin închise fălcile cu un pocnet.

— Ce-ai pățit? reuși ea să întrebe în cele din urmă.

— Ce vrei să spui?

Silueta apoasă părea alarmată. Își coborî capul, de parcă-și cerceta trunchiul.

— Nu, vreau să zic... se bâlbâi Rin. Ce... de ce...

— Aratsha preferă să stea în forma asta dacă are de ales, interveni Baji. Nu vrei să-i vezi forma omenească. E foarte înspăimântătoare.
— De parcă tu ai fi o încântare pentru ochi, fornăi Aratsha.
— Uneori îl lăsăm în râu, când trebuie să otrăvim o sursă de apă, zise Baji.
— Mă descurc destul de bine cu otrăvurile, recunoscu Aratsha.
— Serios? Credeam că otrăvești doar prin simpla ta prezență.
— Nu fi mitocan, Baji. Tu ești ăla care nu-și bate capul să-și curețe arma.
Baji își coborî amenințător grebla peste butoi.
— Vrei s-o curăț în tine? Oricum, ce parte-i asta? Piciorul? Sau e…
Aratsha scânci și se prăbuși la loc în butoi. În câteva clipe, apa fu nemișcată. Putea foarte bine să fi fost un butoi cu apă de ploaie.
— E un ciudat, spuse Baji vesel, întorcându-se către Rin. E novicele unui zeu minor al fluviului. Mult mai devotat religiei lui decât restul.
— Tu ce zeu invoci?
— Zeul porcilor.
— Poftim?
— Invoc spiritul luptător al unui mistreț foarte furios. Las-o baltă. Nu toți zeii sunt glorioși ca al tău, scumpo. Eu l-am ales pe primul pe care l-am văzut. Maeștrii au fost dezamăgiți.
Maeștrii? Baji fusese la Sinegard? Rin își aminti că Jiang îi povestise că mai existaseră studenți la Tradiții și înaintea ei, studenți care înnebuniseră, dar ar fi trebuit să ajungă în aziluri pentru boli mintale sau în Baghra. Erau prea instabili, fuseseră închiși pentru binele lor.
— Deci asta înseamnă…
— Înseamnă că fac praf lucrurile foarte eficient, scumpo.
Baji își goli castronul, dădu capul pe spate și râgâi. Expresia lui arăta clar că nu voia să mai discute pe tema aceea.
— Te dai mai încolo?
Un tânăr foarte slab, cu o bărbuță rară, veni la masa lor cu un castron plin ochi cu rădăcină de lotus și se strecură pe locul din fața lui Rin.
— Unegen se poate transforma în vulpe, spuse Baji pe post de prezentare.
— *Transforma în…?*

— Zeul meu îmi îngăduie să-mi schimb forma, zise Unegen. Și al tău te face să scuipi foc. Nu-i mare lucru. Duse la gură o lingură plină de lotus aburind, înghiți, se strâmbă și apoi râgâi. Cred că bucătarul nici măcar nu se mai străduiește. Cum să stăm prost cu sarea? Suntem lângă un ocean.

— Nu poți să torni pur și simplu apă de mare în mâncare, interveni Ramsa. Există un proces de salubrizare.

— Cât de greu poate să fie? Suntem soldați, nu barbari. Unegen se aplecă peste masă, bătând în tăblie ca să-i atragă atenția Qarei. Unde ți-e jumătatea?

Qara păru iritată.

— E plecată.

— Și când se întoarce?

— Când se întoarce, spuse Qara iritată. Chaghan vine și pleacă după socoteala lui. Știi doar.

— Câtă vreme socoteala lui ține cont de faptul că – cred că n-ai uitat – suntem în război, spuse Baji. Ar putea măcar să se grăbească.

Femeia pufni.

— Vouă nici măcar nu vă place Chaghan. De ce vreți să se-ntoarcă?

— De zile în șir mâncăm terci de orez. Ar fi momentul și pentru ceva desert. Baji zâmbi, dezgolind incisivi ascuțiți. Mă refer la zahăr.

— Credeam că Chaghan aduce ceva pentru Altan, zise Rin, nedumerită.

— Așa e, răspunse Unegen, dar asta nu-nseamnă că nu se poate opri la brutărie pe drum.

— Măcar e-n apropiere? întrebă Baji.

— Nu-s porumbelul călător al lui frate-meu, bodogăni Qara. O să știm unde e când se întoarce.

— Nu puteți să faceți, știi tu, chestia aia? întrebă Unegen, bătându-se pe tâmple.

Qara se strâmbă.

— Suntem gemeni-ancoră, nu puțuri-oglindă.

— A, nu puteți să faceți puțuri-oglindă?

— Nu poate nimeni, se răsti Qara. Nu *mai* poate nimeni. Unegen îi aruncă o privire lui Rin și clipi spre ea, ca și cum el și Baji se distrau deseori întărâtând-o pe Qara.

— Las-o în pace pe Qara. Rin se răsuci și-l văzu pe Altan care se apropie și privi peste capul ei. Cineva trebuie să patruleze pe perimetrul exterior. Baji, e rândul tău.
— Nu pot, zise Baji.
— De ce?
— Mănânc.
Altan dădu ochii peste cap.
— *Baji.*
— Trimite-l pe Ramsa, gemu Baji. N-a mai ieșit de când...
Bang. Ușa popotei se deschise brusc. Toate privirile se îndreptară către capătul încăperii, unde o siluetă înveșmântată în roba neagră Cike intră pe ușă, clătinându-se. Soldații diviziei aflați lângă ieșire se traseră deoparte în grabă, făcându-i loc străinului masiv.
Doar Cike rămaseră netulburați.
— S-a întors Suni, zise Unegen. A durat ceva.
Suni era un bărbat uriaș cu o față de băiețel. Avea brațele și picioarele acoperite cu păr des auriu, mai mult păr decât văzuse vreodată Rin la vreun bărbat. Mergea cu pas săltat ciudat, ca o maimuță, de parcă prefera să se legene dintr-un copac în altul în loc să umble pe pământ. Avea brațele aproape mai groase decât trunchiul lui Rin; arăta ca și cum îi putea zdrobi capul ca pe o castană dacă ar fi vrut.
Veni drept spre Cike.
— Pe Marea Țestoasă, mormăi Rin în barbă. El ce e?
— Mama lui Suni și-a tras-o cu o maimuță, comentă Ramsa amuzat.
— Gura, Ramsa. Suni îl canalizează pe Zeul Maimuță, explică Unegen. Te bucuri că-i de partea noastră, nu?
Rin nu era sigură că asta o făcea să se teamă mai puțin, dar Suni era deja la masa lor.
— Cum a mers? îl întrebă Unegen vesel. Te-au văzut?
Suni nu păru să-l audă. Înclină capul, parcă adulmecându-i. Pe tâmple avea o crustă de sânge. Părul zbârlit și privirea pierdută îl făceau să pară mai mult animal decât om, ca o fiară care nu se putea hotărî dacă să atace sau să fugă.
Rin se încordă. Ceva nu era în neregulă.
— E multă gălăgie, zise Suni.

Glasul îi era un mârâit jos, aspru și gutural.

Zâmbetul de pe chipul lui Unegen dispăru.

— Poftim?

— Ei tot strigă.

— Cine tot strigă?

Ochii lui Suni străfulgerară în jurul mesei. Erau sălbatici și tulburi. Rin se încordă cu o fracțiune de secundă înainte ca Suni să sară peste masă. Își înfipse brațul în beregata lui Unegen, țintuindu-l la podea. Unegen se înecă și începu să lovească nebunește în pieptul mătăhălos al celuilalt.

Rin sări într-o parte și ridică scaunul ca pe o armă, pe când Qara se întinse după arc.

Suni se lupta cu furie cu Unegen pe podea. Se auzi un pocnet și apoi în locul unde fusese Unegen apăru o vulpiță roșie. Aproape că alunecă din strânsoarea lui Suni, dar acesta o înhăță de gât.

— Altan! strigă Qara.

Altan se repezi peste masa răsturnată, împingând-o pe Rin din calea lui. Sări pe Suni înainte ca acesta să-i răsucească gâtul lui Unegen. Surprins, Suni lovi cu brațul stâng, prinzându-l pe Altan de umăr. Tânărul nu băgă în seamă lovitura, ci-l pocni cu forță peste față.

Suni scoase un răget și-i dădu drumul lui Unegen. Vulpea se strecură de-acolo și o zbughi spre picioarele Qarei, unde se prăbuși, răsuflând greu.

Suni și Altan se luptau pe jos, fiecare încercând să-l țintuiască pe celălalt la podea. Șeful Cike părea mic pe lângă masivul Suni, care era de două ori mai greu. Suni reuși să-l prindă de umeri, însă Altan îl apucă de față și-și vârî degetele în ochii lui.

Suni urlă și-l aruncă de lângă el. Preț de o clipă, Altan păru o păpușă inertă, azvârlită în aer, dar ateriză în picioare, încordat ca o pisică, exact când Suni atacă din nou.

Cike formaseră un cerc în jurul lui Suni. Qara fixase o săgeată în arc, gata să-i străpungă fruntea. Baji își ținea grebla în poziție de atac, dar Suni și Altan se rostogoleau așa de sălbatic, că nu putea ținti. Degetele lui Rin se strânseră pe mânerul sabiei.

Altan reuși o lovitură de picior violentă în sternul lui Suni. În toată încăperea răsună un trosnet. Suni se clătină înapoi, năucit. Altan se

ridică pe vine, stând între el și ceilalți Cike.

— Înapoi, spuse Altan încet.

— Sunt foarte gălăgioși, zise Suni. Nu părea furios, ci mai degrabă speriat. *Sunt foarte gălăgioși!*

— Am spus *înapoi!*

Baji și Unegen se retraseră fără tragere de inimă, însă Qara rămase pe loc, ținându-și săgeata ațintită spre capul lui Suni.

— Sunt foarte gălăgioși, repetă Suni. Nu pot să-nțeleg ce spun.

— Pot să-ți spun eu tot ce vrei să știi, zise Altan încet. Numai lasă brațele jos, Suni, poți să faci asta dacă te rog?

— Mi-e frică, scânci Suni.

— Nu îndreptăm săgeți spre prieteni, se răsti Altan fără să-și miște capul.

Qara își coborî arcul. Brațele îi tremurau vizibil.

Altan se îndreptă încet spre Suni, cu brațele deschise rugător.

— Sunt eu. Sunt eu, Altan.

— O să m-ajuți? întrebă Suni.

Vocea nu-i mai era pe măsura purtării, ci suna ca a unui copilaș îngrozit, neajutorat.

— Numai dacă mă lași, răspunse Altan.

Suni își lăsă brațele să cadă.

Lui Rin îi tremura sabia în mână. Era sigură că Suni i-ar fi putut frânge gâtul lui Altan.

— Sunt foarte gălăgioși, zise Suni. Îmi tot spun să fac diverse chestii, nu știu pe cine s-ascult...

— Mă asculți pe mine, spuse Altan. Numai pe mine.

Cu pași scurți și iuți, străbătu distanța care-l despărțea de Suni.

Acesta se încordă. Mâinile Qarei alunecară din nou spre arc; Rin se ghemui să sară în față.

Mâna masivă a lui Suni o strânse pe a lui Altan. Trase adânc aer în piept. Altan îi atinse cu blândețe fruntea și i-o coborî peste a lui.

— E-n regulă, șopti el. Ești bine. Ești Suni și locul tău e în Cike. Nu trebuie să asculți nicio voce. Trebuie să mă asculți doar pe mine.

Cu ochii închiși, Suni încuviință. Răsuflarea grea se domoli. Pe chip îi apăru un zâmbet strâmb. Când deschise ochii, nu mai aveau nici urmă de sălbăticie.

— Bună, Trengsin, zise el. Mă bucur că te-ai întors.
Altan expiră încet, apoi încuviință din cap și-l bătu pe Suni pe umăr.

CAPITOLUL 14

— Mare parte dintr-un asediu stai cu mâinile-n sân, se plânse Ramsa. Știi câte lupte au fost de când a început Federația să debarce pe plajă? Niciuna. Nu facem decât să ne spionăm unii pe alții, să ne testăm limitele, să vedem cine cedează primul.

Ramsa o recrutase pe Rin ca să-l ajute să fortifice aleile dosnice ale intersecției de lângă chei.

Transformau treptat străzile Khurdalainului în linii de apărare. Fiecare casă evacuată devenea un fort și fiecare răscruce era o capcană cu sârmă ghimpată. Petrecuseră dimineața găurind metodic ziduri, ca să lege labirintul de alei într-un sistem de transport navigabil a cărui hartă o aveau doar nikara. Acum umpleau saci cu nisip ca să căptușească zidurile pentru cazul în care Federația începea să-i bombardeze.

— Credeam c-ai aruncat în aer o ambasadă, zise fata.

— Aia a fost o singură dată, se răsti Ramsa. Oricum, a fost cea mai importantă acțiune pe care a încercat-o cineva de când am ajuns aici.

— Vrei să zici că Federația încă n-a atacat?

— Au trimis grupuri de tatonare să ne adulmece granițele. N-a existat nicio mișcare majoră de trupe.

— Și asta fac de-atâta vreme? *De ce?*

— Pentru că orașul e mai bine fortificat decât Sinegardul. Khurdalain a rezistat în primele două Războaie ale Macului și mai mult ca sigur o să scape și din al treilea. Ramsa se aplecă. Dă-mi sacul ăla.

Fata îl luă de jos și el îl ridică, icnind, în vârful fortificației.

Lui Rin îi plăcea ștrengarul sfrijit care o ducea cu gândul la un Kitay mai mic, dacă Kitay ar fi fost un piroman cu un singur ochi și o predilecție regretabilă pentru explozii. Se întrebă de câtă vreme era în Cike. Părea incredibil de mic. Cum putea ajunge un copil pe linia frontului în război?

— Ai accent sinegardian, observă ea.

Ramsa încuviință.

— Am stat acolo o vreme. Ai mei erau alchimiști la baza din capitală a Miliției. Supravegheau producția de pulbere.

— Și tu ce cauți aici?

— Adică în Cike? Ramsa ridică din umeri. E o poveste lungă. Tata s-a băgat în niște chestii politice și a ajuns să se întoarcă împotriva împărătesei. Extremiști, înțelegi? S-ar putea să fi fost Opera, dar nu știu sigur. Oricum, a încercat să detoneze o rachetă asupra palatului și a ajuns să arunce în aer fabrica noastră. Arătă spre apărătoarea de ochi. Mi-a ars globul ocular pe loc. Gărzile lui Daji le-au tăiat capetele tuturor celor implicați fie și pe departe. Execuție publică și toate cele.

Rin clipi, mai mult uluită de tonul nonșalant al povestirii.

— Și tu?

— Eu am scăpat ușor. Tata nu-mi spusese mare lucru despre planurile lui, așa că după ce și-au dat seama că nu știam nimic m-au aruncat în Baghra. Cred că s-au gândit c-ar da rău să omoare un copil.

— *Baghra?*

Ramsa încuviință vesel.

— Cei mai îngrozitori doi ani din viața mea. Spre sfârșit, împărăteasa a venit în vizită și a zis că-mi dă drumul dacă mă ocup de muniții pentru Cike.

— Și tu ai acceptat pur și simplu?

— Tu ai habar cum e în Baghra? Până la vremea aia, eram dispus să fac orice, răspunse Ramsa. Și Baji a fost în Baghra. Să-l întrebi.

— El de ce-a ajuns acolo?

Puștiul ridică din umeri.

— Cine știe? Nu zice. A stat doar câteva luni, totuși. Dar hai să fim sinceri – până și în Khurdalain e mai bine decât într-o celulă din Baghra. Și ce ai de făcut aici e *extraordinar.*

Rin îi aruncă o privire piezișă. Ramsa părea să se bucure îngrijorător de tare de situația în care se afla.

Se hotărî să schimbe subiectul.

— Despre ce-a fost vorba în sala de mese?

— La ce te referi?

— Ăăă... la... Fata făcu un gest echivoc. La omul-maimuță.

— La cine...? Ah, așa-i Suni. Face asta cam la două zile. Cred că-i place să atragă atenția. Altan e destul de bun cu el; Tyr îl închidea

câteva ore, până se liniștea. Ramsa îi întinse alt sac. Să nu te sperii de Suni. E chiar foarte drăguț când nu-i absolut îngrozitor. De vină e doar zeul ăla care i se bagă în cap.

— Tu nu ești șaman? întrebă Rin.

Ramsa clătină repede din cap.

— Nu mă bag în rahaturile astea. Te dau peste cap. L-ai văzut pe Suni. Zeul meu e știința. Amestecă șase părţi de sulf, șase părţi de salpetru și o parte de mărul-lupului și obţii pulbere de foc. După formulă. De încredere. Nu se schimbă. Înţeleg atracţia, o înţeleg pe bune, dar îmi place să-mi păstrez mintea doar pentru mine.

Trecură trei zile până când Rin ajunse să stea din nou de vorbă cu Altan. El își petrecea bună parte din timp în întâlniri cu Căpeteniile, încercând să repare relațiile cu conducerea armatei înainte să se strice și mai rău. Îl vedea dând fuga la biroul lui între întâlniri, părând descumpănit și enervat. În cele din urmă, o trimise pe Qara după ea.

— O să convoc o întâlnire, rosti el, și voiam să vorbesc cu tine înainte. N-o privea în timp ce vorbea, ci mâzgălea ceva pe o hartă aflată pe masă. Îmi pare rău că n-am apucat s-o fac până acum, dar m-am ocupat de porcării birocratice.

— E-n regulă.

Rin se jucă nervos cu mâinile; Altan părea extenuat.

— Cum sunt Căpeteniile?

— Aproape de niciun folos, zise el, scoţând un sunet de dezgust. Căpetenia Boului e un politician dezgustător, iar Căpetenia Berbecului e un nebun nesigur pe el care se pleacă după cum bate vântul. Jun îi are pe amândoi la degetul mic și singurul lucru cu care sunt toți de acord e că-i detestă pe Cike. Asta înseamnă că noi nu căpătăm provizii, întăriri sau informaţii și nu ne-ar lăsa nici în sala de mese dacă ar fi după ei. E un mod tâmpit să duci un război.

— Îmi pare rău că trebuie să ai de-a face cu așa ceva.

— Nu-i problema ta. Altan ridică ochii de pe hartă. Ce crezi despre divizia ta?

— Sunt ciudaţi, zise ea.
— Poftim?
— Niciunul dintre ei nu pare să-și dea seama că suntem într-o zonă de război, reformulă fata.
Toţi soldaţii din diviziile obișnuite pe care îi văzuse păreau descurajaţi și extenuaţi, dar cei din Cike vorbeau și se purtau de parcă erau copii neastâmpăraţi – mai degrabă plictisiţi decât speriaţi, dezechilibraţi și rupţi de realitate.
— Sunt ucigași de profesie, zise Altan. Sunt desensibilizaţi în faţa pericolului... mă rog, toţi mai puţin Unegen, care se sperie de orice. Însă ceilalţi se pot purta de parcă nu pricep de ce toată lumea este ieșită din minţi.
— De-asta îi urăște Miliţia?
— Miliţia ne urăște pentru că avem acces nelimitat la psihedelice și pentru că putem face lucruri inaccesibile pentru ei. E foarte greu să explici comportamentul celor din Cike unora care nu cred în șamani.
Rin putea să-i înțeleagă pe cei din Miliţie. Crizele de furie ale lui Suni erau frecvente și publice. Qara mormăia cu păsările ei în văzul celorlalţi soldaţi. Și după ce se aflase despre prăvălia de halucinogene a lui Enki, vestea se răspândise rapid; soldaţii diviziei nu puteau înțelege de ce numai Cike putea avea acces la morfină.
— De ce nu încerci pur și simplu să le explici? întrebă ea. Cum funcţionează șamanismul, vreau să zic.
— Pentru că n-ar fi deloc simplu. Crede-mă, o să vadă ei destul de curând. Altan bătu în hartă. Se poartă totuși frumos cu tine? Ţi-ai făcut vreun prieten?
— Îmi place Ramsa.
— Te încântă. Ca un căţeluș. Crezi că-i adorabil, până începe să urineze pe mobilă.
— Așa se-ntâmplă?
— Nu. Dar odată și-a făcut treaba mare pe perna lui Baji. De aceea îţi recomandă să nu-l superi.
Altan se strâmbă.
— Câţi ani are? nu se putu abţine Rin.
— Cel puţin doisprezece, dar probabil nu mai mult de cincisprezece. Baji are o teorie, că de fapt are patruzeci de ani, dar nu-și arată vârsta,

pentru că nu l-am văzut niciodată crescând, deși nu-i nici pe departe matur.

— Și-l duci în zone de război?

— Ramsa se duce singur în zone de război, răspunse Altan. Încearcă doar să-l oprești. I-ai cunoscut și pe ceilalţi? Nicio problemă?

— Nicio problemă. Totul e-n regulă, doar că...

— Doar că nu sunt absolvenţi de Sinegard, îi încheie el fraza. Nu există nicio rutină. Nicio disciplină. Nimic din toate cele cu care ești tu obișnuită. Așa-i?

Fata încuviinţă din cap.

— Nu poţi să-i consideri Divizia Treisprezece. Nu poţi să le dai ordine cum dai trupelor terestre. Sunt ca niște piese de șah, nu? Doar că nu se potrivesc și sunt copleșiţi. Baji e cel mai competent și probabil că ar trebui să fie comandant, dar se lasă distras de orice are picioare. Unegen e bun la cules informaţii, dar îi e frică și de umbra lui. Nu se descurcă în luptă deschisă. Aratsha nu-i bun de nimic dacă nu ești lângă o apă. Pe Suni ţi-l dorești alături într-o luptă cu arme de foc, dar n-are pic de subtilitate, așa că nu-i poţi da dai nicio altă misiune. Qara e cel mai bun arcaș pe care l-am văzut vreodată și probabil cea mai folositoare din toată gașca, dar e mediocră în lupta corp la corp. Iar Chaghan e o bombă psihospirituală ambulantă, însă numai când e aici. Altan ridică mâinile. Pune toate astea la un loc și încearcă să formulezi o strategie.

Rin coborî privirea la însemnele de pe harta tânărului.

— Dar te-ai gândit la ceva?

— Așa cred, răspunse Altan, cu un rânjet pe faţă. Ce-ar fi să-i chemăm și pe ceilalţi?

Primul ajunse Ramsa. Mirosea în mod suspect a pulbere de foc, deși Rin nu-și putea închipui de unde mai făcuse rost. Baji și Unegen apărură după câteva minute, cărând butoiul lui Aratsha. Qara veni cu Enki, discutând aprins ceva în graiul Qarei. Când îi văzură pe ceilalţi,

amuțiră brusc. Suni intră ultimul și Rin se simți ușurată când se duse în capătul opus al încăperii.

În biroul lui Altan nu era decât un singur scaun, așa că se așezară în cerc pe podea, ca niște elevi. Aratsha plutea foarte vizibil în colț ca o plantă de apă caraghioasă, mai înalt decât toți.

— S-a adunat iar gașca, zise Ramsa bucuros.

— Fără Chaghan, spuse Baji. Când se-ntoarce? Ce știi, Qara? O localizare aproximativă?

Qara se uită urât la el.

— N-are importanță, zise Baji.

— Suntem toți? Bine.

Altan intră în birou cu sulul unei hărți. O derulă pe masă, apoi o prinse pe peretele din spate. Punctele de reper importante ale orașului fuseseră marcate cu cercuri de diverse mărimi, cu cerneală roșie și neagră.

— Asta-i poziția noastră în Khurdalain, zise el și arătă cercurile negre. Ăștia suntem noi. Arătă apoi cercurile roșii. Iar ăsta-i Mugenul.

Harta o ducea pe Rin cu gândul la un joc de wikki, o variantă de șah pe care Irjah îi învățase s-o joace în anul trei de Strategie. Jocul nu implica înfruntări directe, ci dominație prin încercuire strategică. Nikara și Federația evitaseră deocamdată ciocnirile directe, ocupând în schimb spațiile libere din rețeaua complicată de canale care forma Khurdalainul, în încercarea de a obține un avantaj relativ. Forțele oponente se mențineau în echilibru fragil, ridicând treptat miza pe măsură ce în oraș ajungeau întăriri pentru ambele tabere.

— Cheiul este acum principala linie de apărare. Izolăm cartierele civile de taberele de pe plajă ale Federației. N-au încercat să înainteze mai mult pe uscat, pentru că toate trei diviziile sunt concentrate chiar la gura râului Sharhap. Însă echilibrul ăsta rezistă numai câtă vreme nu sunt siguri ce efective avem. Noi nu știm cât de bune sunt informațiile lor, dar bănuim că-și dau seama că în câmp deschis am fi cam la același nivel. După Sinegard, trupele Federației nu mai vor să riște o confruntare directă. Nu vor să-și reducă efectivele înainte de campania din interiorul țării. Vor ataca doar când vor avea un avantaj numeric sigur.

Altan arătă o zonă încercuită, la nord de locul unde se aflau ei.

— În trei zile, spuse tânărul, Federaţia va aduce o flotă ca să suplimenteze efectivele de pe râul Sharhap. Corabia lor de război va descărca în larg douăsprezece șampane cu oameni, provizii și pulbere de foc. Păsările Qarei au văzut-o în strâmtoare. La viteza actuală, estimăm că va acosta la apusul celei de-a treia zile. Vreau să-i scufundăm.

— Și eu vreau să mă culc cu-mpărăteasa, zise Baji, uitându-se în jur. Scuze, credeam că ne povestim fanteziile.

Altan nu păru amuzat.

— Uită-te la hartă, insistă Baji. Sharhap colcăie de oamenii lui Jun. Nu poţi s-ataci Federaţia fără să-nteţești violenţa, ceea ce le forţează mâna. Și Căpeteniile n-o să fie de acord – nu sunt pregătite și vor să aștepte sosirea Diviziei Șapte.

— Nu vor debarca pe malul lui Sharhap, replică Altan, ci pe Murui. Departe de cheiul de pescuit. Civilii nu se apropie de Murai, fiindcă din cauza ţărmului plat există o zonă largă de maree și un flux foarte rapid. Asta înseamnă că linia ţărmului nu-i stabilă și ar avea probleme la descărcare. Iar terenul de după plaje nu-i ideal pentru ei; e întretăiat de râuri și pâraie și nici drumurile nu sunt bune.

Baji părea nedumerit.

— Atunci de ce debarcă acolo?

Altan părea plin de el.

— Exact același motiv pentru care Diviziile Unu și Opt masează trupe pe Sharhap. E punctul ideal pentru debarcare. Federaţia nu crede că Muraiul va fi păzit, însă nu ia în calcul... știţi voi, păsările vorbitoare.

— Bună asta, spuse Unegen.

— Mulţumesc, zise Qara, părând mulţumită de ea.

— Ţărmul de la Murui duce spre o reţea strânsă de canale de irigaţie, lângă o cultură de orez. Vom atrage bărcile cât mai departe pe râu, iar Aratsha le va împotmoli schimbând direcţia curenţilor, ca să le taie retragerea.

Se uitară toţi la Aratsha.

— Poţi? întrebă Baji.

Bula de apă care era capul lui Aratsha se clătină dintr-o parte în alta.

— O flotă de dimensiunea asta? Nu-i ușor. Pot să vă asigur treizeci de minute. Cel mult o oră.

— E mai mult decât suficient, zise Altan. Dacă reușim să-i îngrămădim laolaltă, pot să ia foc în câteva secunde. Dar trebuie să-i aducem în strâmtoarea îngustă. Ramsa, poţi să creezi o diversiune?

Ramsa îi aruncă peste masă ceva rotund, aflat într-un săculeţ.

Altan îl prinse, îl deschise și se strâmbă.

— *Ce-i* asta?

— Bomba Magică Arzătoare de Oase cu Ulei de Foc, zise Ramsa. Model nou.

— Grozav, spuse Suni, aplecându-se către săculeţ. Ce conţine?

— Ulei de tung, săruri de amoniu, suc de arpagic și fecale, înșiră Ramsa ingredientele cu desfătare.

Altan păru ușor alarmat.

— *Ale cui* fecale?

— N-are importanţă, zise Ramsa repede. Chestia asta poate să doboare pasărea din zbor de la cincisprezece metri. Aș putea planta niște rachete de bambus, dar vor fi probleme cu aprinderea din cauza umidităţii.

Altan ridică o sprânceană.

— Exact, chicoti Ramsa. Îmi plac speeranii.

— Aratsha o să inverseze curenţii ca să-i prindă în capcană, urmă Altan. Suni, Baji, Rin și cu mine o să apărăm malul. Vizibilitatea va fi redusă, din cauza combinaţiei de fum și ceaţă, așa că vor crede că suntem un detașament mai mare.

— Ce se-ntâmplă dacă încearcă să-atace malul? Întrebă Unegen.

— Nu vor putea, răspunse Altan. E mlăștinos și se vor scufunda în mocirlă. Pe timp de noapte le va fi imposibil să găsească teren solid. Vom apăra punctele acelea esenţiale în echipe de câte doi. Qara și Unegen vor desprinde bărcile cu provizii din spatele convoiului și le vor trage înapoi în canalul principal. Ardem ce nu putem lua.

— Există o problemă, zise Ramsa. Nu mai am pulbere. Căpeteniile nu-mpart cu noi resursele.

— Mă ocup eu de Căpetenii, spuse Altan. Tu nu trebuie decât să faci bombele alea cu rahat.

Marele strateg militar Sunzi scrie că focul trebuie folosit în nopţile uscate, când flăcările se pot întinde de la sine, fără cea mai mică stimulare. Focul trebuie folosit când nu te afli pe direcţia vântului, astfel încât curentul de aer să ducă elementul-frate al focului, fumul, către tabăra duşmanului. Focul trebuie folosit în nopţile senine, când nu există riscul ca ploaia să înăbuşe flăcările.

Focul nu trebuia folosit într-o noapte ca asta, când briza încărcată de umezeală dinspre plajă putea împiedica răspândirea focului şi era de cea mai mare importanţă să nu fie văzuţi, iar flacăra unei torţe îi putea trăda.

Însă în noaptea asta nu foloseau foc obişnuit. N-aveau nevoie de instrumente rudimentare ca iasca sau uleiul. N-aveau nevoie de torţe. Aveau speerani.

Rin se ghemui în stufăriş lângă Altan, cu ochii aţintiţi asupra cerului care se întuneca, în timp ce aşteptau semnalul Qarei. Stăteau întinşi pe burtă pe ţărmul mâlos. Prin tunica subţire îi intra apă din noroiul cleios, iar turba duhnea atât de tare a ouă stricate, încât dacă respira pe gură, îi venea să verse.

Pe ţărmul celălalt îi zărea pe Suni şi Baji târându-se pe lângă râu şi lăsând ceva în stuf. Între ei se aflau singurele două fâşii de teren solid din orezărie; două limbi înguste de turbă uscată care pătrundeau ca nişte degete în mlaştină.

Ceaţa deasă care ar fi umezit surcelele obişnuite le oferea acum un avantaj. Era o binefacere pentru Federaţie în timpul debarcării, dar îi ajuta şi pe Cike să se ascundă şi să pară mai mulţi.

— De unde ai ştiut că va fi ceaţă? îl întrebă în şoaptă pe Altan.

— Ceaţa se lasă de câte ori plouă. Ăsta-i ciclul de umezeală pentru orezării. Păsările Qarei au ţinut socoteala mişcării norilor în ultima săptămână, răspunse el. Ştim ca-n palmă mlaştina asta.

Atenţia lui la detalii era remarcabilă. Cike folosea un sistem de semnale şi indicii pe care Rin n-ar fi fost niciodată în stare să-l descifreze, dacă n-ar fi fost instruită în mod repetat cu o zi înainte.

Când șoimul Qarei avea să zboare deasupra lor, era semnalul pentru Aratsha să înceapă schimbarea subtilă a curenților. Cu jumătate de oră mai devreme, peste râu zburase o bufniță, semnalându-le lui Baji și Suni să înghită o mână de ciuperci colorate. Timpul de reacție al drogului era sincronizat cu sosirea estimată a flotei.

„Amatorii sunt preocupați de strategie", le spusese odată Irjah. „Profesioniștii sunt preocupați de logistică."

Rin înghițise un săculeț de semințe de mac când văzuse primul semnal al Qarei; i se opriseră în gâtlej, apoi îi coborâseră blând în stomac. Simți efectele când se ridică, era amețită, dar nu atât de năucită ca să nu poată mânui o sabie.

Altan nu înghițise nimic. Dintr-un motiv necunoscut, nu părea să aibă nevoie de droguri ca să invoce Phoenixul. Chema focul cu ușurința cu care altcineva ar fi fluierat. Era o prelungire a lui, pe care o putea mânui fără să se concentreze deloc asupra ei.

Se auzi un foșnet slab. Rin abia distinse silueta șoimului Qarei, trecând a doua oară pe deasupra lor ca să le anunțe sosirea Federației. Dinspre canal se auzi un plescăit blând.

Rin se uită cu ochii îngustați peste râu și văzu nu o flotă de bărci, ci un șir de soldați ai Federației mergând neverosimil prin apa ce le ajungea până la umeri. Mult deasupra capului duceau scânduri de lemn.

Își dădu seama că erau geniștii. Aveau să folosească scândurile ca să construiască poduri pe care flota să poată descărca proviziile pe uscat. „Inteligent", își zise ea. Fiecare genist ținea câte un felinar etanș mult deasupra apei, răspândind o strălucire stranie deasupra canalului.

Altan le făcu semn lui Suni și Baji să se ghemuiască mai aproape de sol, ca să nu poată fi văzuți peste stufăriș. Iarba înaltă o gâdila pe Rin pe lobii urechilor, dar nu se clinti.

Apoi, în depărtare, spre gura râului, fata zări sclipirea stinsă a unui semnal luminos. La început, nu văzu decât prima barcă.

După aceea întreaga flotă se ivi din ceață.

Rin numără în șoaptă. Convoiul era format din douăsprezece bărci – șampane de fluviu zvelte, bine construite fiecare având la bord câte opt oameni aliniați lângă lăzi cu echipamente care erau așezate unele peste altele în stive înalte în mijlocul bărcilor.

Flota se opri la o ramificaţie a râului. Federaţia avea două opţiuni; unul dintre canale ducea într-un golf larg unde ar fi putut descărca destul de ușor, iar celălalt ducea pe o cale ocolită în labirintul mlăștinos unde aștepta Cike.

Cike trebuia să oblige convoiul să aleagă calea din stânga.

Altan ridică braţul și șfichiui aerul ca și cum lovise cu un bici. Din mâini i se prelinseră flăcări ca niște lujeri, brăzdând în toate părţile ca niște șerpi strălucitori. Rin auzi un șuierat scurt când flăcările goniră prin stuf.

Apoi, cu un fluierat ascuţit, pe cerul nopţii ţâșni prima dintre rachetele lui Ramsa.

Le instalase în mlaștină astfel încât amorsarea fiecăreia s-o aprindă pe următoarea, cu câteva secunde între explozii. Rachetele aprinseră toată mlaștina, cu o duhoare îngrozitor de pătrunzătoare, ce acoperea până și mirosul de sulf al turbei.

— Pe Ţâţele Tigroaicei, mormăi Altan. N-a glumit când a zis de fecale.

Exploziile continuară, o reacţie în lanţ de pulbere de foc care simula zgomotul și distrugerea provocate de o armată inexistentă. Bombele de bambus din capătul îndepărtat al râului se declanșară cu bubuituri ca de tunet. O serie de rachete incendiare mai mici explodară cu detunături răsunătoare și coloane enorme de fum – acestea nu se aprinseră, ci aveau doar scopul de a-i năuci pe soldaţii Federaţiei și a le limita vizibilitatea, astfel încât cei din bărci să nu poată vedea încotro merg.

Exploziile îi îmboldeau pe soldaţii Federaţiei direct spre zona moartă creată de Aratsha. Când se aprinse prima rachetă, bărcile se întoarseră ca să se îndepărteze iute de sursa exploziilor. Se ciocniră între ele, se încurcară și se înghesuiră pe braţul îngust pe măsură ce înaintau greoi. Câmpurile de orez înalt, care nu mai fusese recoltat după începerea asediului, obligau bărcile să se îngrămădească unele în altele.

Dându-și seama de greșeală, căpitanul Federaţiei ordonă oamenilor lui să se întoarcă, însă din bărci răsunară strigăte panicate când soldaţii își dădură seama că nu le mai puteau mișca din loc.

Federaţia era prinsă în capcană.

Era momentul declanșării adevăratului atac.

În timp ce rachetele incendiare veneau în continuare spre flotă, pe cerul nopții vâjâi un șir de săgeți în flăcări, care loviră lăzile cu provizii. Salvele de săgeți se succedau atât de rapid, încât părea că în mlaștini se ascundea un escadron care trăgea din direcții diferite, însă Rin știa că nu era decât Qara, bine ascunsă pe malul opus, trăgând cu viteza orbitoare a unui vânător instruit din Hinterlanda.

După aceea, Qara îi ținti pe geniști. Îi străpunse în frunte din doi în doi, prăbușind podul de oameni cu o dibăcie ireală.

Asaltat din toate părțile de focul inamic, convoiul Federației începu să ardă.

Soldații își părăsiră panicați bărcile în flăcări. Săriră să ajungă la mal, dar se împotmoliră în mlaștina noroioasă. Alunecau și cădeau în apa orezăriei, care le ajungea până la mijloc, pătrunzându-le în armurile grele. Apoi, la un ordin șoptit de Altan, stuful din lungul malului izbucni în flăcări, înconjurând ca într-o capcană mortală trupele Federației.

Chiar și așa, unii reușiră să ajungă pe mal. Un grup de soldați – zece, douăzeci – se cățără pe uscat, unde dădu peste Suni și Baji.

Rin se întrebă cum vor apăra ei fâșia de turbă. Erau doar doi și, din câte știa ea despre abilitățile lor șamanice, nu puteau controla niciun un element al naturii cu rază mare de acțiune, ca Altan sau Aratsha. Cu siguranță aveau să fie copleșiți.

N-ar fi fost cazul să-și facă griji.

Năvăliră printre soldați ca niște bolovani ce spulberă un lan de grâu.

În lumina palidă a rachetelor lui Ramsa, Suni și Baji erau o ceață în mișcare, amintind de o luptă fulgerătoare dintr-un spectacol de umbre.

Erau opusul lui Altan, care lupta cu grația exersată a unui maestru în arte marțiale. Altan se mișca aidoma unei panglici de fum, aidoma unui dansator. Însă Baji și Suni erau un studiu de brutalitate, de forță brută și neîmblânzită prin excelență. Nu recurgeau la niciuna dintre mișcările eficiente ale lui Seejin. Singurul lor principiu călăuzitor era să zdrobească orice se afla în apropiere și o făceau fără reținere, doborându-i pe soldați de pe mal imediat ce reușiseră să se cațere pe uscat.

Un maestru în arte marţiale instruit în Sinegard făcea cât patru oameni de-ai Miliției, însă Suni și Baji făceau fiecare cel puţin cât zece.

Baji spinteca trupurile ca un bucătar de cantină ce toacă legume. În strânsoarea lui, grebla absurdă cu nouă dinți, greu de mânuit de orice alt soldat, devenea un instrument al morţii. Prindea lamele săbiilor între cele nouă vârfuri, blocând laolaltă trei-patru săbii înainte să le smulgă din mâinile adversarilor.

Zeul lui nu-i oferise nicio transformare vizibilă, însă lupta cu furie feroce, ca un adevărat mistreţ turbat, însetat de sânge.

Suni lupta fără arme. Bărbatul era deja masiv, dar acum părea să fi ajuns la dimensiunile unui uriaș, depășind înălţimea de trei metri. Cu mâinile goale, ar fi trebuit să-i fie imposibil să dezarmeze oameni cu săbii de oțel, dar era pur și simplu atât de puternic, încât, față de el, adversarii păreau niște copii.

Sub ochii lui Rin, apucă de capete doi soldați și le zdrobi țestele una de alta, despicându-le ca pe niște pepeni. Din ele țâșniră sânge și creieri, acoperindu-i întregul trunchi, dar Suni nu se opri să se șteargă, ci se răsuci și-și izbi pumnul în țeasta altui soldat.

Pe brațe și spate îi crescuse blană, ce părea să-i servească de scut organic și să respingă metalul. Un soldat îi înfipse în spinare o suliță, însă vârful zăngăni și alunecă într-o parte. Suni se răsuci și se aplecă puţin, prinse cu braţele capul soldatului și i-l smulse de pe corp cu ușurința cu care ar fi desfăcut capacul unui borcan.

Când se întoarse spre mlaștină, Rin îi zări ochii în lumina focului. Erau complet negri.

Fata se înfioră. Erau ochi de fiară. Orice ar fi fost creatura care lupta pe mal, nu era Suni, ci o entitate străveche răuvoitoare, extaziată că i se dăduse frâu liber să sfărâme trupuri de oameni ca pe păpuși.

— Pe malul celălalt! Luaţi-o spre malul celălalt!

Un grup de soldaţi se despărţi de flota împotmolită și se apropie de malul lui Altan și al lui Rin, într-o învălmășeală disperată.

— E rândul nostru, puștoaico, zise Altan și ieși din stufăriș, rotind tridentul în mână.

Rin se ridică iute în picioare, apoi se clătină când efectele macului o loviră ca o bâtă în tâmplă. Se împiedică. Știa că se afla într-o zonă periculoasă. Dacă nu-și invoca zeul, macul o lăsa inutilă în luptă, ameţită și dezorientată. Însă când își căută focul înăuntru, nu găsi nimic.

Încercă incantaţia în graiul speeran vechi, învăţat de la Altan. Rin nu pricepea cuvintele, iar Altan însuși abia dacă le înțelegea, dar n-avea importanţă. Contau doar sunetele aspre, repetarea incantaţiilor ce păreau ca și cum ar fi scuipat. Graiul Speerului era primitiv, gutural și sălbatic. Suna ca un blestem. Suna ca o condamnare.

Totuși îi încetini mintea, o aduse în miezul gândurilor ei învălmășite și stabili legătura directă cu Panteonul de deasupra.

Însă nu se simţi căzând în gol. Nu auzi niciun șuierat în urechi. Nu pornise în călătoria în sus. Încercă să intre în contact cu sinele ei profund, căută legătura cu Phoenixul, dar... nimic. Nu simţea nimic.

Ceva pluti prin aer și se înfipse în noroi lângă piciorul ei. Îl cercetă cu mare greutate, de parcă privea printr-o pâclă deasă. În cele din urmă, mintea ei ameţită identifică obiectul ca fiind o săgeată.

Federaţia riposta.

Ca prin vis îl auzi pe Baji strigând-o de peste canal. Încercă să alunge orice distrageri și să-și orienteze gândurile spre interior, însă în piept îi creștea panica. Nu se putea concentra. Avea mintea îndreptată către toate lucrurile deodată: păsările Qarei, soldaţii care se apropiau, trupurile care ajungeau tot mai aproape de mal.

De dincolo de golf se auzi un ţipăt nepământesc. Suni scoase o serie de chiote ascuţite ca de maimuţă nebună, se bătu cu pumnii în piept și urlă spre cerul nopţii.

Lângă el, Baji lăsă capul pe spate și izbucni într-un râs care suna la fel de nefiresc. Era prea vesel, mai încântat decât ar fi avut cineva dreptul să fie în mijlocul unui asemenea măcel. Și Rin înţelese că nu Baji era cel care râdea, ci zeul din el, care vedea sângele vărsat ca pe o ofrandă.

Baji ridică piciorul și-i împinse pe soldaţi direct în apă, doborându-i ca pe niște piese de domino; îi trimise rășchiraţi în râu, unde se

zbătură în mlaștina îmbibată de apă.

Cine pe cine controla? Soldatul care invocase zeul, sau zeul din trupul soldatului?

Ea nu voia să fie posedată. Voia să rămână liberă.

În cap îi răsuna însă disonanța cognitivă. În minte i se confruntau trei seturi de ordine contradictorii: ordinul lui Jiang de a-și goli mintea, insistența lui Altan de a-și șlefui furia ca pe un brici și propria ei teamă de a lăsa focul s-o străbată din nou, pentru că odată ce se pornea nu știa cum să-l oprească.

Nu putea totuși *să stea* pur și simplu acolo.

„Haide, haide...” Căută flăcările, dar nu prinse nimic. Era pe jumătate în drum către Panteon și pe jumătate în lumea materială, incapabilă să se prindă de niciuna dintre ele. Își pierduse complet simțul echilibrului, era dezorientată și-și pilota trupul ca de la mare depărtare.

Ceva rece și umed o prinse de glezne. Rin sări înapoi exact când un soldat ieși din apă. Trase aer în piept cu gâfâieli răgușite. Probabil că-și ținuse răsuflarea cât străbătuse canalul.

O văzu, țipă și căzu pe spate.

Tot ce putu reține Rin era că părea foarte *tânăr*. Nu era un soldat călit, antrenat. S-ar putea să fi fost prima lui confruntare. Nici măcar nu se gândise să-și scoată arma.

Fata se îndreptă încet către el, mergând ca prin vis. Sabia i se părea străină; brațul altcuiva coborî lama, piciorul altcuiva îl lovi pe soldat în umăr...

Soldatul se mișcă mai rapid decât îl crezuse capabil: roti piciorul și o lovi în rotulă, trântind-o în noroi. Înainte să apuce să reacționeze, sări pe ea, țintuind-o cu ambii genunchi.

Rin se uită în sus și privirile li se întâlniră.

Pe chipul lui, rotund și blând ca de copil, se citea spaima pură. Abia dacă era mai înalt decât ea. N-avea cum să fie mai mare decât Ramsa.

Bâjbâia după cuțit, și trebui să și-l proptească de abdomen ca să-l prindă bine înainte să-l coboare...

Trei dinți de metal îi ieșiră deasupra claviculei, străpungându-l în punctul unde traheea se întâlnea cu plămânii. În colțul gurii începu să-i bolborosească sângele. Căzu pe spate în mlaștină cu un pleoscăit.

— Ești bine? întrebă Altan.

Înaintea lor, soldatul se zbătea și horcăia jalnic. Altan ţintise cu cinci centimetri deasupra inimii, lipsindu-l de milostenia unei morţi rapide și condamnându-l să se înece cu propriul sânge.

Rin încuviinţă tăcută, căutându-și sabia prin noroi.

— Rămâi jos, spuse el. Și dă-te înapoi.

O împinse în spatele lui cu mai multă forţă decât era nevoie. Fata se împletici prin stuf, apoi ridică privirea la timp ca să-l vadă pe Altan aprinzându-se ca o torţă.

Efectul era de chibrit care atinge uleiul. Flăcările îi izbucniră din piept, i se scurseră pe umerii goi și pe spate în pârâiașe curgătoare, înconjurându-l, apărându-l. Era o torţă vie. Focul lui luă forma unei perechi de aripi imense care se desfășurară magnific deasupra sa. Aburi se ridicară din apă pe o rază de un metru și jumătate de la locul unde stătea.

Trebui să-și ferească ochii în faţa lui.

Era un speeran matur. Era un zeu într-un om.

Altan îi respinse pe soldaţi ca un val și aceștia se târâră înapoi, preferând să riște pe bărcile în flăcări, decât să înfrunte apariţia aceea înspăimântătoare.

Altan înaintă spre ei și carnea începu să li se jupoaie de pe oase.

Rin nu mai suporta vederea lui, totuși nu-și putea desprinde privirea.

Se întrebă dacă așa arsese și ea la Sinegard.

Cu siguranţă însă că în momentul acela, cu flăcări scurgându-i-se prin toate orificiile, ea nu fusese atât de minunat de graţioasă. Când Altan se mișca, aripile lui învăpăiate se învârtejeau și coborau ca o reflecţie a lui, trecând peste flotă și aprinzând din nou totul.

Era logic, gândi fata fără legătură, ca Cike să devină manifestări vii ale zeilor lor.

Când Jiang o învăţase să ajungă la Panteon, n-o învăţase decât să îngenuncheze în faţa zeităţilor.

Însă Cike le aduceau cu ei în lumea muritorilor și, când o făceau, zeităţile erau distructive, haotice și înspăimântătoare. Când se rugau, șamanii din Cike le cereau zeilor mai degrabă să se manifeste *prin* ei,

nu să facă ceva anume pentru ei; când își deschideau minţile către ceruri, deveneau recipiente pentru zeităţile pe care le aleseseră.

Cu cât Altan se mișca mai mult, cu atât ardea mai strălucitor, de parcă Phoenixul însuși ardea prin el, pentru a străpunge linia de separaţie dintre lumea visării și lumea materială. Toate săgeţile care zburau în direcţia lui erau neutralizate de flăcările ce se învârtejeau și erau aruncate în lături ca să sfârâie fără vlagă în apele mocirloase.

Rin aproape se temea că Altan va arde cu totul, până când nu va mai rămâne decât foc.

În momentul acela i se păru imposibil că speeranii ar fi putut fi masacraţi. Ce minunăţie trebuie să fi fost armata speerană! Un regiment de războinici care ardeau cu aceeași splendoare ca Altan... cum reușise cineva să ucidă cu totul rasa aceea? Un speeran era înspăimântător; o mie ar fi trebuit să fie de neoprit. Ei ar fi trebuit să poată arde întreaga lume.

Acum însă soldaţii Federaţiei nu erau la fel de puternici pe cât fuseseră atunci. Flota lor se confrunta cu toate dezavantajele posibile: era încercuită din toate părţile, avea foc în spate, o mlaștină mocirloasă dedesubt și zei adevăraţi păzind singurele fâșii de teren solid vizibile.

Bărcile împotmolite începură să ardă de-a binelea; lăzile cu uniforme, pături și medicamente mocneau, scoţând nori groși de fum ce învăluiau mlaștina într-un giulgiu de netrecut. Soldaţii din bărci se îndoiau de mijloc, sufocându-se, iar cei care se înghesuiau nesigur în apele puţin adânci începură să ţipe, pentru că apa începuse să fiarbă în dogoarea infernului.

Era un măcel total. Era frumos.

Planul lui Altan fusese genial conceput. În condiţii normale, un grup de opt persoane n-ar fi putut spera să aibă nicio șansă în condiţii atât de nefavorabile. Însă tânărul alesese un câmp de luptă unde absolut toate avantajele Federaţiei erau anulate de împrejurimi, iar avantajele Cike erau sporite.

Astfel ajunsese cea mai mică divizie a Miliției să înfrângă o întreagă flotă.

Altan nu se dezechilibră când păși pe barca din fruntea convoiului. Se adaptă cu atâta grație punții înclinate, încât parcă mergea pe pământ solid. În vreme ce soldații Federației se zbăteau și se împleticeau, el fulgera fără oprire cu tridentul, revărsând sânge și punând capăt țipetelor de fiecare dată.

Soldații se târau în patru labe și cădeau în fața lui ca niște adoratori. Iar el îi reteza ca pe stuf.

Săreau în apă și țipetele răsunau încă mai tare. Rin îi văzu cu ochii ei cum fierbeau, murind opăriți, cu pielea bășicându-se și înroșindu-se precum cochiliile de crab și apoi plesnind; fierți pe dinăuntru și pe dinafară, cu ochii ieșiți din orbite în spasmele morții.

Rin luptase la Sinegard, prefăcuse în cenușă un general cu propriile ei flăcări, însă în clipa aceea abia putea înțelege distrugerea nepăsătoare cauzată de Altan. El lupta la o scară ce n-ar fi trebuit să fie umană.

Doar căpitanul flotei nu urlă și nu sări în apă ca să scape de el, ci rămase drept și mândru de parcă ar fi fost înapoi pe corabia lui, nu în resturile în flăcări ale flotei.

Căpitanul își trase sabia și o ridică înaintea lui Altan.

N-avea cum să-l învingă în luptă, însă lui Rin i se păru ciudat de onorabil că avea să încerce.

Buzele căpitanului se mișcară iute, parcă îngânând o incantație întunericului. Fata aproape că se întrebă dacă nu cumva era și el șaman, însă când desluși înțelesul cuvintelor mugane își dădu seama că se ruga.

— *Nu sunt nimic în fața gloriei împăratului. Prin bunăvoința lui, sunt purificat. Prin milostenia lui, primesc un țel. Este o onoare să slujesc. Este o onoare să trăiesc. Este o onoare să mor. Pentru Ryohai. Pentru Ryohai. Pentru…*

Altan păși ușor peste cârma carbonizată. Flăcările i se întindeau în jurul picioarelor, îl acaparau, dar nu-i puteau face rău.
Căpitanul ridică sabia spre gâtul lui.
Altan sări înainte în ultimul moment, dintr-odată conștient de ceea ce avea de gând căpitanul, dar era prea departe să-l ajungă.
Căpitanul trase lama într-o parte cu o mișcare precisă de retezare. Ochii lui întâlniră privirea lui Altan și, cu o clipă înainte ca viața să se stingă din ei, lui Rin i se păru că văzu o lucire victorioasă. Apoi cadavrul căzu în mlaștină.

Când puterea lui Aratsha cedă, epavele ce plutiră înapoi în Marea Nariin erau o grămadă de bărci carbonizate, provizii inutile și oameni distruși care ardeau mocnit.
Altan dădu semnalul de retragere înainte ca soldații Federației să apuce să se regrupeze. Scăpaseră mai mulți decât reușiseră ei să ucidă, însă scopul lor nu fusese deloc distrugerea armatei. Scufundarea proviziilor era suficientă.
Nu a tuturor proviziilor, totuși. În zăpăceala meleului, Unegen și Qara desprinseseră două bărci din spatele convoiului și le ascunseseră într-un canal care ducea spre interiorul uscatului. Acum urcară pe ele și Aratsha le făcu dispărute prin canalele înguste ale Khurdalainului, ducându-le până într-un ascunziș aflat nu departe de chei.
Ramsa veni în fugă spre ei când îi văzu întorcându-se.
— A mers? întrebă el. Au mers rachetele?
— S-au aprins de minune. Bravo, copile, zise Altan.
Ramsa scoase un strigăt de bucurie. Altan îl bătu pe umăr și băiatul zâmbi larg. Rin îi citea limpede pe chip: îl adora pe Altan ca pe un frate mai mare.
Fetei îi venea greu să nu simtă același lucru. Altan era extraordinar de priceput și genial într-un mod atât de firesc, încât nu voia nimic altceva decât să-i facă pe plac. Comanda cu strictețe, împărțind cu zgârcenie laudele, însă când le oferea, era minunat. Ea le dorea, tânjea după ele ca după ceva tangibil.

Data viitoare. Data viitoare nu va mai rămâne inertă. Va învăța să-și canalizeze furia după voie, chiar dacă risca să se piardă în ea.

În seara aceea sărbătoriră cu un sac de zahăr dintr-o barcă furată. Cantina era închisă și n-aveau pe ce să presare zahărul, așa că-l mâncară direct cu lingura. Cândva, lui Rin i s-ar fi părut dezgustător; acum își vâra în gură grămezi de zahăr când lingura și sacul ajungeau la ea.

La insistențele lui Ramsa, Altan fusese de acord să le aprindă un foc de tabără duduitor pe un câmp pustiu.

— Nu ne facem griji că putem fi văzuți? întrebă Rin.

— Suntem mult în spatele liniilor nikara. E-n regulă. Dar nu aruncați nimic în foc, zise tânărul. Nu puteți face experimente pirotehnice atât de aproape de civili.

Ramsa își umflă obrajii și suflă aerul.

— Cum zici tu, Trengsin.

Altan îl privi exasperat.

— Vorbesc serios acum.

— Strici tot cheful, mormăi puștiul când Altan se îndepărtă de foc.

— Nu rămâi? întrebă Baji.

Altan clătină din cap.

— Trebuie să le informez pe Căpetenii. Mă întorc în câteva ore. Voi sărbătoriți mai departe. Sunt foarte mulțumit cum v-ați descurcat azi.

— „Sunt foarte mulțumit cum v-ați descurcat azi", îl maimuțări Baji după ce plecase. Să-i spună cineva să-și scoată bățul ăla din fund.

Ramsa se lăsă pe spate și se sprijini în coate, împingând-o pe Rin cu piciorul.

— Tot așa insuportabil era și în Academie?

— Nu știu, răspunse ea. Nu l-am cunoscut bine la Sinegard.

— Pun rămășag c-așa a fost tot timpul. Un bătrân în trup de tânăr. Crezi că zâmbește vreodată?

— Doar o dată pe an, zise Baji. Din greșeală, în somn.

— Ei, haide, spuse Unegen, deși zâmbea deja. E un comandant bun.

— *Este* un comandant bun, încuviință Suni. Mai bun decât Tyr.

Glasul lui blând o surprinse pe Rin. Când nu era stăpânit de zeul lui, Suni era surprinzător de tăcut, aproape timid, și vorbea numai după ce se gândea mult.

Fata îl privi cum stătea așezat calm în fața focului. Trăsăturile lui lătărețe erau relaxate și lipsite de expresie; părea perfect împăcat cu sine. Rin se întrebă când își va pierde din nou controlul și va cădea pradă vocii care-i urla în minte. Era înspăimântător de puternic – zdrobise oameni cu mâinile goale ca pe niște ouă. Ucidea foarte bine și foarte eficient.

„L-ar fi putut ucide pe Altan.” Cu trei seri în urmă, în sala de mese, Suni i-ar fi putut frânge gâtul lui Altan la fel de ușor cum ar fi sucit gâtul unui pui. Rin simți cum i se usucă gura de spaimă când se gândi la asta.

Și se întrebă cum de Altan știuse asta și totuși străbătuse distanța care-l despărțise de el, punându-și viața cu totul în mâinile subordonatului său.

Baji șterpelise cumva o sticlă cu alcool din sorg din unul dintre numeroasele depozite din Khurdalain. O trecură de la unul la altul. Tocmai obținuseră o victorie importantă în luptă, așa că-și puteau permite să lase garda jos pentru o noapte.

— Hei, Rin, zise Ramsa, rostogolindu-se pe burtă și sprijinindu-și bărbia în palmă.

— Da?

— Asta-nseamnă că speeranii n-au fost exterminați până la urmă? întrebă el. Tu și Altan o să faceți copii și o să refaceți rasa speeranilor?

Qara pufni zgomotos. Unegen scuipă o gură de vin. Rin roși.

— Puțin probabil, răspunse ea.

— De ce nu? Nu-ți place Altan?

„Găinaț nerușinat!”

— Nu, ci vreau să zic că eu nu pot avea copii, spuse ea.

— De ce? insistă Ramsa.

— Mi-am distrus uterul la Academie, zise ea. Își strânse genunchii la piept. Îmi… hm, stânjenea antrenamentele.

Ramsa părea atât de derutat, încât Rin izbucni în râs. Qara râse pe înfundate în butelcă.

— *Poftim?* întrebă Ramsa revoltat.

— O să-ți spun eu într-o bună zi, îi promise Baji. Băuse de două ori mai mult vin decât ceilalți și deja vorbea bolborosit. Când o să ți se lase boașele.

— Mi s-au *lăsat*.

— Atunci, când ți se îngroașă vocea.

Trecură sticla de la unul la altul în tăcere. După ce nebunia din mlaștină se încheiase, Cike păreau cumva mai mici, de parcă fuseseră animați doar de prezența zeilor lor, iar acum, fără ei, erau goliți, niște cochilii goale cărora le lipsea vitalitatea.

Păreau extrem de umani, vulnerabili și fragili.

— Deci sunteți ultimii din neamul vostru, zise Suni după o scurtă tăcere. E trist.

— Cred că da. Rin împunse cu un băț în foc.

Încă nu se obișnuise cu noua ei identitate. N-avea amintiri din Speer, nu simțea niciun atașament față de el. Numai când era cu Altan simțea că a fi speeran însemna ceva.

— Tot ce-i legat de Speer e trist, zise ea.

— E vina idioatei ăleia de regine, spuse Unegen. Ei n-ar fi dispărut niciodată dacă Tearza nu s-ar fi înjunghiat.

— Nu s-a înjunghiat, răspunse Ramsa. A murit în flăcări. A făcut implozie. Bum!

Își răsfiră degetele în aer.

— *De ce* s-a omorât? întrebă Rin. N-am înțeles niciodată povestea aia.

— În varianta pe care am auzit-o eu, s-a îndrăgostit de Împăratul Roșu, zise Baji. El a venit pe insula ei, iar ea și-a pierdut imediat capul. Împăratul Roșu a amenințat însă că va invada insula dacă Speerul nu va deveni stat tributar. Iar Tearza a fost așa de tulburată de trădarea lui, că a fugit în templul ei și s-a omorât.

Rin își încreți nasul. Fiecare versiune a mitului o făcea pe Tearza să pară tot mai proastă.

— Nu-i o poveste de dragoste, vorbi Qara din colțul ei pentru prima dată și toți îndreptară privirile spre ea ușor surprinși. Mitul ăla e propagandă nikara, urmă femeia fără nicio inflexiune în voce. Povestea Tearzei a fost creată după mitul lui Han Ping, fiindcă povestea e mai bună decât adevărul.

— Și care-i adevărul? întrebă Rin.

— Nu știi?

Qara o țintui cu o privire întunecată.

— Mai ales speeranii ar trebui să știe.
— În mod evident, eu nu știu. Deci tu cum ai spune-o?
— Aș spune-o nu ca pe-o poveste de dragoste, ci ca pe-o poveste despre zei și oameni. Vocea Qarei scăzu atât de mult, încât Cike trebuiră să se aplece ca s-o audă. Se spune că Tearza ar fi putut invoca Phoenixul și salva insula. Se zice că, dacă ar fi invocat flăcările, Nikanul n-ar fi putut să anexeze Speerul. Se spune că, dacă ar fi vrut, ar fi putut invoca o putere atât de mare, încât Împăratul Roșu și armatele lui n-ar fi îndrăznit să pună piciorul pe Speer nici într-o mie de ani.
Qara tăcu. Nu-și luă ochii de la Rin.
— Și atunci? insistă fata.
— Tearza a refuzat, zise Qara. A spus că independența Speerului nu îndreptățea sacrificiul pe care-l cerea Phoenixul. Acesta a anunțat că Tearza și-a încălcat jurămintele de conducător al Speerului și a pedepsit-o.
Rin rămase tăcută o clipă. Apoi întrebă:
— Crezi că Tearza a avut dreptate?
Qara ridică din umeri.
— Cred că a fost înțeleaptă. Dar mai cred că n-a fost o conducătoare bună. Șamanii ar trebui să știe când să se opună puterii zeilor. Asta înseamnă înțelepciune. Însă conducătorii trebuie să facă tot ce le stă în puteri să-și salveze țara. E responsabilitatea lor. Dacă ții în mâini soarta țării, dacă ți-ai acceptat obligația față de popor, atunci viața ta încetează să-ți mai aparțină. Odată ce accepți titlul de conducător, alegerile sunt deja făcute. În vremurile acelea, să conduci Speerul însemna să slujești Phoenixul. Speeranii erau o rasă mândră. Un popor liber. Când Tearza s-a sinucis, speeranii n-au mai fost decât câinii turbați ai împăratului. Tearza are pe mâini sângele Speerului. A meritat ce a primit.

Când Altan se întoarse, după ce le informase pe Căpetenii, majoritatea Cike adormiseră. Rin rămăsese trează, țintuind cu privirea

focul pâlpâitor.

— Hei, zise el și se așeză alături.

Mirosea a fum.

Rin își trase genunchii la piept și-și lăsă capul într-o parte ca să-l privească.

— Cum au primit vestea?

Altan zâmbi. De când ajunseseră la Khurdalain, era prima dată când îl vedea făcând asta.

— Nu le-a venit să creadă. Cum te simți?

— Stânjenită, zise ea sincer, și încă puțin amețită.

Tânărul se lăsă pe spate și-și încrucișă brațele. Zâmbetul îi dispăru de pe chip.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu m-am putut concentra.

„M-am speriat. M-am împotrivit. Am făcut tot ce mi-ai zis să nu fac."

Altan păru ușor nedumerit și destul de dezamăgit.

— Îmi pare rău, spuse ea încet.

— Nu, e vina mea. Își păstra cu grijă tonul neutru. Te-am aruncat într-o luptă înainte să fii pregătită. În Castelul Nopții, te-ai fi antrenat luni de zile înainte să te trimitem pe teren.

Asta ar fi trebuit s-o facă să se simtă mai bine, însă Rin simți doar rușine.

— Nu mi-am putut limpezi mintea, spuse ea.

— Atunci n-o face, zise Altan. Meditația cu mintea deschisă e pentru călugări. Te duce doar până în Panteon, nu-ți aduce zeul înapoi cu tine. N-ai nevoie să-ți deschizi mintea către toate cele șaizeci și patru de zeități. N-ai nevoie decât de zeul nostru și de foc.

— Dar Jiang a zis că-i periculos.

Deși lui Rin i se păruse că văzu un zvâcnet de iritare pe chipul lui, Altan își păstră tonul la fel de neutru.

— Pentru că lui Jiang *îi era teamă,* așa că te-a ținut în loc. Ai acționat la ordinul lui când ai chemat Phoenixul la Sinegard?

— Nu, recunoscu ea, dar...

— Ai reușit *vreodată* să invoci un zeu cât te-a instruit Jiang? Te-a învățat măcar cum s-o faci? Pun rămășag că a făcut exact invers și că

voia să te izolezi de ei.

— Încerca să mă apere, protestă ea, deși nu era sigură de ce proceda în felul acela.

În definitiv, exact asta o frustrase la Jiang. Însă într-un fel, după ceea ce făcuse la Sinegard, prudenţa lui păruse mai logică.

— M-a avertizat că aș putea… se bâlbâi ea… consecinţele…

— O putere mare e întotdeauna asociată cu un pericol mare. Diferenţa dintre omul măreț și cel mediocru este că primul este dispus să-și asume riscul. Altan se încruntă. Jiang era un laș, speriat de ce a dezlănţuit. Era un nebun senil care nu-și dădea seama ce talente avea. Ce talente ai *tu*.

— Era maestrul meu, spuse fata, simţind nevoia instinctivă să-l apere.

— Nu mai e maestrul tău. Tu nu mai ai niciun maestru. Ai un comandant. Altan îi puse o mână pe umăr. Cea mai ușoară scurtătură către starea aceea este furia. Clădește pe furie. Nu lăsa *niciodată* să-ţi scape furia aceea. Mânia îţi dă putere. Prudenţa nu o face.

Rin voia să-l creadă. Era copleșită de amploarea puterii lui Altan. Și știa că, dacă o îngăduia, aceeași putere ar fi putut să fie și a ei.

În adâncul minţii îi răsunau totuși avertismentele lui Jiang.

„Am întâlnit spirite care nu-și mai puteau găsi trupurile. Am întâlnit oameni care nu parcurseseră tot drumul până pe tărâmul spiritului și rămăseseră prinși între lumea noastră și cealaltă.”

Care era preţul puterii? Să i se fărâme mintea, așa cum era limpede că i se întâmplase lui Suni? Va deveni nevrotic de paranoică la fel ca Unegen?

Însă mintea lui Altan nu se fărâmase. Dintre toţi Cike, tânărul își folosea cel mai nesăbuit talentele. Baji și Suni aveau nevoie de halucinogene ca să-și invoce zeii, dar focul nu era niciodată mai departe de o șoaptă de Altan. Părea să fie tot timpul în starea aceea de furie pe care voia s-o cultive și Rin. Și totuși nu-și pierdea niciodată controlul. Dădea o impresie incredibilă de sănătate mintală și stabilitate, indiferent ce s-ar fi petrecut sub masca lui imperturbabilă.

„Cine este închis în Chuluu Korikh?

Criminali anormali, care au comis crime anormale.”

Bănuia că acum știa ce însemnase întrebarea lui Jiang.

Nu voia să admită că era speriată. O speria să fie într-o stare în care avea puțin control asupra ei și chiar și mai puțin asupra focurilor ce se revărsau din ea. O speria să fie mistuită de foc, să devină un canal care cerea tot mai multe sacrificii pentru zeul ei.

— Data trecută când am făcut-o, nu m-am putut opri, spuse fata. A trebuit să implor. Nu... nu știu cum să mă controlez după ce chem Phoenixul.

— Gândește-te la el ca la o lumânare, îi răspunse Altan. Greu de aprins. Numai că asta e și mai greu de stins și, dacă nu ești atentă, te vei arde.

Însă asta nu-i era de niciun ajutor – *încercase* să aprindă lumânarea, totuși nu se întâmplase nimic. Atunci ce avea se întâmple când va ști în cele din urmă cum s-o aprindă, dar după aceea nu va fi în stare să stingă focul?

— Și *tu* cum faci? Cum îl faci să se oprească?

Altan se lăsă pe spate, îndepărtându-se de flăcări.

— Nu-l opresc, spuse el.

CAPITOLUL 15

Căpeteniile Berbecului și Boului i se raliară rapid lui Altan când își dădură seama că Cike reușise ceva ce Diviziile Unu, Cinci și Opt nici măcar nu încercaseră. Ele răspândiră vestea printre soldați astfel încât să pară că meritul reușitei era comun.

Cetățenii din Khurdalain organizară o paradă a victoriei ca să ridice moralul și să strângă provizii pentru soldați. Civilii donară mâncare și haine pentru cazărmi. Când Căpeteniile mărșăluiră pe străzi, fură întâmpinate cu aplauze frenetice pe care le acceptară cu satisfacție.

Civilii presupuseră că victoria din mlaștini fusese obținută în urma unui atac comun masiv. Altan nu făcu nimic să le corecteze impresia.

— Mincinoși bășinoși, se plânse Ramsa. Îți fură meritul.

— Lasă-i în pace, zise Altan. Dacă asta înseamnă că vor colabora cu mine, lasă-i să spună ce vor.

Altan avusese nevoie de victoria aceea. Într-o cohortă de generali ce supraviețuiseră Războaielor Macului, el era cel mai tânăr, și era mai tânăr cu zeci de ani decât ei. Bătălia din mlaștină îi oferise credibilitatea de care avea nevoie în ochii Miliției și, chiar mai important, în ochii Căpeteniilor. Acum îl tratau cu respect, nu cu superioritate, se sfătuiau cu el în consiliile de război și nu doar ascultau informațiile Cike, ci și acționau pe baza lor.

Numai Jun nu-l felicită.

— Ai lăsat în smârcuri o mie de soldați inamici înfometați, fără provizii și fără mâncare, zise el, rostind cuvintele rar.

— Da, spuse Altan. Nu-i bine?

— Tâmpitule, ripostă Jun. Făcu câțiva pași prin încăpere, se întoarse, apoi izbi cu palmele în masa lui Altan. *Tâmpitule.* Îți dai seama ce-ai făcut?

— Am asigurat o victorie, spuse tânărul, adică mai mult decât ai reușit tu în săptămânile de când ești aici. Corabia cu provizii s-a întors în insulă ca să se reaprovizioneze. Le-am dat înapoi planurile cu cel puțin două săptămâni.

— Ai stârnit represalii, se răsti Jun. Soldații ăia sunt înghețați, uzi și înfometați. Poate că nu le păsa prea mult de războiul ăsta când au

traversat strâmtoarea, dar acum sunt furioși. Sunt iritaţi, sunt umiliţi și, mai mult decât orice, au nevoie disperată de provizii. Le-ai ridicat miza.

— Miza era deja mare.

— Da, și acum i-ai adăugat mândria. Știi cât de importantă e reputaţia pentru comandanţii Federaţiei? Aveam nevoie de timp pentru fortificaţii, dar tu ai înjumătăţit timpul acela. Ai crezut că vor fugi îngroziţi și se vor întoarce acasă? Vrei să știi ce vor face? Vor veni să ne atace.

Însă când veni, Federaţia sosi cu un steag alb și o propunere de armistiţiu.

Când păsările Qarei zăriră solia Federaţiei, femeia o trimise pe Rin să-i dea de veste lui Altan. Încântată, Rin trecu pe lângă aghiotanţii lui Jun ca să-și facă drum în biroul Căpeteniei Berbecului.

— Trei reprezentanţi ai Federaţiei, anunţă ea. Au adus o căruţă.

— Trageţi în ei, sugeră imediat Jun.

— Au un steag alb, zise Rin.

— O mișcare strategică. Trageţi în ei, repetă Jun, iar ofiţerii lui inferiori încuviinţară.

Căpetenia Boului ridică mâna. Era un bărbat extraordinar de impozant, cu două capete mai înalt decât Jun și de trei ori mai masiv. Arma lui preferată era o secure cu lamă dublă cât trunchiul lui Rin, pe care o ţinea pe masă înaintea lui, unde îi mângâia obsesiv ascuţișul.

— Ar putea veni cu gânduri pașnice.

— Sau cu gândul de a ne otrăvi rezervele de apă ori de a-l asasina pe oricare dintre noi, se răsti Jun. Chiar credeţi că am câștigat așa de ușor războiul ăsta?

— Poartă un steag alb, spuse rar Căpetenia Boului, ca vorbind unui copil.

Căpetenia Berbecului nu spuse nimic. Ochii lui larg deschiși se mișcau rapid între Jun și Căpetenia Boului. Rin înţelese ce voise să

spună Ramsa; Căpetenia Berbecului semăna cu un copil care aștepta să i se zică ce să facă.

— Un steag alb nu înseamnă nimic pentru ei, insistă Jun. E un șiretlic. Câte tratate false au semnat în timpul Războaielor Macului?

— Ai pune în joc pacea? îl înfruntă Căpetenia Boului.

— N-aș pune în joc viața niciunui cetățean.

— Nu voi aveți dreptul să refuzați armistițiul, atrase atenția Căpetenia Berbecului.

Jun și Căpetenia Boului îl priviră amândoi încruntați și Căpetenia Berbecului se bâlbâi grăbindu-se să explice.

— Adică, trebuie să-l lăsăm pe băiat să se ocupe. El a obținut victoria din mlaștini. Lui i se predau.

Toți întoarseră privirile către Altan.

Rin fu uluită de subtilitățile politice dintre divizii. Căpetenia Berbecului era mai șireată decât bănuise. Sugestia sa era o cale inteligentă de a scăpa de responsabilitate. Dacă negocierile eșuau, vina ar fi căzut pe umerii lui Altan. Iar dacă mergeau bine, Căpetenia Berbecului ar fi fost apreciată pentru generozitate.

Altan ezita, vădit sfâșiat între obiecțiile lui și dorința de a-și împlini victoria la Khurdalain. Rin vedea speranța reflectată clar pe chipul său. Dacă predarea Federației era autentică, atunci ar fi fost singurul responsabil pentru câștigarea războiului. Ar fi fost cel mai tânăr comandant din istorie care obținuse o victorie militară de o asemenea amploare.

— Trageți în ei, repetă Jun. N-avem nevoie de negocieri de pace. Forțele noastre sunt egale acum; dacă asaltul asupra cheiului merge bine, putem să-i respingem oricât până sosește Divizia Șapte.

Însă Altan clătină din cap.

— Dacă le refuzăm capitularea, atunci războiul va continua până când una dintre părți o decimează pe cealaltă. Khurdalain nu poate rezista atâta. Dacă există vreo șansă să punem capăt războiului acum, trebuie să profităm de ea.

Reprezentanții Federației care-i întâmpinară în piața orașului nu purtau arme și nici armuri. Erau îmbrăcați în uniforme albastre subțiri, mulate pe corp, concepute ca să arate clar că nu ascundeau arme în mâneci.

Șeful soliei, ale cărui însemne de pe uniformă indicau un rang mai înalt, păși înainte când îi văzu.

— Vorbiți graiul nostru?

Vorbea într-un dialect nikara împiedicat și învechit, la care se adăuga o aproximare nefericită a accentului sinegardian.

Căpeteniile ezitară, însă Altan interveni, spunând:

— Da.

— Bine, răspunse emisarul în mugană. Atunci putem continua fără neînțelegeri.

Era prima dată când Rin îi vedea pe mugani altfel decât în haosul unei încăierări și fu dezamăgită de asemănarea lor cu nikara. Dispunerea oblică a ochilor și forma gurilor nu erau nici pe departe așa de pronunțate cum le arătau manualele. Părul le era la fel de negru ca al lui Nezha, pielea la fel de albă ca a oricărui nordic.

De fapt, semănau cu sinegardienii mai mult decât Rin și Altan.

În afară de grai, care era mai abrupt și mai rapid decât nikara sinegardiană, practic nu puteau fi deosebiți de nikara.

I se părea tulburător că soldații Federației semănau așa mult cu poporul ei. Ar fi preferat un inamic fără chip, monstruos sau unul complet străin, ca hesperienii blonzi de dincolo de mare.

— Care sunt termenii voștri? întrebă Jun.

— Generalul nostru cere o încetare a focului pentru următoarele patruzeci și opt de ore, în timp ce ne întâlnim ca să discutăm condițiile capitulării, spuse șeful soliei. Arătă spre căruță. Știm că orașul n-a mai reușit să importe mirodenii după începerea luptelor și de aceea v-am adus sare și zahăr. Un gest al bunei noastre credințe. Puse mâna pe capacul celui mai apropiat cufăr. Pot să-l deschid?

Altan încuviință. Reprezentanții Federației ridicară capacele, dând la iveală grămezi de cristale albe și caramel ce străluceau în soarele după-amiezii.

— Mănâncă, rosti Jun.

Emisarul lăsă capul într-o parte.

— Poftim?

— Gustă zahărul, spuse Jun, ca să știm că nu încercați să ne otrăviți.

— Ar fi un mod îngrozitor de ineficient de a purta un război, răspunse bărbatul.

— Chiar și așa.

Ridicând din umeri, emisarul se supuse cererii lui Jun. Mușchii gâtului i se mișcară când înghiți.

— Nu-i otravă.

Jun își umezi degetul, îl înfipse în cufărul cu zahăr și-l duse la buze. Îl învârti prin gură și păru dezamăgit că nu descoperă niciun alt fel de urme.

— Doar zahăr, spuse emisarul.

— Minunat, spuse căpetenia Boului. Duceți-le în sala de mese.

— Nu, zise repede Altan. Lăsați-le aici. O să le distribuim în piața orașului. Câte puțin pentru fiecare gospodărie.

Avea privirea neclintită când se uită în ochii Căpeteniei Boului și Rin înțelese de ce spusese asta. Dacă lăzile ar fi fost duse la cantină, diviziile ar fi început imediat să se bată pentru distribuirea lor. Altan le legase mâinile Căpeteniilor alocându-le populației.

În orice caz, civilii din Khurdalain începuseră deja să se adune curioși în jurul căruței. Lipsa sării și zahărului fusese resimțită acut după începerea asediului. Rin bănuia că lumea s-ar fi revoltat dacă lăzile ar fi fost confiscate pentru uz militar.

Căpetenia Boului ridică din umeri.

— Cum zici tu, copile.

Altan privi precaut piața. Ținând cont de rangul membrilor Miliției prezenți, mulți civili consideraseră că sunt în siguranță dacă se adună în jurul celor trei reprezentanți ai Federației. Rin văzu o ostilitate atât de fățișă în ochii lor, încât n-avea nicio îndoială că i-ar fi sfâșiat pe mugani dacă n-ar fi fost Miliția.

— Vom continua negocierile într-un birou, propuse Altan. Fără lume.

Emisarul înclină capul.

— Cum doriți.

— Împăratul Ryohai este impresionat de rezistenţa de la Khurdalain, spuse emisarul. Tonul îi era repezit și prevenitor, în pofida celor spuse. Poporul vostru a luptat bine. Împăratul Ryohai vrea să transmită complimente poporului din Khurdalain, care s-a dovedit mai puternic decât restul acestei ţări de lași smiorcăiţi.

Jun le traduse Căpeteniilor. Căpetenia Boului dădu ochii peste cap.

— Să trecem la capitulare, rosti Altan.

Emisarul ridică o sprânceană.

— Împăratul nu intenţionează totuși să renunţe la planurile sale de pe continentul nikara. Expansiunea pe continent este dreptul divin al măreței Federaţii Mugen. Guvernul vostru provincial este slab și fragil. Tehnologia voastră este cu veacuri în urma vestului. Izolarea v-a lăsat în urmă, în timp ce restul lumii s-a dezvoltat. Pieirea voastră este doar o chestiune de timp. Acest teritoriu aparţine unei ţări care-l poate împinge în veacul următor.

— Ai venit să ne insulţi? întrebă Jun. Nu-i o cale de capitulare înţeleaptă.

Buzele emisarului se arcuiră.

— Am venit doar să *discutăm* capitularea. Împăratul Ryohai nu dorește să pedepsească populaţia Khurdalainului. Îi admiră spiritul războinic și spune că rezistenţa voastră s-a dovedit demnă de Federaţie. El adaugă că locuitorii din Khurdalain pot deveni supuși minunaţi ai coroanei Federaţiei.

— Aha, zise Jun. Este genul *acela* de negociere.

— Nu vrem să distrugem orașul, spuse emisarul. Este un port important. Un nod de comerţ internaţional. Dacă depuneţi armele, împăratul va considera Khurdalainul oraș al Federaţiei și nu ne vom atinge de niciun bărbat, femeie sau copil. Toţi cetăţenii vor fi graţiaţi, cu condiţia să-i jure credinţă împăratului Ryohai.

— Oprește-te, spuse Altan. Ne ceri să capitulăm noi în faţa *voastră?*

Emisarul înclină din cap.

— Sunt termeni generoși. Știm cum se chinuie Khurdalain sub ocupație. Oamenii voștri mor de foame. Proviziile vi se vor termina în câteva luni. Când vă vom străpunge apărările, vom duce lupta pe străzi, iar oamenii voștri vor muri în număr mare. Putem evita această situație. Lăsați flota Federației să treacă și împăratul vă va răsplăti. Vă va lăsa în viață.

— Incredibil, mormăi Jun. Absolut incredibil.

Altan încrucișă brațele.

— Spune-le generalilor tăi că, dacă întoarceți flota și evacuați acum țărmul, o să vă lăsăm *noi* în viață.

Emisarul abia dacă îl privi cu o curiozitate leneșă.

— Tu ești pesemne speeranul din mlaștină.

— Da, spuse Altan. Și o să fiu cel care vă acceptă capitularea.

Colțurile gurii emisarului se ridicară.

— Bineînțeles, spuse el calm. Doar un copil și-ar închipui că un război se poate termina așa repede și fără vărsare de sânge.

— Copilul ăsta vorbește pentru noi toți, interveni Jun, cu vocea rece ca oțelul. Continuă în nikara: Ia-ți condițiile și spune-i împăratului Ryohai că orașul Khurdalain nu se va pleca niciodată în fața insulei-arc.

— În cazul acesta, spuse emisarul, toți bărbații, femeile și copiii din Khurdalain vor muri.

— Vorbe mari pentru cineva a cărui flotă tocmai s-a preschimbat în scrum, spuse Jun batjocoritor.

Emisarul răspunse într-o nikara clară și impasibilă.

— Înfrângerea din mlaștină ne-a întârziat cu câteva săptămâni. Dar ne-am pregătit douăzeci de ani pentru războiul ăsta. Școlile noastre de instrucție depășesc cu mult Academia voastră jalnică din Sinegard. Noi am studiat tehnicile de război occidentale, în timp ce voi v-ați petrecut acești douăzeci de ani bucurându-vă de izolarea voastră. Imperiul Nikara aparține trecutului. Vă vom rade țara de pe fața pământului.

Căpetenia Boului întinse mâna după secure.

— Sau eu pot să-ți iau capul chiar acum.

Emisarul păru complet netulburat.

— Ucide-mă, dacă vrei. Pe insula-arc, suntem învăţaţi că vieţile noastre n-au nicio valoare. Sunt numai unul într-o hoardă de milioane. Voi muri și mă voi reîncarna în slujba împăratului Ryohai. Însă pentru voi, eretici care nu vă plecaţi în faţa tronului divin, moartea va fi definitivă.

Altan se ridică, alb la faţă de furie.

— Sunteţi prinși în capcană pe o fâșie îngustă de teren. Sunteţi depășiţi numeric. V-am luat proviziile. V-am ars corăbiile. V-am scufundat muniţia. Oamenii tăi au cunoscut mânia unui speeran și au ars.

— Ah, dar speeranii nu sunt chiar așa de greu de omorât, spuse emisarul. Am reușit o dată. O vom face din nou.

Ușile biroului se dădură de perete și Ramsa intră cu o privire sălbatică.

— E salpetru! ţipă el. Nu-i sare, ci *salpetru*.

În birou se lăsă tăcerea.

Căpeteniile se uitară la Ramsa de parcă nu puteau înţelege ce spunea. Altan deschise gura nesigur.

Emisarul dădu capul pe spate și râse cu lipsa de reţineri a celui care știe că e pe cale să moară.

— Ţineţi minte, zise el. Aţi fi putut salva Khurdalainul.

Rin și Altan se ridicară în același timp, iar fata abia apucă să întindă mâna după sabie, când o explozie despică aerul ca un fulger.

Stătuse în spatele lui Altan, dar în clipa următoare era pe podea, ameţită, cu un ţiuit atât de puternic în urechi, încât acoperea orice alt sunet.

Duse mâna la faţă și o retrase plină de sânge.

Ca pentru a-i compensa pierderea auzului, vederea deveni excesiv de strălucitoare; formele înceţoșate erau ca niște imagini pe o pânză din teatrul de umbre, care se mișcau simultan prea repede și prea încet ca să le înţeleagă. Sesiza mișcările ca dintr-un vis febril iscat de droguri,

totuși nu era un vis; simțurile ei refuzau pur și simplu să accepte percepția celor ce tocmai se petrecuseră.

Văzu pereții biroului cutremurându-se și apoi aplecându-se atât de mult într-o parte, încât fu sigură că toată clădirea se va prăbuși peste ei, dar apoi pereții se îndreptară.

Îl văzu pe Ramsa trântindu-l pe Altan la pământ.

Îl văzu pe Altan sculându-se nesigur și întinzând mâna după trident.

O văzu pe Căpetenia Boului rotindu-și securea în aer.

Îl văzu pe Altan strigând „Nu, *nu!*” – înainte ca emisarul să fie decapitat de Căpetenia Boului.

Capul solului se rostogoli până la ușă, cu ochii deschiși și sticloși, iar lui Rin i se păru că-l văzuse zâmbind.

Brațe puternice o prinseră de umeri și o ridicară. Altan o răsuci spre el, trecându-și în grabă ochii peste trupul ei, cercetând-o parcă să vadă dacă e rănită.

Gura lui se mișcă, dar nu se auzi niciun sunet. Rin clătină din cap și arătă spre urechi.

Altan mimă cuvintele din buze: „Ești bine?”

Rin își cercetă trupul. Toate membrele îi funcționau și nici măcar nu simțea durerea din rana care-i sângera la cap. Încuviință.

Altan îi dădu drumul și se lăsă în genunchi lângă Ramsa, ghemuit pe jos, palid și tremurând.

În cealaltă parte a încăperii, generalul Jun și Căpetenia Berbecului se ridicau. Amândoi erau nevătămați; explozia îi trântise la podea, dar nu fuseseră răniți. Sediul Căpeteniilor se afla destul de departe de centrul orașului pentru ca să fi fost doar scuturat de explozie.

Chiar și Ramsa părea că-și va reveni. Avea ochii sticloși și se clătină când Altan îl trase în picioare, dar dădea din cap și vorbea și părea altfel nevătămat.

Rin răsuflă ușurată.

Erau toți bine. Bomba nu funcționase. Erau toți bine.

Apoi își aduse aminte de civili.

Ciudat cum i se ascuțeau celelalte simțuri când nu putea auzi.

Khurdalainul arăta ca Academia în primele zile de iarnă. Fata miji ochii. La început, crezu că i se încețoșase și privirea, dar apoi înțelese că în aer plutea o pulbere fină. Întuneca totul ca un amestec ciudat de ceață și zăpadă, un înveliș de inocență care se împletea cu sângele și ascundea vederii amploarea reală a exploziei.

Piața fusese distrusă, vitrinele și complexurile de locuințe se prăbușiseră, iar dărâmăturile erau împrăștiate în linii ciudat de simetrice pornind din focarul exploziei, de parcă se aflau în interiorul urmei lăsate de talpa unui uriaș.

Ceva mai departe de locul detonației, clădirile nu fuseseră doborâte la pământ, ci doar lovite violent de unda de șoc, astfel că erau înclinate în unghiuri bizare, cu ziduri întregi smulse. Dezvăluirea interioarelor, prin expunerea de dormitoare personale și băi, părea o perversiune intimă.

Bărbați și femei proiectați în zidurile clădirilor și rămăseseră încremeniți acolo, lipiți înspăimântător, țintuiți ca niște fluturi în insectar. Presiunea uriașă a bombelor le sfâșiase hainele; atârnau despuiați ca o expoziție grotescă de forme umane.

Duhoarea de cărbune, sânge și carne arsă era atât de intensă, încât Rin îi simțea gustul pe limbă. Și mai rău era izul dulce de zahăr purtat de vânt prin aer.

Nu știu cât timp stătuse locului, privind. Simți nevoia să se miște numai când o împinseră doi soldați care trecură în fugă pe lângă ea ducând o targă și-și aminti că avea treabă.

„Găsește supraviețuitori. Ajută-i pe supraviețuitori."

Își croi drum în josul străzii, însă simțul echilibrului părea să-i fi dispărut cu totul, împreună cu auzul. Când încercă să meargă, se împletici dintr-o parte într-alta, așa că străbătu strada ținându-se de ziduri ca un bețiv.

În stânga, văzu un grup de soldați care trăgeau doi copii dintr-o grămadă de moloz. Nu-i venea să creadă că supraviețuiseră, părea

imposibil așa de aproape de epicentru – dar băiețelul pe care-l ridicară din dărâmături se mișca, jelindu-se și zbătându-se, totuși se mișca. Sora lui nu fusese la fel de norocoasă: avea piciorul ciopârțit, zdrobit de fundația casei. Se ținea de brațele soldaților, cu fața albă, prea torturată de dureri ca să plângă.

— Ajutor! *Ajută-mă!*

Un glăscior străpunse vuietul din urechile ei, ca și cum cineva striga de peste un câmp întins, dar era singurul sunet pe care-l putea auzi.

Ridică privirea și văzu un bărbat care se agăța disperat cu o mână de resturile unui zid.

Podeaua clădirii îi fusese spulberată de sub picioare. Era un han cu cinci etaje; fără cel de-al patrulea perete, arăta ca o casă din porțelan pentru păpuși, cum văzuse Rin în piață, macheta care se deschidea ca să-și dezvăluie interiorul.

Podelele erau înclinate spre gaura din mijloc. Mobila și ceilalți ocupanți ai hanului alunecaseră deja, formând un maldăr grotesc de scaune și trupuri distruse.

Un grup mic se adunase lângă han, și-l privea pe bărbat.

— *Ajutor,* gemu el. Să m-ajute cineva...

Rin se simțea ca un spectator, de parcă asista la o reprezentație, de parcă bărbatul era singurul lucru important din lume și totuși nu-i venea în minte ce ar fi putut face. Clădirea fusese grav avariată și părea că se va prăbuși în doar câteva minute, iar bărbatul era prea sus ca să ajungă la el de pe acoperișul unei case rămase în picioare.

Nu putea decât să stea locului îngrozită, cu gura căscată, privind cum bărbatul se chinuia în zadar să se ridice. Se simțea complet neajutorată. Chiar dacă ar fi putut invoca Phoenixul, chemând acum focul, tot nu l-ar fi putut salva de la moarte.

Pentru că Cike nu știau decât să distrugă. Cu toate puterile lor, cu toți zeii lor, nu-și puteau apăra poporul. Nu puteau să dea timpul înapoi și să-i readucă la viață pe cei morți.

Câștigaseră lupta din mlaștină, dar erau neputincioși în fața consecințelor ei.

Altan strigă ceva; probabil că ceruse o pătură ca să-l prindă pe bărbat, pentru că după câteva clipe Rin văzu niște soldați venind în fugă prin piață cu o pânză.

Însă până să ajungă în capul străzii, hanul se clătină periculos. Rin crezu că s-ar putea prăbuși de tot, zdrobindu-i pe cei de lângă clădire, dar scândurile se înclinară și se opriră cutremurându-se.

Bărbatul era acum la nivelul celui de-al patrulea etaj. Își ridică și cealaltă mână spre acoperiș, încercând să se țină mai bine. Probabil că fusese încurajat de faptul că era mai aproape de sol. Preț de o clipă, Rin crezu că va reuși...dar apoi mâna îi alunecă pe cioburile de sticlă și el căzu, desprinzându-se complet de acoperiș.

Înainte să cadă, păru că atârnă în aer pentru o clipă.

Mulțimea se trase înapoi.

Rin se întoarse, recunoscătoare că nu poate să audă trupul zdrobindu-se de pământ.

Orașul se cufundă într-o tăcere încordată.

Toți soldații fură trimiși la fortificațiile orașului, în așteptarea unui atac pe sol. Rin rămase ore în șir la postul ei de pe zidul exterior, cu ochii ațintiți asupra perimetrului. Dacă Federația avea să încerce să străpungă zidurile, cu siguranță acum avea s-o facă.

Totuși se înseră și nu avu loc niciun atac.

— Nu se poate să le fie frică, șopti Rin, apoi tresări.

Auzul îi revenise în cele din urmă, deși țiuitul strident nu-i dispăruse din urechi.

Ramsa clătină din cap.

— Ei gândesc pe termen lung. Vor încerca să ne slăbească poziția. Să ne sperie, să ne înfometeze, să ne obosească.

Până la urmă, retraseră soldații din linia defensivă. Dacă Federația lansa o invazie în toiul nopții, sistemul de alarmare al orașului ar fi readus trupele pe ziduri; între timp, erau lucruri mai urgente de făcut.

Părea o ironie dureroasă a sorții că localnicii dansaseră pe strada asta cu numai câteva ore în urmă, sărbătorind ceea ce crezuseră că va fi capitularea Federației. Khurdalainul se așteptase să câștige războiul. Crezuse că totul va reveni la normal.

Însă Khurdalainul știa cum să reziste. Orașul supraviețuise în două Războaie ale Macului. Știa cum să facă față distrugerii.

Civilii căutau în tăcere prin dărâmături, încercând să-i găsească pe cei dragi, și, după multe ore în care nu descoperiseră decât cadavre, ridicară un catafalc, îl aprinseră și-l împinseră în mare. O făcură cu o eficiență tristă și exersată.

Detașamentele medicale ale celor trei divizii înființară un centru de triaj comun în centrul orașului. Tot restul zilei, civili apărură cu garouri improvizate, legate stângaci pe membre retezate: glezne zdrobite, mâini spulberate și cioturi.

Rin avea un an de instrucție medicală cu Enro, așa că Enki o puse să lege garouri noi pentru cei care sângerau, în timp ce așteptau să primească îngrijiri.

Primul ei pacient fu o femeie tânără, cu puțin mai mare decât ea. Îi întinse un braț înfășurat în ceva ce părea o rochie veche.

Rin desfăcu șomoiogul îmbibat de sânge, apoi șuieră involuntar văzând dezastrul. Zărea osul până la cot. Toată mâna trebuia amputată.

Tânăra așteptă răbdătoare cât evaluă Rin vătămarea, cu ochii sticloși, ca și cum se resemnase de mult cu noul ei handicap.

Rin scoase o fâșie de pânză dintr-un cazan cu apă clocotită și o înfășură în jurul brațului, îi trecu un capăt pe după un băț și-l răsuci ca să strângă legătura. Tânăra gemu de durere, dar scrâșni din dinți și privi drept înainte.

— Probabil că o să-ți taie mâna. Cu garoul ăsta, n-o să mai pierzi sânge și o să le fie mai ușor să amputeze. Rin strânse nodul și se retrase un pas. Îmi pare rău.

— Știam c-ar fi trebuit să plecăm, zise tânăra. După cum vorbea, Rin nu era sigură că i se adresa ei. Știam c-ar fi trebuit să plecăm din clipa-n care-au ajuns corăbiile alea la țărm.

— Și de ce n-ați plecat? întrebă Rin.

Tânăra o fixă cu privirea, cu ochi goi și acuzatori.

— Crezi că aveam unde să ne ducem?

Rin își aținti privirea în pământ și trecu la următorul pacient.

CAPITOLUL 16

După câteva ore, Rin primi permisiunea să plece de la centrul de triaj. Poticnindu-se, porni către cartierul general al Cike, cu ochii goi și ameţită de nesomn. După ce se ducea la Altan, avea de gând să se prăbușească în pat și să doarmă până când cineva o obliga să se prezinte la datorie.

— Ţi-a dat Enki drumul în sfârșit?

Aruncă o privire peste umăr.

Unegen și Baji veneau de după colţ, întorcându-se din patrulare. I se alăturară și merseră împreună pe străzile nefiresc de pustii. Căpeteniile impuseseră legea marţială în oraș; acum civilii trebuiau să respecte strict ora de stingere și aveau interdicţia de a se îndepărta de cartier fără permisiunea Miliţiei.

— Trebuie să mă-ntorc în șase ore, zise ea. Voi?

— Patrulare permanentă până se-ntâmplă ceva mai interesant, răspunse Unegen. Enki a numărat victimele?

— Șase sute de morţi, spuse ea. O mie de răniţi. Cincizeci de soldaţi din divizii. Restul, civili.

— Rahat, mormăi Unegen.

— Mda, zise Rin apatică.

— Căpeteniile stau cu mâinile în sân, se plânse Baji. Bombele i-au speriat de moarte. Niște nenorociţi la nimic bune. Nu-s în stare să vadă? Nu putem să-nghiţim pur și simplu atacul. Trebuie să ripostăm.

— Să ripostăm? repetă Rin.

Până și ideea aceea părea lipsită de entuziasm sau de respect, și fără rost. Nu voia decât să se ghemuiască, să-și pună palmele peste urechi și să pretindă că nu se întâmpla nimic. Să lase războiul ăsta în grija altcuiva.

— Ce-ar trebui să facem? spunea Unegen. Căpeteniile nu atacă și o să fim măcelăriţi în câmp deschis.

— Nu putem s-așteptăm sosirea Diviziei Șapte. Va dura săptămâni întregi…

Pe când se apropiau de cartierul general, Qara ieși din biroul lui Altan. Închise ușa cu grijă, îi observă și expresia îi încremeni.

Baji și Unegen se opriră. Tăcerea grea care se lăsase părea să poarte un mesaj pe care-l înțelegeau toți în afară de Rin.
— Chiar așa, eh? întrebă Unegen.
— Mai rău, răspunse Qara.
— Ce se petrece? întrebă Rin. El e înăuntru?
Qara o privi prudent. Dintr-un motiv necunoscut, mirosea copleșitor a fum. Avea o expresie impenetrabilă. Lui Rin i se păru că vede urme de lacrimi lucindu-i pe obraz sau poate că era doar o iluzie optică creată de lumina felinarului.
— E-n toane proaste, spuse femeia.

Represaliile Federaţiei nu se încheiară cu bombardarea.
La două zile după exploziile din centru, Federaţia trimise agenţi bilingvi să negocieze cu pescarii înfometaţi din Zhabei, o așezare din sudul lui Khurdalain, și să le spună că muganii își vor retrage corăbiile de la docuri dacă pescarii le vor da toţi câinii și pisicile vagaboande din oraș.
Numai niște civili înfometaţi ar fi urmat un asemenea ordin ciudat. Pescarii erau disperaţi și le dădură toate animalele acelea fără să pună nicio întrebare.
Soldaţii Federaţiei legară vreascuri de cozile animalelor și le dădură foc. Apoi le eliberară în Zhabei.
Flăcările arseră trei zile până când le stinse în cele din urmă ploaia. După ce fumul se împrăștie, din Zhabei nu mai rămăsese decât cenușa.
Mii de civili rămaseră fără case peste noapte și problema refugiaţilor din Khurdalain deveni imposibil de gestionat. Bărbaţii, femeile și copiii din Zhabei se înghesuiau în zonele tot mai restrânse ale orașului care nu se aflau încă sub ocupaţia Federaţiei. Cartierele civile deveniră un coșmar din cauza igienei precare, a lipsei de apă potabilă și a unei epidemii de holeră.
Locuitorii se întoarseră împotriva Miliţiei. Diviziile Unu, Cinci și Opt încercară să menţină legea marţială, dar fură întâmpinate cu sfidare deschisă și revolte.

Având nevoie disperată de un țap ispășitor, căpeteniile îl învinuiră public pe Altan pentru răsturnarea de situație. Le ajutase faptul că explozia îi distrusese credibilitatea de comandant. El câștigase prima lor confruntare, dar ea îi fusese smulsă și transformată într-o înfrângere tragică, un exemplu al consecințelor unei acțiuni pripite.

Când ieși până la urmă din biroul lui, Altan păru să ia lucrurile ca atare. Nu pomeni nimeni de absența lui; Cike se comporta ca și cum nu se întâmplase nimic. Altan nu dădea niciun semn de nesiguranță – dimpotrivă, purtarea lui deveni aproape maniacală.

— Deci ne-am întors de unde am plecat, zise el, plimbându-se cu pas grăbit prin birou. Bine. O să ripostăm. Data viitoare o să fim meticuloși. Data viitoare o să câștigăm.

Planifică mai multe operațiuni decât puteau fi puse în practică. Însă Cike nu aveau tradiție de soldați, ci erau asasini. Bătălia din mlaștină fusese o izbândă de echipă fără precedent pentru ei. Erau antrenați să elimine ținte esențiale, nu batalioane întregi, dar asasinatele nu erau de mare folos în câștigarea războaielor. Federația nu era ca un șarpe, care să fie înfrânt dacă-i tai capul. Dacă un general era ucis în propria lui tabără, un colonel era promovat imediat în locul său. Stilul Cike obișnuit, cu o succesiune de asasinate, ar fi fost un război lent și ineficient.

Așa că Altan își folosi soldații pe post de forță de gherilă. Furau provizii, dădeau atacuri rapide urmate de retragere și provocau cât mai multă confuzie în taberele inamice.

— Vreau să izolăm toată intersecția asta, anunță el, desenând un cerc larg pe hartă. Saci de nisip. Sârmă ghimpată. În următoarele douăzeci și patru de ore trebuie să restrângem toate punctele de intrare. Vreau să recucerim depozitul ăsta.

— Nu putem, spuse Baji stingherit.

— De ce? se răsti Altan.

O venă îi pulsa la gât, iar ochii îi erau înconjurați de cearcăne întunecate. Rin credea că el nu mai dormise de multe zile.

— Pentru că au o mie de oameni fix în cercul ăla. E imposibil.

Altan cercetă harta.

— Poate pentru soldați obișnuiți. Dar noi avem *zei*. Nu ne pot învinge în câmp deschis.

— Ba pot, dacă sunt o mie. Baji se ridică, împingându-și scaunul în spate cu un scrâșnet. Încrederea ta e mișcătoare, Trengsin, dar asta-i o misiune sinucigașă.

— Nu voiam să...

— Avem *opt soldați.* Qara și Unegen n-au mai dormit de zile întregi, Suni e la un pas de Muntele Stâncii, iar Ramsa încă nu și-a revenit după explozie. Poate că am putea face asta cu Chaghan, dar presupun că-i mai important unde l-ai trimis...

Pensula din mâna lui Altan pocni.

— Îmi contești deciziile?

— Îți atrag atenția că te auto-amăgești. Baji își împinse scaunul într-o parte și-și fixă grebla pe spinare. Ești un comandant bun, Trengsin, și o să-mi asum orice risc mi se va cere, dar n-o să urmez decât ordine care au logică. Ăsta nu-i nici pe departe un asemenea ordin.

Ieși val-vârtej din birou.

Chiar și operațiunile pe care le executau aveau un aer fatalist și disperat. Rin bănuia că toate bombele pe care le amplasau, toate taberele pe care le incendiau nu erau decât flecușteţe sâcâitoare pentru Federaţie. Deși Qara și Unegen aduceau informaţii valoroase, Divizia Cinci refuza să acţioneze pe baza lor. Și toate tulburările pe care le puteau crea Suni, Baji și Ramsa erau doar o picătură din ocean prin comparaţie cu tabăra imensă care creștea constant pe măsură ce alte și alte corăbii debarcau trupe pe coastă.

Cike erau împinși la capătul puterilor, mai ales Rin. Fiecare secundă în care nu era în vreo operaţiune o petrecea patrulând. Iar când nu era de serviciu, se antrena cu Altan.

Însă ședinţele acelea ajunseseră într-un impas. Făcea progrese rapide cu sabia, dezarmându-l aproape la fel de des pe cât o dezarma el, dar nu era mai aproape de invocarea Phoenixului decât fusese în mlaștină.

— Nu-nţeleg, zise tânărul. Ai mai făcut-o și înainte. Ai făcut-o la Sinegard. Ce te-mpiedică?

Rin știa care era problema, deși nu voia să recunoască.

Se temea.

Se temea că puterea o va mistui. Se temea că ar putea sfredeli o breșă în neant, așa cum făcuse Jiang, și că ar putea dispărea tocmai în

puterea pe care o chemase. În pofida spuselor lui Altan, nu putea să ignore pur și simplu doi ani de învățături ale lui Jiang.

Și, ca și cum îi putea simți teama, Femeia speerană devenea tot mai însuflețită de câte ori se cufunda în meditație. Rin vedea acum detalii pe care nu le văzuse anterior: fisuri în pielea femeii, de parcă fusese sfărâmată și lipită la loc, cicatrice de arsuri unde se îmbinau părțile.

— Nu renunța, zise Femeia. Ai fost foarte curajoasă... Dar e nevoie de și mai mult curaj ca să te opui puterii. Băiatul n-a reușit să facă asta, iar tu mai ai puțin și cedezi... dar asta vrea el, exact asta a plănuit.

— Zeii nu vor nimic, spuse Rin. Sunt doar forțe. Puteri pe care să le utilizezi. Cum poate fi greșit să utilizezi ceva ce există în natură?

— Nu și zeul ăsta, răspunse Femeia. E în natura lui să distrugă. E în natura lui să fie lacom, să nu fie niciodată mulțumit cu ce a mistuit. Ai grijă...

Prin crăpăturile Femeii speerane se strecură lumina, de parcă era iluminată dinăuntru. Fața i se schimonosi de durere și apoi dispăru, spulberând spațiul neantului.

Pe măsură ce luptele din centru cauzau tot mai multe victime printre civili, orașul fu stăpânit de o atmosferă de suspiciune intensă. La două săptămâni după explozia salpetrului, șase fermieri nikara fură condamnați la moarte de oamenii lui Jun pentru spionaj în favoarea Federației. Se părea că li se promisese cale liberă din orașul asediat dacă ofereau frânturi de informații valoroase. Sau pur și simplu aveau nevoie să se hrănească. În orice caz, mii de pescari, femei și copii priviră cu un amestec de satisfacție și dezgust când Jun le tăie capetele în public, le înfipse în țepe și le puse la vedere de-a lungul zidurilor exterioare înalte.

Dreptatea pe care și-o făceau singuri civilii era mai amplă – și mai violentă – decât orice ar fi putut aplica Miliția. Când se înmulțiră zvonurile că Federația intenționa să otrăvească rezerva centrală de apă a orașului, grupuri de oameni înarmați cu bâte începură să patruleze pe străzi, oprind și percheziționând trecătorii la întâmplare. Oricine

avea asupra lui vreo substanță sub formă de pulbere era bătut cu brutalitate. Până la urmă, soldații fuseseră nevoiți să intervină ca să salveze un grup de negustori care livrau ierburi spitalului și care fuseseră cât pe ce să fie sfâșiați de mulțime.

Odată cu scurgerea săptămânilor, umerii lui Altan se gârboviră, iar chipul i se scofâlci și umplu de riduri. Avea ochii permanent încercănați. Abia dacă dormea; lucra mult după ce terminau toți ceilalți și se trezea înaintea lor. Dacă se odihnea, o făcea în perioade scurte, agitate.

Petrecea ore în șir patrulând el însuși în sus și în jos fortificațiile, scrutând orizontul în căutarea vreunei mișcări a Federației, de parcă abia aștepta să aibă loc următorul atac, ca să poată să lupte de unul singur cu toată armata acesteia.

Odată, când Rin veni să-i predea un raport de spionaj, îl găsi adormit cu capul pe masă. Avea cerneală pe obrazul culcat pe planurile de luptă pe care le cumpănise ore în șir. Umerii erau căzuți pe tăblia de lemn. În somn, liniile încordate ce-i brăzdau fața dispăruseră, întinerindu-l cu cel puțin cinci ani.

Rin uita întruna cât de tânăr era el de fapt.

Părea vulnerabil.

Mirosea a fum.

Fata nu se putu abține. Întinse mâna și-l atinse șovăitor pe umăr.

Altan se ridică imediat. O mână i se duse instinctiv la pumnalul de la brâu, iar cealaltă se ridică în față, aprinzându-se pe loc. Rin făcu un pas grăbit în spate. El răsuflă panicat de câteva ori înainte s-o vadă.

— Eu sunt, zise fata.

Pieptul lui se ridică și coborî, apoi răsuflarea i se liniști. Lui Rin i se păruse că văzuse teamă în ochii săi, însă apoi Altan înghiți un nod și pe chip îi reveni masca imperturbabilă.

Avea pupilele ciudat de contractate.

— Nu știu, zise el după o vreme. Nu știu ce fac.

„Nimeni nu știe”, ar fi vrut ea să zică, însă fu întreruptă de răsunetul puternic al unui gong de avertizare.

Cineva era la porţi.

Qara stătea deja de gardă pe zidul de vest când urcară ei scările.

— Au ajuns, zise ea simplu, înainte să apuce Altan să întrebe.

Rin se aplecă peste zid și văzu o armată înaintând călare spre porţi. Erau probabil cel puţin două mii de soldaţi. Întâi fu agitată, până văzu că erau înveșmântaţi în armuri nikara. În fruntea coloanei flutura o flamură nikara, cu simbolul Împăratului Roșu deasupra emblemelor celor Douăsprezece Căpetenii.

Întăriri.

Rin refuză să-și îngăduie să spere. Nu putea fi adevărat!

— E posibil să fie o capcană, zise Altan.

Însă ea se uita dincolo de flamură, la un chip aflat printre soldaţi – un băiat, un băiat frumos, cu cea mai palidă piele și cu cei mai încântători ochi migdalaţi, mergând pe propriile picioare, de parcă nu-i fusese niciodată secționată măduva spinării. De parcă nu fusese străpuns niciodată de halebarda unui general.

Ca și cum îi putea simţi privirea, Nezha ridică ochii.

Privirile li se întâlniră sub lumina lunii. Lui Rin îi sări inima.

Căpetenia Dragonului răspunsese apelului. Divizia Șapte era aici.

— Nu-i o capcană, zise ea.

CAPITOLUL 17

— Chiar ești bine?

— Aproape, zise Nezha. M-au trimis cu primul contingent imediat ce am putut să merg.

Divizia Șapte adusese trei mii de soldaţi și căruţe cu proviziile atât de necesare din interiorul ţării: bandaje, medicamente, saci cu orez și mirodenii. Era cel mai bun lucru care se întâmplase în ultimele săptămâni în Khurdalain.

— Trei luni, se minună ea. Și Kitay zicea că n-o să mai poţi merge niciodată.

— Exagera, spuse tânărul. Am avut noroc. Lama mi-a trecut exact printre stomac și rinichi. N-a străpuns nimic când a ieșit. A durut îngrozitor, dar s-a vindecat curat. Cicatricea e totuși urâtă. Vrei s-o vezi?

— Nu-ţi scoate cămașa, zise ea repede. Totuși, trei luni? E uluitor.

Nezha își mută privirea, uitându-se peste partea liniștită de oraș care se întindea sub zidul pe care primiseră misiune să patruleze. Șovăi, de parcă încerca să se hotărască dacă să spună sau nu ceva, însă apoi schimbă brusc subiectul.

— Voiam să te întreb – răcnitul la stânci e un comportament normal pe-aici?

— E Suni. Rin rupse în două o pâine de grâu și-i oferi o bucată. Raţiile de pâine crescuseră la două pe săptămână și meritau savurate. Nu-l băga în seamă.

Nezha luă pâinea, o mestecă și se strâmbă. Chiar și pe timp de război, se purta de parcă se aștepta la mai mult lux.

— E cam greu să nu-l bagi în seamă când urlă chiar lângă cortul tău.

— O să-l rog să evite cortul tău în mod special.

— Faci tu așa ceva?

În ciuda atitudinii batjocoritoare a lui Nezha, Rin era profund recunoscătoare pentru prezenţa sa. Oricât de mult se urâseră în Academie, ei îi făcea bine să aibă pe cineva din aceeași clasă aici, în capătul opus al ţării, așa departe de Sinegard. Era bine să aibă pe cineva care să poată înţelege, într-un fel, prin ce trecea ea.

Era de ajutor și faptul că Nezha nu se mai comporta de parcă avea un băț înfipt în fund. Războiul scotea la iveală ce era mai rău din unii, însă pe el îl schimbase, lăsându-l fără fumurile de superioritate. Acum părea meschin să-i mai poarte pică. Era greu să-i displacă cineva care-i salvase viața.

Și nu voia să recunoască, dar Nezha era și o scăpare bine-venită de Altan, care începuse în ultima vreme să arunce cu obiecte prin birou la cel mai mic semn de nesupunere. Rin se pomeni întrebându-se de ce nu se împrieteniseră mai devreme.

— Știi că lumea crede că detașamentul tău e o adunătură de ciudați, nu? zise Nezha.

Și pe urmă, bineînțeles, mai trântea câte una. Rin se zbârli. *Erau* ciudați. Dar erau ciudații *ei*. Doar Cike aveau dreptul să vorbească așa despre Cike.

— Sunt cei mai buni soldați din toată armata asta.

Nezha ridică o sprânceană.

— Nu cumva unul dintre voi a aruncat în aer ambasada străină?

— A fost un accident.

— Și uriașul ăla păros nu l-a strâns de gât pe comandantul vostru la cantină?

— De acord, Suni e destul de bizar... dar restul suntem perfect...

— Perfect normali? Nezha izbucni în râs. Serios? Ai tăi înghit droguri în mod uzual, bolborosesc cu animalele și urlă noaptea.

— Efecte secundare ale măiestriei în luptă, spuse ea, silindu-și vocea să sune frivol.

Nezha nu părea convins.

— Pare mai degrabă că măiestria în luptă e efectul secundar al nebuniei.

Rin nu voia să se gândească la așa ceva. Ideea respectivă o îngrozea și știa că nu era doar un zvon. Însă cu cât devenea mai îngrozită, cu atât era mai puțin probabil să invoce Phoenixul și cu atât mai tare se înfuria Altan.

— De ce n-ai ochii roșii? o întrebă brusc tânărul.

— Ce?

Nezha întinse mâna și-i atinse tâmpla lângă ochiul stâng.

— Altan are irisurile roșii. Credeam că speeranii au ochii roșii.

— Nu știu, răspunse ea, dintr-odată derutată. Nu se gândise până atunci la asta; Altan nu adusese niciodată vorba. Am avut dintotdeauna ochii căprui.
— Poate că nu ești speerană.
— Poate.
— Dar au fost roșii. Nezha părea nedumerit. La Sinegard. Când l-ai omorât pe general.
— Nici măcar nu erai conștient, zise fata. Aveai o suliță în stomac.
El își arcui o sprânceană.
— Știu ce am văzut.
În spatele lor se auziră pași. Rin tresări, deși n-avea niciun motiv să se simtă vinovată. Făcea doar de gardă, nu i se interzicea să și pălăvrăgească.
— Aici erai, zise Enki.
Nezha se sculă repede.
— Mă duc.
Rin ridică privirea spre el, derutată.
— Nu, nu trebuie...
— Trebuie să plece, spuse Enki.
Nezha încuviință bățos spre el și dispăru în pas vioi după colțul zidului.
Enki așteptă câteva clipe până se stinse sunetul pașilor lui Nezha, care cobora scările. Apoi coborî privirea către Rin, cu buzele strânse cu gravitate.
— Nu mi-ai spus că băiatul Căpeteniei Dragonului e șaman.
Rin se încruntă.
— Ce vrei să zici?
— Emblema, zise Enki făcând semn spre spinare, unde Nezha purta blazonul familiei. E un însemn al dragonului.
— E doar blazonul lui, răspunse Rin.
— N-a fost rănit la Sinegard?
— Ba da.
Rin se întreba de unde știa Enki. Însă pe de altă parte, Nezha era fiul Căpeteniei Dragonului; viața lui personală era cunoscută de toți din Miliție.
— Cât de grav a fost rănit?

— Nu știu, spuse Rin. Eu însămi am fost pe jumătate conștientă când s-a-ntâmplat. Generalul l-a înjunghiat de două ori, răni abdominale, probabil. Dar ce importanță are? Era nedumerită de refacerea rapidă a lui Nezha, însă nu înțelegea de ce o întreba Enki. Nu i-a nimerit organele vitale, adăugă, deși i se păru neverosimil imediat ce rosti cuvintele acelea.

— Două răni abdominale, repetă Enki. Două răni făcute de un general al Federației foarte experimentat, care era puțin probabil să rateze. Și este pe picioare în câteva luni?

— Dacă îți amintești că unul dintre noi locuiește efectiv într-un *butoi,* norocul lui Nezha nu-i chiar așa absurd.

Enki nu păru convins.

— Prietenul tău ascunde ceva.

— Întreabă-l, atunci, spuse fata enervată. Ai nevoie de ceva?

Enki se încruntă, meditativ, dar încuviință din cap.

— Altan te așteaptă în biroul lui. Imediat.

Biroul lui Altan era un dezastru.

Pe podea erau împrăștiate cărți și pensule. Hărțile erau întinse la întâmplare pe masă, iar pe fiecare bucățică de perete fuseseră prinse planuri ale orașului. Erau acoperite cu mâzgăliturile inegale și dezordonate ale lui Altan, care schițau diagrame de strategii fără nicio noimă pentru altcineva. Încercuise atât de tare câteva zone critice, încât păreau scrijelite pe perete cu vârful cuțitului.

Altan stătea singur la masă când intră Rin. Avea ochii înconjurați de un indigo așa de intens, că părea că are vânătăi.

— M-ai convocat? întrebă ea.

Altan puse jos tocul.

— Stai prea mult cu odrasla Căpeteniei Dragonului.

Rin se burzului.

— Ce vrea să-nsemne *asta?*

— Înseamnă că nu permit așa ceva, spuse Altan. Nezha e unul dintre oamenii lui Jun. Știi bine că nu-i cazul să ai încredere în el.

Rin deschise gura, apoi o închise, încercând să-și dea seama dacă Altan vorbea serios. În cele din urmă, spuse:
— Nezha nu-i în Divizia Cinci. Jun nu poate să-i dea ordine.
— Jun i-a fost maestru, zise Altan. I-am văzut brasarda. S-a dedicat Luptei. Îi este loial lui Jun, o să-i spună orice...
Rin se uită la el fără să-i vină să creadă.
— Nezha e doar *prieten* cu mine.
— Nimeni nu ți-e niciodată prieten. Nu când ești în Cike. Ne spionează.
— Ne *spionează?* repetă Rin. Altan, suntem în aceeași armată.
Tânărul se ridică și lovi cu mâinile în masă.
Rin se dădu în spate, tresărind.
— Noi *nu* suntem în aceeași armată, spuse el. Noi suntem Cike. Suntem Copiii Stranii. Suntem forța care n-ar trebui să existe, iar Jun vrea să dăm greș. Vreau ca *eu* să dau greș. Toți vor același lucru.
— Celelalte divizii nu sunt dușmanul nostru, spuse Rin încet.
Altan se plimbă de colo până colo prin încăpere, cu brațele zvâcnindu-i involuntar, uitându-se urât la hărți de parcă putea invoca armate ce nu existau. Părea că nu era în toate mințile.
— Toți sunt dușmanii noștri, zise apoi vorbind parcă mai degrabă pentru sine decât cu fata. Toți ne vor morți, dispăruți... Dar n-o să dispar așa...
Rin înghiți un nod.
— Altan...
Își smuci capul către ea.
— Poți să invoci deja focul?
Rin simți un junghi de vinovăție. Oricât încerca, tot nu putea ajunge la zeu, nu-l putea chema așa cum făcuse în Sinegard.
Înainte să poată răspunde, Altan scoase un sunet de dezgust.
— N-are importanță. Sigur că nu poți. Tot crezi că-i un joc. Crezi că mai ești la școală.
— *Nu*-i adevărat.
Altan veni spre ea, o prinse de umeri și o scutură atât de tare, încât Rin icni zgomotos. Însă el nu făcu decât s-o tragă mai aproape, până când ajunseră față în față și se priviră în ochi; ai lui erau roșu aprins.

— Cât de greu poate să fie? o întrebă. O strânse mai tare și degetele lui îi intrară dureros în claviculă. Spune-mi, *de ce* ți-e așa de greu? Doar nu-i ceva nou; ai mai făcut-o, de ce n-o mai poți face și acum?

— Altan, mă doare.

El o strânse și mai tare.

— Ai putea măcar *să încerci,* fir-ar să fie...

— Am încercat! izbucni ea. Nu-i ușor, da? Nu pot doar să... Eu nu sunt ca *tine.*

— Ești un prunc? întrebă Altan, ca și cum era curios.

Nu țipa, însă vocea îi căpătase o tonalitate monotonă, controlată atent și ucigător de joasă. Așa își dădu seama Rin că era furios.

— Sau ești, poate, o proastă care se preface soldat? urmă tânărul. Ai zis că ai nevoie de timp. Ți-am dat luni de zile. Pe Speer ai fi fost dezmoștenită până acum. Familia te-ar fi aruncat în ocean pur și simplu de *rușine.*

— Îmi pare rău, șopti Rin și regretă imediat.

Altan nu voia să-și ceară iertare. Voia s-o umilească. Voia să moară de rușine, să se simtă atât de prost, încât să nu mai poată suporta.

Și așa se și întâmplă. Cum de reușea s-o facă să se simtă atât de mică? Se simțea mai neajutorată decât fusese în Sinegard, când Jun o umilise în fața tuturor. Era mai rău. Era de o mie de ori mai rău, pentru că, spre deosebire de Jun, Altan era important pentru ea. Altan era speeran. Era *comandantul* ei. Avea nevoie de aprobarea lui ca de aer.

El însă o împinse brutal într-o parte.

Rin își stăpâni impulsul de a-și duce mâna la claviculă, unde știa că în curând va avea două vânătăi lăsate de degetele lui, urme perfecte ca niște lacrimi. Înghiți un nod, își feri ochii și nu spuse nimic.

— Te crezi soldat instruit la Sinegard?

Glasul lui Altan coborâse și mai mult, cu puțin peste nivelul unei șoapte, și era mai rău decât dacă ar fi țipat. Fata și-ar fi *dorit* ca el să țipe. Orice ar fi fost mai bun decât distrugerea asta rece.

— Nu ești soldat, continuă el. Ești o povară. Până când vei invoca focul, îmi ești complet *inutilă.* Te afli aici pentru că ești o așa-zisă speerană. Până acum n-am văzut nicio dovadă în privința asta.

Rezolvă problema. Dovedește-ți valoarea. Fă-ți naibii treaba sau pleacă de-aici.

Își reținuse lacrimile până ieșise din birou. Încă avea ochii roșii când intră în sala de mese.

— Ai *plâns*? o întrebă Nezha când se așeză în fața ei.

— Pleacă de-aici, mormăi ea.

Nezha nu plecă.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat.

Rin își mușcă buza de jos. N-ar fi trebuit să stea de vorbă cu Nezha. Ar fi fost de două ori trădare să i se plângă lui despre Altan.

— Altan a fost? A zis ceva? Rin își mută privirea ostentativ. Stai. Ce-i asta?

Nezha întinse mâna spre clavicula ei. Fata îl lovi peste mână și-și trase în sus uniforma.

— Ai de gând să nu faci nimic și să suporți? întrebă el fără să-i vină să creadă. Îmi aduc aminte de o fată care mi-a tras un pumn în față pentru că am zis ceva rău despre profesorul ei.

— Altan e altfel, spuse Rin.

— Nu-i chiar atât de diferit dacă ajunge să vorbească așa cu tine, replică Nezha și privirea îi alunecă peste clavicula ei. Altan *a fost.* Pe Țâțele Tigroaicei! În Divizia Cinci se zice c-a înnebunit, dar n-am crezut c-o să facă *așa ceva.*

— N-ai niciun drept să vorbești, se răsti Rin. (De ce credea Nezha că-și poate asuma acum rolul de confident?)Ai râs de mine ani de zile la Sinegard. Nu mi-ai spus o vorbă bună până n-au ajuns muganii la ușa noastră.

Spre lauda lui, tânărul chiar păru să aibă un aer vinovat.

— Rin, eu...

Îl întrerupse înainte să apuce să spună ceva.

— Eu eram o orfană de război din sud, iar tu erai copilul bogat din Sinegard și m-ai hărțuit. Sinegard a fost un chin din cauza ta!

Îi făcea bine să spună toate astea cu voce tare. Și să vadă expresia chinuită a lui Nezha. Evitaseră subiectul de când ajunsese el aici, se purtaseră de parcă fuseseră dintotdeauna prieteni în Academie, pentru că vrajba lor era o copilărie în comparație cu luptele foarte reale pe care le duceau acum. Însă dacă el voia să-i vorbească de rău comandantul, atunci avea să-i reamintească cu cine vorbea.

Nezha lovi cu palma în masă exact cum făcuse și Altan, dar de data asta Rin nu tresări.

— N-ai fost tu singura victimă! spuse el. În prima zi când ne-am cunoscut mi-ai tras un pumn. După aia mi-ai tras un șut în boașe. După aia te-ai bătut cu mine la oră. În fața lui Jun. În fața *tuturor.* Cum crezi că m-am simțit? Cât de jenant crezi c-a fost? Uite, îmi pare rău, bine? Îmi pare foarte rău. Remușcarea din glasul lui părea autentică. Dar ți-am salvat viața. Cu asta suntem chit, nu?

Suntem chit? *Chit?* Îi venea să râdă.

— Aproape c-am fost exmatriculată din cauza ta!

— Aproape că m-ai omorât! zise el.

Asta o reduse la tăcere.

— Mi-era frică de tine, urmă Nezha. Și am lovit. Am fost tâmpit. Eram un plod răsfățat. Eram un nenorocit. Am crezut că sunt mai bun decât tine, și nu sunt. Îmi pare rău.

Fata era prea uluită ca să răspundă ceva, așa că-i întoarse spatele.

— N-ar trebui să vorbesc cu tine, spuse ea bățoasă, cu privirea în perete.

— Bine, se răsti Nezha. Îmi cer scuze c-am încercat. Atunci te las în pace.

Își luă farfuria, se ridică și se îndepărtă cu pas grăbit. Rin îl lăsă să plece.

Garda de noapte era singuratică și plictisitoare fără Nezha. Toți Cike făceau de gardă prin rotație, dar în momentul acela Rin era convinsă că Altan o pusese acolo drept pedeapsă. Ce rost avea să te holbezi la o

coastă maritimă unde nu se întâmpla niciodată nimic? Dacă mai apărea vreo flotă, păsările Qarei ar fi văzut-o cu câteva zile înainte.

Rin își împleti degetele iritată în timp ce se ghemuia lângă perete, încercând să se încălzească. „Tâmpito", își zise, uitându-se urât la mâini. Probabil că nu i-ar mai fi fost așa de frig dacă ar fi putut invoca nițel foc.

Totul i se părea îngrozitor. Simplul gând la Altan și la Nezha o făcea să se crispeze. Știa vag c-o dăduse în bară, că făcuse probabil ceva ce n-ar fi trebuit să facă, însă nu putea găsi o cale rațională de ieșire din dilemă. Nu știa nici măcar sigur care *era* problema, ci doar că amândoi erau furioși pe ea.

Apoi auzi un bâzâit. Atât de slab, încât la început crezu că i se pare. Apoi bâzâitul se înteţi iute, ca un roi de albine care se apropia cu viteză. Atinse un apogeu și începură să se distingă strigăte omenești. Miji ochii; zgomotul nu venea dinspre coastă, ci din cartierul de dedesubt. Sări de la locul ei și fugi să se uite în cealaltă parte. Pe alei se revărsa un puhoi de oameni, o îmbulzeală de trupuri. Scrută mulțimea și-i văzu pe Qara și pe Unegen ieșind din barăci. Coborî de pe zid și își croi drum prin șuvoiul de trupuri ca să ajungă la ei.

— Ce se-ntâmplă? îl prinse de braț pe Unegen. De ce fug toți?

— N-am idee, îi răspunse el. Găsește-i pe ceilalți.

Un civil – o bătrână – încercă să treacă de fată, dar se împiedică. Rin îngenunche s-o ajute, însă femeia se ridicase deja, luând-o la goană mai repede decât orice bătrân pe care-l văzuse Rin vreodată. Bărbați, femei și copii se revărsau pe lângă ea, unii desculți, alții doar pe jumătate îmbrăcați, toți purtând pe chip expresii de groază identice în frenezia lor de a ieși pe porțile orașului.

— Ce naiba se-ntâmplă? Cu ochii împăienjeniți și fără cămașă, Baji se împingea prin mulțime către ei. Pe Marea Țestoasă! Evacuăm?

Ceva se izbi de genunchiul lui Rin. Coborî privirea și văzu un copilaș micuț, având pe jumătate vârsta lui Kesegi. Nu purta pantaloni. Îi pipăia orbește gamba, zbierând din toate puterile. Probabil că se pierduse de părinți în învălmășeală. Se aplecă și-l ridică, așa cum îl lua în brațe pe Kesegi când plângea.

În timp ce se uita prin mulțime după cineva care să caute un copil, văzu trei limbi de foc apărând în aer, sub forma unor dragoni mici care

zburau spre cer. Era probabil semnalul lui Altan.
Prin zarvă, Rin îi auzi strigătul răgușit:
— Cike, la mine!
Lăsă copilul în brațele primului civil pe care-l văzu și-și făcu drum prin îngrămădeală până la Altan. Acolo era și Jun, înconjurat de vreo zece oameni de-ai săi. Printre ei se afla și Nezha, care nu se uită în ochii fetei.
Altan părea mult mai furios decât îl văzuse vreodată.
— Te-am *avertizat* să nu evacuezi fără s-anunți dinainte.
— N-am fost eu, zise Jun. Ei fug de ceva.
— De ce anume?
— Să fiu al naibii dacă știu! se răsti Jun.
Altan scoase un oftat profund de iritare, se întinse spre mulțimea de trupuri și trase pe cineva la întâmplare. Era o femeie tânără, puțin mai vârstnică decât Rin, și n-avea pe ea decât o cămașă de noapte. Protestă țipând, însă închise gura când le văzu uniformele de Miliție.
— Ce se petrece? întrebă Altan. De cine fugiți?
— Un chimei, spuse ea, fără suflare și îngrozită. În centru, lângă piața orașului, e un chimei...
„Chimei”? Numele i se părea vag familiar lui Rin, care-și aminti când îl văzuse ultima dată – undeva în bibliotecă, probabil, în vreunul dintre volumele absurde pe care o pusese Jiang să le citească atunci când făcuse o cercetare amănunțită a tuturor cunoștințelor misterioase deținute de omenire. Se gândi că putea fi o fiară, vreo creatură mitologică cu abilități stranii.
— Serios, zise Jun sceptic. De unde știi că-i un chimei?
Tânăra îl privi drept în ochi.
— Pentru că jupoaie fețele de pe cadavre, zise ea cu glas tremurat. Am văzut trupurile, am văzut...
Vocea i se pierdu.
— Cum arată? întrebă Altan.
Tânăra se înfioră.
— Nu l-am văzut de-aproape, dar cred... arată ca o fiară mare cu patru picioare. Mare cât un cal, cu brațele ca de maimuță.
— O fiară, repetă Altan. Altceva?
— Are blana neagră și ochii...

Înghiţi un nod.

— Cum erau ochii? insistă Jun.

Tânăra se dădu înapoi.

— Ca *ai lui,* spuse ea, arătând spre Altan. Roșii ca sângele. Strălucitori ca flacăra.

Altan îi dădu drumul înapoi în mulţime, unde dispăru printre ceilalţi fugari.

Cei doi comandanţi se întoarseră unul spre celălalt.

— Trebuie să trimitem pe cineva acolo, spuse Altan. Cineva trebuie să omoare fiara.

— Da, încuviinţă prompt Jun. Oamenii mei sunt prinși cu controlul mulţimii, dar pot să adun un detașament.

— N-avem nevoie de un detașament. Unul dintre oamenii mei e suficient. Nu trimitem pe toată lumea. Mugen ar putea profita de ocazie să ne atace baza. Ar putea fi o diversiune.

— Mă duc eu, se oferi Rin.

Altan se încruntă la ea.

— Știi cum să te ocupi de un chimei?

Nu știa. Abia își reamintise ce *era* un chimei... și asta doar din lecturi de la Academie de care cu greu își aducea aminte. Dar era sigură că însemna mai mult decât știa oricine din divizii sau Cike, pentru că nimeni nu mai fusese obligat să citească bestiare obscure în Sinegard. Și n-avea să-și recunoască nepriceperea în faţa lui Altan în prezenţa lui Jun. Putea face faţă misiunii. *Trebuia!*

— Ca toată lumea, domnule. Am citit bestiarele.

Altan se gândi o clipă, apoi încuviinţă scurt din cap.

— Ia-o înspre locul de unde vine mulţimea. Rămâi pe alei.

— Merg și eu, se oferi Nezha.

— Nu-i nevoie, răspunse imediat Altan.

Însă Jun interveni:

— Ar trebui să ia și pe cineva din Miliţie. Pentru orice eventualitate.

Altan se uită urât la Jun, iar Rin își dădu seama despre ce era vorba. Jun voia să meargă cineva cu ea, pentru cazul în care vedea ceva ce Altan nu i-ar fi transmis.

Fetei nu-i venea să creadă că politica la nivelul diviziilor era prezentă chiar și acum.

Altan părea că ar fi vrut să se opună, însă nu era timp. Se îndreptă spre mulțime, trecând pe lângă Nezha, și luă o torță de la un civil care fugea.

— Hei! Am nevoie de ea!

— Gura, îi zise Altan și-l împinse deoparte.

Îi dădu torța lui Rin și o trase pe o alee laterală unde putea evita aglomerația.

— *Du-te.*

Rin și Nezha nu puteau ajunge în centru mergând în sens invers față de îmbulzeala de oameni. Însă clădirile din cartier aveau acoperișuri joase și plate, pe care era ușor de urcat. Alergară pe deasupra lor, cu lumina torțelor săltându-le în față. Când ajunseră la capătul șirului de case, coborâră într-o alee și trecură în tăcere de alt șir de case.

În cele din urmă, Nezha întrebă:

— Ce-i un chimei?

— Ai auzit-o pe femeie, răspunse Rin tăios. O fiară mare. Cu ochi roșii.

— N-am știut niciodată că există așa ceva.

— Atunci poate că n-ar fi trebuit să vii, zise fata și dădu un colț.

— Am citit și eu bestiarele, spuse Nezha după ce o ajunse din urmă. N-am dat peste nimic despre chimei.

— N-ai citit textele vechi din subsolul arhivei, zise ea. Cele din epoca Împăratului Roșu. Nu-s decât câteva referiri, dar sunt acolo. Uneori e descris ca un copil cu ochi roșii. Uneori este o umbră neagră. Smulge fețele victimelor, dar lasă neatins restul cadavrului.

— Sinistru, zise Nezha. Care-i treaba cu fețele?

— Nu știu sigur, recunoscu fata. Își scotoci memoria să mai găsească și altceva despre chimei. Bestiarele nu spun. Cred că le colecționează. Cărțile susțin că poate să imite pe aproape oricine – oameni la care ții, oameni cărora nu le-ai putea face niciodată rău.

— Chiar și oameni pe care nu i-a omorât el?

— Probabil. Strânge fețe de mii de ani. Cu așa de multe trăsături faciale, poți să te dai drept oricine.

— Și de ce e periculos din cauza asta?

Rin îi aruncă o privire peste umăr.

— Ți-ar fi ușor să înjunghii pe cineva care poartă chipul mamei tale?

— Aș ști că nu-i adevărat.

— Ai ști în străfundul minții că nu-i adevărat. Dar ai putea s-o faci în clipa aia? Să te uiți în ochii mamei tale, s-o asculți implorându-te și să-i tai beregata?

— Da, dacă aș ști că nu poate fi mama, răspunse Nezha. Chimeiul pare înspăimântător doar dacă te ia prin surprindere. Nu însă și dacă *știi.*

— Nu cred că-i așa simplu, zise Rin. Chestia asta n-a speriat doar un om-doi, ci jumătate de oraș. Mai mult, bestiarele nu spun cum să-i omori. Istoria n-a înregistrat uciderea niciunui chimei. Luptăm orbește cu ăsta.

Străzile din centrul orașului erau tăcute – uși închise, căruțe oprite. Piața care ar fi trebuit să forfotească era prăfuită și tăcută.

Totuși, nu era pustie.

Pe străzi erau împrăștiate cadavre aflate în diverse stări.

Rin îngenunche lângă cel mai apropiat și-l întoarse. Pe cadavru nu se vedea nicio urmă în afara celor de la cap. Fața fusese smulsă în cel mai dezgustător mod cu putință. Orbitele erau goale, nasul dispăruse, buzele fuseseră rupte cu totul.

— Nu glumeai, spuse Nezha, ducându-și mâna la gură. Pe Țâțele Tigroaicei! Ce facem când îl găsim?

— Probabil că o să-l omor, răspunse Rin. Poți să m-ajuți.

— Ești insuportabil de sigură pe abilitățile tale de luptă, spuse tânărul.

— Te-am rupt în bătaie la școală, răspunse ea. Sunt cinstită în legătură cu abilitățile mele de luptă.

Îi era de ajutor să se dea mare. Alunga spaima.

La câțiva metri mai încolo, Nezha întoarse cu piciorul alt cadavru. Purta uniforma albastră a forțelor armate ale Federației. O stea cu cinci colțuri din dreapta pieptului îl identifica drept ofițer.

— Săracul, zise el. Cineva n-a priceput mesajul.

Rin trecu pe lângă el și-și ridică torța. Pe pavaj zăcea un detașament întreg de soldați ai Federației.

— Nu cred că Federația l-a trimis, zise ea, rostind cuvintele rar.

— Poate că l-au ținut închis până acum, sugeră Nezha. Poate că nu știau de ce-i în stare.

— Federația n-ar risca așa. Ai văzut ce prudenți au fost cu catapultele la Sinegard. N-ar dezlănțui o fiară pe care n-o pot controla.

— Și atunci, a venit de unul singur? Un monstru care n-a mai fost văzut de sute de ani se hotărăște să reapară în singurul oraș asediat?

Rin avea o bănuială tulburătoare despre locul de unde venise chimeiul. Văzuse monstrul în ilustrațiile cu menajeria Împăratului Jadului.

„O să aduc la viață făpturi care n-ar trebui să existe pe lumea asta."

Când deschisese poarta neantului în Sinegard, Jiang rupsese urzeala dintre lumea lor și cealaltă. Acum, deoarece Străjerul Porții dispăruse, demonii veneau după voie.

„Există un preț. Întotdeauna există un preț."

Acum putea înțelege ce voise el să spună.

Își alungă gândurile acelea din minte și îngenunche să cerceteze mai îndeaproape cadavrele. Niciunul dintre soldați nu-și scosese arma. N-avea nicio noimă. Sigur nu putuse să-i ia pe toți prin surprindere. Dacă ei s-ar fi luptat cu o fiară monstruoasă, ar fi murit cu săbiile în mână. Ar fi existat semne de luptă.

— Unde crezi... începu să întrebe, dar Nezha îi puse o mână rece peste gură.

— Ascultă, șopti el.

Rin n-auzea nimic. Apoi, din cealaltă parte a pieței, se desluși un zgomot slab dintr-o căruță răsturnată, un sunet făcut de ceva care se scutura. Scuturăturile încetară după aceea, lăsând să se audă un soi de plânset strident.

Rin se apropie cu torța întinsă ca să cerceteze.

— Ești nebună?

Nezha o prinse de braț.

— Ar putea fi chiar fiara.

— Și ce-o să facem, o să fugim de ea?

Îi dădu mâna la o parte și se îndreptă cu pas grăbit spre căruță.

Nezha șovăi, dar apoi fata îl auzi în urma ei. Când ajunseră la căruță, o privi în ochi în lumina torței și ea încuviință. Își scoase sabia și traseră amândoi prelata.

— Pleacă!

Sub prelată nu se afla bestia. Era o fetiță, care nu-i ajungea lui Nezha mai sus de mijloc, ghemuită în fundul căruței. Purta o rochie subțire, pătată de sânge. Țipă când îi văzu și-și prinse capul între genunchi. Tot trupul i se zgudui de suspine violente și îngrozite.

— Pleacă! Pleacă de-aici!

— Lasă sabia jos, o sperii!

Nezha păși în fața lui Rin, ascunzând-o vederii fetiței, își mută torța în cealaltă mână și puse cu blândețe palma pe umărul ei.

— Hei. Hei, e-n regulă. Am venit să te-ajutăm.

Fetița smârcâi din nas.

— Monstru-ngrozitor...

— Știu. Monstrul nu-i aici. L-am... ăăă, gonit. N-am venit să-ți facem rău, pe cuvânt. Poți să te uiți la mine?

Încet, fetița ridică privirea și Nezha i se uită în ochi. Erau enormi, larg deschiși și speriați, așezați pe un chip brăzdat de lacrimi.

Când se uită în ochii aceia peste umărul lui Nezha, Rin fu copleșită de cea mai bizară senzație, dorința aprigă de a o apăra pe fetiță cu orice preț. O resimțea ca pe o nevoie fizică, o dorință maternă străină. Mai bine murea decât să lase să i se întâmple ceva acestui copil nevinovat.

— Nu ești monstru? scânci fetița.

Nezha întinse brațele spre ea.

— Suntem oameni cu totul, zise cu blândețe.

Fetița se lăsă în brațele lui și suspinele se stinseră.

Rin îl privea uluită pe tânăr. Păruse să știe exact cum să se poarte, potrivindu-și tonul și limbajul corpului astfel încât să fie cât mai reconfortante cu putință.

Nezha îi întinse torța lui Rin cu o mână și o mângâie pe fetiță pe cap cu mâna cealaltă.

— Mă lași să te-ajut să ieși din chestia asta? Copila încuviință șovăitor și se ridică în picioare. Nezha o prinse de încheietură, o ridică

din căruța stricată și o așeză cu grijă pe jos. Gata. Ești în regulă. Poţi să mergi?

Ea dădu iarăși din cap și se întinse tremurând după mâna lui. Nezha o prinse hotărât, strângându-și degetele subţiri în jurul mânuței ei.

— Să nu-ţi fie frică, nu plec nicăieri. Cum te cheamă?

— Khudali, șopti ea.

— Khudali, repetă el. Acum ești în siguranță. Ești cu noi. Și noi suntem ucigași de monștri. Dar avem nevoie de ajutorul tău. Poţi să fii curajoasă și să m-ajuţi?

Khudali înghiţi un nod și încuviință.

— Bravo. Poţi să-mi spui ce s-a-ntâmplat? Orice îți aduci aminte.

Fetița trase adânc aer în piept și începu să vorbească împiedicat și cu tremur în glas.

— Eram cu părinţii și cu sora mea. Mergeam cu căruța acasă. Miliţia ne-a zis să nu stăm afară prea târziu și voiam să ne-ntoarcem la timp și-atunci...

Khudali începu din nou să suspine.

— E-n regulă, spuse repede Nezha. Știm c-a venit fiara. Trebuie doar să-mi dai orice detalii poţi. Orice îţi vine în minte.

Micuţa încuviință.

— Toată lumea ţipa, dar niciun soldat n-a făcut nimic. Și când s-a apropiat de noi, Federaţia doar se uita. M-am ascuns în căruță. Nu i-am văzut fața.

— Ai văzut încotro s-a dus? întrebă Rin tăios.

Khudali tresări și se făcu mică după Nezha.

— O sperii, spuse tânărul cu glas scăzut și făcu semn să se tragă înapoi. Se întoarse din nou spre copilă. Poţi să-mi arăţi din ce parte a venit? întrebă el încet. Unde s-a dus?

— Nu... nu pot să-ţi spun cum s-ajungi acolo. Dar pot să te duc eu, zise Khudali. Îmi amintesc ce-am văzut. Îi conduse câţiva pași spre colţul aleii, apoi se opri. Aici l-a mâncat pe fratele meu, dar apoi a dispărut.

— Stai puţin, spuse Nezha. Ai zis că ai venit aici cu sora ta.

Khudali ridică privirea spre Nezha, cu aceiași ochi mari, rugători.

— Cred că da, zise.

După aceea zâmbi.

Acum era o fetiță; în clipa următoare, deveni o fiară cu membre lungi. Cu excepția feței, era complet acoperită de blană aspră, neagră ca noaptea. Brațele lungi ajungeau până la pământ, ca ale lui Suni, brațe de maimuță. Avea capul foarte mic, rămăsese tot capul lui Khudali, ceea ce o făcea să arate și mai grotesc. Întinse degete groase către Nezha și-l ridică în aer, ținându-l de guler.

Rin își trase sabia și o lovi în picioare, în brațe, în trunchi, însă blana zburlită a chimeiului era ca o mantie din ace de fier, care-i respingea sabia mai bine decât orice scut.

— Fața! strigă ea. Țintește-i fața!

Însă Nezha nu se clintea. Mâinile îi atârnau fără vlagă pe lângă corp. Privea vrăjit fața micuță a chimeiului, fața lui Khudali.

— Ce faci? urlă Rin.

Încet, chimeiul întoarse capul și se uită în jos spre ea. Îi găsi privirea.

Rin dădu înapoi și se împiedică, sufocându-se.

Când privi în ochii aceia, în ochii săi fascinanți, trupul monstruos al chimeiului se topi în văzul ei. Nu mai vedea părul negru, trupul fiarei, trunchiul grosolan acoperit de sânge. Doar fața.

Nu era fața unei fiare, ci fața unei făpturi frumoase. Preț de o clipă fu încețoșată, ca și cum nu se putea hotărî ce vrea să devină, dar după aceea se prefăcu într-un chip pe care nu-l mai văzuse de ani de zile.

Obraji moi, de culoarea mâlului. Păr negru ciufulit. Un dinte de lapte puțin mai mare decât ceilalți, un dinte de lapte lipsă.

— Kesegi? rosti Rin.

Își lăsă torța să cadă. Kesegi zâmbea nesigur.

— Mă recunoști? o întrebă el cu glăsciorul lui dulce. După atâta vreme?

Fetei i se frânse inima.

— *Sigur* că te recunosc.

Kesegi se uită la ea plin de speranță. Apoi deschise gura și țipă, iar țipătul n-avea nimic omenesc. Chimeiul se năpusti către ea – Rin își ridică mâinile în dreptul feței –, dar ceva îl opri.

Nezha se eliberase din strânsoare; acum se ținea de spinarea fiarei, de unde nu-i putea vedea chipul. Spintecă spre acesta, însă cuțitul îi zăngăni fără niciun efect pe clavicula chimeiului. Încercă din nou, țintind fața. Fața lui Kesegi.

— Nu! strigă Rin. Kesegi, nu...

Nezha rată – lama îi ricoșă din blana de fier. Ridică arma ca să lovească din nou, însă Rin se năpusti înainte și-și împinse sabia între lama lui Nezha și chimei.

Trebuia să-l apere pe Kesegi, nu-l putea lăsa pe Nezha să-l omoare, nu pe *Kesegi*... era doar un copil, atât de lipsit de apărare, atât de mic...

Trecuseră trei ani de când îl părăsise. Îl abandonase unui cuplu de traficanți de opiu, iar ea plecase la Sinegard de unde nu mai trimisese nici măcar o scrisoare în trei ani, trei ani incredibil de lungi.

Părea acum foarte multă vreme. O viață întreagă.

Dar atunci, de ce era Kesegi așa mic?

Se retrase, cu mintea încețoșată. Îi venea greu să răspundă la întrebare, de parcă încerca să vadă ceva printr-o pâclă deasă. Știa că exista un motiv pentru care evenimentul acesta era lipsit de sens, însă nu reușea să-l formuleze... știa doar că era ceva în neregulă cu acest Kesegi din fața ei...

Nu era Kesegi *al ei*.

Nu era deloc Kesegi.

Rin se strădui să-și vină în simțiri, clipind des, ca și cum încerca să alunge ceața. „E chimeiul, tâmpito”, își zise.„Profită de emoțiile tale. Asta face. Așa ucide.”

Și acum, după ce-și adusese aminte, văzu ce nu era în regulă cu chipul lui Kesegi... ochii nu erau blânzi și căprui, ci roșu-aprins, două felinare orbitoare care-i chemau privirea...

Urlând, chimeiul reuși în cele din urmă să-l arunce pe Nezha din spinare. Tânărul zbură în aer și se prăbuși lângă zidul aleii. Capul i se lovi de piatră cu un pocnet. Alunecă jos și nu se mai mișcă.

Chimeiul țâșni în umbre și dispăru.

Rin alergă spre silueta căzută cu fața în jos a lui Nezha.

— Rahat, *rahat*...

Îi atinse ceafa cu palma. Când o retrase, era lipicioasă. Palpă împrejur, pipăind marginile rănii și fu ușurată să descopere că era destul de superficială, însă rănile de la cap, chiar și cele ușoare, sângerau mult. Era posibil ca Nezha să nu fi pățit nimic.

Dar unde se dusese chimeiul...?

Auzi un foșnet deasupra ei. Se întoarse, prea încet.

Bestia sări și îi căzu în spinare, apucând-o de umeri într-o strânsoare teribilă. Rin se zbătu violent, împungând în spate cu sabia, dar ataca în zadar; blana chimeiului era tot un scut de netrecut, pe care lama ei nu putea decât s-o zgârie fără niciun efect.

Cu o mână imensă, chimeiul apucă lama și o rupse. Scoase un sunet batjocoritor și aruncă bucățile în întuneric. Apoi îi înconjură gâtul cu brațele, prinzându-i-se de spate ca un copil uriaș, monstruos. O apăsă cu brațele peste trahee. Lui Rin îi ieșiră ochii din cap. Nu mai putea respira. Căzu în genunchi și se târî disperată prin țărână spre torța căzută.

Simțea răsuflarea chimeiului în ceafă. O zgâria pe față, o trăgea de buze și de nări cum ar fi făcut un copil.

— Joacă-te cu mine, insistă el cu glasul lui Kesegi. De ce nu *te joci cu mine?*

„Nu pot să respir...”

Degetele fetei găsiră torța. O prinse și lovi orbește cu ea în spate.

Capătul aprins sfârâi când se înfipse în fața expusă a chimeiului. Fiara țipă și sări de pe Rin. Se zvârcoli pe jos, cu membrele zvâcnind în unghiuri bizare în timp ce se jeluia de durere.

Țipă și Rin, pentru că-i luase foc părul. Își ridică gluga și-și frecă pânza de cap ca să înăbușe flăcările.

— Surioară, te rog, gâfâi chimeiul.

În agonie, părea să fi reușit cumva să semene mai mult la glas cu Kesegi.

Rin se târî cu încăpățânare spre el, având grijă să nu-l privească în ochi. Prinse strâns torța în mâna dreaptă. Trebuia să-l ardă din nou. Părea singura cale de a-i face rău.

— *Rin.*

De data asta, chimeiul vorbi cu glasul lui Altan.

De data asta, ea nu se putu abține și se uită.

La început, avea doar chipul lui Altan, apoi *fu* Altan, zăcând pe jos, cu sânge curgându-i din tâmplă. Avea ochii lui Altan. Avea cicatricea lui Altan.

Rănit, împrăștiind fum, mârâi la ea.

Apărându-se de încercările chimeiului de a-i smulge fața, Rin îl țintui la pământ, imobilizându-i brațele cu genunchii.

Trebuia să-i ardă fața. Fețele erau sursa lui de putere. Chimeiul strânsese o mulțime de înfățișări de la toate persoanele pe care le omorâse, toate fețele pe care le smulsese. Se hrănea cu înfățișări omenești și acum încerca s-o ia și pe a ei.

Rin își împinse torța în fața fiarei.

Chimeiul urlă din nou. *Altan* urlă din nou.

Nu-l auzise niciodată pe Altan urlând, nu în viața reală, însă era sigură că așa ar fi sunat.

— Te rog, suspină Altan cu glas încordat. Te *rog, nu!*

Rin strânse din dinți și apucă mai bine torța, apăsând-o mai tare pe capul său. Mirosul de carne arsă îi umplu nările. Se înecă; îi dădură lacrimile din cauza fumului, dar nu se opri. Încercă să-și mute privirea, însă ochii chimeiului erau captivanți. Îi țintuiau pe ai ei. O obliga să-l privească.

— Nu poți să mă-omori, șuieră Altan. Mă iubești.

— Nu te iubesc, spuse Rin. Și pot să omor orice.

Chimeiul avea puterea înspăimântătoare de a semăna tot mai mult cu Altan pe măsură ce ardea. Inima fetei bătea cât pe ce să-i spargă pieptul. „Închide-ți mintea. Blochează gândurile. Nu gândi. Nu gândi. Nu gândi. Nu...”

Dar nu putea desprinde imaginea lui Altan de cea a chimeiului. Era una și aceeași. Ea iubea fiara, îl iubea pe el, și el avea s-o omoare. Doar dacă nu-l omora ea prima.

Dar nu, n-avea nicio noimă...

Încercă din nou să se concentreze, să-și înăbușe groaza și să-și regăsească rațiunea, însă de data asta nu se concentră să desprindă imaginea lui Altan de chimei, ci să ucidă fiara indiferent cine credea că ar fi.

Ucidea chimeiul. Îl ucidea pe Altan. Ambele erau adevărate. Ambele erau necesare.

N-avea semințe de mac, dar n-avea nevoie să cheme Phoenixul acum. Avea torța și avea durerea, iar asta îi era suficient.

Înfipse capătul bont al torței în fața lui Altan. Lovi din nou, cu mai multă forță decât ar fi crezut că era în stare. Osul cedă în fața lemnului. Obrazul i se sfărâmă, lăsând loc unei adâncituri unde ar fi trebuit să se afle carne și os.

— Mă rănești, rosti Altan cu glas ce părea șocat.

„Nu, te omor.” Lovi din nou, și din nou, și din nou. Odată ce brațul începuse să lovească, nu se mai putu opri. Chipul lui Altan deveni o grămadă pestriță de oase sfărâmate și carne. Pielea brună deveni roșu-aprins. Fața se deformă cu totul. Lovi ochii, îi însângeră ca să nu mai fie nevoită să se uite în ei. Când el se zbătu, Rin răsuci torța și-i arse rănile. Atunci, Altan țipă.

În cele din urmă, chimeiul nu se mai zbătu sub ea. Mușchii nu se mai încordau, picioarele nu mai loveau. Rin se târî spre capul fiarei, răsuflând greu. Îi arsese fața până la os. Sub pielea carbonizată din care ieșea fum se afla un craniu mic, intact.

Rin coborî de pe corpul fiarei și trase adânc aer în piept. Apoi vomită.

— Îmi pare rău, zise Nezha când îți reveni.

— Să nu-ți pară, îi răspunse Rin. Zăcea sprijinită de zid lângă el. Tot ce avusese în stomac era împrăștiat pe alee. Nu-i vina ta.

— Ba *este* vina mea. Tu n-ai încremenit când l-ai văzut.

— Să știi că am încremenit. Un detașament întreg a încremenit. Rin arătă cu degetul cadavrele soldaților Federației aflate în piață. Și m-ai ajutat să-mi revin. Nu te-nvinuiesc.

— Am fost un tâmpit. Ar fi trebuit să-mi dau seama că fetița aia...

— Niciunul dintre noi nu și-a dat seama, zise Rin tăios.

Nezha nu răspunse.

— Ai o soră? îl întrebă după o vreme.

— Am avut un frate, răspunse Nezha. Un frate mai mic. A murit în copilărie.

— Ah.

Rin nu știu ce să zică.

— Îmi pare rău.

Nezha se ridică în șezut.

— Când chimeiul a țipat la mine mi s-a părut că... era din nou vina mea.

Rin înghiţi un nod.
— Când l-am omorât, am avut senzaţia c-a fost o crimă.
Tânărul o privi lung.
— Drept cine ți s-a arătat?
Ea nu răspunse.

Șchiopătară spre bază în tăcere, ghemuindu-se uneori în câte un colţ întunecat ca să se asigure că nu-i urmărește nimeni. O făceau mai mult din obișnuinţă decât de nevoie. Rin bănuia că pentru o vreme niciun soldat al Federaţiei nu va mai fi prin partea asta de oraș.
Când ajunseră la răscrucea care despărţea cartierul general al Cike de baza Diviziei Șapte, Nezha se opri și se întoarse către fată.
Lui Rin îi stătu inima o clipă.
Era foarte frumos în momentul acela, stând chiar în locul unde îi cădea pe chip o rază de lună, luminându-i jumătate de faţă și aruncând umbre lungi pe cealaltă.
Arăta ca porţelanul emailat, ca sticla veche. Era ca o copie a unei persoane făcută de un sculptor, nu persoana în sine. „Nu poate fi real", își zise ea. Un băiat din carne și oase nu putea fi atât de chinuitor de încântător, atât de lipsit de orice pată sau imperfecţiune.
— Ăăă... despre ce s-a petrecut mai devreme, spuse el.
Rin își încrucișă braţele la piept.
— Nu-i momentul potrivit.
Nezha râse fără amuzament.
— Suntem în război. Niciodată nu va fi momentul potrivit.
— Nezha...
El îi puse mâna pe braţ.
— Voiam să spun că-mi pare rău.
— Nu-i nevoie să...
— Ba da, e nevoie. Am fost un mare ticălos cu tine. Și n-aveam niciun drept să vorbesc așa despre comandantul tău. Îmi pare rău.
— Te iert, spuse ea precaută, și descoperi că era sinceră.

Altan aștepta în birou când Rin se întoarse la bază. Deschise ușa chiar înainte ca fata să apuce să bată.

— E mort?

— Da, confirmă Rin. Înghiți un nod. Inima încă-i mai bătea nebunește. Domnule comandant… adăugă ea.

El dădu scurt din cap.

— Bine.

Se priviră în tăcere o clipă. Altan era ascuns în umbra ușii. Fata nu-i vedea expresia de pe chip. Și se bucura că n-o vede. Nu se putea confrunta cu el acum. Nu se putea uita la el fără să-i vadă fața arzând, cedând sub mâinile ei, descompunându-se într-o grămadă moale de carne și sânge și tendoane.

Toate gândurile despre Nezha îi dispăruseră din minte. Cum ar fi putut să mai aibă vreo importanță acum? Tocmai îl ucisese pe Altan.

Ce-ar fi trebuit să însemne asta? Ce spunea faptul că bestia se gândise că fata n-ar fi fost capabilă să-l omoare pe Altan, dar ea tot îl omorâse?

Dacă putea face asta, atunci ce n-ar fi putut face?

Pe cine n-ar omorî?

Poate că era genul de furie necesară ca să invoce Phoenixul cu ușurință și în mod obișnuit, așa cum făcea Altan. Nu doar mânie, nu doar frică, ci o revoltă profundă, arzătoare, stârnită de un abuz extrem de crud.

Poate că până la urmă învățase ceva.

— Mai e și altceva? întrebă Altan.

Făcu un pas către ea. Rin se retrase. Probabil că Altan observă, dar tot veni mai aproape.

— Vrei să-mi spui ceva?

— Nu, domnule, șopti ea. Nimic.

CAPITOLUL 18

— Malurile fluviului suni libere, zise Rin. Ușoare semne de activitate în nord-vest, dar nimic ce să nu mai fi văzut până acum. Probabil nu fac decât să transporte provizii în zona mai îndepărtată a taberei. Mă îndoiesc că vor încerca azi.

— Bine, spuse Altan.

Însemnă un punct pe hartă, apoi puse pensula jos. Își masă tâmplele și se opri, ca și cum uitase ce voia să zică.

Rin își aranjă mâneca.

Nu se mai antrenaseră împreună de câteva săptămâni, dar nici nu mai era timp de antrenamente acum. După luni de asediu, poziția nikara în Khurdalain era disperată. În ciuda întăririlor aduse de Divizia Șapte, orașul-port era periculos de aproape de a fi ocupat de Federație. Cu trei zile în urmă, Divizia Cinci pierduse o municipalitate de importanță majoră de la marginea Khurdalainului, care slujise ca nod de transport, și mare parte din estul orașului rămăsese astfel expusă atacurilor Federației.

În afară de asta, pierduseră și o bună parte din proviziile importate, ceea ce lăsase armata cu rații și mai mici decât cele cu care supraviețuia deja. Acum trăiau cu terci de orez și igname, alimente despre care Baji declarase că nu se mai atinge după terminarea războiului. După cum stăteau lucrurile, era mai probabil să mestece orez crud până să apuce să capete mâncare gătită de la cantină.

Unitățile lui Jun din prima linie se retrăgeau pas cu pas și o făceau suferind pierderi grele. Federația ocupa fortificație după fortificație pe malul fluviului. Apa cursese roșie zile în șir, silindu-l pe Jun să trimită oameni în afara orașului, ca să aducă butoaie cu apă necontaminată de cadavrele care se descompuneau.

Pe lângă centrul orașului, nikara mai ocupau trei clădiri importante pe chei – două depozite și un fost birou comercial hesperian –, însă forțele lor tot mai limitate erau prea solicitate ca să le poată menține pe termen lung.

Măcar spulberaseră iluziile de victorie rapidă ale Federației. Din misivele interceptate știau că Mugenul se așteptase să ocupe

Khurdalain într-o săptămână. Însă asediul dura deja de luni de zile. Rin înțelesese că, teoretic, cu cât rezistau mai mult în Khurdalain, câștigau mai multă vreme pentru Golyn Niis să-și pregătească defensiva. Deja îi asiguraseră mai mult timp decât speraseră.

Situația din Khurdalain părea însă tot o înfrângere clară.

— Încă ceva, zise ea.

Altan îi făcu semn din cap să continue.

— Divizia Cinci voia o întâlnire despre ofensiva de pe plajă, vorbi repede Rin. Vor să urgenteze înainte să aibă și alte pierderi la depozit. Cel mai târziu poimâine.

Altan ridică o sprânceană.

— De ce a transmis Divizia Cinci o solicitare prin tine?

De fapt solicitarea fusese transmisă prin Nezha, care vorbea în numele tatălui său, Căpetenia Dragonului, pe care Jun o abordase pentru că nu voia să-l legitimeze pe Altan ducându-se la cartierul lui general. Politica interdivizii i se părea incredibil de iritantă lui Rin, dar n-avea ce face.

— Pentru că măcar unul dintre ei mă place. Domnule.

Altan clipi. Ea regretă imediat că deschisese gura.

Înainte ca tânărul să apuce să răspundă, un țipăt spulberă văzduhul dimineții.

Altan ajunse primul în vârful turnului de gardă, însă Rin era chiar în urma lui, iar inima îi bătea cu putere. Avusese loc vreun atac? Nu văzuse totuși niciun soldat al Federației în apropiere, nicio săgeată zburând prin aer…

Qara zăcea întinsă pe podeaua turnului. Era singură. În timp ce o priveau, se zvârcolea pe podeaua de piatră, scoțând gemete chinuite și joase. Avea ochii dați peste cap, iar membrele i se mișcau necontrolat.

Rin nu mai văzuse pe nimeni reacționând așa la o rană. Oare fusese otrăvită? Dar de ce să țintească Federația o santinelă, și pe nimeni altcineva? Ea și Altan se ghemuiră instinctiv, ferindu-se din calea unui potențial atac, însă nu mai veniră și alte săgeți, dacă fusese măcar vreuna. În afară de zvârcolirile Qarei, nu vedeau nimic în neregulă.

Altan se lăsă în genunchi. O prinse pe femeie de umeri și o ridică în șezut.

— Ce-i cu tine? Ce s-a-ntâmplat?

— *Doare*...

Altan o scutură cu putere.

— *Răspunde-mi.*

Qara gemu din nou. Rin era uluită de duritatea lui Altan, în pofida chinului ei evident. Totuși, își dădu seama cu întârziere, Qara n-avea nicio rană vizibilă. Nu se vedea sânge nici pe jos, nici pe hainele ei.

Altan o lovi ușor peste față, ca să-i solicite atenția.

— S-a-ntors?

Rin privi dezorientată de la unul la altul. Despre cine vorbea? Despre fratele Qarei?

Chipul femeii era schimonosit de durere, dar reuși să încuviințeze.

Altan înjură în barbă.

— E rănit? Unde-i?

Gâfâind, Qara se prinse de pieptul tunicii lui Altan. Avea ochii strânși, ca și cum se concentra.

— Poarta de est, reuși să spună. E aici.

Până când Rin o ajută pe Qara să coboare scara, Altan dispăruse.

Fata ridică privirea și-i văzu pe arcașii din Divizia Cinci stând nemișcați pe zid, cu săgețile înstrunate. De cealaltă parte se auzea zăngănit de oțel, dar niciunul dintre soldați nu trăgea.

Probabil că Altan era dincolo de zid. Oare le era teamă că l-ar putea atinge? Sau pur și simplu nu erau dispuși să dea o mână de ajutor?

O sprijini pe Qara cu spatele de peretele cel mai apropiat și urcă în goană zidul de deasupra porții de est.

De cealaltă parte a porții, un escadron de soldați din Federație era strâns în jurul lui Altan. Tânărul lupta călare, spintecând în stânga și în dreapta, în timp ce-și croia drum înapoi spre poartă. Brațele i se mișcau atât de iute, încât Rin nu le putea urmări cu privirea. Tridentul îi străfulgera o dată, de două ori în soarele amiezii, lucind de sânge. De fiecare dată când îl retrăgea, cădea câte un soldat al Federației.

Mulțimea de soldați se împuțina pe măsură ce se prăbușeau unul câte unul și, în cele din urmă, Rin văzu motivul pentru care Altan nu-și invocase flăcările. În fața lui pe cal stătea un tânăr, prăbușit în brațele lui. Avea chipul și pieptul acoperite de sânge. Pielea îi era la fel de albicioasă ca și părul. Preț de o clipă, Rin se gândi – *speră* – că era Jiang, dar acesta era mai scund, vizibil mai tânăr și mult mai subțire.

Altan se lupta cât putea de bine, totuși soldații Federației îl încolțiseră cu spatele la poartă.

Rin îi văzu pe Cike adunați de cealaltă parte a zidului, în oraș.

— Deschideți porțile! strigă Baji. Lăsați-i să intre!

Soldații schimbară între ei priviri fără chef și nu făcură nimic.

— Ce așteptați? țipă Qara.

— Astea sunt ordinele lui Jun, se bâlbâi unul dintre ei. Nu trebuie să le deschidem cu niciun preț...

Rin privi din nou de cealaltă parte a zidului și văzu un alt escadron al Federației care se apropia în viteză. Se aplecă și flutură din brațe ca să-i atragă atenția lui Baji.

— Vin și alții!

— Futu-i.

Baji îl îmbrânci pe unul dintre soldați din calea lui, înfipse coada greblei în stomacul altuia și începu să deschidă singur poarta, în timp ce Suni respingea gărzile în spatele lui.

Porțile masive se întredeschiseră cu greutate.

Stând exact în dreptul deschizăturii, Qara scotea din tolbă săgeată după săgeată și trăgea rapid în soldații Federației. Sub ploaia de săgeți, muganii se retraseră suficient pentru ca Altan să se poată strecura prin blocadă.

Baji trânti porțile grele, închizându-le complet.

Altan trase de frâu, obligându-și calul să se oprească brusc.

Qara fugi spre el, strigând într-un grai pe care Rin nu-l înțelegea. Tirada era presărată cu sumedenie de invective nikara pitorești.

Altan ridică mâna, cerându-i să tacă. Coborî de pe cal dintr-o mișcare fluidă și îl ajută pe tânăr să descalece. Acesta se clătină când atinse pământul cu tălpile și se rezemă de crupa calului. Altan îi oferi sprijinul umărului său, dar bărbatul îl împinse.

— E acolo? întrebă Altan. L-ai văzut?

Gâfâind, bărbatul încuviință.

— Ai planurile?

Bărbatul aprobă din nou.

Despre ce vorbeau? Rin îi aruncă o privire întrebătoare lui Unegen, dar și el era la fel de nedumerit.

— Bine, zise Altan. Bun. Așa. Ești un tâmpit.

Apoi și el, și Qara începură să țipe la bărbat.
— Ești un *prost*...
— ...puteai să mori...
— ...necugetare curată...
— ...nu-mi pasă cât de puternic te crezi, cum îndrăznești...
— Uite ce-i, zise bărbatul, ai cărui obraji se făcuseră albi ca varul și care începuse să tremure. Voi discuta bucuros despre toate, dar momentan am trei răni prin care mi se scurge viața și cred că s-ar putea să leșin. Mă lăsați o clipă?

Altan, Qara și nou-venitul nu ieșiră toată după-amiaza din biroul comandantului Cike. Rin fu expediată să-l aducă pe Enki pentru îngrijiri medicale, după care Altan îi spuse categoric s-o șteargă de-acolo. Se învârti prin oraș, plictisită, neliniștită și fără ordine de îndeplinit. Voia să ceară o explicație despre cele petrecute, însă Unegen și Baji plecaseră într-o misiune de recunoaștere și nu se întoarseră până la cină.
— Cine-i ăla? întrebă Rin imediat ce apărură la cantină.
— Cel cu intrarea dramatică? E locotenentul lui Altan, zise Unegen. Se așeză pe o bancă în fața ei și adoptă o poză disprețuitoare și mândră. Nimeni altul decât Chaghan Suren din Hinterlanda.
— I-a luat ceva vreme, bombăni Baji. Unde a fost, în vacanță?
— E fratele Qarei? De-asta...
Rin nu știa cum să întrebe politicos despre criza de apoplexie a Qarei, însă Baji îi citi nedumerirea de pe chip.
— Sunt gemeni-ancoră. Un fel de... ăăă, un fel de legătură spirituală, spuse el. Qara ne-a explicat odată, dar am uitat detaliile. Pe scurt, ei sunt legați unul de celălalt, îl tai pe Chaghan și sângerează Qara. O omori pe Qara și moare Chaghan. Ceva de genul ăsta.
Conceptul nu era întru totul nou pentru Rin. Își aminti că Jiang adusese în discuție genul acela de relație. Citise că șamanii din Hinterlanda se ancorau uneori unul de altul ca să-și sporească

abilitățile. Însă după ce o văzuse pe Qara pe podea, fata nu mai credea că era un avantaj, ci mai degrabă o vulnerabilitate teribilă.
— Unde a fost?
— Peste tot, zise Baji ridicând din umeri. Altan l-a trimis acum câteva luni din Khurdalain, când am primit vestea c-au invadat Sinegardul.
— Dar *de ce?* Ce-a făcut?
— Nu ne-a spus. De ce nu-l întrebi chiar tu? zise Baji și arătă din bărbie, cu privirea ațintită peste umărul ei.
Rin se întoarse și tresări. Chaghan stătea chiar în spatele ei. Nici măcar nu-l auzise apropiindu-se.
Bărbatul arăta foarte de bine pentru cineva care dimineață era plin de sânge. Brațul stâng era bandajat cu grijă până la trunchi, însă în rest părea nevătămat. Rin se întreba ce anume făcuse Enki să-l vindece așa repede.
De aproape, asemănarea dintre Chaghan și Qara era evidentă. Era mai înalt decât sora lui, dar aveau aceeași constituție fragilă, ca de pasăre. Avea pomeții înalți și obrajii scofâlciți; ochii erau înfundați în orbite adânci care-i umbreau privirea spălăcită.
— Pot să stau cu voi? întrebă el.
După felul cum vorbea, păruse un ordin, nu o întrebare.
Unegen se trase imediat să-i facă loc. Chaghan ocoli masa și se așeză în fața lui Rin. Își puse delicat coatele pe tăblie, împreună degetele și-și sprijini bărbia pe vârfurile lor.
— Deci tu ești noua speeranță, zise el.
Îi amintea foarte mult de Jiang. Nu doar din cauza părului alb sau a siluetei zvelte, ci și a felului cum o privea, de parcă ar fi străpuns-o cu ochii nu uitându-se la ea, ci undeva în spatele ei. Când o privi, Rin avu senzația tulburătoare că era cercetată, ca și cum bărbatul îi putea vedea prin haine.
Ea nu mai văzuse niciodată asemenea ochi. Erau anormal de mari, dominând fața altfel îngustă. Nu avea pupile sau irisuri.
Rin se sili să afișeze un calm aparent și-și ridică lingura.
— Da, eu sunt.
Colțul gurii bărbatului zvâcni în sus.
— Altan a zis că nu reușești să-ți faci treaba.

Baji se înecă și tuși în mâncare. Rin simți cum i se înfierbântă obrajii.

— *Poftim?*

Asta discutaseră Altan și Chaghan toată după-amiaza? Ideea că Altan discuta despre neajunsurile ei cu acest nou-venit era profund umilitoare.

— Ai reușit să invoci Phoenixul măcar o dată după ce l-ai chemat la Sinegard? se interesă Chaghan.

„Pun rămășag că l-aș putea chema chiar acum împotriva ta, cretinule." Rin strânse lingura în mână.

— M-am ocupat de asta.

— Altan pare să creadă că ești blocată într-un șleau.

Unegen arăta de parcă și-ar fi dorit din toată inima să fie oriunde altundeva. Rin scrâșni din dinți.

— Ei bine, crede prost.

Chaghan îi adresă un zâmbet superior.

— Pot să te ajut, să știi. Sunt Prezicătorul lui. La asta mă pricep. Trec în lumea spiritului. Vorbesc cu zeii. Nu invoc zeități, dar știu să mă descurc prin Panteon mai bine decât oricine altul. Și dacă ai probleme, te pot ajuta să-ți găsești din nou calea spre zeul tău.

— *N-am probleme,* se răsti ea. În mlaștină am fost speriată. Acum nu mai sunt.

Și acela era adevărul. Rin bănuia că ar fi putut invoca Phoenixul în acel moment, chiar în cantină, dacă Altan i-ar fi cerut-o. Dacă Altan ar fi binevoit să stea de vorbă cu ea, nu doar să-i dea ordine. Dacă Altan ar fi avut destulă încredere în ea ca să-i dea și altă misiune decât patrularea prin orașul unde nu se petrecea niciodată nimic.

Chaghan arcui o sprânceană.

— Altan nu-i chiar atât de sigur.

— Ei bine, poate că ar fi bine ca Altan să nu mai facă pe nebunul, se răsti ea și regretă imediat că deschisese gura.

Să-l dezamăgească pe Altan era una; să i se plângă locotenentului lui era altceva.

De acum nimeni de la masă nu se mai obosea să se prefacă măcar că mănâncă; Baji și Unegen se foiau parcă abia așteptând să plece, uitându-se în jur la orice în afară de Rin și Chaghan.

Însă Chaghan părea doar amuzat.
— Ah, crezi că-i un nemernic?
Fata simţi cum o cuprinde furia. Ultimele rămășițe de precauţie se spulberară.
— N-are răbdare, e îngrozitor de exigent, paranoic și...
— Uite ce-i, toată lumea e cu nervii întinși, o întrerupse pripit Baji. Nu-i cazul să ne plângem. Chaghan, nu-i nevoie să spui... adică, uite...
Chaghan bătu cu degetele în masă.
— Baji, Unegen. Vreau să stau de vorbă cu Rin.
Vorbise atât de poruncitor și de arogant, încât Rin crezu că Baji îl va băga cu siguranţă undeva, însă el și Unegen își luară pur și simplu castroanele și plecară de la masă. Uluită, îi privi ducându-se în cealaltă parte a sălii fără să scoată o vorbă. Nici măcar Altan nu se bucura de o asemenea subordonare necondiţionată.
Când ceilalţi se îndepărtaseră suficient ca să nu mai poată auzi, Chaghan se aplecă peste masă.
— Dacă mai vorbești vreodată așa despre Altan, o să pun să fii omorâtă, zise el cu un ton suav.
Poate că-i intimidase pe Baji și Unegen, dar Rin era prea furioasă ca să-i fie teamă de el.
— N-ai decât să încerci, se răsti ea. De parcă am avea soldaţi de pierdut.
Gura lui Chaghan se strâmbă într-un rânjet.
— Altan a zis într-adevăr că ești dificilă.
Rin îi aruncă o privire prudentă.
— N-a greșit.
— Deci nu-l respecţi.
— Îl respect, spuse fata. Doar că... a fost...
„Diferit. Paranoic. N-a fost comandantul pe care credeam că-l cunosc."
Nu voia să recunoască faptul că Altan o speria. Însă Chaghan păru surprinzător de înţelegător.
— Trebuie să-nţelegi că Altan nu-i obișnuit să fie comandant. Încearcă să-și dea seama ce are de făcut, la fel ca și tine. E speriat.
El era speriat? Rin aproape că izbucni în râs. Tentativele de operaţiuni ale lui Altan căpătaseră o asemenea amploare în ultimele

două săptămâni, încât părea că încerca să învingă de unul singur toată Federația.

— Altan nu știe ce-nseamnă *speriat*.

— Probabil că-n momentul ăsta el este cel mai puternic maestru în arte marțiale din Nikan, spuse Chaghan. Poate chiar din lume. Dar, cu toate astea, în majoritatea vieții a fost priceput doar să urmeze ordine. Moartea lui Tyr a fost un șoc pentru toți. Altan nu era pregătit să preia conducerea, îi vine greu să fie comandant. Nu știe cum să facă pace cu Căpeteniile. E suprasolicitat. Încearcă să ducă tot războiul cu un detașament de zece oameni. Și va pierde.

— Nu crezi că putem păstra Khurdalainul?

— Cred că nu s-a pus niciodată problema să păstrăm Khurdalainul, spuse Chaghan. Cred că orașul a fost un sacrificiu plătit cu sânge pentru a câștiga timp. Altan va pierde pentru că la Khurdalain nu se poate câștiga și pierderea îl va distruge.

— Altan n-o să fie distrus, zise Rin.

Era cel mai puternic războinic pe care-l văzuse ea vreodată. Altan *nu putea* fi distrus.

— E mult mai fragil decât crezi, spuse Chaghan. Nu vezi cum cedează sub povara postului de comandă? Este ceva nou pentru el și se zbate, pentru că-i complet dependent de victorie.

Rin dădu ochii peste cap.

— Toată țara depinde de victoria noastră.

Chaghan clătină din cap.

— Nu asta voiam să spun. Altan e obișnuit *să câștige.* Toată viața a fost pus pe un piedestal. A fost ultimul speeran, o raritate națională. Cel mai bun student la Academie. Favoritul lui Tyr în Cike. A primit întruna confirmări că-i foarte bun când vine vorba de distrus, dar aici nu primește nicio laudă, mai ales fiindcă propriii lui soldați sunt insubordonați în mod deschis.

— Nu sunt...

— Haide, haide, Rin. Ești o mică afurisită, asta ești pentru că Altan nu te mângâie pe cap și nu-ți spune că te descurci minunat.

Rin se ridică și lovi cu palmele în masă.

— Ascultă, idiotule, n-am nevoie să-mi spui tu ce să fac.

— Fiind locotenentul tău, exact asta-i treaba mea. Chaghan ridică leneș privirea spre ea, iar expresia îi era atât de încrezută, încât Rin trebui să se încordeze până începu să tremure ca să nu-l dea cu capul de masă. Treaba ta e să te supui. Treaba mea e să am grijă să n-o mai dai în bară. Așa că-ți sugerez să te aduni, să-nveţi să invoci nenorocitul ăla de foc și să-i iei o grijă de pe cap lui Altan. Ne-am înţeles?

CAPITOLUL 19

— Și cine-i nou-venitul? întrebă Nezha degajat.

Rin nu era sigură dacă putea să discute despre Chaghan fără să dea cu șutul în ceva, ceea ce ar fi fost rău, mai ales pentru că ei doi ar fi trebuit să stea pitiți. Însă ţineau baricada sub observaţie de atâtea ore, încât se plictisise.

— E locotenentul lui Altan.

— Cum de nu l-am văzut până acum?

— A fost plecat, răspunse ea.

Pe deasupra lor vâjâi o ploaie de săgeţi, iar Nezha se ghemui sub baricadă.

Divizia Șapte lansase un atac comun cu Cike împotriva ambasadelor de pe chei, într-o încercare de a înjumătăţi principala tabără a Federaţiei. Teoretic, dacă ar fi putut păstra vechiul sediu al hesperienilor, ar fi putut despărţi forţele inamice și le-ar fi putut tăia accesul la docuri. Trimiseseră două regimente: unul să atace perpendicular pe fluviu și celălalt să se strecoare în jurul cheiului, venind din direcţia canalelor.

Însă ca să ajungă la chei, trebuiau să treacă pe lângă cinci intersecţii bine apărate și fiecare dintre confruntările acelea se transformase într-o baie de sânge. Forţele Federaţiei nu-i întâmpinaseră în câmp deschis pentru că nu era cazul; protejate după zidurile clădirilor pe care le controlau pe chei, ripostaseră asaltului nikara instalându-se pe acoperișuri și trăgând de la ferestrele ultimelor etaje ale complexului ambasadei.

Singura opţiune a Diviziei Șapte era să-și arunce masiv infanteria asupra poziţiei fortificate a Federaţiei. Trebuiau să riște pe ideea că forţa soldaţilor nikara va fi suficientă ca să împingă înapoi inamicul. Totul se transformase într-o competiţie între carne și oţel, iar Miliţia era hotărâtă să alunge Federaţia cu trupurile soldaţilor.

— Adică habar n-ai, spuse Nezha când deasupra lor explodă o rachetă.

— Adică nu-i treaba ta.

Rin nu știa dacă tânărul era în căutare de informaţii pentru tatăl lui sau făcea doar conversaţie. Bănuia că nici n-avea importanţă. Prezenţa lui Chaghan nu era tocmai un secret, mai ales după salvarea dramatică din faţa porţii de est. Probabil din cauza asta, totuși, Miliţia părea și mai îngrozită de el decât de tot restul Cike la un loc.

Câţiva pași mai încolo, Suni aprinse una dintre bombele speciale ale lui Ramsa și o aruncă peste baricadă.

Plecară capetele și-și astupară urechile până când le umplu nările mirosul sulfuros înţepător, familiar de-acum.

Salva de săgeţi încetă.

— Ăsta-i *rahat?* zise Nezha.

— Nu-ntreba, îi răspunse Rin.

În acalmia temporară oferită de bomba lui Ramsa, ieșiră de după baricadă și năvăliră pe stradă până la următoarea dintre cele cinci intersecţii.

— Am auzit că-i ciudat rău, urmă Nezha. Am auzit că-i din Hinterlanda.

— Și Qara e din Hinterlanda. Și ce?

— Am auzit că-i anormal, spuse Nezha.

Rin pufni.

— Ăsta-i Cike. *Toţi* suntem anormali.

O explozie masivă bubui în faţa lor, urmată de o serie de salve de foc.

Altan.

El conducea atacul. Flăcările lui învolburate, combinate cu numeroasele scamatorii cu pulbere de foc ale lui Ramsa, dăduseră naștere unui mare număr de vâlvătăi care sporeau spectaculos vizibilitatea pe timp de noapte.

Altan ajunsese la următoarea răscruce. Nikara își continuau înaintarea.

— Dar el poate face lucruri imposibile pentru speerani, spuse Nezha. Se spune că poate citi viitorul. Că poate spulbera minţi. Tata zice că până și Căpeteniile au auzit de el, știai? Și te pune pe gânduri. Dacă locotenentul lui Altan e atât de puternic, încât le înspăimântă pe Căpetenii, de ce l-a trimis departe de Khurdalain? Ce pun ei la cale?

— Nu-mi spionez divizia pentru tine, replică fata.

— Nici nu ţi-am cerut așa ceva, răspunse Nezha prevenitor. Ziceam doar că poate vrei să te gândești la toate variantele.

— Și tu poate că vrei să nu-ţi mai bagi nasul în treburile diviziei mele.

Însă Nezha nu mai asculta; se uita peste umărul ei la ceva aflat mai departe pe chei, unde avansa prima linie a armatei nikara.

— Ce-i *aia?*

Rin întinse gâtul să vadă și miji ochii nedumerită.

O pâclă verzui-gălbuie ciudată înainta încet peste blocadă, îndreptându-se către cele două detașamente din faţa lor.

Ca prin vis, lupta se întrerupse. Compania aflată cel mai în faţă încetă să se mai miște, iar soldaţii coborâră armele ca hipnotizaţi când norul ajunse la zid, se opri, se adună ca un val și după aceea se întinse greoi peste cazemate.

Atunci începură ţipetele.

— Retragerea, strigă un ofiţer. Retragerea!

Soldaţii schimbară imediat direcţia, într-o îmbulzeală dezorganizată care fugea dinaintea gazului. Abandonară poziţiile cucerite cu greu de-a lungul cheiului, într-o încercare frenetică de a scăpa de pâclă.

Rin tuși și aruncă din fugă o privire peste umăr. Majoritatea celor care fuseseră atinși de gaz zăceau gâfâind și zvârcolindu-se la pământ, sfâșiindu-și feţele, de parcă erau atacaţi de propriile gâtlejuri. Alţii zăceau complet nemișcaţi.

O săgeată îi zgârie obrazul și se înfipse în pământ înaintea ei. Colţul gurii îi zvâcni de durere; duse mâna la faţă și fugi mai departe. Soldaţii Federaţiei trăgeau de după pâcla otrăvitoare și aveau să-i doboare unul câte unul...

În faţă îi apăru liziera pădurii. După ce ajungea să se adăpostească în spatele frunzișului, avea să fie în siguranţă. Rin lăsă capul în jos și alergă spre copaci. O sută de metri...cincizeci... douăzeci...

Auzi în spate un strigăt sugrumat. Întoarse capul să se uite și se împiedică de un bolovan exact când îi șuieră pe deasupra încă o săgeată. Pe obraz îi curgea sânge, care-i intra în ochi. Fata îl șterse cu furie și se rostogoli la pământ.

Sursa strigătului era Nezha. Se târa disperat înainte, însă pâcla îl ajunsese din urmă. O privi prin ceaţă. Poate chiar ridică mâna către

ea.

Rin privi îngrozită, cu gura căscată într-un strigăt mut, cum îl învăluie norul.

Prin neguri, văzu siluete ce înaintau. Soldații Federației. Purtau pe cap dispozitive greoaie și măști care le acopereau gâturile și fețele. Gazul părea să nu-i afecteze.

Unul dintre ei ridică o mână înmănușată masivă și arătă locul unde zăcea Nezha.

Fără să se gândească, Rin trase adânc aer în piept și se avântă în ceață.

Aceasta îi arse pielea imediat ce o atinse.

Strânse din dinți și, cu toată durerea, continuă... însă abia dacă făcuse zece pași când cineva o prinse de umăr și o trase afară din zona învăluită de gaz. Se zbătu cu furie să scape din strânsoare.

Altan nu-i dădu drumul.

— Lasă-mă în pace!

Îl lovi cu cotul în față. Altan se clătină și-și duse mâna la nas. Rin încercă să se strecoare pe lângă el, însă o trase înapoi de încheietură.

— Ce faci? o întrebă.

— L-au prins pe Nezha! țipă ea.

— Nu-mi pasă. Altan o împinse spre copaci. Retragerea.

— Lași să moară unul dintre oamenii noștri!

— Nu-i dintre ai noștri. E din Divizia Șapte. *Du-te.*

— Nu-mi las prietenul!

— O să faci ce-ți ordon eu.

— Dar *Nezha*...

— Nu-mi pare rău despre ce voi face acum, zise Altan și-și înfipse pumnul în plexul ei solar.

Încremenită, paralizată, Rin căzu în genunchi.

Îl auzi pe Altan strigând un ordin, apoi cineva o ridică și o aruncă pe umăr ca pe un copil. Se zbătu și țipă în timp ce soldatul o luă la fugă în direcția cazărmii. Din spinarea lui, i se păru că-i vede pe soldații mascați ai Federației târându-l pe Nezha.

Atacul cu gaz avu exact efectul pe care-l dorise Federaţia. Bomba cu zahăr fusese devastatoare – atacul cu gaz fusese monstruos. Khurdalainul fu cuprins de teroare. Deși gazul se disipase într-o oră, zvonurile se împrăștiaseră repede. Ceaţa era un dușman invizibil, care ucidea fără discriminare. N-aveai unde să te ascunzi de ea. Civilii începură să fugă în număr mare din oraș, nemaiavând încredere în capacitatea Miliţiei de a-i apăra. Străzile fură cuprinse de panică.

Soldaţii lui Jun strigaseră până răgușiseră pe alei, încercând să-i convingă pe civili că sunt mai în siguranţă între zidurile orașului. Însă oamenii nu ascultau. Se simţeau prinși în capcană. Drumurile înguste și întortocheate din Khurdalain însemnau moarte sigură în cazul altui atac cu gaz.

În vreme ce orașul era cuprins de haos, comandanţii începură o ședinţă de urgenţă în cel mai apropiat cartier general. Cike se înghesuiră în biroul Căpeteniei Berbecului, împreună cu Căpeteniile și aghiotanţii lor. Rin stătea rezemată într-un colţ, ascultând plictisită cum se certau comandanţii în privinţa strategiei imediate.

Numai unul dintre soldaţii lui Jun aflaţi pe plajă scăpase cu viaţă din atac. Se aflase în spatele coloanei, aruncase arma și o luase la fugă când îi văzuse pe camarazii lui sufocându-se.

— Parcă respirai foc, raportă el. Plămânii îmi păreau străpunși de ace înroșite în foc. Am crezut că mă sugrumă vreun demon nevăzut... Gâtul mi s-a strâns, nu puteam să respir...

Soldatul se cutremură. Rin ascultă și-l urî pentru că nu era Nezha.

„Eram la numai cincizeci de metri. L-aș fi putut salva. Puteam să-l târăsc și pe el."

— Trebuie să evacuăm imediat centrul, zise Jun. Era extrem de calm pentru cineva care tocmai pierduse mai mult de o sută de oameni din cauza ceţii otrăvitoare. Oamenii mei o să...

— Oamenii tăi se vor ocupa de controlul mulţimii. Civilii se vor călca în picioare încercând să plece din oraș și pentru Mugen va fi foarte simplu să-i prindă dacă nu sunt mânaţi în ordine, zise Altan.

Surprinzător, Jun nu se opuse.

— O să mutăm cartierul general mai departe, în depozitul Sihang, urmă Altan. Putem să ducem prizonierul în subsol.

Rin ridică brusc capul.

— Ce prizonier?

Era vag conștientă că n-ar trebui să scoată nicio vorbă, că, fiind un simplu soldat Cike, nu făcea practic parte dintre participanții la această ședință și cu siguranță comitea o abatere. Însă era prea îndurerată și extenuată ca să-i pese.

Unegen se aplecă și-i șopti la ureche:

— Un soldat al Federației a fost prins de gazele lor. Altan i-a scos masca și l-a tras afară.

Rin clipi fără să-i vină să creadă.

— Te-ai întors acolo? întrebă ea. Vocea îi răsuna foarte puternic în propriile urechi. Aveai mască?

Altan îi aruncă o privire enervată.

— Nu-i momentul, spuse el.

Rin se ridică în picioare.

— Ai lăsat un om de-al nostru să moară?

— Putem să discutăm mai târziu.

În esență, fata înțelegea avantajul strategic al unui prizonier din Federație; ultimii soldați capturați pe când spionau pe malul fluviului fuseseră sfâșiați pe loc de civilii furioși. Și totuși...

— Ești *incredibil,* spuse ea.

— Ne vom ocupa de mutarea cartierului general, spuse Altan tare, acoperind-o. Ne regrupăm în depozit.

Jun încuviință scurt, apoi le mormăi ceva ofițerilor lui, care îl salutară și părăsiră cartierul general în fugă.

În același timp, Altan le dădu ordine lui Cike.

— Qara, Unegen și Ramsa: asigurați-ne un traseu spre depozit și îndrumați-i pe ofițerii lui Jun într-acolo. Baji și Suni, îl ajutați pe Enki să strângă lucrurile. Restul ocupați poziții pentru cazul în care mai avem un atac cu gaze. Făcu o pauză, după care rosti: Rin, tu rămâi.

Fata stătu nemișcată în timp ce restul ieșiră din birou. Unegen îi aruncă o privire agitată.

Altan așteptă până rămaseră singuri, apoi închise ușa. Străbătu încăperea și se opri foarte aproape de ea.
— Tu nu mă contrazici pe mine, spuse încet.
Rin își încrucișă brațele.
— Niciodată sau doar în fața lui Jun?
Altan nu mușcă momeala.
— Îmi vei răspunde așa cum face un soldat în fața comandantului lui.
— Sau ce? Îl pui pe Suni să mă târască afară din birou?
— Întreci orice măsură.
Glasul îi coborâse la un nivel periculos de scăzut.
— Și tu mi-ai lăsat prietenul să moară, răspunse Rin. Zăcea pe jos și *l-ai lăsat în urmă*.
— N-aveai cum să-l scoţi de-acolo.
— Ba da, aș fi putut, îi răspunse ea fierbând de furie. Și chiar dacă n-aș fi putut eu – tu puteai, l-ai fi putut salva pe *prietenul* meu în loc s-aduci după tine un soldat oarecare al Federaţiei, care merita să moară acolo...
— Prizonierii de război au o valoare strategică mai mare decât soldaţii individuali, spuse Altan calm.
— Asta-i un rahat și jumătate, mârâi ea.
Altan nu-i răspunse. Înaintă doi pași și o lovi peste față.
Rin avea garda jos, așa că încasă toată forța palmei fără nicio pregătire. Lovitura fusese atât de puternică, încât îi zbură capul într-o parte. Impactul brusc îi îndoi genunchii și căzu. Își duse o mână la obraz, buimăcită. Degetele i se umplură de sânge; îi redeschisese rana de săgeată.
Ridică încet privirea spre Altan. Urechile îi ţiuiau.
Ochii lui stacojii îi prinseră privirea, iar furia în stare pură de pe chipul lui o năuci.
— Cum *îndrăznești*? zise el. Vocea îi era extrem de puternică, o auzea distorsionat în urechile ce-i bubuiau. Ai interpretat greșit natura relaţiei noastre. Nu sunt prietenul tău. Nu sunt fratele tău, chiar dacă poate suntem de același neam. Sunt comandantul tău. Nu-mi discuţi ordinele. Le urmezi fără să pui întrebări. Mă asculţi sau pleci din Miliţia asta.

Glasul lui avea același timbru dublu pe care-l avusese vocea lui Jiang când deschisese neantul la Sinegard. Ochii lui erau roșu arzător – ba nu, nu erau roșii, ci de culoarea focului. În spatele lui se ridicau flăcările, flăcări mai albe și mai fierbinți decât orice foc ar putea fi Rin să invoce vreodată. Ea era imună la propriul ei foc, însă nu și la al lui; îi ardea în față, sufocând-o, obligând-o să dea înapoi.

Țiuitul din urechi atinse un crescendo.

„Nu poate să-ți facă așa ceva", zise o voce în mintea fetei. „Nu poate să te terorizeze." Ea nu ajunsese atât de departe, ca să se ghemuiască acum de frică. Nu în fața lui Altan. În fața nimănui.

Se ridică în timp ce căuta undeva înăuntrul ei – într-un punct răzbunător, întunecat și îngrozitor – și deschise calea către entitatea despre care știa deja că-i aștepta chemările, încăperea se înclină în față, parcă văzută printr-o prismă stacojie prelungă. Fierbințeala familiară îi revenise în vene, fierbințeala care cerea sânge și cenușă.

Prin pâcla roșie, i se păru că vede ochii lui Altan măriți de surprindere. Își îndreptă umerii. Flăcările îi izbucneau din umeri și spate, flăcări care le oglindeau pe ale lui.

Făcu un pas spre el.

Un trosnet puternic și prelung cuprinse încăperea. Simți o apăsare enormă. Tremura sub greutatea ei. Auzi râsul unei păsări. Auzi oftatul amuzat al unui zeu.

„Copii ce sunteți", șopti Phoenixul. „Copii nesăbuiți și caraghioși. Copiii *mei*."

Altan părea năucit.

Însă chiar în timp ce flăcările ei rezistau în fața flăcărilor lui, începu să se simtă din nou neplăcut de încinsă și înțelese că focul său începea s-o ardă. Al lui Rin era o răbufnire incendiară, o izbucnire de furie, pe când al lui Altan avea ca sursă o ură nesfârșită. Era o ardere profundă, lentă. Aproape că-i simțea gustul, scopul plin de cruzime, nefericirea străveche, ceea ce o îngrozi.

Cum poate un om să urască atât de mult?

Ce *pățise?*

Nu-și mai putea menține focul. Flăcările lui Altan erau mai fierbinți. Fusese o înfruntare a voințelor, iar ea pierduse.

Se mai zbătu o clipă, după care flăcările ei se retraseră la fel de iute pe cât izbucniseră. Focul lui Altan se retrase în clipa următoare.

„Asta e”, își zise Rin. „Am sărit calul. Ăsta-i sfârșitul.”

Însă Altan nu părea furios. Nu arăta gata s-o execute.

Nu – părea *mulțumit*.

— Deci de asta-i nevoie, zise el.

Rin se simțea stoarsă, de parcă focul arsese ceva în ea. Nu putea nici măcar să simtă furie. Abia se putea ține pe picioare.

— Du-te naibii, zise ea. *Du-te naibii.*

— Treci la postul tău, soldat, zise Altan.

Rin ieși din birou, trântind ușa în urma ei.

„Du-te naibii!”

CAPITOLUL 20

— Aici erai.

Îl găsi pe Chaghan pe zidul de nord. Stătea cu brațele încrucișate, uitându-se la civilii care se revărsau pe străzile ticsite ale Khurdalainului, ca niște furnici ce fug dintr-un mușuroi surpat. Treceau în pâlcuri răzleţe prin porţile orașului, cu bunurile lumești strânse în căruțe, legate pe boi sau cai, atârnate peste umeri de prăjinile pentru cărat apa sau pur și simplu târâte în saci. Hotărâseră să-și caute norocul sub cerul liber decât să mai rămână fie și o singură zi în orașul sortit pieirii.

Miliţia rămânea în Khurdalain – era încă o bază strategică ce trebuia apărată –, însă de-acum nu mai apăra decât clădiri goale.

— Khurdalainul e terminat, zise Chaghan, rezemându-se de zid. Inclusiv Miliţia. De-aici înainte n-o să mai fie provizii. Nici spital. Nici mâncare. Soldaţii duc bătăliile, dar civilii ţin armatele în viaţă. Dacă pierzi izvorul resurselor, ai pierdut războiul.

— Trebuie să vorbim, zise ea.

Chaghan se întoarse către ea și Rin își înăbuși un fior la vederea ochilor fără pupile. Privirea lui părea să se fi oprit pe urma roșie de palmă de pe obrazul ei. Strânse din buze, de parcă știa exact cum ajunsese semnul acolo.

— Ciondăneală între iubiţi? întrebă el tărăgănat.

— Divergenţă de opinii.

— N-ar *fi* trebuit să insiști atâta cu băiatul ăla, zise el ţâţâind din buze. Altan nu acceptă rahaturi de-astea. Nu-i foarte răbdător.

— Nu-i *uman,* zise ea, amintindu-și furia îngrozitoare din spatele puterii lui Altan.

Crezuse că-l înţelege. Crezuse că-l văzuse pe omul din spatele rangului de comandant. Acum însă înţelesese că nu-l cunoștea deloc. Altan pe care-l știa ea – sau cel puţin Altan din mintea ei – ar fi făcut orice pentru oamenii lui. N-ar fi lăsat pe cineva să moară în ceața otrăvitoare.

— El nu… nu știu *ce* este.

— Lui Altan nu i s-a dat niciodată voie să fie uman, spuse Chaghan, iar glasul lui era nefiresc de blând. Încă din copilărie a fost considerat o resursă a Miliției. Maeștrii voștri din Academie l-au îndopat cu opiu ca recompensă că-i ataca pe colegii de clasă și l-au antrenat ca pe un câine pentru războiul ăsta. Acum a fost împovărat cu cel mai dificil post de comandă care există în Miliție și tu te miri că nu-și bate capul cu băiețelul tău?

Rin aproape că-l plesni pe Chaghan, însă se abținu și-și încleștă maxilarele.

— N-am venit aici să discut despre Altan.

— Atunci, spune-mi, te rog, de ce ai venit aici?

— Trebuie să-mi arăți ce poți face, zise ea.

— Eu fac multe, scumpo.

Rin se zbârli.

— Am nevoie să mă duci la zei.

Chaghan afișă o expresie încrezută.

— Credeam că n-ai nicio problemă să invoci zeii.

— Nu pot s-o fac la fel de ușor ca Altan.

— Dar *poți* s-o faci.

Fata își strânse pumnii pe lângă corp.

— Vreau să fac ce poate face Altan.

Chaghan ridică o sprânceană.

Rin trase adânc aer în piept. Nu era nevoie să afle și el ce se petrecuse în birou.

— Încerc deja de luni de zile. Cred că am reușit, nu sunt sigură, dar ceva... cineva îmi stă în cale.

Chaghan păru ușor curios și înclină capul într-un fel care-i reamintea lui Rin în mod dureros de Jiang.

— Ești bântuită?

— E o femeie.

— Serios?

— Vino cu mine, zise Rin. O să-ți arăt.

— De ce acum? Chaghan încrucișă brațele pe piept. Ce s-a-ntâmplat?

Rin nu-i răspunse.

— Trebuie să fac ce poate face el, spuse ea sec. Am nevoie să invoc aceeași putere pe care o poate invoca el.

— Și până acum de ce nu te-ai obosit să vii la mine?

— Pentru că nu erai aici!

— Și când m-am întors?

— Respectam avertismentele maestrului meu.

Chaghan păru că jubilează.

— Avertismentele acelea nu se mai aplică?

Rin își încleștă maxilarele.

— Mi-am dat seama că, inevitabil, maeștrii te abandonează.

Chaghan încuviință încet din cap, deși expresia lui nu trăda nimic.

— Și dacă nu pot să te scap de această... stafie?

— Atunci măcar o să-nțelegi. Rin întinse mâinile. *Te rog.*

Ruga aceea fu de-ajuns. Chaghan dădu ușor din cap, apoi îi făcu semn să se așeze lângă el. În timp ce-l privea, își desfăcu ranița și o întinse pe piatră. Înăuntru se afla o rezervă impresionantă de psihedelice, îndesate ordonat în peste douăzeci de buzunărele.

— Ăsta nu-i derivat din planta de mac, spuse el în timp ce amesteca pulberi într-o sticluță. Drogul ăsta e mult mai puternic. O doză doar puțintel prea mare poate provoca orbire. Nițel mai mult și ești mort în câteva minute. Ai încredere în mine?

— Nu. Dar nu-i relevant.

Chicotind încetișor, Chaghan agită sticluța. Răsturnă amestecul în palmă, își umezi arătătorul și-l afundă ușor în pulbere, iar vârful degetului fu acoperit cu un strat de praf albastru fin.

— Deschide gura, îi zise.

Rin își înăbuși un val de ezitare și se conformă.

Chaghan îi puse vârful degetului pe limbă.

Rin închise ochii. Simți psihedelicul trecându-i în salivă.

Asaltul fu imediat și zdrobitor, ca și cum o izbise un talaz întunecat din ocean. Sistemul nervos îi cedă total; își pierdu puterea de a sta așezată și se prăbuși la picioarele bărbatului.

Era la mila lui, pe deplin și complet vulnerabilă în fața sa. „Poate să mă omoare pe loc”, își zise ea amorțită. Nu știa de ce acela fusese primul gând care-i venise în minte.„Poate să scape de mine acum, dacă vrea.”

Însă Chaghan îngenunche lângă ea, o prinse cu palmele de obraji și-și apăsă fruntea de fruntea ei. Avea ochii foarte larg deschiși. Rin privea în ei fascinată; erau o întindere palidă, o fereastră către un peisaj înzăpezit și ea trecea prin ei...

Și apoi se înălțară.

Nu știa la ce se așteptase. În cei doi ani de antrenament, Jiang n-o călăuzise niciodată în lumea spiritului. Întotdeauna fusese doar mintea ei, doar sufletul ei în neant, călătorind către zei.

Cu Chaghan, avea impresia că-i fusese smulsă o bucată, că era strânsă în palma lui și dusă unde voia el. Rin era imaterială, fără trup sau formă, spre deosebire de Chaghan. El rămăsese la fel de solid și real ca înainte, poate chiar mai mult. În lumea materială, era firav și supt, dar pe tărâmul spiritului era solid și prezent...

Înțelese acum de ce Chaghan și Qara trebuiau să fie jumătăți ale unui întreg. Qara era cu picioarele pe pământ, palpabilă, făcută în întregime din lut. Era impropriu să-i numești gemeni-ancoră – doar femeia era ancora pentru fratele ei eteric, care aparținea mai mult tărâmului spiritului decât lumii din carne și oase.

Drumul către Panteon îi era deja familiar, ca și poarta. Încă o dată, Femeia se materializă în fața ei. Însă de data asta, ceva era diferit; de data asta, Femeia arăta mai puțin a nălucă și mai mult a cadavru. Jumătate din față era sfâșiată, dând la iveală osul de dedesubt, iar veșmântul ei de războinic era ars.

Femeia întinse o mână rugătoare spre Rin.

— O să te mănânce de vie, spuse ea. Focul o să te mistuie. Să-ți găsești zeul înseamnă să găsești iadul pe pământ, micuță războinică. O să arzi și o să tot arzi și n-o să-ți găsești nicicând pacea.

— Interesant, spuse Chaghan. Cine ești tu?

Femeia se răsuci spre el.

— Știi cine sunt, zise ea. Sunt paznicul. Sunt Trădătoarea și Damnata. Sunt mântuirea. Sunt ultima șansă la ispășire a fetei.

— Înțeleg, șopti Chaghan. Deci aici te ascundeai.

— Ce vrei să spui? vru să știe Rin. Cine este?

Însă Chaghan vorbi peste ea, direct cu femeia.

— Ar fi trebuit să fii îngropată în stâncă la Chuluu Korikh.

— Chuluu Korikh nu mă poate opri, șuieră Femeia. Sunt speerană. Cenușa mea e liberă. Întinse mâna și mângâie obrazul rănit al lui Rin așa cum își dezmiardă o mamă copilul. Nu vrei să plec. Ai nevoie de mine.

Rin se înfioră la atingerea ei.

— Am nevoie de zeul meu. Am nevoie de putere și am nevoie de foc.

— Dacă-l chemi acum, o să aduci iadul pe pământ, o avertiză Femeia.

— Khurdalain e iadul pe pământ, spuse Rin.

Îl văzu pe Nezha urlând în ceață și vocea îi șovăi.

— Nu știi ce-nseamnă adevărata suferință, insistă furioasă Femeia.

Rin își strânse pumnii pe lângă corp, brusc iritată. Adevărata suferință? Își văzuse prietenii înjunghiaţi cu halebarda, împănaţi cu săgeţi, omorâţi în ceața otrăvitoare. Văzuse Sinegardul în flăcări și Khurdalainul ocupat aproape peste noapte de cotropitorii din Federaţie.

— Am văzut mai multă suferinţă decât se cuvenea, șuieră ea.

— Încerc să te salvez, micuţo. De ce nu poţi să-nţelegi?

— Și Altan? o înfruntă Rin. De ce n-ai încercat niciodată să-l oprești?

Femeia își lăsă capul într-o parte.

— Despre asta-i vorba? Ești invidioasă pe ce poate face el?

Rin deschise gura, dar nu scoase niciun sunet. Nu. Ba da. De fapt, avea vreo importanţă? Dacă ar fi fost la fel de puternică, Altan n-ar fi fost în stare s-o înfrâneze.

Dacă ar fi fost la fel de puternică, l-ar fi putut salva pe Nezha.

— Băiatul ăla nu mai poate fi mântuit, spuse Femeia. Băiatul ăla e distrus ca toţi ceilalţi. Dar tu, *tu* ești încă pură. Încă poţi fi salvată.

— Nu vreau să fiu salvată! răcni Rin. Vreau putere! Vreau puterea lui Altan! Vreau să fiu cel mai puternic șaman care a existat vreodată, ca să nu mai fie nimeni pe care să nu-l pot salva!

— Puterea asta poate mistui lumea, spuse Femeia cu tristeţe. Puterea asta va distruge tot ce ai iubit vreodată. Îţi vei învinge

dușmanul, iar victoria va fi amară.

Chaghan reuși în cele din urmă să se adune.

— N-ai niciun drept să rămâi aici, spuse el. Glasul îi tremura ușor când vorbea, însă ridică o mână subțire către Femeie, într-un gest de alungare. Locul tău e pe tărâmul morților. Întoarce-te printre ei.

— Nu-ncerca asta, rânji batjocoritor Femeia. Nu poți să m-alungi. La vremea mea am înfrânt șamani mult mai puternici decât tine.

— Nu există șamani mai puternici decât mine, spuse Chaghan și începu o incantație în graiul lui, graiul aspru și gutural pe care-l vorbise odată Jiang, graiul pe care Rin îl recunoștea acum drept hinterlandez.

Ochii îi aruncau o lumină aurie.

Femeia începu să tremure, ca și cum ar fi stat deasupra unui cutremur, apoi izbucni pe neașteptate în flăcări. Focul îi lumină fața pe dinăuntru, ca un cărbune strălucitor, ca un tăciune cât pe ce să explodeze.

Se nărui.

Chaghan o prinse pe Rin de încheietura mâinii și o *trase*. Fata deveni iar imaterială, gonind amețitor în spațiul unde lucrurile nu erau reale. Nu ea hotăra unde mergeau; nu se putea concentra decât să rămână întreagă, să rămână *ea însăși,* până când Chaghan se opri și Rin reuși să se orienteze fără să se piardă cu totul.

Acesta nu era Panteonul.

Aruncă o privire în jur, dezorientată. Erau într-o încăpere slab luminată, cam cât biroul lui Altan, cu tavan jos și curbat care-i obliga să se gârbovească. Oriunde s-ar fi uitat, plăcuțe fuseseră așezate în mozaicuri pentru a înfățișa scene pe care nu le recunoștea și nici nu le înțelegea. Un pescar ducând un năvod plin cu războinici în armuri. Un băiețel înconjurat de un dragon. O femeie cu părul lung plângând aplecată peste o sabie ruptă și două cadavre. În mijlocul încăperii se afla un altar hexagonal mare, gravat cu șaizeci și patru de caractere în scrierea nikara veche.

— Unde suntem? întrebă Rin.

— Într-un loc sigur ales de mine, spuse Chaghan, care părea vizibil zguduit. Era mult mai puternică decât mă așteptam. Am venit în primul loc la care m-am putut gândi. Este un Oracol. Aici putem pune întrebări despre Femeia ta. Haide la altar.

Rin privi în jur uimită în timp ce-l urma, trecându-și degetele peste plăcuțele pictate cu grijă.

— Face parte din Panteon?

— Nu.

— Atunci e un loc real?

— E real în mintea ta, răspunse Chaghan. Asta-i tot ce poate fi mai real.

— Jiang nu m-a învățat nimic despre așa ceva.

— Pentru că voi, nikara, sunteţi foarte *primitivi,* spuse Chaghan. Tot mai credeți că există o relaţie strict binară între lumea materială și Panteon. Credeţi că atunci când invocaţi un zeu e totuna cu a chema câinele din curte să vină în casă. Dar nu puteți concepe lumea visului ca pe un loc fizic. Zeii sunt pictori. Lumea voastră materială e o pânză, iar Oracolul acesta e un unghi din care putem vedea culorile de pe paletă. De fapt nu este un *loc,* ci o *perspectivă.* Însă tu îl vezi ca pe o încăpere, pentru că mintea ta omenească nu poate înțelege altceva.

— Dar altarul? Mozaicurile? Cine le-a făcut?

— Nimeni. Tot nu poţi să înțelegi. Sunt creaţii ale minţii, care să te ajute să cuprinzi concepte deja scrise. Pentru Talwu, încăperea asta arată cu totul altfel.

— Talwu?

Chaghan își îndreptă bărbia spre ceva din fața lor.

— Te-ai întors foarte repede, rosti o voce rece, străină.

În lumina slabă, Rin nu observase făptura care stătea în spatele altarului hexagonal. Aceasta ocoli cercul cu pas egal și făcu o plecăciune adâncă în fața lui Chaghan. Nu semăna cu nimic din ce văzuse fata vreodată; semăna cu un tigru, dar firele blănii erau lungi de jumătate de metru. Avea chip de femeie, labe de leu, dinţi de porc și o coadă foarte lungă, ce putea fi a unei maimuțe.

— Este o zeiță. Păzitoarea Hexagramelor, îi spuse Chaghan lui Rin în timp ce făcea o plecăciune la fel de adâncă.

O trase și pe ea, pentru a-i imita gestul.

Talwu înclină capul spre Chaghan.

— Ție ți-a trecut vremea întrebărilor. Dar *tu*... O privi pe Rin. Tu nu mi-ai pus niciodată vreo întrebare. Poți să începi.

— Ce-i locul ăsta? îl întrebă fata pe Chaghan. Ce poate să-mi spună ea?

— Oracolul adăpostește Hexagramele, îi răspunse el. Acestea sunt șaizeci și patru de combinații diferite de linii întrerupte și neîntrerupte. Îi arătă scrisul de pe laturile altarului și Rin văzu că într-adevăr fiecare caracter era format din câte șase linii. Pune-i întrebarea ta lui Talwu, aruncă o Hexagramă și ea o să-ți citească versurile.

— Poate să-mi spună viitorul?

— Nimeni nu poate ghici viitorul, care se schimbă tot timpul, fiindcă depinde mereu de alegeri individuale. Dar Talwu îți poate spune care sunt forțele implicate. Forma de bază a lucrurilor. Culoarea evenimentelor ce vor să vină. Viitorul este un tipar ce depinde de mișcările prezentului, însă Talwu poate citi curenții pentru tine, așa cum un marinar încercat poate citi oceanul. Trebuie doar să-i adresezi o întrebare.

Rin începea să înțeleagă motivul pentru care Chaghan inspira teamă. Era exact ca Jiang – inofensiv și excentric, până înțelegeai ce putere profundă se afla sub aparența fragilă.

„Cum ar pune Jiang o întrebare?" Fata chibzui o clipă la formularea cererii, apoi păși către Talwu.

— Ce vrea Phoenixul să știu eu?

Talwu aproape că zâmbi.

— Aruncă monedele de șase ori.

Pe altarul hexagonal apărură pe neașteptate trei monede puse una peste alta. Nu erau monede ale Imperiului Nikara; erau prea mari, tăiate într-o formă hexagonală, cu ca taelii sau lingourile rotunde cu care era obișnuită Rin. Le luă și le cântări în palmă. Erau mai grele decât păreau. Pe fața fiecăreia era gravat profilul inconfundabil al Împăratului Roșu; pe revers erau înscrise caractere în nikara veche pe care nu le putea descifra.

— Fiecare aruncare va determina un vers în Hexagramă, spuse Chaghan. Aceste versuri sunt tipare scrise în univers. Sunt combinații

străvechi, descrieri de forme ce au existat cu mult înainte să ne naștem vreunul dintre noi. Pentru tine nu vor avea nicio noimă, dar Talwu le va citi, iar eu le voi interpreta.

— De ce trebuie să le interpretezi *tu?*

— Pentru că sunt Prezicător. Asta sunt instruit să fac, spuse Chaghan. Hinterlandezii nu-i cheamă pe zei, ca voi. Noi mergem *la* ei. Șamanii noștri stau ore în șir în transă, aflând tainele cosmosului. Am petrecut în Panteon mai mult timp decât în lumea ta. Am descifrat până acum destule Hexagrame ca să știu cum descriu ei forma lumii noastre. Și dacă încerci să interpretezi singură n-o să faci decât să te dezorientezi. Lasă-mă să te ajut.

— Bine.

Rin aruncă monedele pe altarul hexagonal.

Toate trei căzură cu caracterele nikara în sus.

— *Prima linie, neîntreruptă,* citi Talwu. *Este gata să meargă, dar urmele i se întretaie.*

— Ce-nseamnă asta? întrebă Rin.

Chaghan clătină din cap.

— Poate însemna mai multe lucruri. Înțelesul versurilor se nuanțează în funcție de celelalte. Termină Hexagrama.

Rin aruncă din nou monedele. Toate căzură cu efigia în sus.

— *A doua linie, întreruptă,* citi Talwu. *Subiectul se înalță la locul lui din soare. Va fi noroc suprem.*

— Asta-i bine, nu? întrebă Rin.

— Depinde al cui noroc va fi, spuse Chaghan. Subiectul nu ești neapărat tu.

A treia aruncare fu cu o efigie și două monede cu caracterele nikara în sus.

— *A treia linie, întreruptă. Sfârșitul zilei a venit. Năvodul a fost aruncat pe soarele la apus. Asta arată ghinion.*

Rin simți un fior rece neașteptat. Sfârșitul unei epoci, un soare apunând asupra unei țări… nu prea avea nevoie de Chaghan să interpreteze în locul ei.

— N-o să câștigăm războiul ăsta, nu? o întrebă pe Talwu.

— Eu nu fac decât să citesc Hexagramele, îi răspunse ea. Nu confirm și nu infirm nimic.

— Pe mine mă îngrijorează năvodul, spuse Chaghan. E o capcană. Ne-a scăpat ceva. O cursă a fost întinsă pentru noi, dar n-o putem vedea.

Cuvintele lui o derutau pe fată la fel de mult ca și versul în sine, însă el îi porunci să arunce din nou monedele. Două caractere nikara, o efigie.

— *A patra linie, neîntreruptă,* citi Talwu. *Subiectul vine, grăbit cu foc, cu moarte, să fie respins de toți. Ca o ieșire; ca o intrare. Parcă arzând; parcă murind; parcă aruncat.*

— Asta-i destul de clară, spuse Chaghan, deși Rin avea mai multe întrebări despre versul acesta decât despre celelalte. Deschise gura, însă bărbatul clătină din cap și zise: Aruncă din nou monedele.

Talwu coborî privirea.

— *A cincea linie, întreruptă. Subiectul plânge cu șiroaie de lacrimi, gemând de durere.*

Chaghan părea uimit.

— Serios?

— Hexagramele nu mint, spuse Talwu, cu glas lipsit de orice emoție. Singurele minciuni stau în interpretare.

Mâna lui Chaghan tremură pe neașteptate. Mărgelele de lemn ale brățării zdrăngăniră, răsunând în încăperea tăcută. Rin îi aruncă o privire îngrijorată, însă el clătină din cap și-i făcu semn să termine. Cu brațele îngreunate de groază, Rin aruncă monedele a șasea și ultima oară.

— *Un conducător își părăsește poporul,* citi Talwu. *Un cârmuitor începe o campanie. Cineva găsește mare bucurie în decapitarea dușmanilor. Asta semnifică răul.*

Ochii spălăciți ai lui Chaghan erau larg deschiși.

— Ai aruncat a Douăzeci și șasea Hexagramă. Năvodul, anunță Talwu. Este o înlănțuire, și un conflict. Se vor petrece lucruri care există doar unul lângă altul. Ghinion și victorie. Eliberare și moarte.

— Dar Phoenixul... Femeia...

Rin nu primise niciunul dintre răspunsurile pe care le dorise. Talwu n-o ajutase deloc; o avertizase doar despre lucruri și mai rele care vor veni, evenimente pe care n-avea puterea să le împiedice.

Talwu ridică o mână cu gheare.

— Timpul tău pentru întrebări s-a terminat. Întoarce-te într-o lună și poți să arunci altă Hexagramă.

Înainte ca Rin să apuce să spună ceva, Chaghan îngenunche grăbit și o trase pe fată lângă el.

— Mulțumesc, Prealuminată, spuse el, iar lui Rin îi șopti: Nu spune nimic.

Încăperea se descompuse când ea îngenunche și, cu o smucitură înghețată, de parcă fusese cufundată în apă rece, Rin se trezi împinsă înapoi în corpul material.

Trase adânc aer în piept. Deschise ochii.

Lângă ea, Chaghan se ridică în șezut. Ochii lui spălăciți erau uriași, înfundați în orbitele adânci. Privirea părea să-i fie încă îndreptată asupra unui lucru aflat la foarte mare depărtare, ceva ce nu se afla cu totul în lumea aceasta. Treptat, reveni în sine și, când observă în cele din urmă prezența lui Rin, căpătă o expresie de agitație profundă.

— Trebuie să mergem la Altan.

Dacă fu surprins când Chaghan năvăli în depozitul Sihang urmat de Rin, Altan nu dădu niciun semn. Părea prea extenuat ca să-l mai tulbure ceva.

— Strânge-i pe Cike, spuse Chaghan. Trebuie să plecăm din oraș.

— Pe ce temei? întrebă Altan.

— A fost aruncată o Hexagramă.

— Credeam că nu mai poți să întrebi decât după o lună.

— N-a fost a mea, spuse Chaghan. A fost a ei.

Altan nici nu se uită la Rin.

— Nu putem să plecăm din Khurdalain. Au nevoie de noi mai mult ca oricând. Suntem pe punctul să pierdem orașul. Dacă Federația trece de noi, intră în inima țării. Noi suntem ultima linie de apărare.

— Duci o bătălie pe care Federația n-are nevoie s-o câștige, spuse Chaghan. Hexagramele au vorbit despre o mare victorie și multă distrugere. Khurdalain n-a fost decât o piedică pentru ambele părți. Există un alt oraș pe care-l vrea Mugen acum.

— Imposibil, zise Altan. Ei nu pot ajunge așa repede la Golyn Niis plecând de pe coastă. Calea pe râul Golyn e prea îngustă ca să transporte coloane de trupe. Trebuie să găsească trecătoarea din munţi.

Chaghan ridică o sprânceană.

— Pun rămășag cu tine c-au găsit-o.

— Foarte bine. În regulă. Altan se ridică. Te cred. Să mergem.

— Pur și simplu? întrebă Rin. Fără nicio verificare?

Altan ieși din încăpere și o luă pe coridor cu pas grăbit.

Trebuiră să alerge ca să ţină pasul cu el. Coborî treptele depozitului până ajunse în faţa celulei unde era ţinut soldatul Federaţiei.

— Ce faci? întrebă fata.

— Verificarea, răspunse Altan și smuci ușa.

Celula mirosea puternic a fecale.

Prizonierul fusese înlănțuit de un stâlp din colțul încăperii, cu mâinile și picioarele legate și o cârpă îndesată în gură. Era inconștient când intrară; nu se clinti când Altan trânti ușa, nici când străbătu încăperea ca să îngenuncheze lângă el.

Fusese bătut. Un ochi era umflat și pielea din jur avea o nuanță intensă de mov, iar în jurul nasului spart se formase o crustă de sânge. Însă cele mai grave vătămări fuseseră produse de gaz: puţinele porţiuni de piele ce nu erau vineţii erau bășicate, o erupţie violentă de culoare roșie, așa încât faţa nu-i mai arăta umană, ci mai degrabă ca un amestec înspăimântător de culori. Rin simţi o satisfacţie sălbatică văzând trăsăturile atât de arse și de desfigurate.

Altan puse două degete ca să deschidă o rană de pe obrazul prizonierului și-l împunse brusc.

— Trezirea, spuse el în mugini fluentă. Cum te simţi?

Gemând, prizonierul deschise încet ochii umflaţi. Când îl văzu pe Altan, tuși și scuipă la picioarele lui.

— Răspuns greșit, zise tânărul și-și apăsă unghia în rană.

Prizonierul urlă, iar Altan îi dădu drumul.

— Ce vrei? întrebă prizonierul.

Accentul lui mugini era aspru și neclar, departe de cel rafinat pe care-l studiase Rin în Sinegard. Fata avu nevoie de o clipă ca să-i înțeleagă vorbirea în dialect.

— Mi-am dat seama că de fapt Khurdalainul n-a fost niciodată obiectivul principal, zise Altan degajat, sprijinindu-se pe coapse. Poate că vrei să ne spui tu care e acela.

Pe fața însângerată, zâmbetul îngrozitor al prizonierului îi schimonosi cicatricele arsurilor.

— *Khurdalain,* repetă el, rostogolind cuvântul nikara prin gură ca pe o flegmă. Cine și-ar dori să ocupe haznaua asta?

— Nu contează, zise Altan. Încotro e îndreptată ofensiva principală?

Prizonierul îi aruncă o privire fioroasă și pufni.

Altan ridică mâna și-l pălmui peste partea bășicată a feței. Rin tresări. Lovindu-i rănile deschise, cu carne vie, Altan îi provoca dureri mai mari și mai intense.

— Unde-i cealaltă ofensivă? repetă el.

Prizonierul scuipă sânge la picioarele lui.

— *Răspunde-mi!* strigă Altan.

Rin tresări. Prizonierul ridică privirea.

— Porc nikara, mârâi el.

Altan îl prinse de părul de pe ceafă. Îi trase un pumn în ochiul deja învinețit. Și iar. Și iar. Sângele zbură prin încăpere, împrăștiindu-se pe podeaua de pământ.

— Încetează! țipă Rin.

Altan se întoarse.

— Pleacă de-aici sau taci din gură, spuse el.

— În ritmul ăsta, o să leșine, răspunse ea, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Și n-avem timp să-l trezim.

Pentru o clipă Altan se uită la ea cu ochii rătăciți, apoi încuviință scurt și se întoarse la prizonier.

— Scoală-te.

Soldatul mormăi ceva ce nu înțelese niciunul dintre ei.

Altan îl lovi cu piciorul în coaste.

— *Scoală-te!*

Prizonierul scuipă încă o flegmă plină de sânge pe cizmele lui. Capul îi căzu într-o parte. Altan își șterse degetul de pământ cu încetineală voită, apoi îngenunche în fața prizonierului. Îl atinse sub bărbie cu două degete și-i ridică fața spre el într-un gest care părea aproape intim.

— Cu tine vorbesc, îi spuse. Hei. Trezește-te.

Îl pălmui până când deschise iar ochii.

— N-am nimic de spus, zise batjocoritor prizonierul.

— O să spui, răspunse Altan. Glasul îi coborî, mult sub strigătele dinainte. Știi ce este un speeran?

Ochii prizonierului se mijiră de nedumerire.

— Poftim?

— Sigur știi, zise Altan blând. Glasul îi devenise un tors de felină, scăzut, catifelat. Cu siguranță ai auzit povești despre noi. Insula n-a fost uitată. Probabil că erai copil când au masacrat ai tăi Speerul, nu? Știai că au făcut-o peste noapte? Au ucis toți bărbații, femeile și copiii.

Pe tâmplele prizonierului se iviră broboane de sudoare, care se scurgeau amestecându-se cu firicelele de sânge proaspăt. Altan pocni din degete în fața ochilor lui.

— Vezi asta? Îmi vezi degetele? Da sau nu?

— Da, spuse prizonierul răgușit.

Altan își înclină capul spre un umăr.

— Se zice că ai tăi erau îngroziți de speerani. Că generalii au dat ordine să nu scape nici un singur copil speeran, pentru că erau înfricoșați de ce am putea deveni. Știi de ce?

Prizonierul privea pierdut în față.

Altan pocni iarăși din degete. Degetul mare și arătătorul izbucniră în flăcări.

— De-asta, zise el.

Prizonierului îi ieșiră ochii din cap de groază.

Altan duse mâna spre fața lui, astfel încât flacăra să se apropie amenințător de bășicile făcute de gaz.

— O să te ard bucată cu bucată, spuse el.

Avea un ton atât de blând, încât ai fi zis că-i vorbește unei iubite.

— O să încep cu tălpile. O să-ți provoc durere puțin câte puțin, ca nu cumva să-ți pierzi cunoștința. Rănile se vor cauteriza imediat ce

apar, așa că n-o să mori din cauza pierderii de sânge. Când labele picioarelor vor fi carbonizate, cu totul înnegrite, voi trece la degetele de la mâini. O să le fac să cadă unul câte unul. O să pun cioturile arse pe o sfoară și o să ți-o atârn la gât. Când termin cu extremitățile, o să trec la testicule. O să le perpelesc așa de încet, c-o să înnebunești de durere. *Atunci* o să cânți.

Ochii prizonierului se zbăteau nebunește, dar tot clătină din cap.

Tonul lui Altan se îmblânzi și mai mult.

— Nu trebuie neapărat să fie așa. Divizia ta ne-a lăsat să te luăm. Nu le datorezi nimic. Glasul îi devenise mângâietor și hipnotic, aproape gingaș. Ceilalți voiau să te omoare, să știi. Execuție publică în fața civililor. Te-ar fi sfâșiat. Ochi pentru ochi. Vocea lui Altan era încântătoare. Când voia, putea fi extrem de frumos, de charismatic. Dar eu nu sunt ca ei. Sunt rațional. Nu vreau să-ți fac rău. Vreau doar să cooperezi.

Gâtul soldatului tresări evident, când înghiți un nod. Își plimbă privirea peste chipul lui Altan; era derutat fără scăpare, încercând să înțeleagă ceva și neajungând la nicio concluzie. Altan purta două măști în același timp, simulând două entități opuse, iar prizonierul nu știa la care să se aștepte sau pe care s-o mulțumească.

— Spune-mi, și pot să te eliberez, spuse Altan blând. Spune-mi, și te las să pleci. Nu? întrebă el cercetându-i chipul. Foarte bine.

Flăcările lui se întețiră, aruncând scântei prin aer. Prizonierul țipă.

— Golyn Niis!

Altan ținu flăcările periculos de aproape de ochii prizonierului.

— Explică.

— Nu ne-a interesat niciodată să cucerim Khurdalainul, scuipă prizonierul. Obiectivul a fost tot timpul Golyn Niis. Cele mai bune divizii ale voastre s-au îngrămădit pe coastă imediat ce a început războiul. Proști! N-am vrut niciodată orașul ăsta de la mare.

— Decât pentru flotă, spuse Altan. Khurdalain a fost punctul de intrare pentru toate ofensivele. Nu puteți ajunge la Golyn Niis fără să treceți prin Khurdalain.

— A mai fost o flotă, șuieră prizonierul. Au fost multe flote, care au navigat la sud de orașul ăsta nenorocit. Au găsit trecătoarea din munți. Sărmani proști, ați crezut c-o puteți ține tăinuită? Acum se îndreaptă

direct spre Golyn Niis. Capitala voastră de război o să ardă. Forțele noastre armate avansează direct prin inima țării și voi sunteți tot blocați aici, în orașul ăsta jalnic.

Altan retrase mâna.

Rin tresări instinctiv, așteptându-se să lovească din nou.

Însă Altan își stinse flacăra și-l bătu îngăduitor pe cap pe prizonier.

— Bravo, spuse în șoaptă. Mulțumesc.

Dădu din bărbie spre Rin și Chaghan, făcându-le semn că sunt gata de plecare.

— Stai, zise grăbit prizonierul. Ai zis că-mi dai drumul.

Altan ridică ochii spre tavan și oftă. O picătură mică de sudoare i se scurgea pe gât din spatele urechii.

— Sigur, spuse el. O să-ți dau drumul.

Își trecu mâna peste gâtul lui. Un jet de sânge țâșni.

Pe chipul prizonierului se așternu o expresie uimită. Scoase un ultim sunet surprins și sugrumat. Apoi ochii i se închiseră și capul îi căzu în față. Aerul se umplu de miros de carne arsă și sânge încins.

Rin simțea gustul fierii în fundul gâtului. Trecu multă vreme până își aminti să respire.

Altan se ridică în picioare. În lumina slabă i se vedeau pe gât venele umflate. Trase adânc aer în piept și apoi expiră încet, ca un fumător de opiu, ca un om care abia își umpluse plămânii cu un drog. Se întoarse spre ei. Ochii îi străluceau roșiatic în beznă. N-aveau nimic omenesc.

— Bine, îi spuse locotenentului său. Ai avut dreptate.

Chaghan nu se clintise pe durata întregului interogatoriu.

— Rareori greșesc, spuse el.

PARTEA A III-A

CAPITOLUL 21

Baji căscă zgomotos, tresări și-și întinse mult gâtul într-o parte. În aerul încă nemișcat al dimineții se auzi o serie de trosnituri. Nu aveau loc să se întindă în șampană, așa că dormeau în reprize scurte și întrerupte, chirciți în poziții ce cauzau crampe musculare. Bărbatul clipi dezorientat un minut, apoi întinse piciorul peste barca îngustă ca s-o înghiontească pe Rin.

— Pot să preiau eu plantonul.

— Nu-i nevoie, zise Rin.

Ședea ghemuită, cu mâinile băgate la subsuori, și aplecată înainte, cu capul sprijinit pe genunchi. Privea în gol la apa ce curgea în jur.

— Chiar trebuie să dormi un pic.

— Nu pot.

— Ar trebui să-ncerci.

— Am încercat, spuse fata scurt.

Nu-și putea scoate din minte vocea lui Talwu. Auzise rostirea Hexagramei o singură dată, însă era greu de crezut că avea să uite fie și un singur cuvânt. Îi fusese întipărită în minte și, indiferent de câte ori o rememora, n-o putea interpreta în niciun fel care să n-o îmbolnăvească de groază.

Grăbit cu foc, cu moarte... parcă arzând; parcă murind... subiectul are șiroaie de lacrimi... mare bucurie în decapitarea dușmanilor...

Până atunci considerase divinația cel mult o știință vagă, o slabă aproximare. Însă cuvintele lui Talwu nu erau nici pe departe vagi. Golyn Niis nu putea avea decât o singură soartă.

Ai aruncat a Douăzeci și Șasea Hexagramă. Năvodul. Chaghan spusese că năvodul însemna că fusese întinsă o capcană. Însă fusese întinsă pentru Golyn Niis? Ea se declanșase deja, sau ei se îndreptau direct spre moarte?

— O să te extenuezi. Îngrijorarea n-o să-mpingă bărcile astea mai repede. Baji își întinse gâtul până auzi încă un trosnet mulțumitor. Și nici n-o să-i aducă înapoi pe morți.

Goneau în susul râului Golyn, înaintând incredibil de iute într-o călătorie pe care un călăreț ar fi parcurs-o într-o lună. Aratsha îi trăgea

prin apă cu o viteză uluitoare, totuși abia peste o săptămână aveau să ajungă la delta luxuriantă unde fusese ridicat orașul.

Rin ridică privirea spre barca din față, unde se afla Altan. Călătorea cu Chaghan; stăteau cu capetele aplecate unul spre celălalt și vorbeau pe ton scăzut, ca de obicei. Așa făceau de când plecaseră din Khurdalain. Poate că Chaghan și Qara erau gemeni-ancoră, însă Chaghan părea legat cu adevărat de Altan.

— De ce nu-i Chaghan comandant? întrebă ea.

Baji păru nedumerit.

— Ce vrei să spui?

— Nu-nţeleg de ce-l ascultă Chaghan pe Altan, zise fata.

În fața Femeii, el se declarase cel mai puternic șaman în viață și Rin îl credea. Chaghan naviga prin lumea spiritului ca și cum îi aparţinea, de parcă el însuși era un zeu. Cike nu ezitau să-i răspundă obraznic lui Altan, însă nu-l văzuse pe niciunul dintre ei îndrăznind măcar să-l contrazică pe Chaghan. Altan le inspira loialitate, iar Chaghan le inspira teamă.

— El trebuia să fie comandant după Tyr, spuse Baji, dar a fost dat deoparte după ce a apărut Altan.

— Și nu l-a deranjat?

Rin nu-și putea imagina pe cineva precum Chaghan cedând pașnic autoritatea.

— Bineînțeles că nu i-a plăcut. Aproape că scotea flăcări când Tyr a început să-l favorizeze pe băiatul de aur din Sinegard.

— Și atunci, de ce...

— De ce-i mulțumit să-l slujească pe Altan? La început n-a fost. A bombănit o săptămână întreagă, până când Altan s-a săturat. I-a cerut lui Tyr permisiunea să-l provoace la duel și a obținut-o. L-a dus pe Chaghan în vale trei zile.

— Și ce s-a-ntâmplat?

Baji pufni.

— Ce se-ntâmplă când se bate cineva cu Trengsin? Când s-a întors, tot părul alb și frumos al lui Chaghan era înnegrit de foc, iar el îl asculta pe Altan ca un câine bătut. Prietenul nostru din Hinterlanda poate spulbera minți, dar nu se poate atinge de Trengsin. Nimeni nu poate.

Rin coborî din nou capul pe genunchi și închise ochii în lumina soarelui care răsărea. Nu mai dormise – de fapt, nu se odihnise – de când plecaseră din Khurdalain. Însă trupul nu-i mai putea rezista. Era așa de obosită...

Barca se zgudui și fata se ridică brusc în șezut. Intraseră drept în barca din fața lor.

— E ceva în apă! strigă Ramsa de la provă.

Rin se uită peste bord și miji ochii. Apa avea aceeași culoare maronie tulbure, până privi în susul râului.

La început, crezu că era o iluzie optică, un joc de lumină creat de razele soarelui. Apoi barca ajunse într-o zonă ciudată cu apă colorată și Rin își trecu degetele peste margine. După care le trase îngrozită.

Pluteau pe un râu de sânge.

Altan și Chaghan tresăriră cu exclamaţii surprinse. În spatele lor, Unegen scoase un urlet prelung, neomenesc.

— Ah, zeilor, spunea Baji fără încetare. Ah, zeilor, ah, zeilor, ah, zeilor.

Apoi, trupuri neînsufleţite începură să plutească spre ei.

Rin încremeni, cuprinsă de spaima absurdă că morţii ar putea fi dușmanul, că se vor ridica din apă și-i vor ataca.

Barca se opri cu totul. Erau înconjuraţi de cadavre. Soldaţi. Civili. Bărbaţi. Femei. Copii. Erau la fel de umflaţi și de palizi. Unele chipuri erau desfigurate, ciopârţite cu totul. Altele erau doar lipsite de expresie, resemnate, legănându-se inerte în apa stacojie de parcă n-ar fi fost niciodată corpuri vii, care răsuflaseră.

Chaghan întinse mâna să cerceteze buzele vineţii ale unei fetiţe. Buzele îi erau ţuguiate într-o expresie de concentrare, de parcă nu atingea un hoit care unduia pe apă, ci mergea pe o urmă.

— Cadavrele astea sunt de multe zile în râu. De ce n-au ajuns încă în mare?

— Din cauza barajului Golyn Niis, sugeră Unegen. Nu le lasă să treacă.

— Dar mai avem încă destui kilometri până în oraș…

Glasul lui Rin se stinse. Tăcură toţi.

Altan se ridică în capătul bărcii lui.

— Coborâţi. Luaţi-o la fugă.

Drumul către Golyn Niis era pustiu. Qara și Unegen plecară în recunoaștere, însă nu raportară niciun semn de combatanţi inamici. Totuși, prezenţa Federaţiei era evidentă oriunde s-ar fi uitat: iarbă călcată în picioare, focuri de tabără părăsite, petice dreptunghiulare pe pământ unde fuseseră ridicate corturile. Rin era convinsă că soldaţii Federaţiei îi așteptau, pregătindu-le o ambuscadă, însă, pe măsură ce se apropiau de oraș, își dădu seama că n-avea nicio logică; Federaţia n-ar fi avut de unde să știe că veneau și n-ar fi întins o capcană atât de complicată pentru un detașament atât de mic.

Ar fi preferat o ambuscadă. Liniștea era mult mai rea.

Dacă Golyn Niis ar fi fost încă asediat, Federaţia ar fi fost cu ochii în patru. S-ar fi așteptat la altercaţii. Ar fi pus gărzi ca să se asigure că eventualele întăriri nu pot ajunge la rezistenţa din interiorul orașului.

Ar fi existat o rezistenţă.

Însă Federaţia părea să-și fi făcut pur și simplu bagajele și să fi plecat. Nu-și bătuse capul nici măcar să lase în urmă o patrulă. Ceea ce însemna că Federaţiei nu-i mai păsa cine intra în Golyn Niis.

Ceea ce însemna că orice s-ar fi aflat în spatele zidurilor orașului nu mai merita păzit.

Când Cike reușiră în cele din urmă să deschidă porţile grele, fură asaltaţi de o duhoare îngrozitoare, care-i lovi ca o palmă peste faţă. Rin cunoștea mirosul. Avusese parte de el în Sinegard și Khurdalain. Acum știa la ce să se aștepte. Fusese o nebunie să spere orice altceva, dar tot nu putea înţelege pe deplin priveliștea care-i aștepta când trecură de barieră.

Rămaseră toţi nemişcaţi la poartă, nedorind să mai facă niciun pas.

Multă vreme, niciunul dintre ei nu putu să vorbească.

Apoi Ramsa căzu în genunchi şi începu să chicotească.

— Khurdalain, spuse el gâfâind. Am fost toţi atât de obsedaţi să apărăm *Khurdalainul.*

Se îndoi de mijloc, cutremurându-se de râs, şi bătu cu pumnii în ţărână.

Rin îl invidie.

Golyn Niis era un oraş al cadavrelor.

Trupurile neînsufleţite fuseseră aranjate cu atenţie, de parcă Federaţia voise să lase un mesaj următorilor oameni care aveau să intre în oraş. Distrugerea vădea o măiestrie stranie, o simetrie sadică. Cadavre stivuite în şiruri drepte, regulate, formând piramide de zece, apoi nouă, apoi opt. Cadavre înşirate lângă ziduri. Cadavre aşezate de-a latul străzilor, în rânduri ordonate. Cadavre rânduite cât vedeai cu ochii.

Nimic nu se mişca. Singurele sunete din oraş erau ale vântului care foşnea prin ruine, bâzâitul muştelor şi ţipetele hoitarilor.

Rin lăcrima. Duhoarea era copleşitoare. Se uită la Altan, însă chipul lui era o mască. Îi ducea cu stoicism pe strada principală către centrul oraşului, parcă hotărât să vadă cu ochii lui toată amploarea distrugerii.

Mergeau în tăcere.

Arta Federaţiei devenea cu atât mai elaborată, cu cât înaintau. Aproape de piaţa centrală, cadavrele fuseseră expuse în stări de pângărire incredibile, în poziţii groteşti ce sfidau imaginaţia omenească. Cadavre bătute în cuie de scânduri. Cadavre atârnate de limbă în cârlige. Cadavre dezmembrate în toate chipurile; fără capete, fără membre, etalând mutilări ce trebuie să fi avut loc cât victimele mai erau în viaţă. Degete tăiate, apoi adunate în grămăjoară lângă mâinile ciuntite. Un şir întreg de bărbaţi castraţi, cu penisurile aşezate cu atenţie în gurile căscate.

Cineva găseşte mare bucurie în decapitarea duşmanilor.

Erau foarte multe decapitări. Capete stivuite în grămăjoare ordonate, încă nu atât de descompuse cât să fi devenit cranii, dar fără să mai aibă fețe omenești. Chipurile celor care mai aveau încă destulă carne pentru expresii faciale afișau măști identice de apatie, de parcă n-ar fi fost niciodată vii.

Parcă arzând; parcă murind.

Probabil că datorită unei dorințe inițiale de salubritate, sau poate din simplă curiozitate, Federația încercase să aprindă câteva piramide de cadavre. Renunțase însă înainte de a duce treaba la bun sfârșit. Poate că nu voise să irosească uleiul. Poate că duhoarea devenise de neîndurat. Trupurile acelea erau grotești, pe jumătate carbonizate; părul devenise cenușă, iar pielea se înnegrise și se încrețise, însă partea cea mai rea se afla dedesubtul cenușii, ceva ce putea fi deslușit ca fiind o rămășiță omenească.

Subiectul plânge cu șiroaie de lacrimi, gemând de durere.

În piață găsiră schelete ciudat de scunde – nu cadavre, ci schelete ce străluceau alb pur. La început părură oase de copii, însă după ce le cercetă mai îndeaproape, Enki văzu că erau trunchiuri de adulți. Se aplecă și atinse pământul în care fusese înțepenit unul dintre schelete. Partea de sus a corpului fusese complet jupuită și oasele străluceau în razele soarelui, în timp ce partea de jos rămăsese neatinsă în pământ.

— Au fost îngropați, zise el dezgustat. Au fost îngropați până la mijloc, apoi au slobozit câinii peste ei.

Rin nu putea înțelege cum reușise Federația să găsească atâtea feluri de a provoca suferință, dar fiecare cotitură dădea la iveală alt exemplu în șirul de orori, sălbăticia barbară fiind egalată doar de inventivitate. O familie, încă ținându-se în brațe, trasă în aceeași țeapă. Prunci zăcând pe fundul căzilor, cu pielea având o nuanță oribilă de stacojiu, plutind în apa în care fuseseră fierți de vii.

În orele ce trecură, singurele creaturi vii pe care le întâlniră fură câinii, îngrășați nefiresc de mâncatul cadavrelor.

Câini și hoitari.

— Ordine? îl întrebă în cele din urmă Unegen pe Altan.

Se uitară toți la comandantul lor.

Altan nu scosese o vorbă de când pășiseră pe porțile orașului. Căpătase o nuanță pământie, spectrală. Părea bolnav. Transpira

abundent și brațul stâng îi tremura. Când ajunseră la altă grămadă de cadavre carbonizate, se cutremură, căzu în genunchi și nu putu merge mai departe.

Pentru el, nu era primul genocid.

„Este Speer din nou”, își zise Rin. Probabil că Altan își imaginase masacrul din Speer, își imaginase cum fusese măcelărit peste noapte poporul lui, ca niște vite.

După mult timp, Chaghan îi întinse mâna.

Altan o prinse și se ridică în picioare. Înghiţi un nod și închise ochii. Pe chip i se așternu din nou, printr-o unduire stranie, o mască de detașare, ca o fațadă de indiferenţă alcătuind o protecţie peste față și închizând înăuntru orice slăbiciuni.

— Împrăștiaţi-vă, ordonă el cu glas imposibil de calm. Găsiţi supravieţuitorii.

Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit vreunul dintre ei era să se împrăștie, să rămână singuri înconjuraţi de moarte.

Suni deschise gura să protesteze.

— Dar Federaţia...

— Federaţia nu-i aici. Sunt în drum spre inima ţării de cel puţin o săptămână. Oamenii noștri au murit. Găsiţi-mi supravieţuitori.

Găsiră dovezile unei ultime bătălii disperate la poarta de sud. Era limpede cine învinsese. Cadavrele Miliţiei primiseră același tratament bine gândit ca și ale civililor. Fuseseră adunate în mijlocul pieţei, grămăjoare ordonate de trupuri așezate cu grijă unele peste altele.

Rin văzu steagul rupt al Miliţiei zăcând pe jos, ars și pătat de sânge. Mâna stegarului fusese tăiată de la încheietură; restul corpului zăcea la câţiva metri mai departe, cu ochi goi și nevăzători.

Steagul purta stema cu dragon a Împăratului Roșu, simbolul Imperiului Nikara. În colţul din stânga jos era brodat numărul doi în scrierea nikara veche. Era însemnul Diviziei Doi.

Lui Rin îi stătu inima în loc.

Divizia lui Kitay.

Se lăsă în genunchi și atinse steagul. Din spatele unui maldăr de cadavre se auzi un lătrat. Ridică privirea și văzu o corcitură închisă la culoare, plină de purici, venind către ea. Era cât un lup mic. Avea burta caraghios de rotundă, ca și cum se îndopase zile întregi.

Trecu în fugă pe lângă Rin și se îndreptă spre cadavrul stegarului, adulmecându-l cu speranță.

Fata îl privi scormonind împrejur și salivând nerăbdător, și atunci ceva se rupse în ea.

— *Pleacă de-aici!* țipă și lovi câinele cu piciorul.

Orice animal din Sinegard ar fi fugit înspăimântat cu coada între picioare, însă câinele acela își pierduse frica de ființele umane. Câinele acela trăise prea mult în mijlocul ospățului suculent al masacrului. Poate bănuia că și ea mai avea puțin și murea. Poate credea că ar fi fost mai gustoasă carnea proaspătă decât cea putrezită.

Mârâi și sări la ea.

Greutatea uriașă a câinelui o luă prin surprindere pe Rin; animalul o doborî la pământ. Când se năpusti spre artera ei, începură să-i curgă balele, însă fata ridică brațele ca să se apere și câinele își înfipse colții în antebrațul ei stâng. Ea țipă tare, totuși câinele nu-i dădu drumul. Cu brațul drept, se întinse după sabie, o scoase din teacă și lovi în sus.

Lama pătrunse printre coastele câinelui. Fălcile animalului se înmuiară.

Rin înjunghie din nou. Câinele căzu de pe ea.

Sări în picioare și-și înfipse iarăși sabia, străpungându-l în lateral. Câinele se zbătea acum în chinurile morții. Îl înjunghie din nou, de data asta în gât, de unde țâșni un jet de sânge, care-i stropi fața cu picături calzi. Își folosea acum sabia ca pe un pumnal, coborând iar și iar brațul, doar ca să simtă cum oasele și mușchii cedează sub metal, doar ca să facă rău și să *distrugă* ceva…

— Rin!

Cineva îi prinse brațul cu care ținea sabia. Se răsuci, dar Suni îi trase brațele la spate și o ținu strâns, ca să nu se poată mișca până nu se opri din plâns.

— Ai avut noroc că nu te-a mușcat de brațul drept, zise Enki. Ține asta pe rană o săptămână. Dacă începe să miroasă, vino imediat la mine.

Rin își îndoi brațul. Peste mușcătură, Enki legase strâns o cataplasmă care ustura de parcă și-ar fi băgat brațul într-un viespar.

— Îți face bine, spuse el când Rin se strâmbă. O să prevină infecția. Nu vrem să turbezi.

— Cred c-aș prefera să turbez, răspunse fata. Aș vrea să-mi pierd mințile. Cred c-aș fi mai fericită.

— Nu mai vorbi așa, zise Enki cu asprime. Ai treabă de făcut.

Însă era oare cu adevărat „treabă” ce făceau ei? Sau se amăgeau că, dacă vor găsi supraviețuitori, vor fi ispășiți pentru faptul că ajunseseră pur și simplu prea târziu?

Își reluă munca jalnică de a cerceta străzile pustii, de a răscoli prin dărâmături, de a căuta prin case ale căror uși fuseseră spulberate. După câteva ore, încetă să mai spere să-l găsească pe Kitay în viață și începu să spere să nu-i găsească ea trupul, pentru că dacă l-ar fi văzut jupuit, dezmembrat, îndesat într-o roabă cu o grămadă de alte cadavre, ars pe jumătate, ar fi fost mai rău decât dacă nu l-ar fi găsit deloc.

Mergea singură prin Golyn Niis, buimacă, încercând să vadă și în același timp să nu vadă. După o vreme își dădu seama că se învățase cu mirosul și în cele din urmă nici vederea cadavrelor nu mai fu un șoc, ci doar alte fețe pe care să le cerceteze în căutarea cuiva cunoscut.

În tot acest răstimp, strigă numele lui Kitay. Țipă de câte ori văzu vreo urmă de mișcare, orice ar fi putut să fie viu: o pisică dispărând pe o alee, un stol de ciori luându-și brusc zborul, surprinse de revenirea oamenilor care nu erau morți sau pe moarte. Țipă zile în șir.

Și apoi, din ruine, atât de slab, încât crezu că era un ecou, își auzi strigat numele.

— Mai ții minte când am zis că Probele sunt la fel de rele ca Speerul? întrebă Kitay. N-am avut dreptate. Asta-i la fel de rău ca Speerul. E mai rău decât Speerul.

Nu era nici pe departe amuzant și niciunul dintre ei nu râse.

Pe Rin o usturau ochii și gâtul de atâta plâns. Îi ținuse mâna lui Kitay ore în șir, cu degetele strânse, și nu voia să-i mai dea drumul. Stăteau unul lângă altul într-un adăpost ridicat în grabă la mai bine de jumătate de kilometru de oraș, singurul loc unde puteau scăpa de duhoarea morții ce pusese stăpânire pe Golyn Niis. Supraviețuirea lui Kitay era un adevărat miracol. Împreună cu un grup mic de soldați din Divizia Doi, se ascunsese multe zile sub cadavrele tovarășilor lor uciși, prea speriați să iasă, neștiind dacă patrulele Federației nu se vor întoarce.

Când păruse că se puteau îndepărta pe furiș de abatoare, se ascunseseră în mahalalele distruse din partea de est a orașului. Scoseseră din țâțâni o ușă de pivniță și umpluseră golul cu cărămizi, așa că din afară părea un zid. De aceea nu-i văzuseră Cike la prima trecere prin oraș.

Doar câțiva soldați din detașamentul lui Kitay mai erau în viață, iar el nu știa dacă în oraș mai erau și alți supraviețuitori.

— L-ai văzut pe Nezha? întrebă el în cele din urmă. Am auzit că fusese trimis la Khurdalain.

Rin deschise gura să răspundă, însă de la rădăcina nasului până sub ochi i se răspândi o furnicătură îngrozitoare, iar în clipa următoare se sufocă în suspine necontrolate, chinuitoare și nu mai putu rosti niciun cuvânt.

Kitay nu spuse nimic, ci întinse brațele în compasiune tăcută. Rin se prăbuși la pieptul lui. Era absurd că el trebuia s-o aline, că ea trebuia să fie cea care plângea, după toate prin câte trecuse tânărul. Însă Kitay era amorțit; pentru el, suferința devenise ceva firesc și nu putea jeli mai mult decât jelise deja. Încă o ținea în brațe când Qara se strecură în cort.

— Tu ești Chen Kitay?

Nu fusese o întrebare propriu-zisă, ci trebuise doar să spună ceva ca să spulbere tăcerea.

— Da.

— Erai cu Divizia Doi când…?

Glasul Qarei se stinse.

Kitay încuviință.

— Trebuie să ne pui la curent. Poți să mergi?

Sub cerul liber, în fața unui public tăcut format din Altan și gemeni, Kitay povesti cu glas șovăitor masacrul de la Golyn Niis.

— Apărarea orașului a fost sortită pieirii de la bun început, spuse el. Credeam că mai dispunem de săptămâni bune, dar finalul ar fi fost același chiar dacă voi ne-ați fi asigurat luni de zile.

Golyn Niis fusese apărat de un conglomerat format din Diviziile Doi, Nouă și Unsprezece. În cazul acela, numărul mai mare nu însemnase și forță mai mare. Poate chiar mai rău decât în Khurdalain, soldații din provincii diferite aveau și mai puțin sentimentul coeziunii sau al obiectivului comun. Comandanții lor erau rivali, paranoici din cauza lipsei de încredere, și nu erau dispuși să împărtășească informații.

— Irjah s-a tot rugat de Căpetenii să lase deoparte divergențele. N-a reușit să-i aducă pe calea rațiunii. Kitay înghiți un nod. Primele două confruntări au mers prost. Ne-au luat prin surprindere. Au înconjurat orașul dinspre sud-est. Nu-i așteptam așa de repede. Nu credeam că au găsit trecătoarea prin munți. Dar au sosit noaptea și… l-au capturat pe Irjah. L-au jupuit de viu pe zidul orașului, ca să vadă toți. Asta ne-a frânt rezistența. Majoritatea soldaților au vrut să fugă după aceea. După moartea lui Irjah, Diviziile Nouă și Unsprezece s-au predat în masă. Nu-i învinovățesc. Erau depășiți numeric și au crezut că vor scăpa mai ușor dacă nu opun rezistență. S-au gândit că prizonieratul era preferabil morții. Kitay se cutremură violent. S-au înșelat foarte tare. Generalul Federației le-a acceptat capitularea cu toate formalitățile obișnuite. Le-a confiscat armele și i-a mânat în lagăre. A

doua zi dimineață au fost duși pe munte și decapitați. După aceea, au dezertat mulți din Divizia Doi. Câțiva dintre noi am rămas să luptăm. N-avea niciun rost, dar... era mai bine decât să ne predăm. Nu voiam să-l facem de râs pe Irjah. Nu așa.

— Stai, îl întrerupse Chaghan. Au luat-o pe împărăteasă?

— Împărăteasa a fugit, răspunse Kitay. Și-a luat douăzeci de gărzi și s-a furișat afară din oraș în noaptea după moartea lui Irjah.

Qara și Chaghan scoaseră în același timp sunete de neîncredere, însă Kitay clătină obosit din cap.

— Cine s-o poată învinui? Fie fugea, fie îi lăsa pe monștrii ăia să pună mâna pe ea și cine știe ce i-ar fi făcut...

Chaghan nu părea convins.

— Jalnic, izbucni el și Rin fu de acord.

Ideea că împărăteasa fugise dintr-un oraș în timp ce oamenii ei erau arși, uciși, asasinați și violați contrazicea tot ce învățase fata despre arta războiului. Un general nu-și părăsește trupele. O împărăteasă nu-și părăsește poporul.

Din nou, cuvintele lui Talwu păreau adevărate.

Un conducător își părăsește poporul. Un cârmuitor începe o campanie... Bucurie în decapitarea dușmanilor. Asta semnifică răul.

Exista oare altă cale de interpretare a Hexagramei, văzând dovezile distrugerilor din fața lor? Rin se torturase de una singură cu vorbele lui Talwu, încercând să le tălmăcească în orice fel care să nu indice masacrul de la Golyn Niis, dar se amăgise. Talwu le spusese exact la ce să se aștepte.

Rin ar fi trebuit să știe că totul era cu adevărat pierdut după ce împărăteasa îi abandonase pe nikara.

Însă împărăteasa nu fusese singura care abandonase Golyn Niis. Armata predase orașul. Într-o săptămână, Golyn Niis fusese mai mult sau mai puțin oferit pe tavă Federației și toată populația de jumătate de milion de oameni fusese supusă capriciilor forțelor cotropitoare.

Capriciile acelea se dovediră a avea puțin de-a face cu orașul în sine. Federația dorise pur și simplu să stoarcă orice resurse găsea în Golyn Niis, pregătindu-se pentru înaintarea în inima țării. Jefuiseră piața, adunaseră vitele și ceruseră ca toate familiile să le aducă proviziile de

orez și cereale. Orice nu putea fi încărcat în căruțe, fusese ars sau lăsat să se strice.

După aceea scăpaseră de oameni.

— Au hotărât că decapitările durează prea mult, așa că au început să recurgă la mijloace mai eficiente, zise Kitay. Au început cu gaze. De fapt, probabil că știți și voi; au arma aceea care împrăștie ceață verzui-gălbuie…

— Știu, spuse Altan. Am văzut-o și noi în Khurdalain.

— Practic, au eliminat toată Divizia Doi într-o singură noapte, urmă Kitay. Unii dintre noi am opus o ultimă rezistență lângă poarta de sud. Când s-a risipit gazul, nimic nu mai rămăsese în viață. M-am dus acolo după aceea să caut supraviețuitori. La început nu mi-am dat seama ce vedeam. Peste tot pe pământ erau animale. Șoareci, șobolani, tot felul de rozătoare. Foarte multe. Se târâseră afară din găurile lor, ca să moară. După ce Miliția a fost eliminată, între soldați și oamenii noștri n-a mai existat nimic. Federația s-a distrat. A transformat totul într-un sport. Aruncau copii în sus, ca să vadă dacă reușesc să-i spintece înainte să atingă solul. Făceau concursuri să vadă câți civili pot aduna și decapita într-o oră. Se întreceau să vadă cine poate stivui mai repede cadavrele. I se frânse glasul. Aveți apă?

Qara îi dădu plosca ei, fără să spună nimic.

— Cum a ajuns Mugenul așa? întrebă Chaghan uluit. Ce le-ați făcut ca să vă urască atât de tare?

— Nu-i vorba de ce le-am făcut, răspunse Altan și Rin observă că iar îi tremura mâna stângă. Așa sunt instruiți soldații Federației. Când ești convins că viața ta nu înseamnă nimic în afara utilității ei pentru împărat, viețile dușmanilor înseamnă chiar mai puțin de-atât.

— Soldații Federației nu simt nimic, spuse Kitay, încuviințând din cap. Nu se consideră oameni. Sunt piese într-un dispozitiv. Fac ce li se ordonă și singurul moment în care trăiesc bucuria este când se delectează cu suferința altuia. N-ai cum să-i determini să gândească rațional. N-ai cum să încerci să-i înțelegi. Sunt obișnuiți să răspândească o ticăloșie atât de grotescă, încât nu pot fi considerați propriu-zis umani. Lui Kitay îi tremura vocea. Când îmi măcelăreau compania, m-am uitat în ochii unuia. Credeam că-l pot face să mă vadă ca pe un om asemenea lui. Ca pe o persoană, nu doar un

adversar. S-a uitat la mine și mi-am dat seama că nu pot stabili niciun fel de legătură cu el. În ochii ăia nu exista nimic omenesc.

Odată ce supravieţuitorii începură să înţeleagă că sosise Miliţia, ieșiră din ascunzișuri în grupuri jalnice.

Puţinii supravieţuitori din Golyn Niis stătuseră ascunși în măruntaiele orașului, închiși în adăposturi mascate, cum făcuse Kitay, sau aruncaţi în închisori improvizate, în care fuseseră uitaţi când soldaţii Federaţiei se hotărâseră să pornească mai departe. După ce descoperiseră două-trei astfel de temniţe, Altan ordonase – deopotrivă civililor și lui Cike – să cerceteze cu atenţie orașul.

Nimeni nu se opusese ordinului. Rin bănuia că toţi știau că ar fi fost îngrozitor să mori singur, înlănțuit de ziduri, când temnicerii plecaseră de mult.

— Măcar o dată salvăm și noi oameni, spuse Baji. Îmi place.

Altan însuși conduse o echipă care avea misiunea aproape imposibilă de a strânge cadavrele. El susţinea că dorea să prevină descompunerea și bolile, însă Rin presupuse că de fapt voia să le ofere o înmormântare cuvenită… și pentru că nu putea face prea multe pentru oraș.

N-aveau timp să sape gropile comune de care era nevoie înainte ca duhoarea descompunerii să devină insuportabilă, așa că adunară cadavrele în ruguri funerare imense, focuri uriașe de trupuri ce ardeau permanent. Golyn Niis se schimbă dintr-un oraș al leșurilor într-un oraș al cenușii.

Însă simplul număr al morţilor era cutremurător. Cadavrele pe care le ardea Altan abia dacă reduceau puţin mormanele de trupuri ce putrezeau între zidurile orașului. Rin nu credea că Golyn Niis putea fi curăţat altfel decât dând foc orașului cu totul.

Până la urmă, era posibil să fie nevoiţi s-o facă. Dar nu cât timp mai puteau exista supravieţuitori.

Fata se afla în afara zidurilor orașului, încercând să găsească o sursă de apă curată care să nu fi fost infestată de sânge, când Kitay o trase

deoparte și-i spuse că o găsiseră pe Venka. Fusese ţinută într-o „casă de relaxare”, probabil singurul motiv pentru care Federaţia ar fi lăsat în viaţă un soldat. Kitay nu-i oferi detalii despre „casele de relaxare”, însă nici nu era nevoie.

Rin abia o recunoscu pe Venka când o văzu în seara aceea. Părul ei minunat fusese tuns scurt, parcă tăiat cu un cuţit. Ochii vioi îi erau acum apatici și sticloși. Avea ambele încheieturi ale mâinilor rupte și le ţinea susţinute în eșarfe ce-i treceau pe după gât. Rin văzu unghiul în care fuseseră răsucite braţele și știu că nu exista decât un singur mod prin care ar fi putut ajunge așa.

Venka abia dacă se clinti la intrarea ei. Numai când închise ușa tresări.

— Bună, spuse Rin încet.

Cealaltă fată ridică apatic privirea și nu spuse nimic.

— M-am gândit că poate vrei să stai de vorbă cu cineva, zise Rin, deși cuvintele i se părură găunoase și nepotrivite chiar în clipa când le rosti.

Venka se încruntă la ea.

Rin își căută cuvintele. Nu-i venea în minte nicio întrebare care să nu fie prostească. „Ești bine?” Bineînţeles că nu era bine. „Cum ai supraviețuit?” Pentru că avusese trup de femeie. „Ce ți s-a întâmplat?” Dar asta știa deja.

— Știai că ne zic latrine publice? întrebă pe neașteptate Venka.

Rin se opri la doi pași de ușă. Începu să înțeleagă și-i îngheță sângele în vene.

— *Poftim?*

— Ei credeau că eu nu-nţeleg mugini, spuse Venka, făcând o încercare înspăimântătoare să chicotească. Așa-mi spuneau, când erau în mine.

— Venka...

— Știi ce rău doare? Erau în mine, erau în mine ore întregi și nu se mai opreau. Leșinam, dar de fiecare dată când mă trezeam ei continuau, era alt bărbat peste mine, sau poate același... după o vreme toţi erau la fel. Era un coșmar, iar eu nu puteam să mă trezesc.

Rin simţi gustul fierii în gură.

— Îmi pare tare rău... încercă ea să spună, însă Venka nu păru s-o audă.

— Nu eu am suferit cel mai tare, zise ea. Eu m-am opus. Le-am făcut probleme. Așa că m-au păstrat pentru la sfârșit. Voiau să mă-nfrângă întâi. M-au pus să mă uit. Am văzut femei cu maţele scoase. Am văzut soldaţi tăindu-le sânii. I-am văzut bătând în cuie femei vii, prinzându-le de pereţi. I-am văzut mutilând fetiţe, după ce se săturaseră de mamele lor. Dacă aveau vaginul prea mic, le tăiau ca să le fie mai ușor să le violeze. Glasul Venkăi deveni ascuţit. În casa aia era o femeie gravidă. Însărcinată în șapte luni. Sau în opt. La-nceput, soldaţii au lăsat-o în viaţă ca s-aibă grijă de noi. Să ne spele. Să ne hrănească. Era singurul chip blând din casa aia. Fiindcă era gravidă, nu s-au atins de ea, la început. După aia, într-o bună zi, generalul a hotărât că se săturase de celelalte fete. A venit după ea. Ai zice că-nvăţase ceva pân-atunci, după ce văzuse ce ne făceau nouă soldaţii. Ai zice c-ar fi știut că n-avea rost să se opună.

Rin nu mai voia să audă, ci să-și ascundă capul sub braţe și să oprească totul. Însă Venka povesti mai departe, de parcă acum, când își începuse mărturia, nu se mai putea opri.

— A dat din picioare și s-a târât. Și după aia l-a pălmuit. Generalul a urlat și a prins-o de burtă. Nu cu cuţitul. Cu degetele. Cu unghiile. A trântit-o și a sfâșiat-o, și a tot sfâșiat-o. Venka întoarse capul. Și i-a smuls stomacul, intestinele și la sfârșit și fătul... și fătul încă mișca. Am văzut totul din hol.

Rin simţea că nu mai putea să răsufle.

— M-am bucurat, spuse Venka. M-am bucurat c-a murit înainte ca generalul să-i rupă fătul în două, așa cum rupi o portocală.

Venka își încleștă degetele sub eșarfe și se crispă.

— M-a pus să fac curat.

— Zeilor... Venka... Rin n-o putea privi în ochi. Îmi pare tare rău.

— *Nu mă căina!* ţipă Venka pe neașteptate.

Se mișcă, vrând parcă s-o apuce de braţ, ca și cum uitase că avea braţele rupte. Se ridică și se duse către ea până ajunseră faţă în faţă, la același nivel. Avea aceeași expresie dezlănţuită pe care o avusese și când luptaseră în ring.

— Nu vreau mila ta. Vreau să-i ucizi pentru mine. *Trebuie* să-i ucizi pentru mine, șuieră Venka. Jură. Jură pe sângele tău că o să-i *arzi.*

— Venka, nu pot...

— Știu că poți, spuse ea pe ton strident. Am auzit ce se spune despre tine. Trebuie să-i arzi. Orice-ar fi. Jură pe viața ta. Jură. Jură pentru mine.

Avea ochii ca niște cioburi de sticlă.

Rin avu nevoie de tot curajul ca s-o privească în ochi.

— Jur.

Rin ieși din camera Venkăi și plecă în goană.

Nu putea respira. Nu putea vorbi.

Avea nevoie de Altan.

Nu era sigură de ce credea că el avea să-i ofere ușurarea de care simțea nevoie, însă dintre ei toți, doar Altan mai trecuse prin așa ceva. El fusese pe Speer când arsese insula, își văzuse poporul ucis... Cu siguranță, Altan îi putea spune că Pământul se rotește în continuare, că soarele va răsări și va apune în continuare, că existența unui rău atât de respingător, a unui asemenea dispreț pentru viața omenească nu însemna că întreaga lume era învăluită în beznă. Cu siguranță, Altan îi putea spune că mai aveau ceva pentru care să lupte.

— În bibliotecă, îi spuse Suni, arătând un turn cu aspect străvechi aflat la două răspântii dincolo de porțile orașului.

Ușa bibliotecii era închisă și nimeni nu răspunse, când fata bătu.

Rin răsuci mânerul încet și aruncă o privire înăuntru.

Sala uriașă era plină de lămpi, totuși nu era niciuna aprinsă. Unica lumină provenea de la razele lunii ce pătrundeau strălucitoare prin ferestrele înalte. Încăperea era învăluită de un fum grețos care-i reamintea de ceva, atât de dens și de dulce, încât Rin aproape că se înecă.

Într-un colț, printre teancuri de cărți, Altan stătea răstignit, cu picioarele întinse; capul îi atârna inert. Își scosese cămașa.

Lui Rin îi sări inima în gât.

Pieptul tânărului era brăzdat de cicatrici. Multe erau tăieturi căpătate în luptă. Altele erau surprinzător de ordonate, simetrice și curate, crestate parcă intenţionat în piele.

În mână avea o pipă. Pe când îl privea, Altan o duse la buze și trase profund, iar ochii lui purpurii se dădură peste cap în timp ce inhala. Lăsă fumul să-i umple plămânii, apoi îl expiră lent, oftând încet, satisfăcut.

— Altan? spuse ea cu glas scăzut.

La început, nu păru s-o audă. Rin străbătu încăperea și îngenunche încet lângă el. Mirosul era greţos de familiar: grăunţe de opiu, dulci ca fructele putrede. Îi amintea de Tikany, de cadavrele vii ce se iroseau în casele de droguri.

În cele din urmă, Altan se uită spre ea. Chipul i se schimonosi într-un zâmbet caraghios, nepăsător, și, chiar și în ruinele din Golyn Niis, chiar și în acel oraș de cadavre, lui Rin i se păru că înfăţișarea lui în momentul acela era imaginea cea mai înspăimântătoare pe care o văzuse vreodată.

CAPITOLUL 22

— Știai? întrebă Rin.

— Toți știam, șopti Ramsa. Îi atinse șovăitor umărul, într-o încercare de gest mângâietor, însă fără niciun folos. Încearcă să se ascundă. Nu prea îi iese.

Rin gemu și-și apăsă fruntea de genunchi. Abia putea să vadă printre lacrimi. O durea când trăgea aer în piept; i se părea că avea coastele zdrobite, ca și cum disperarea o apăsa în piept, împingând așa de tare, că abia mai putea răsufla.

Acesta era probabil sfârșitul. Capitala lor de război căzuse, prietenii ei erau morți sau distruși, iar Altan...

— *De ce?* hohoti ea. Nu știe ce *efecte* are?

— Știe. Ramsa lăsă să-i cadă mâna. Își împleti degetele în poală. Cred că nu se poate abține.

Rin știa că era adevărat, totuși nu putea accepta.

Cunoștea ororile dependenței de opiu. Îi văzuse pe clienții familiei Fang – tineri cărturari promițători, negustori prosperi, oameni talentați –, ale căror vieți fuseseră distruse de grăunțele de opiu. Văzuse mândri funcționari guvernamentali reduși în doar câteva luni la starea de oameni zbârciți, fără un ban, care cerșeau pe străzi ca să-și poată cumpăra următoarea doză. Însă nu putea împăca imaginea aceea cu comandantul ei.

Altan era invincibil. Altan era cel mai bun maestru în arte marțiale din țară. Altan nu era... Altan *nu putea fi*...

— Ar trebui să fie comandantul nostru, spuse ea răgușit. Cum poate să lupte când... când e *așa?*

— Îl acoperim noi, spuse Ramsa încet. O face doar cel mult o dată pe lună.

Toate dățile când mirosea a fum. Toate dățile când îl căutase și el lipsea.

Stătea răstignit în biroul lui, trăgând în piept și exhalând, cu privirea sticloasă și goală, și *absent*.

— Dezgustător, spuse ea. E... e *jalnic.*

— Nu spune asta, ripostă Ramsa tăios și încleștă degetele în pumn. Retrage-ți imediat cuvintele.

— E comandantul nostru! Are o datorie față de noi! Cum poate să...

Ramsa o întrerupse.

— Nu știu cum a supraviețuit Altan pe insula aia, dar sunt sigur că orice i s-ar fi întâmplat a fost de neînchipuit. Tu n-ai știut până acum câteva luni că ești speerană, însă Altan i-a pierdut pe toți ai lui peste noapte. Nu-ți revii dintr-o astfel de durere. Așa că el are nevoie de asta. Așa că-i o vulnerabilitate. N-o să-l judec eu. Nu cutez, pentru că n-am dreptul. Și nici tu n-ai dreptul s-o faci.

După două săptămâni de scotocit prin dărâmături, de intrat în subsoluri încuiate și de mutat cadavre, Cike găsiseră mai puțin de o mie de supraviețuitori în orașul care avusese cândva jumătate de milion de locuitori. Trecuseră prea multe zile. Renunțară să mai spere că vor mai găsi și alții.

Pentru prima dată de la începutul războiului, Cike n-avea planificată nicio operațiune.

— Ce mai așteptăm aici? întreba Baji de câteva ori pe zi.

— Ordine, răspundea de fiecare dată Qara.

Nu soseau însă niciun fel de ordine. Altan era de obicei absent, uneori dispărând zile în șir. Când era de față, nu era în stare să dea ordine. Chaghan preluă treptat comanda, dându-le misiuni de rutină. Majoritatea erau trimiși să stea de pază. Toți știau că inamicul înainta deja în interiorul țării, ca să termine ce începuse, și că la Golyn Niis nu mai erau de păzit decât ruine, însă tot respectau ordinele.

Rin stătea deasupra porții, strângând o suliță în mână ca să stea dreaptă și urmărea drumul spre oraș. Era în schimbul de la apus, ceea ce era foarte bine, pentru că nu putea să doarmă nici dacă încerca. De fiecare dată când închidea ochii, vedea sânge. Sânge uscat pe străzi. Sânge în râul Golyn. Cadavre atârnate în cârlige. Prunci în butoaie.

Nu putea nici să mănânce. Mâncarea cea mai insipidă avea gust de hoit. O singură dată avuseseră carne; Baji prinsese în pădure doi

iepuri, îi jupuise și-i înfipsese într-o țepușă să se frigă. Când le simțise mirosul, Rin icnise minute bune. Nu putea disocia carnea iepurilor de carnea carbonizată a cadavrelor din piață. Nu putea merge prin Golyn Niis fără să-și închipuie morțile în momentul execuției. Nu putea să vadă sutele de capete înfipte pe stâlpi fără să-l vadă pe soldatul care trecuse de-a lungul șirului de prizonieri îngenuncheați, coborându-și metodic sabia iar și iar, ca și cum secera porumb. Nu putea trece pe lângă pruncii îngropați în butoaie fără să le audă țipetele nedumerite.

Tot timpul, mintea ei țipa întrebarea fără răspuns: *De ce?*

Cruzimea era de neînțeles pentru ea. Înțelegea setea de sânge. Se făcuse și ea vinovată de așa ceva. Și ea își pierduse controlul în luptă; mersese mai departe decât ar fi fost cazul, le făcuse rău altora când ar fi trebuit să se oprească.

Însă asta – cruzimea la un asemenea nivel, măcelul dement de o asemenea amploare, împotriva unor nevinovați ce nu ridicaseră nici măcar un deget ca să se apere, *asta* nu se vedea făcând.

„Au capitulat", îi venea să urle la dușmanul ei deja plecat. „Au depus armele. Nu reprezentau nicio amenințare. De ce a trebuit să faceți așa ceva?"

Explicația logică o ocolea.

Pentru că răspunsul nu putea fi logic. Nu se regăsea în strategia militară. Motivul nu erau rațiile alimentare insuficiente sau riscul unei insurgențe ori al unei riposte. Așa ceva se întâmpla când, pur și simplu, o rasă decidea că o alta era neînsemnată.

Federația masacrase Golyn Niis din simplul motiv că nu-i considera pe nikara *umani*. Și dacă adversarul tău nu-i uman, dacă adversarul tău e un gândac, ce contează câți omori? Ce importanță are dacă zdrobești o furnică sau dai foc unui mușuroi? De ce să nu smulgi aripile insectelor doar ca să te distrezi? Gângania poate că simte durerea, dar ce importanță are pentru tine?

Dacă erai victima, ce puteai spune ca să-l determini pe schingiuitorul tău să te vadă ca pe un om? Cum îți puteai face dușmanul să te vadă măcar?

Și de ce i-ar fi păsat unui asupritor?

Războiul vehicula concepte absolute. Noi sau ei. Victorie sau înfrângere. Nu exista cale de mijloc. Nu exista milă. Nu exista

capitulare.

Era același raționament care justificase distrugerea Speerului, înțelese Rin. Din punctul de vedere al Federației, nimicirea peste noapte a unei întregi rase nu constituia o atrocitate. Doar o necesitate.

— Ești nebun.

Rin își ridică brusc capul. Se cufundase în altă stare de buimăceală extenuată. Clipi de două ori și miji ochii în beznă, până când sursa glasurilor se transformă dintr-o umbră amorfă în două siluete vizibile.

Altan și Chaghan stăteau sub poartă, Chaghan cu brațele încrucișate, Altan gârbovit lângă zid. Cu inima bubuindu-i în piept, Rin se ghemui sub parapetul scund, ca să n-o poată vedea dacă se uitau în sus.

— Și dacă n-am fi doar noi? întrebă Altan cu glas scăzut, înflăcărat. Rin împietri; tânărul părea alert, vioi cum nu mai fusese de multe zile. Dacă ar exista mai mulți ca noi?

— Hai să n-o luăm de la capăt cu povestea asta, răspunse Chaghan.

— Dacă ar exista *mii* de Cike, soldați la fel de puternici ca tine și ca mine, soldați care să poată invoca zeii?

— Altan...

— Dacă aș putea strânge o armată întreagă de șamani?

Rin căscă ochii. O *armată?*

— Și cum propui să faci asta? întrebă Chaghan pufnind batjocoritor.

— Știi bine cum, răspunse Altan. Știi de ce te-am trimis în munte.

— Ai spus că-l voiai doar pe Străjerul Porții. Glasul lui Chaghan deveni agitat. N-ai zis că vrei să-i eliberezi pe toți nebunii de-acolo.

— Nu sunt nebuni...

— Dar nu sunt nici oameni! De-acum sunt semizei! Sunt ca niște fulgere, ca niște uragane de putere spirituală. Dac-aș fi știut ce pui la cale, n-aș fi...

— Prostii, Chaghan. Știai *exact* ce puneam la cale.

— Trebuia să-l eliberăm *împreună* pe Străjerul Porții.

Chaghan părea îndurerat.

— Și o vom face. Așa cum o să-i eliberăm și pe toți ceilalți. Feylen. Huleinin. Pe toți.

— Pe *Feylen?* După ce a-ncercat să facă? Nu știi ce spui. Vorbești despre atrocități.

— Atrocități? repetă calm Altan. Ai văzut cadavrele de-aici și m-acuzi *pe mine* de atrocități?

Glasul lui Chaghan devenea tot mai ascuțit.

— Ce a făcut Mugen e cruzime *omenească,* dar oamenii sunt în stare să producă distrugere doar între niște limite. Ființele închise la Chuluu Korikh sunt capabile să ducă ruină la o scară cu totul diferită.

Altan râse.

— Ai *ochi?* Vezi ce au comis în Golyn Niis? Un conducător trebuie să facă orice este necesar ca să-și apere poporul. Eu n-o să fiu Tearza, Chaghan. *N-o să-i las să ne-omoare ca pe câini.*

Rin auzi zgomote înăbușite. Picioare târându-se prin frunze uscate. Membre lovindu-se de alte membre. Se *băteau?* Abia îndrăznind să răsufle, se uită peste zid.

Chaghan îl apucase de guler pe Altan cu ambele mâini, trăgându-l în jos, astfel încât să ajungă față în față. Altan era cu cincisprezece centimetri mai înalt, ar fi putut să-l rupă în două cu ușurință, totuși nu ridicase nicio mână ca să se apere.

Rin îi privi, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Nimeni nu-l atingea așa pe Altan.

— Nu va fi un alt *Speer,* șuieră Chaghan. Avea fața așa de aproape de a lui Altan, că aproape li se atingeau nasurile. Nici măcar Tearza nu și-a dezlănțuit zeul ca să salveze o insulă. Însă tu condamni la moarte mii de oameni.

— Încerc să *câștig* războiul ăsta...

— Pentru ce? Uită-te în jurul tău, Trengsin! Nimeni n-o să te bată pe spate și-o să-ți spună „bravo". N-a mai *rămas* nimeni. Țara asta se duce de râpă și nu-i pasă nimănui...

— Împărătesei îi pasă, spuse Altan. I-am trimis un șoim, mi-a aprobat planul...

— Cui îi pasă ce zice împărăteasa ta? urlă Chaghan, cu mâinile tremurându-i sălbatic. *La naiba* cu-mpărăteasa ta! Împărăteasa ta a fugit!

— Ea este una dintre noi, spuse Altan, știi bine. Dacă o avem pe ea, și pe Străjerul Porții, atunci putem conduce armata…

— Nimeni nu poate conduce armata aia. Chaghan îi dădu drumul tânărului. Oamenii din munte nu sunt ca tine. Nu sunt ca Suni. Nu-i poți controla și nici n-o să-ncerci s-o faci. N-o să te las eu.

Chaghan ridică mâinile să-l împingă iar, însă de data aceasta Altan îl prinse, îl ținu de încheieturi și i le coborî fără efort. Nu-i dădu drumul.

— Chiar crezi că mă poți opri?

— Nu ești în firea ta, spuse Chaghan. Acum e vorba despre Speer. E vorba despre răzbunarea ta. Asta-i tot ce faceți voi, speeranii – urâți și ardeți și distrugeți, fără să vă pese de consecințe. Tearza a fost singura dintre voi cu viziune. Poate că Federația a avut dreptate în privința voastră, poate că-i mai bine că v-a ars insula…

— Cum îndrăznești? zise Altan, cu glas atât de scăzut, încât Rin se lipi de perete ca și cum ar fi putut să ajungă mai aproape, ca să fie sigură că aude bine. Degetele lui se strânseră pe încheieturile lui Chaghan. Ai întrecut măsura.

— Sunt Prezicătorul tău, zise Chaghan. Îți dau sfaturi, fie că vrei să le auzi, fie că nu.

— Prezicătorul nu comandă, răspunse Altan. Prezicătorul nu *nesocotește* ordinele. N-am nevoie de un locotenent care nu-mi e loial. Dacă nu m-ajuți, te trimit de-aici. Du-te în nord. Du-te la baraj. Ia-o pe sora ta și fă cum am plănuit.

— Altan, fii rațional, insistă Chaghan. Nu-i nevoie să faci așa ceva.

— Fă cum îți ordon, spuse Altan tăios. Du-te sau pleacă din Cike.

Rin se ghemui în spatele zidului, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Plecă din post, când auzi stingându-se în depărtare pașii lui Altan. După ce nu-i mai putu zări silueta de la poartă, o zbughi în jos pe trepte și o luă la goană pe drum. Îi prinse pe Chaghan și Qara în timp ce puneau șaua pe un jugan pe care-l recuperaseră.

— Să mergem, îi spuse Chaghan surorii lui când o văzu apropiindu-se, însă Rin prinse hățurile înainte să dea Qara pinteni calului.
— Unde vă duceți? întrebă ea.
— Departe, răspunse Chaghan scurt. Dă-i drumul, te rog.
— Trebuie să vorbesc cu tine.
— Am primit ordin să plecăm.
— Te-am auzit când vorbeai cu Altan.
Qara bombăni ceva în graiul lor. Chaghan se încruntă.
— Ai reușit vreodată să-ți vezi de treaba ta?
Rin strânse și mai tare hățurile.
— Despre ce armată vorbește? De ce nu vrei să-l ajuți?
Chaghan miji ochii.
— Habar n-ai în ce te bagi.
— Atunci spune-mi tu. Cine-i Feylen? întrebă ea cu glas tare. Cine-i Huleinin? Ce voia să spună, c-o să-l elibereze pe Străjerul Porții?
— Altan va arde Nikanul până în temelii. Eu nu vreau să fiu responsabil pentru așa ceva.
— *Să ardă Nikanul până în temelii?* repetă Rin. Cum...
— Comandantul tău a înnebunit, zise Chaghan răspicat. Asta-i tot ce trebuie să afli tu. Și știi care-i partea cea mai rea? Cred că asta a intenționat de la bun început. Am fost orb. Asta a intenționat încă de când a pornit Federația spre Sinegard.
— Și tu o să-l lași?
Chaghan se trase înapoi violent, de parcă fusese plesnit peste față. Rin se temu că ar putea să smucească de hățuri și să plece, însă bărbatul rămăsese pe loc, cu gura puțin căscată.
Ea nu-l mai văzuse niciodată pe Chaghan amuțit. O speria.
Nu se așteptase să-l vadă codindu-se în fața cruzimii. Dintre Cike, Chaghan fusese singurul care nu arătase niciodată vreo urmă de temere față de propria sa putere, față de riscul de a-și pierde controlul. Chaghan se desfăta cu abilitățile lui. Le savura.
Ce putea fi atât de neconceput, încât să-l îngrozească până și pe el?
Fără să-și desprindă privirea de la Rin, Chaghan întinse mâna, prinse hățurile și coborî de pe cal. Fata se retrase doi pași. El se opri mult mai aproape decât și-ar fi dorit ea. O cercetă în tăcere vreme îndelungată.

— Tu înțelegi sursa puterii lui Altan? o întrebă în cele din urmă.

Rin se încruntă.

— E speeran. E evident.

— Speeranul de rând nu era nici pe jumătate la fel de puternic ca el, spuse Chaghan. Te-ai întrebat vreodată de ce, dintre toţi speeranii, doar Altan a supravieţuit? De ce i s-a permis să trăiască atunci când restul neamului său a fost ars și dezmembrat?

Rin clătină din cap.

— După Primul Război al Macului, Federaţia a devenit obsedată de poporul tău, spuse Chaghan. Nu le venea să creadă că forţele lor armate au fost înfrânte de poporul acelei insuliţe. Asta le-a îmboldit interesul pentru șamanism, pentru că ei nu avuseseră niciodată un șaman. Trebuiau să știe cum își dobândeau speeranii puterile. Când au ocupat Provincia Șarpelui, au construit o bază de cercetare în dreptul insulei și au petrecut deceniile dintre Războaiele Macului răpind speerani, făcând experimente pe ei și încercând să înțeleagă de ce anume erau diferiţi. Altan a fost unul dintre experimentele acelea.

Rin simţi că se sufocă. Îi era groază de ce ar putea urma, însă Chaghan vorbi mai departe, cu glas egal și impasibil, de parcă rostea o lecţie de istorie.

— La vremea când hesperienii au eliberat baza, Altan își petrecuse jumătate din viaţă într-un laborator. Oamenii de știinţă ai Federaţiei îl drogau zilnic, ca să-l ţină sedat. Îl înfometau. Îl torturau ca să-l silească să se supună. N-a fost singurul speeran pe care l-au răpit, dar a fost singurul care a supravieţuit. Știi cum?

Fata clătină din cap.

— Nu...

Chaghan continuă, fără milă:

— Știai că-l legau și-l obligau să se uite când îi torturau pe ceilalţi, ca să vadă ce-i stimulează? Ca să înţeleagă din ce erau făcuţi speeranii? Federaţia era decisă să afle. Știai că-i ţineau în viaţă cât puteau de mult, chiar și după ce le scoteau carnea de pe coaste, ca să poată vedea cum li se mișcă mușchii în timp ce erau jupuiţi ca niște iepuri?

— Nu mi-a spus niciodată, șopti Rin.

— Și nici n-o să-ți spună. Lui Altan îi place să sufere în tăcere. Lui Altan îi place să-și clocească ura, s-o lase la dospit cât poate de mult. Acum înțelegi sursa puterii lui? Nu pentru că ar fi speeran. Nu-i nimic de natură genetică. Altan este așa de puternic pentru că urăște atât de profund și de meticulos, încât ura se regăsește în fiecare părticică a ființei lui. Phoenixul vostru e zeul focului, dar e și zeul furiei. Al răzbunării. Altan nu are nevoie de opiu pentru a-l invoca, deoarece Phoenixul e tot timpul viu înăuntrul său. M-ai întrebat de ce nu-l opresc. Acum înțelegi. Nu poți opri un răzbunător. Nu poți vorbi logic cu un nebun. Tu crezi că fug – și recunosc că mi-e frică. Mi-e frică de ce ar putea face în căutarea răzbunării. Și mi-e teamă că are dreptate.

Când îl găsi pe Altan, întins în același colț al bibliotecii ca și data trecută, Rin nu spuse nimic. Străbătu încăperea luminată de razele lunii și-i luă pipa dintre degetele fără vlagă. Se așeză pe jos cu picioarele încrucișate, rezemându-se de rafturile cu suluri străvechi. Apoi trase și ea un fum prelung. Dură ceva timp până simți efectul, însă când îl simți, se întrebă de ce mai pierduse vremea meditând.

Acum înțelegea motivul pentru care Altan avea nevoie de opiu.

Dependența lui nu era de mirare. Probabil că doar când trăgea din pipă nu era mistuit de nenorocirea lui, de cicatricile care nu aveau să se vindece niciodată. Pâcla adusă de fum era singura care-l putea face să nu simtă nimic și să uite în cele din urmă de toate.

— Ce mai faci? mormăi el.

— Îi urăsc, spuse fata. Îi urăsc foarte tare. Îi urăsc așa de tare, că doare. Îi urăsc cu fiecare picătură de sânge. Îi urăsc cu fiecare os din trup.

Altan exhală un norișor de fum. Nu arăta a om, cât mai degrabă ca un simplu intermediar pentru circulația fumului, o extensie neînsuflețită a pipei.

— Durerea nu-ncetează niciodată, spuse el.

Rin trase în piept încă o gură din dulceața minunată.

— Acum înțeleg, îi răspunse.

— Chiar înţelegi?
— Îmi pare rău pentru mai demult.
Cuvintele îi erau vagi, însă Altan păru să știe ce voise, îi luă pipa și trase din nou din ea, iar asta fu o confirmare suficientă.
Trecu mult până vorbi din nou.
— Sunt pe punctul să fac ceva îngrozitor, spuse el. Și vei avea de ales. Poţi alege să vii cu mine la închisoarea de sub stâncă. Cred că știi ce intenţionez să fac acolo.
— Da.
Știa, fără să întrebe, cine era închis la Chuluu Korikh.
„Criminali anormali, care au comis crime anormale."
Dacă mergea cu Altan, avea să-l ajute să dezlănţuie monștri. Monștri mai răi decât chimeiul. Monștri mai răi decât tot ce se afla în Menajeria împăratului – pentru că monștrii aceia nu erau fiare lipsite de minte ce puteau fi ţinute în lesă și controlate, ci războinici. Șamani. Zei încarnaţi în oameni, fără niciun respect pentru lumea muritorilor.
— Sau poţi alege să stai în Golyn Niis. Poţi să lupţi alături de rămășiţele armatei nikara și poţi încerca să câștigi războiul ăsta fără ajutorul zeilor. Poţi să rămâi fata bună a lui Jiang, să-i iei în seamă avertismentele și să te ferești de puterea pe care știi c-o ai. Îi întinse mâna. Dar am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie de încă un speeran.
Rin coborî privirea spre degetele lui brune și prelungi.
Dacă îl ajuta să-și elibereze armata, ar fi devenit și ea un monstru? S-ar fi făcut ei vinovaţi de tot ce-i acuzase Chaghan?
Probabil. Dar ce mai aveau de pierdut? Cotropitorii care-i umpluseră deja ţara de opiu și o lăsaseră să putrezească se întorseseră să-și termine treaba.
Întinse mâna și o strânse în jurul degetelor tânărului. Senzaţia pielii lui întrecea toate închipuirile. Singuri în bibliotecă, având ca martori doar sulurile străvechi ale Vechiului Nikan, Rin își jură loialitatea.
— Vin cu tine, spuse ea.

CAPITOLUL 23

CHULUU KORIKH
DIN *CLASIFICAREA ZEITĂȚILOR DE SEEJIN,* COMPILATĂ ÎN ANALELE ÎMPĂRATULUI ROȘU, ÎNREGISTRATE DE VACHIR MOGOI, ÎNALT ISTORIC AL ȘI NEG ARDULUI

Cu mult înainte de zilele Împăratului Roșu, ţara aceasta nu era încă un mare imperiu, ci un ţinut slab populat, locuit de câteva triburi. Membrii lor erau nomazi călări veniţi din nord, care fuseseră alungaţi din Hinterlanda de hoardele marelui han. Acum se zbăteau să vieţuiască pe tărâmul acesta ciudat și cald.

Ei nu știau multe: ciclurile ploii, mareele de pe fluviul Murui, varietățile de sol. Nu știau cum să are pământul sau să-l însămânţeze ca să-și poată cultiva mâncarea în loc s-o vâneze. Aveau nevoie de călăuzire. Aveau nevoie de zei.

Însă zeitățile Panteonului încă șovăiau să ajute omenirea.

— Oamenii sunt egoiști și meschini, susținea Erlang Shen, marele mareșal al forțelor celeste. Viața lor e așa de scurtă, că nu se gândesc la viitorul tărâmului. Dacă le dăm ajutor, vor secătui pământul acesta și se vor sfădi între ei. Nu va fi pace.

— Dar acum suferă. Sora geamănă a lui Erlang Shen, frumoasa Sanshengmu, conducea facţiunea rivală. Avem puterea să-i ajutăm. De ce să le-o refuzăm?

— Ești oarbă, surioară, spuse Erlang Shen. Ai o părere prea bună despre muritori. Ei nu oferă nimic universului, și universul nu le datorează nimic în schimb. Dacă nu pot supraviețui, atunci lasă-i să moară.

Erlang Shen dădu un ordin celest care interzicea tuturor entităților din Panteon să se amestece în treburile muritorilor. Însă Sanshengmu, mereu cea mai blândă dintre ei doi, era încredințată că el judeca pripit omenirea. Puse la cale un plan de a coborî în taină pe Pământ, sperând să dovedească Panteonului că oamenii merită ajutorul zeilor. Cu toate astea, Erlang Shen fu înștiințat în ultima clipă de planul lui

Sanshengmu și o urmări. În graba de a scăpa de fratele ei, Sanshengmu căzu pe Pământ și se lovi rău.

Zăcu pe drum trei zile. Înfățișarea ei de muritoare era a unei femei de o frumusețe neobișnuită. În vremurile acelea, era periculos să fii așa.

Primul bărbat care o găsi, un soldat, o silui și o lăsă să moară.

Al doilea bărbat, un negustor, îi luă hainele, însă pe ea o abandonă, căci era prea grea pentru căruța lui.

Al treilea bărbat era un vânător. Când o văzu pe Sanshengmu, își scoase mantia și o înfășură în ea. Apoi o duse la cortul lui.

— De ce mă ajuţi? întrebă Sanshengmu. Ești om. Voi nu trăiţi decât ca să vă prădaţi unii pe alţii. Nu aveţi compasiune. Nu faceţi decât să vă satisfaceţi lăcomia.

— Nu toţi oamenii sunt așa, spuse vânătorul. Eu, de pildă.

Până să ajungă la cortul lui, Sanshengmu se îndrăgostise.

Se mărită cu vânătorul. Îi învăță multe lucruri pe oamenii din tribul lui; cum să invoce ploaia din ceruri, cum să citească vremea în desenele de pe carapacea unei broaște țestoase, cum să ardă tămâie pentru a îmbuna zeitățile agriculturii să le dea recolte îmbelșugate.

Tribul vânătorului prosperă și se întinse peste ținutul fertil al Nikanului. Vestea despre zeița vie ce coborâse pe Pământ se răspândi. Numărul adoratorilor lui Sanshengmu crescu de la un capăt în celălalt al țării. Bărbații din Nikan aprindeau tămâie și ridicau statui în cinstea ei, prima entitate divină de care știuseră vreodată.

Și, când sosi clipa, îi născu vânătorului un copil.

De pe tronul lui din ceruri, Erlang Shen privea și se înfuria tot mai rău.

Când fiul lui Sanshengmu împlini un an, Erlang Shen coborî în lumea oamenilor. Dădu foc cortului unde se ţinea ospăţul, gonindu-i pe oaspeţii îngroziţi. Îl străpunse pe vânător cu suliţa lui cu trei dinţi și-l omorî. Îl luă pe fiul lui Sanshengmu și-l aruncă de pe un munte. Apoi o prinse de gât pe sora lui îngrozită și o ridică în aer.

— Nu poţi să m-omori, zise Sanshengmu cu voce sugrumată. Ești legat de mine. Suntem două jumătăţi ale unui întreg. Nu poţi trăi după moartea mea.

— Nu, recunoscu Erlang Shen, dar pot să te-nchid. De vreme ce iubești așa mult lumea oamenilor, o să ridic aici o temniță pământească, unde vei sta o eternitate. Va fi pedeapsa ta pentru c-ai îndrăznit să iubești un muritor.

Pe când vorbea, un munte mare se întrupă în aer. Erlang Shen își aruncă sora geamănă departe de el și muntele se prăbuși peste ea, o temniță indestructibilă de piatră. Sanshengmu încercă să scape, dar în închisoarea aceea nu-și putea folosi magia.

Lâncezi mulţi ani în temniţa ei de piatră. Și fiecare clipă era o cazną pentru zeiţă, care putuse cândva să zboare liberă prin ceruri.

Există multe povești despre Sanshengmu. Și povești despre fiul ei, Războinicul Lotusului, care a fost primul șaman ce a pășit în Nikan – o legătură între zei și oameni. Există povești despre războiul pe care l-a dus împotriva unchiului său, Erlang Shen, ca să-și elibereze mama.

Există și povești despre Chuluu Korikh. Despre regele-maimuţă, șamanul înfumurat care a fost închis acolo cinci mii de ani de către Împăratul de Jad, ca pedeapsă pentru neobrăzarea lui. S-ar putea spune că acela a fost începutul epocii poveștilor, pentru că acela a fost începutul epocii șamanilor.

Multe sunt adevărate. Încă și mai multe nu sunt adevărate.

Ceva este totuși sigur. Până în zilele noastre, dintre toate locurile de pe Pământ, doar Chuluu Korikh poate stăvili un zeu.

— Îmi spui până la urmă încotro mergeţi? întrebă Kitay. Sau m-ai chemat aici doar ca să-ţi iei rămas-bun?

Rin își strângea echipamentul în saci, evitând intenţionat să se uite în ochii lui. Îl ocolise în ultima săptămână, cât făcuse cu Altan planurile de călătorie.

Altan îi interzisese să discute despre asta cu oricine din afara lui Cike. El și Rin aveau să meargă singuri la Chuluu Korikh. Însă dacă reușeau, Rin voia ca prietenul ei Kitay să știe ce-l aștepta. Voia ca el să știe când să fugă.

— Plecăm imediat ce-i pregătit calul, îi spuse.

Chaghan și Qara plecaseră din Golyn Niis cu singurul cal cât de cât acceptabil pe care nu-l luase Federația. Avuseseră nevoie de multe zile să găsească alt cal jugănit care să nu fie bolnav sau pe moarte și de alte zile să-l pună pe picioare pentru călătorie.

— Pot să-ntreb încotro?

Kitay încerca să nu-și arate enervarea, însă Rin îl cunoștea prea bine ca să nu bage de seamă; i se citea iritarea pe chip. Nu era obișnuit să nu aibă informații și era supărat pe ea din cauza asta.

Șovăi, apoi spuse:

— Munții Kukhonin.

— *Kukhonin?* repetă Kitay.

— Două zile de mers călare de-aici.

Scotoci prin sac ca să evite să-l privească. Își pusese în bagaje o cantitate enormă de semințe de mac, tot ce putea duce din depozitele lui Enki. Bineînțeles că semințele n-aveau să fie de folos în Chuluu Korikh, însă odată ce plecau din munte, după ce-i eliberau pe toți șamanii dinăuntru...

— Știu unde-s Munții Kukhonin, pufni Kitay. Vreau să știu de ce mergeți în direcția opusă coloanei principale a Federației.

„Trebuie să-i spui." Rin nu putea găsi o cale de a-l avertiza pe Kitay fără să divulge o parte din planul lui Altan. Altfel ar fi insistat să afle singur, iar curiozitatea avea să-i aducă moartea. Puse sacul jos, îl strânse și se uită în ochii lui.

— Altan vrea să strângă o armată.

Kitay scoase un sunet de neîncredere.

— Cum ai zis?

— Este... ei sunt... N-ai înțelege nici dacă ți-aș spune.

Cum era să-i explice? Kitay nu studiase niciodată Tradițiile. Nu crezuse niciodată cu adevărat în zei, nici chiar după bătălia de la Sinegard. Kitay credea că șamanismul era o metaforă pentru arte marțiale cunoscute doar de inițiați, că talentele lui Rin și ale lui Altan erau iuțeală de mână și prestidigitații. El nu știa ce se afla în Panteon. Nu înțelegea pericolul pe care erau pe cale să-l descătușeze.

— Hai... uite, încerc să te avertizez...

— Nu, încerci să mă duci de nas. Nu-i cazul să mă duci de nas, spuse Kitay răspicat. Am văzut orașe arzând. Te-am văzut făcând

lucruri pe care muritorii nu le pot face. Te-am văzut invocând focul. Cred c-am dreptul să știu. Pune-mă la încercare.

— Bine.

Îi spuse.

În mod uimitor, el o crezu.

— Sună ca un plan în care multe o pot lua razna, spuse Kitay când fata termină ce avea de spus. Și de unde știe Altan că armata asta va lupta pentru el?

— Ei sunt nikara. Trebuie s-o facă. Au mai luptat și înainte pentru Imperiu.

— Același imperiu care i-a îngropat de vii?

— Nu i-a îngropat de vii, zise Rin, ci i-a zidit.

— Ah, scuze, i-a *zidit*. I-a închis în stâncă într-un munte magic, pentru că deveniseră atât de puternici, încât doar un blestemat de *munte* îi mai putea împiedica să distrugă sate întregi. *Asta-i* armata pe care o veți elibera în țară. *Asta-i* ce credeți voi că va salva Nikanul. Cine a venit cu ideea, tu sau comandantul tău cu mințile tulburate de opiu? Pentru că, ascultă-mă pe mine, ăsta nu-i în niciun caz un plan pe care să-l faci cu mințile întregi.

Rin își încrucișă brațele pe piept. Kitay nu spunea nimic ce să nu fi gândit și ea. Ce putea prezice cineva despre niște suflete înnebunite, care fuseseră întemnițate ani de zile? Șamanii din Chuluu Korikh puteau să nu facă nimic. La fel de bine însă puteau să distrugă jumătate de țară doar de ciudă.

Însă Altan era sigur că vor lupta pentru el.

„N-au niciun drept să-i poarte pică împărătesei”, zisese Altan. „Toți șamanii știu riscurile călătoriei spre zei. Toți din Cike știu că, la capătul drumului, sunt destinați Muntelui de Piatră.”

Iar alternativa era exterminarea tuturor nikara. Masacrul de la Golyn Niis arătase clar că Federația nu voia să ia prizonieri. Voia teritoriul imens care era ocupat de Imperiul Nikara. N-o interesa să coabiteze cu foștii săi ocupanți. Rin cunoștea riscurile, le cântărise și ajunsese la concluzia că nu-i păsa. I se alăturase lui Altan, la bine și la greu.

— Nu mă poți determina să mă răzgândesc, spuse ea. Ți-am făcut un serviciu spunându-ți despre ce va fi vorba. Nu știu cât control vom avea când vom ieși din muntele ăla, dar știu că vom fi puternici. Nu-

ncerca să ne oprești. Nu-ncerca să ni te alături. Când venim, trebuie să fugi.

— Punctul de întâlnire va fi la poalele Munţilor Kukhonin, spuse Altan în faţa tuturor Cike. Dacă nu ne vedem acolo în șapte zile, consideraţi că am fost uciși. Nu intraţi singuri în munte. Așteptaţi o pasăre de la Qara și faceţi ce vă cere mesajul. Chaghan e comandant în locul meu.

— Unde *este* Chaghan? îndrăzni să întrebe Unegen.

— Cu Qara. Chipul lui Altan nu trăda nimic. Au plecat în nord la ordinul meu. Veţi ști când se întorc.

— Și când va fi asta?

— Când își vor termina treaba.

Rin aștepta lângă cal și-l privea pe Altan vorbind cu o siguranţă de sine pe care n-o mai văzuse de la Sinegard. Așa cum arăta acum, Altan nu era băiatul frânt cu pipa de opiu. Nu era speeranul deznădăjduit ce retrăia genocidul poporului său. Nu era o victimă. Altan era diferit acum și faţă de cum fusese la Khurdalain. Nu mai era frustrat, plimbându-se încoace și-ncolo ca un animal încolţit, nu mai era la mâna lui Jun. Altan avea o misiune, un obiectiv unic. Nu mai trebuia să se reţină. Fusese eliberat din lesă. Avea să-și ducă furia către un deznodământ final, înspăimântător.

Rin era convinsă că vor reuși. Numai că nu știa dacă ţara va supravieţui planului său.

— Mult noroc, zise Enki. Salută-l pe Feylen din partea noastră.

— Bun băiat, zise Unegen melancolic. Asta până a încercat să facă totul una cu pământul pe o rază de treizeci de kilometri.

— Nu exagera, zise Ramsa. Au fost doar cincisprezece kilometri.

Merseră cât de repede putea calul. La prânz, trecură pe lângă o stâncă cu două linii scrijelite pe o parte. Fata nu le-ar fi văzut, dacă nu

i-ar fi atras atenţia Altan.

— Mâna lui Chaghan, zise el. Dovada că drumul e sigur.

— Aici l-ai trimis?

— Da. Înainte să plecăm de la Castelul Nopţii spre Khurdalain.

— De ce?

— Chaghan și cu mine... El avea o teorie despre Triadă. Înainte de Sinegard, când și-a dat seama că Tyr a murit, văzuse ceva la orizontul spiritului. A crezut că-l văzuse pe Străjerul Porţii. A văzut aceeași perturbare după o săptămână, apoi a dispărut. El credea că era posibil ca Străjerul Porţii să se fi închis de bunăvoie în Chuluu Korikh. Ne-am gândit că l-am putea scoate de-acolo, să aflăm adevărul – poate să descoperim adevărul despre Triadă, să vedem ce s-a-ntâmplat cu Străjerul Porţii și cu împăratul, să aflăm ce le-a făcut împărăteasa. Chaghan nu știa că eu doream să mai eliberez și pe altcineva.

— L-ai minţit.

Altan ridică din umeri.

— Chaghan crede ce vrea el să creadă.

— Chaghan a mai... A zis...

Vocea fetei se stinse, neștiind cum să-și formuleze întrebarea.

— Ce?

— A mai zis că te-au antrenat ca pe un câine. În Sinegard.

Tânărul râse sec.

— A folosit chiar cuvintele astea, nu-i așa?

— A zis că te-au îndopat cu opiu.

Altan se crispă.

— La Sinegard antrenau soldaţi, zise el. În cazul meu, și-au făcut treaba.

„S-ar putea să-și fi făcut treaba prea bine”, gândi Rin. Ca și Cike, maeștrii din Sinegard invocaseră o forţă mai înspăimântătoare decât erau pregătiţi să stăpânească. Făcuseră mai mult decât să instruiască un speeran. Creaseră un răzbunător.

Altan era comandantul care ar fi adus flăcările peste întreaga lume ca să-și distrugă dușmanul.

Asta ar fi trebuit s-o neliniștească. Acum trei ani, dacă ar fi știut ce știa acum despre Altan, ar fi fugit mâncând pământul.

Însă de-acum văzuse prea multe și suferise prea mult. Imperiul nu avea nevoie de cineva rațional. Avea nevoie de cineva suficient de nebun ca să încerce să-l salveze.

Se opriră când se întunecă prea tare ca să mai vadă poteca. Se aventuraseră pe un făgaș așa de puțin umblat, că abia putea fi numit drum, iar calul ar fi putut lesne să-și rănească vreo copită într-o piatră ascuțită sau să-i arunce într-o râpă. Animalul se clătină, când coborâră. Altan îi turnă apă într-o tingire, dar calul începu să bea fără tragere de inimă abia după ce-l îmboldi Rin.

— O să moară dacă-l mai călărim așa, spuse ea.

Știa foarte puține despre cai, însă își dădea seama când un animal era gata să se prăbușească. Un armăsar de luptă din Khurdalain ar fi putut, probabil, să facă drumul fără probleme, dar ăsta era un amărât de cal de povară – un animal bătrân și așa de slab că i se vedeau coastele prin părul nețesălat.

— Mai avem nevoie de el doar o zi, spuse Altan. Dup-aia poate să moară.

Rin îi dădu calului o mână de boabe de orez din bagajul lor. Între timp, Altan ridică tabăra cu eficiență simplă și metodică. Strânse cetină căzută și frunze uscate ca să-i ferească de frig. Făcu un cadru din crengi rupte de copaci și atârnă peste el o mantie de rezervă ca să-i apere de zăpadă peste noapte. Scoase din sacul lui surcele uscate și ulei, săpă o gropiță și așeză iasca înăuntru. Întinse mâna. Flacăra se aprinse imediat. Fără efort, ca și cum n-ar fi făcut decât să fluture un evantai, Altan înteți flăcările până ajunseră să stea în jurul unui foc de tabără dogoritor.

Rin întinse mâinile și lăsă căldura să-i pătrundă în oase. Nu-și dăduse seama cât de înfrigurată devenise peste zi; abia acum observă că nu-și simțise degetele de la picioare.

— Te-ai încălzit? întrebă Altan.

Ea încuviință repezit.

— Mulțumesc.

Altan o privi în tăcere o clipă. Îi simți dogoarea privirii și încercă să nu roșească. Nu era obișnuită să-i acorde întreaga lui atenție; tânărul fusese ocupat cu Chaghan încă din Khurdalain, dar acum situația se schimbase. Chaghan îl părăsise pe Altan și Rin stătea alături de el.

Simți un fior de bucurie răzbunătoare când se gândi la asta. Apoi o încercă vinovăția și încercă să-și înăbușe satisfacția.

— Ai mai fost vreodată în munte?

— O singură dată, spuse Altan. Acum un an. L-am ajutat pe Tyr să-l ducă pe Feylen.

— Feylen e cel care a înnebunit?

— Toți înnebunesc până la urmă. Cike mor în luptă sau ajung zidiți. Majoritatea comandanților preiau funcția când își aduc aici fostul maestru. Dacă Tyr n-ar fi murit, probabil că l-aș fi zidit chiar eu. Întotdeauna e dureros când se întâmplă.

— De ce nu sunt omorâți pur și simplu? întrebă Rin.

— Nu poți să omori un șaman care a fost posedat deplin. El nu mai e om. Nu mai e muritor. E recipientul divinității. Poți să-l decapitezi, să-l înjunghii, să-l spânzuri, dar trupul se mișcă mai departe. Dezmembrezi corpul și bucățile se vor târî să se adune laolaltă. Tot ce poți face este să-l legi, să-l scoți din luptă și să-l stăpânești până-l aduci în munte.

Rin se văzu legată de mâini și la ochi, târâtă fără să vrea pe aceeași cărare de munte spre temnița veșnică de piatră. Se cutremură. Putea înțelege genul ăsta de cruzime din partea Federației, însă din partea propriului ei comandant?

— Și nu te deranjează?

— Sigur că mă deranjează, se răsti el, dar asta-i misiunea. E misiunea *mea*. Trebuie să-i aduc pe Cike în munte când nu mai sunt apți să slujească. Cike se controlează singură. Cike este modul Imperiului de a elimina amenințarea șamanilor scăpați de sub control. Altan își împleti degetele. Fiecare comandant Cike are două sarcini: să se supună voinței împărătesei și să rărească rândurile forțelor când vine vremea. Jun avea dreptate. În războiul modern nu-i loc pentru Cike. Suntem prea mici. Nu putem realiza nimic ce să nu poată realiza o forță bine pregătită a Miliției. Pulberea de foc, tunurile și oțelul – astea câștigă războaiele, nu o mână de șamani. Singurul rol al lui Cike este să facă lucrurile pe care nu le poate face nicio altă forță militară. Ne putem supune pe noi înșine și acela este singurul motiv pentru care ni se permite să existăm.

Rin se gândi la Suni – bietul, blândul și înspăimântător de puternicul Suni, care era atât de evident instabil. Cât avea să mai treacă până să aibă aceeași soartă pe care o avusese Feylen? Când avea nebunia lui să-i depășească utilitatea pentru Imperiu?

— Eu însă n-o să fiu precum comandanții dinainte, zise Altan, încleștându-și pumnii. N-o să-mi predau oamenii pentru că au smuls mai multă putere decât ar fi trebuit. Cum poate fi corect așa ceva? Suni și Baji au fost trimiși în deșertul Baghra pentru că Jiang s-a speriat de ei. Asta face el – își șterge greșelile, fuge de ele. Însă Tyr i-a antrenat și le-a redat o fărâmă de rațiune. Așa că trebuie să existe o cale de îmblânzire a zeilor. Feylen pe care-l știam eu nu și-ar omorî proprii oameni. Trebuie să existe o cale de a-l aduce înapoi din nebunia lui. *Trebuie* să existe.

Vorbea cu foarte multă convingere. Părea sigur, absolut sigur că poate controla armata aceea adormită la fel cum îl liniștise pe Suni în cantină, readucându-l în lumea muritorilor doar cu șoapte și vorbe.

Rin se sili să-l creadă, pentru că înțelesul alternativei era prea cumplit ca să-l pătrundă.

Ajunseră la Chuluu Korikh în după-amiaza celei de-a doua zile, cu câteva ore mai devreme decât își planificaseră. Altan era mulțumit; fusese mulțumit de toate azi, mergând cu o energie extatică și amețitoare. Se purta de parcă așteptase ziua asta de ani de zile. Din câte știa Rin, poate chiar așa și era.

Când traseul deveni prea periculos ca să mai călărească, descălecară și dădură drumul animalului. Calul se îndepărtase cu pas săltat și un aer grav, ca să-și găsească un loc unde să moară.

Merseră cea mai mare parte a după-amiezii. Pe măsură ce urcau, gheața și zăpada deveneau mai groase. Drumul îi amintea lui Rin de scările înghețate înșelătoare din Sinegard – un pas greșit putea însemna o coloană vertebrală frântă. Aici însă niciun boboc nu împrăștia sare ca să facă drumul sigur. Dacă alunecau acum, li se garanta o moarte rapidă și înghețată.

Altan își folosea tridentul ca pe un baston, înfigându-l în fața lui înainte să pășească. Rin urma cu băgare de seamă cărarea pe care o marca în felul acela. Îi propuse să topească gheața cu foc speeran. Tânărul încercă. Dura prea mult.

Cerul începuse să se întunece când Altan se opri în fața unui perete stâncos.

— Stai. Ăsta e.

Rin rămase locului, cu dinții clănțănindu-i nebunește. Se uită în jur. Nu vedea niciun semn, niciun indiciu că era intrarea specială. Însă Altan părea sigur.

El se întoarse câțiva pași și după aceea începu să curețe peretele, dând la o parte zăpada ca să ajungă la stânca netedă de dedesubt. Bombăni exasperat și-și apăsă mâna cu flăcări pe piatră. Focul topi treptat gheața sub forma unui cerc, cu mâna lui în centru.

Rin zărea acum o deschizătură. Abia fusese vizibilă sub stratul gros de zăpadă și gheață. Un călător putea trece de douăzeci de ori prin dreptul ei fără s-o vadă.

— Tyr zicea să ne oprim când ajungem la țancul care arată ca un cioc de vultur, spuse Altan și arătă stânca pe care stăteau, care semăna într-adevăr cu profilul uneia dintre păsările Qarei. Aproape că uitasem.

Rin scoase din sac două fâșii de cârpă uscată, scurse o sticluță de ulei pe ele și le înfășură pe capetele unor bețe.

— N-ai mai fost niciodată înăuntru?

— Tyr m-a pus să-l aștept afară, spuse Altan și se retrase din fața intrării. Topise gheața de pe stâncă, dezvăluind o ușă circulară zidită în piatră. Singurul om în viață care a fost înăuntru e Chaghan. Habar n-am cum a deschis ușa. Ești gata?

Rin trase cu dinții de cârpă și strânse ultimul nod, după care încuviință din cap.

Altan se întoarse, își lipi spinarea de ușa de piatră, își îndoi picioarele și împinse, opintindu-se din cauza efortului.

Preț de o clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi, cu un scrâșnet greoi, stânca alunecă în cadrul ei de piatră.

Când se opri, Rin și Altan stăteau în fața unui hău întunecat. În tunel era atât de beznă, încât părea să absoarbă complet lumina

soarelui. Aruncând o privire, Rin simţi o groază care n-avea nimic de-a face cu întunericul. În muntele acesta nu puteau chema Phoenixul. N-aveau să aibă acces la Panteon. Nicio cale să invoce puterea.

— Este ultima ocazie să te întorci, spuse Altan.

Rin se strâmbă, îi dădu o torţă și păși înainte.

Abia dacă înaintase trei metri când făcu un pas într-o parte. Podeaua coridorului se dovedi a fi primejdios de îngustă. Simţi cum i se sfărâmă ceva sub talpă și se lipi iute de perete. Ridică torța deasupra marginii prăpastiei și fu cuprinsă imediat de o senzaţie îngrozitoare de ameţeală. Fundul abisului nu se vedea, ci dispărea în neant.

— E hău până jos, spuse Altan, apropiindu-se. Îi puse o mână pe umăr. Stai lângă mine. Ai grijă unde pui piciorul. Chaghan a zis că după vreo douăzeci de pași vom ajunge la o platformă mai lată.

Fata îl lăsă să treacă în faţă, urmându-l prudentă pe treptele ce coborau.

— Ce-a mai zis Chaghan?

— Că o să dăm peste ăsta.

Altan ridică torţa.

În mijlocul muntelui atârna un scripete singuratic. Rin înălţă torța cât putu de mult, iar lumina căzu pe ceva negru și lucios aflat pe platformă.

— Ăla-i ulei. Ăsta-i un felinar, își dădu ea seama.

Își coborî braţul.

— Cu grijă, șuieră Altan când fata își trecu torța peste lift.

Uleiul străvechi se aprinse imediat. Focul se strecură prin beznă după tipare prestabilite, într-o succesiune hipnotică, dezvăluind alte felinare asemănătoare, atârnate la diferite înălțimi. În numai câteva minute fu luminat tot muntele, dând la iveală arhitectura complexă a închisorii de piatră. Dedesubtul pasajului pe care se aflau ei, Rin zărea cercuri de piedestale, care coborau cât bătea lumina. De jur împrejur, de-a lungul interiorului muntelui, o spirală descendentă ducea la nenumărate morminte de piatră.

Modelul era bizar de familiar. Fata îl mai văzuse.

Era versiunea miniaturală, în piatră, a Panteonului, multiplicată într-o spirală. Era un Panteon anormal, pentru zei care nu erau vii, ci încremeniți în anabioză.

Rin simți cum o năpădește panica. Trase adânc aer în piept, încercând să alunge senzația, dar sentimentul copleșitor de sufocare deveni mai intens.

— Simt și eu, spuse Altan încet. E muntele. Am fost izolați.

În Tikany, Rin căzuse odată dintr-un copac și se lovise atât de tare cu capul de pământ, încât surzise pentru o vreme. Îl vedea pe Kesegi țipând la ea, făcând semne spre gât, dar la ea nu ajungea niciun sunet. La fel era și aici. Lipsea ceva. I se împiedicase accesul la ceva.

Nu-și putea închipui cum era să fii prins în capcană aici ani de zile, decenii după decenii, incapabil să mori, incapabil să părăsești lumea materială. Era un loc care nu-ți permitea să visezi.

Era un loc al coșmarurilor fără sfârșit.

Ce soartă îngrozitoare să fii îngropat aici!

Degetele lui Rin atinseră ceva rotund. Sub apăsarea ei, obiectul se mișcă și începu să se rotească. Îl lumină cu torța și-i atrase atenția lui Altan.

— Uite!

Era un cilindru de piatră care amintea de roțile de rugăciune din fața pagodei de la Academie. Însă acesta era mult mai mare, ajungându-i până la umăr. Ridică torța și-l cercetă îndeaproape. Pe laturi fuseseră săpate șanțuri adânci. Fata puse mâna pe o parte, se sprijini în călcâie și împinse cu putere.

Cu un scrâșnet care sună ca un țipăt, roata începu să se învârtă. Crestăturile erau cuvinte. Ba nu, erau nume. Nume peste nume, fiecare urmat de un șir de numere. Era un registru. Un catastif al tuturor sufletelor ce fuseseră închise în Chuluu Korikh.

În piatra roții erau săpate probabil o sută de nume. Altan ridică torța în dreapta ei.

— Nu-i singurul.

Rin înălță privirea și văzu că focul lumina și o altă roată cu registre.

Și încă una. Și încă una.

Se întindeau pe primul nivel al Muntelui de Piatră.

Mii și mii de nume. Nume de dinaintea domniei Împăratului Dragon. Nume de dinaintea Împăratului Roșu însuși.

Fata aproape că se clătină când înțelese semnificația lor.

Aici se găseau oameni care nu mai fuseseră conștienți de la înființarea Imperiului Nikara.

— Învestitura zeilor, spuse Altan, tremurând. Puterea pură din muntele ăsta... nu-i poate opri nimeni, nici chiar Federația...

„Și nici chiar noi", își zise Rin.

Dacă trezeau Chuluu Korikh, ar fi avut o armată de nebuni, de șipote primordiale de energie psihică. Era o armată pe care n-ar fi putut s-o controleze. Era o armată care putea distruge lumea.

Rin își trecu degetele peste prima roată cu registre, cea mai apropiată de intrare.

În partea de sus, cu o caligrafie atentă și conștiincioasă, era trecută cea mai recentă însemnare.

Recunoscu scrisul.

— L-am găsit, spuse ea.

— Pe cine? Pe Străjerul Porții?

Altan părea nedumerit.

— El e, zise Rin. *Bineînțeles* că el e.

Trecu degetele peste piatra gravată și o cuprinse un val profund de ușurare.

Jiang Ziya.

Îl găsise, în sfârșit îl găsise. Maestrul ei era închis în unul dintre piedestalele acelea. Își recuperă torța de la Altan și porni în goană pe scări. În timp ce cobora, în jurul ei răsunau șoapte. I se păru că putea să simtă făpturi ce veneau din cealaltă parte, făpturile ce șoptiseră prin neantul invocat de Jiang la Sinegard.

Simți în aer o *nevoie* copleșitoare.

Probabil că-i zideau pe șamani începând din fundul temniței. Jiang nu putea fi prea departe de locul unde se aflau ei. Rin fugi mai repede,

simțind cum îi hârșâie piatra sub tălpi. În față, torța lumină un piedestal cioplit în forma unui paznic gârbovit. Se opri brusc.

Sigur era Jiang.

Altan o ajunse din urmă.

— Nu mai pleca așa.

— E aici, spuse ea, luminând piedestalul cu torța. E înăuntru.

— Dă-te la o parte, zise Altan.

Rin abia se trăsese din calea lui când tânărul lovi cu capătul tridentului în piedestal.

După ce căzură toate sfărâmăturile, de sub stratul de praf se ivi silueta senină a lui Jiang. Stătea complet nemișcat în piatră, cu colțurile gurii ușor ridicate, de parcă ceva i se părea extrem de amuzant. Ai fi putut crede că doarme.

Deschise ochii, se uită la ei de sus până jos și clipi.

— Ați fi putut să bateți înainte.

Rin făcu un pas către el.

— Maestre?

Jiang înclină capul într-o parte.

— Te-ai mai înălțat?

— Am venit să te salvăm, spuse fata, deși cuvintele îi părură prostești imediat ce le rosti.

Pe Jiang nu l-ar fi putut aduce nimeni cu forța în munte. Probabil că se afla acolo de bunăvoie.

Însă lui Rin nu-i păsa de ce venise el; îl găsise, îl eliberase, îi atrăsese atenția.

— Avem nevoie de ajutorul tău. *Te rog.*

Jiang ieși din piatră și-și scutură membrele parcă vrând să scape de cârcei. Își îndepărtă meticulos praful de pe haine. Apoi spuse blând:

— N-ar trebui să vă aflați aici. Nu-i vremea voastră.

— Nu-nțelegi…

— Iar voi nu ascultați. Nu mai zâmbea. Pecetea se desface. O simt, e aproape dusă. Dacă plec din muntele ăsta, tot felul de creaturi

îngrozitoare vor ajunge în lumea voastră.

— Deci e adevărat, spuse Altan. Tu ești Străjerul Porții.

Jiang păru iritat.

— Am zis chiar adineauri că nu ascultați.

Însă Altan era cuprins de entuziasm.

— Ești cel mai puternic șaman din istoria nikara! Poți descătușa tot muntele ăsta! Poți comanda armata asta!

— *Ăsta-i* planul tău? Jiang rămase cu gura căscată, parcă nevenindu-i să creadă că cineva putea fi atât de prost. Ești nebun?

— Am... Lui Altan îi pieri glasul, apoi își regăsi cumpătul. Nu sunt...

Jiang își îngropă fața în palmă, ca un profesor exasperat.

— Băiatul vrea să-i elibereze pe toți din munte. Băiatul vrea să dezlănțuie asupra lumii ce se află în Chuluu Korikh.

— Fie așa, fie lăsăm Nikanul să piară! se răsti Altan.

— Atunci lasă-l.

— *Poftim?*

— Nu știi de ce-i în stare Federația, spuse Rin. N-ai văzut ce au făcut la Golyn Niis.

— Am văzut mai multe decât crezi tu, răspunse Jiang. Dar nu asta-i calea. Drumul ăsta duce doar în beznă.

— Cum ar putea fi și mai multă beznă? țipă ea neputincioasă și glasul îi răsună din pereții cavernoși. Cum ar putea fi mai rău decât e deja? Până și tu ți-ai asumat riscuri, ai deschis neantul...

— Aici am greșit, spuse Jiang cu regret, ca un copil ce fusese pedepsit. N-ar fi trebuit s-o fac. Ar fi trebuit să-i las să ia Sinegardul.

— Să nu-ndrăznești! șuieră Rin. Ai deschis neantul, ai lăsat să treacă fiarele, ai fugit și te-ai ascuns aici și ne-ai lăsat pe noi să ne descurcăm cu consecințele. Când o să-ncetezi să te mai ascunzi? Când ai de gând să-ncetezi să mai fii un *laș* nenorocit? De ce anume fugi?

Jiang părea îndurerat.

— E ușor să fii curajos. E mai greu să știi când să nu lupți. Eu am învățat lecția aceea.

— Maestre, *te rog*...

— Dacă dezlănțuiți așa ceva asupra Federației Mugen, războiul acesta va dura generații, spuse Jiang. Nu doar că veți arunca în flăcări provincii întregi, dar veți sfâșia însăși urzeala universului. Cei care

sunt zidiţi în muntele ăsta nu sunt oameni, ci zei. Vor trata lumea materială ca pe o jucărie. Vor modela natura după voia lor. Vor nărui munţi și vor muta râuri. Vor transforma lumea muritorilor în aceeași revărsare de forţe primitive care este acum Panteonul. Însă în Panteon există un echilibru al zeilor. Viaţă și moarte, lumină și întuneric – fiecare dintre cele șaizeci și patru de zeităţi are o forţă opusă. Aduceţi zeii în lumea voastră și echilibrul va fi distrus. Vă veţi preface lumea în cenușă, iar în ruine vor mai trăi doar demoni.

Când termină de vorbit, tăcerea răsună greu în beznă.

— Pot să-i controlez, spuse Altan, deși până și lui Rin i se păru șovăitor, ca un băiat care insistă spunându-și că poate să zboare. În trupurile astea există oameni. Zeii nu pot trăi liberi. Am făcut-o cu oamenii mei. Suni trebuia să fi fost închis aici de ani de zile, dar l-am îmblânzit. Eu pot să-i aduc înapoi din nebunia lor...

— *Tu* ești nebun. Glasul lui Jiang era aproape o șoaptă, pe cât de uluită, pe atât de neîncrezătoare. Ești orbit de propria-ţi dorinţă de răzbunare. De ce faci asta? Întinse mâna și-l prinse de umăr pe Altan. Pentru Imperiu? Din dragoste de ţară? Care dintre ele, Trengsin? Ce poveste ţi-ai spus?

— Vreau să salvez Nikanul, insistă Altan. Repetă cu glas încordat, încercând parcă să se convingă pe sine: Vreau să salvez Nikanul.

— Nu, nu asta vrei, zise Jiang. Vrei să distrugi Mugenul.

— E același lucru!

— E o diferenţă ca de la cer la pământ, iar faptul că nu-nţelegi asta e motivul pentru care n-o poţi face, spuse Jiang. Patriotismul tău e o bătaie de joc. Îţi înveșmântezi războiul personal în argumente morale, când adevărul este că ai lăsa să moară milioane de oameni dacă ţi-ai căpăta așa-zisa dreptate. Asta se va întâmpla dacă deschizi Chuluu Korikh, să știi. Nu doar Mugenul va plăti ca să-ţi satisfaci tu dorinţa de răzbunare, ci oricine va avea ghinionul să fie prins în furtuna asta dementă. Haosul nu face discriminări, Trengsin, și de aceea temniţa asta a fost concepută ca să nu poată fi deschisă niciodată. Oftă. Dar, bineînţeles, ţie nu-ţi pasă.

Altan n-ar fi avut cum să arate mai șocat nici dacă Jiang l-ar fi lovit peste faţă.

— De multă vreme nu-ți mai pasă de nimic, urmă Jiang, privindu-l cu milă. Ești distrus. Abia dacă mai ești tu însuți.

— Încerc să-mi salvez țara, repetă tânărul cuvintele amăgitoare. Iar tu ești un laș.

— Sunt îngrozit, recunoscu Jiang. Dar numai pentru că încep să-mi aduc aminte cine am fost cândva. N-o lua pe calea asta. Țara ta e cenușă. Nu poți s-o aduci înapoi la viață cu sânge.

Altan căscă gura, incapabil să răspundă.

Jiang înclină capul spre un umăr.

— Irjah știa, nu-i așa?

Altan clipi repede din ochi. Părea îngrozit.

— Ce? Irjah n-a... niciodată...

— Ah, știa, spuse Jiang oftând. Sigur știa. Daji i-ar fi spus... Daji a văzut ce eu n-am văzut, Daji s-ar fi asigurat că Irjah știe cum să te îmblânzească.

Rin se uita de la unul la altul nedumerită. De pe chipul lui Altan se scursese tot sângele. Avea trăsăturile schimonosite de furie.

— Cum îndrăznești... cum îndrăznești să acu...

— E vina mea, spuse Jiang. Ar fi trebuit să încerc mai mult să te ajut.

Altan vorbi cu glas sugrumat:

— N-aveam nevoie de *ajutor.*

— Aveai nevoie de ajutor mai mult decât de orice altceva, spuse Jiang trist. Îmi pare foarte rău. Ar fi trebuit să mă lupt să te salvez. Erai un băiețel speriat și ei te-au transformat într-o armă. Și acum... acum te-ai rătăcit. Însă nu și *ea.* Ea mai poate fi salvată. N-o arde cu focul tău.

Atunci o priviră amândoi.

Rin se uită de la unul la celălalt. Deci asta era alegerea ei. Căile care i se deschideau erau limpezi. Altan sau Jiang. Comandant sau maestru. Victorie și răzbunare sau... sau orice îi promisese Jiang.

Totuși ce-i promisese de fapt? Doar înțelepciune. Doar înțelegere. Iluminare. Însă astea însemnau numai alte avertismente, scuze meschine care s-o împiedice să exercite o putere la care știa că putea ajunge...

— Te-am învățat mai bine de-atât, spuse Jiang punându-i mâna pe umăr. Părea că se roagă de ea. Nu-i așa, Rin?

El ar fi putut să-i ajute. Ar fi putut opri masacrul de la Golyn Niis. L-ar fi putut salva pe Nezha.

Însă Jiang se ascunsese. Țara lui avusese nevoie de el, dar el fugise ca să se adăpostească aici, fără să-i pese de ce lăsase în urmă.

O părăsise.

Nici măcar nu-și luase rămas-bun.

Însă Altan… Altan nu renunțase la ea.

Altan o jignise și o lovise, dar credea în forța ei. Altan nu voise decât s-o facă mai puternică.

— Îmi pare rău, domnule, spuse fata, dar am primit ordine.

Jiang expiră prelung și mâna îi căzu de pe umărul ei. Ca întotdeauna când îl privea, Rin avea senzația că se sufocă, de parcă maestrul putea vedea prin orice parte a ei. O cântărise atunci cu privirea lui spălăcită, iar ea îl dezamăgise.

Și deși făcuse alegerea, nu putea suporta dezamăgirea lui. Rin își feri privirea.

— Nu, mie îmi pare rău, spuse Jiang. Îmi pare tare rău. Am încercat să te avertizez.

Păși înapoi, în sfărâmăturile piedestalului și închise ochii.

— Maestre, te rog…

Jiang începu o incantație. La picioarele lui, piatra sfărâmată începu să se miște ca și cum era lichidă, reluând forma unui piedestal neted, întreg, care se ridica încet de la pământ.

Rin se repezi în față.

— *Maestre!*

Însă Jiang era nemișcat, tăcut. Apoi piatra îi acoperi cu totul fața.

— N-are dreptate.

Glasul lui Altan tremura, dar Rin nu știa dacă de frică sau de furie nestăpânită.

— Nu de-asta… nu sunt… N-avem nevoie de el. O să-i trezim pe ceilalți. O să lupte pentru mine. Și tu… o să lupți pentru mine, nu? Rin?

— Sigur că da, șopti ea, însă Altan izbea deja cu tridentul în următorul piedestal, coborând iar și iar metalul, cu disperare pură. Trezește-te, strigă el, cu glas răgușit. Trezește-te, haide...

Șamanul din piedestal era pesemne Feylen, cel nebun și ucigaș. Asta ar fi trebuit să-l descurajeze, însă în mod evident lui Altan nu părea să-i pese în timp ce lovea din nou în stratul subţire de piatră de pe faţa lui Feylen.

Piatra căzu sfărâmată, iar al doilea șaman se trezi.

Rin întinse șovăitor torţa. Când văzu chipul dinăuntru, se crispă dezgustată.

Feylen abia dacă mai semăna a om. Jiang se zidise singur; trupul lui mai putea fi considerat uman, fără semne de descompunere. Însă Feylen... trupul îi era mort, cenușiu și întărit după luni de zile petrecute în temniţă fără hrană sau oxigen. Nu se descompusese, ci se pietrificase.

Venele albastre ieșeau în relief pe pielea cenușie. Rin se îndoia că prin ele mai curgea sânge.

Feylen avea o constituţie zveltă, subţire și gârbovită, iar faţa arăta ca și cum ar fi fost plăcută cândva. Însă pielea îi era întinsă peste pometi, iar ochii afundaţi în orbitele adânci ale craniului.

Și apoi deschise ochii, iar Rin rămase fără suflare.

Ochii lui Feylen străluceau orbitor în beznă, un albastru tulburător, ca două bucăţi de cer.

— Eu sunt, zise Altan. Eu, Trengsin. Rin își dădea seama că se străduia să-și păstreze calmul vocii. Îţi aduci aminte de mine?

— Ne amintim vocile, spuse rar Feylen. Glasul era hârâit după luni de zile în care nu fusese folosit; suna ca o lamă de oţel trasă pe stânca străveche a muntelui. Își înclină capul într-un unghi nefiresc, de parcă încerca să-și scoată niște viermi din ureche. Ne amintim focul. Și ne amintim de tine, Trengsin. Ne amintim mâna ta peste gura noastră și cealaltă mână în beregată.

Felul cum vorbea o făcu pe Rin să strângă cu teamă mânerul sabiei. Nu vorbea ca un om care luptase de partea lui Altan.

Se referea la sine ca fiind *noi*.

Și Altan părea să-și fi dat seama.

— Îţi aduci aminte cine ești?

Feylen se încruntă ca și cum uitase. Chibzui multă vreme până să spună răgușit:

— Suntem un spirit al vântului. Ne putem transforma în dragon sau în om. Cârmuim cerurile acestei lumi. Ducem cele patru vânturi într-un sac și zburăm unde ne duce voia noastră.

— Ești Feylen din Cike. O slujești pe împărăteasă și ai slujit sub comanda lui Tyr. Am nevoie de ajutorul tău, spuse Altan. Am nevoie să lupți din nou pentru mine.

— Să... lupt?

— E război, zise tânărul, și avem nevoie de puterea zeilor.

— Puterea zeilor, repetă Feylen tărăgănat.

Apoi râse.

Nu era un râs omenesc. Era un ecou ascuțit ce răsuna din pereții muntelui ca un chițăit de liliac.

— Am luptat pentru tine prima dată, spuse el. Am luptat pentru Imperiu. Pentru împărăteasa voastră de trei ori blestemată. Și cu ce ne-am ales? Cu o bătaie pe spate și o călătorie în muntele ăsta.

— Ai încercat să prăbușești Castelul Nopții de pe stâncă, îi aminti Altan.

— Eram dezorientați. Nu știam unde suntem. Feylen părea mâhnit. Dar nu ne-a ajutat nimeni... nu ne-a liniștit nimeni. Nu, în schimb i-ai ajutat să ne aducă aici. Când ne-a legat Tyr, tu țineai frânghia. Ne-ați târât aici ca pe vite. Și el a stat în locul ăsta și s-a uitat cum ni se închide piatra peste față.

— N-a fost hotărârea mea, spuse Altan. Tyr credea...

— Tyr se *speriase*. Omul a cerut puterea noastră și a dat înapoi când a fost prea mult.

Altan înghiți un nod.

— N-am vrut să ți se întâmple asta.

— Ne-ai promis că n-o să ne faci rău. Am crezut că-ți pasă de noi. Eram speriați. Eram vulnerabili. Și tu ne-ai legat în noapte, ne-ai supus cu flăcările tale... poți să-ți închipui durerea? Groaza? N-am făcut decât să luptăm pentru tine, iar tu ne-ai răsplătit cu chinul veșnic.

— Te-am adormit, spuse Altan. Ți-am oferit odihna.

— Odihnă? Crezi că asta-i odihnă? șuieră Feylen. Ai habar cum e muntele ăsta? Încearcă să pășești în piatra aia, să vezi dacă poți rezista măcar un ceas. Zeii nu sunt făcuți să fie închiși, iar noi – cel mai puțin dintre toți. Noi suntem *vântul.* Suflăm în toate părțile. Nu ne supunem niciunui stăpân. Știi ce chin e? Știi cum arată *plictiseala?*

Făcu un pas înainte și întinse mâinile către Altan.

Rin se încordă, însă nu se întâmplă nimic.

Probabil că zeul pe care-l invoca Feylen dispunea de o forță imensă. Probabil că putea face una cu pământul sate întregi și l-ar fi putut sfâșia pe Altan în condiții normale. Se aflau însă înăuntrul muntelui. Orice ar fi fost în stare să facă Feylen, orice ar fi făcut, zeii n-aveau puteri aici.

— Știu cât de îngrozitoare trebuie să fie izolarea de Panteon, spuse Altan. Dar dacă lupți pentru mine, dacă-mi promiți să te stăpânești, atunci n-o să mai suferi niciodată așa ceva.

— Am devenit divini, spuse Feylen. Crezi că ne pasă ce pățesc muritorii?

— Nu trebuie să-ți pese de muritori. Am nevoie să-ți aduci aminte *de mine.* Am nevoie de puterea zeului tău, dar am mai multă nevoie de omul dinăuntru. Am nevoie de persoana care deține controlul. Știu că ești acolo, Feylen.

— Controlul? Ne spui nouă de *control?* Feylen vorbea scrâșnind din dinți, de parcă fiecare cuvânt era un blestem. Nu putem fi controlați ca niște animale de povară pentru folosul vostru. Ești depășit cu totul, micuțule speeran. Ai adus în lumea voastră materială neînsemnată forțe pe care nu le înțelegi și ea va fi infinit mai interesantă dacă o *sfărâmă cineva o vreme.*

Lui Altan îi pieri culoarea din obraji.

— Rin, întoarce-te, spuse el încet.

Jiang avea dreptate. Chaghan avusese dreptate. O întreagă armată a acestor creaturi ar fi adus sfârșitul lumii.

Fata nu mai simțise niciodată atât de tare că *greșise.*

„Nu putem lăsa creatura asta să iasă din munte.”

Același gând păru să-i treacă prin cap și lui Feylen în exact același moment. Se uită de la unul la altul și la raza de lumină care se vedea

cu două niveluri mai sus, prin care puteau auzi vântul urlând afară, și zâmbi strâmb.

— Ah, spuse el. Ai lăsat-o larg deschisă, nu?

Ochii lui strălucitori se însuflețiră cu o bucurie răutăcioasă și privi spre ieșire cu dorul omului care se îneacă, disperat după o gură de aer.

— Feylen, te rog.

Altan întinse mâna și îi vorbi cu glas scăzut, ca și cum ar fi crezut că-l poate liniști ca pe Suni.

— Nu poţi să ne-ameninţi, mârâi Feylen. Putem să te sfâșiem în bucăţi.

— Știu că poţi, zise Altan. Dar sunt convins că n-o s-o faci. Am încredere în omul dinăuntru.

— Ești nebun dacă-ţi închipui că eu mai sunt uman.

— Eu, zise Altan. Ai spus *eu*.

Chipul lui Feylen se schimonosi. Lumina albastră din ochi păli. Trăsăturile i se schimbară doar un pic; zâmbetul batjocoritor dispăru, iar gura i se mișcă de parcă încerca să decidă ce porunci să urmeze.

Altan duse tridentul în lateral, îndepărtându-l de Feylen. Apoi, lent și premeditat, îl aruncă departe. Arma se lovi de zid, cu un ecou care reverberă în tăcerea muntelui.

Feylen se uită cu ochii căscaţi, nevenindu-i să creadă.

— Am încredere să-mi pun viaţa în mâinile tale, spuse tânărul. Știu că ești acolo, Feylen.

Încet, întinse iar mâna.

Și Feylen o prinse.

Atingerea trimise fiori prin trupul lui Feylen. Când ridică privirea, avea aceeași expresie îngrozită pe care Rin o văzuse și pe chipul lui Suni. Ochii săi erau mari, întunecaţi și rugători, ca ai unui copil care-și caută un ocrotitor; un suflet pierdut căutând cu disperare o ancoră în lumea muritorilor.

— Altan? șopti el.

— Aici sunt.

Altan făcu un pas în faţă. Ca și înainte, se apropie de zeu fără teamă, cu toate că știa bine ce i-ar fi putut face.

— Nu pot să mor, șopti Feylen. Glasul lui nu mai avea nimic aspru; era tremurat, atât de vulnerabil încât nu încăpea îndoială că Feylen era

uman. E îngrozitor, Trengsin. De ce nu pot să mor? N-ar fi trebuit să-l invoc niciodată pe zeul ăla... Minţile noastre ar trebui să rămână ale noastre, nu să le împărţim cu *creaturile* astea... În muntele ăsta nu trăiesc...dar *nu pot să mor.*

Rin simţi că-i venea să vomite.

Jiang avea dreptate. Zeii nu-și aveau locul în lumea lor. Nu era de mirare că speeranii ajunseseră să înnebunească. Nu era de mirare că pe Jiang îl îngrozea așa de tare ideea de a-i aduce pe zei pe tărâmul muritorilor.

Locul lor era în Panteon și acolo trebuiau să rămână. Aceasta era o putere de care omenirea n-ar fi trebuit să se atingă.

La ce se gândiseră? Trebuiau să plece acum, cât Feylen încă se controla; trebuiau să închidă ușa de piatră ca să nu poată scăpa vreodată.

Însă Altan nu părea să-i împărtășească spaimele. Altan își recuperase soldatul.

— Încă nu te pot lăsa să mori, spuse el. Am nevoie să lupţi pentru mine. Poţi?

Feylen îl ţinea în continuare de braţ. Îl trase mai aproape, parcă îmbrăţișându-l. Se aplecă și-și apropie buzele de urechea lui și spuse în șoaptă, așa că Rin abia îl auzi:

— Omoară-te, Trengsin. Mori cât mai poţi.

O văzu pe fată peste umărul lui Altan. Ochii îi sclipiră albastru-strălucitor.

— *Altan!* ţipă ea.

Iar Feylen îl trase pe comandantul lui peste piedestal și-l îmbrânci spre abis.

Nu fusese un brânci puternic. Mușchii lui Feylen erau atrofiaţi după lunile în care nu mai fuseseră folosiţi; se mișca greoi, ca un pui de căprioară, un zeu care mergea clătinându-se într-un trup muritor.

Altan se răsuci frenetic în aer, zbătându-se să-și recapete echilibrul, iar Feylen trecu pe lângă el și sui în goană treptele de piatră spre ieșire. Avea chipul sălbatic de bucurie răutăcioasă, de extaz.

Rin se aruncă pe podeaua din stâncă. Căzu pe burtă, cu braţele întinse, și în clipa următoare simţi o durere îngrozitoare, când

degetele lui Altan se strânseră în jurul încheieturii ei, chiar înainte să se prăbușească în beznă.

Greutatea lui îi trăgea brațul în jos. Țipă chinuită, când cotul îi lovi piatră.

Însă din beznă țâșni apoi și celălalt braț al lui Altan. Fata se încordă. Degetele li se prinseră unele de altele.

De pe marginea hăului cădeau pietre, prăvălindu-se în abis, dar Altan se ținea bine de ambele ei brațe. Alunecară înainte și, preț de o clipă nebunească, Rin se temu că greutatea lui i-ar putea trage pe amândoi peste muchie, însă piciorul îi înțepeni într-o scobitură din rocă și se opriră.

— Te-am prins, gâfâi ea.

— Dă-mi drumul, spuse Altan.

— Poftim?

— Mă ridic singur, zise el. Lasă-mi brațul stâng.

Rin se supuse.

Tânărul se împinse cu piciorul într-o parte pentru a-și lua avânt, apoi își repezi în sus cealaltă mână ca să se prindă de margine. Rin stătea întinsă, cu picioarele înfipte în piatră ca să nu alunece, în timp ce el se trase peste marginea prăpastiei. Își aruncă un braț deasupra și-și sprijini cotul în podea. Gemând, își duse picioarele peste margine într-o singură mișcare neîntreruptă.

Suspinând ușurată, Rin îl ajută să se scoale, însă el o împinse într-o parte.

— Feylen, șuieră și porni în goană poticnită pe drumul de piatră.

Fata îl urmă, însă n-avea niciun rost. În timp ce alergau, singurii pași pe care-i auzeau erau ai lor, pentru că Feylen dispăruse de mult pe poarta Chuluu Korikh.

Îi dăduseră libertate totală în lume.

Însă Altan îl învinsese odată. Cu siguranță puteau s-o facă din nou. *Trebuiau* să poată.

Ieșiră împleticindu-se pe poarta din piatră și se opriră aproape imediat înaintea unui zid de oțel.

Soldații Federației acopereau tot versantul.

Generalul lor lătră un ordin și soldații înaintară cu scuturile alipite între ele ca o barieră, împingându-i pe Rin și Altan înăuntrul muntelui.

Fata zări expresia tulburată a lui Altan înainte să fie îngropat sub o mulțime de armuri și săbii.

Nu avu timp să se întrebe de ce erau acolo soldații Federației sau cum știuseră să ajungă; toate întrebările îi dispărură din minte sub imperiul luptei. Instinctele preluară controlul – lumea deveni o chestiune de tăișuri și eschive, nimic altceva decât alt meleu...

Cu toate astea, chiar pe când scotea sabia, știa că nu exista nicio speranță.

Federația alesese locul potrivit ca să ucidă un speeran.

Altan și Rin n-aveau niciun avantaj aici. Phoenixul nu putea ajunge la ei prin zidurile groase de piatră. N-ar fi folosit la nimic să înghită mac. Se puteau ruga la zeul lor, însă n-avea să le răspundă nimeni.

O pereche de brațe înmănușate o prinse pe fată din spate și-i lipi brațele de corp. Îl văzu cu coada ochiului pe Altan împins într-un zid, cu cinci tăișuri de săbii la gât.

Poate că era cel mai bun luptător de arte marțiale din Nikan. Dar fără focul lui, fără trident, era un simplu om.

Rin își înfipse cotul în stomacul celui care o prinsese, se eliberă și-și roti sabia în afară, spre cel mai apropiat soldat. Lamele se încrucișară; reuși o lovitură norocoasă, sălbatică. Soldatul se prăbuși, urlând, în abis, cu sabia ei înfiptă în genunchi. Fata se întinse după armă, dar prea târziu.

Următorul soldat lovi mult deasupra. Rin se ghemui și duse mâna la cuțitul de la brâu.

Soldatul o lovi cu mânerul sabiei în umăr și o aruncă rășchirată pe podea. Rin bâjbâi orbește pe piatră.

Apoi cineva o izbi cu scutul în ceafă.

CAPITOLUL 24

Rin se trezi în beznă. Zăcea pe o suprafaţă plană, care se legăna – o căruţă? O corabie? Deși era sigură că avea ochii deschiși, nu vedea nimic. Era închisă undeva sau era doar noapte? Habar n-avea cât timp trecuse. Încercă să se miște și descoperi că era legată: mâinile îi fuseseră prinse strâns la spate, iar picioarele laolaltă. Dădu să se ridice în capul oaselor și mușchii umărului stâng ţipară de durere. Își înăbuși un suspin și rămase întinsă până când pulsaţiile de acolo încetară.

Încercă să se miște pe orizontală. Avea picioarele înţepenite; cel pe care stătea amorţise pentru că legăturile împiedicau circulaţia sângelui și, când se mișcă să se dezmorţească, o duru de parcă cineva i-ar fi înfipt o mie de ace în talpă. Nu-și putea mișca separat picioarele, așa că se zvârcoli înainte și înapoi ca un vierme, înaintând câte puţin până atinse cu talpa un perete. Se împinse în el și se târî în partea cealaltă.

Acum era sigură că se afla într-o căruţă.

Cu mare efort, se ridică în șezut. Creștetul i se lovi de ceva aspru. O foaie de cort. Sau o prelată? Acum, după ce ochii i se obișnuiseră, își dădu seama că de fapt afară nu era întuneric, ci coviltirul de pe căruţă bloca lumina soarelui.

Se împinse în prelată până ce o rază de lumină pătrunse dintr-o parte. Tremurând de efort, își apăsă ochiul de crăpătură.

Dură o vreme să înţeleagă ce vedea.

Drumul părea desprins dintr-un vis. Părea ca și cum o rafală puternică de vânt trecuse printr-un orășel, răsturnând gospodăriile cu susul în jos și împrăștiindu-le conţinutul la întâmplare pe iarba de lângă drum. Două scaune de lemn ornamentate zăceau răsturnate lângă o pereche de ciorapi de lână. O masă stătea alături de o cutie de șah cioplit ale cărui piese de jad fuseseră împrăștiate în ţărână. Picturi. Jucării. Cufere cu haine, deschise pe lângă drum. Văzu o rochie de mireasă. Un set asortat de pijamale de mătase.

Erau urmele sătenilor ce fugiseră. Nikara din zonă plecaseră de mult și-și aruncaseră bunurile pe marginea drumului, pe măsură ce deveniseră prea grele ca să le care. Când disperarea de a supravieţui

depășise atașamentul pentru proprietăți, nikara renunțaseră la obiectele lor, unul câte unul.

Oare fusese mâna lui Feylen sau a Federației? Lui Rin i se strânse stomacul la gândul că putea fi responsabilitatea ei. Însă, dacă într-adevăr Zeul Vântului provocase distrugerile astea, atunci el plecase de mult mai departe. Acum aerul era liniștit și nu se iscă niciun vânt anormal sau tornadă care să-i rupă în bucăți.

Poate că el făcea prăpăd în altă parte a lumii. Poate că se dusese în nord să-și treacă timpul, să se vindece și să se adapteze la îndelung așteptata libertate. Cine putea prezice voința unui zeu?

Oare Federația răsese deja Tikany de pe fața pământului? Oare familia Fang auzise zvonuri despre înaintarea armatei suficient de devreme ca să fugă înainte ca Federația să le distrugă satul? Și Kesegi?

Se gândi că soldații Federației puteau jefui dărâmăturile. Se grăbeau însă și ofițerii țipau la soldați când se opreau să culeagă lucruri de pe marginea drumului. Indiferent încotro s-ar fi îndreptat, voiau să ajungă acolo cât mai repede.

Printre cuferele și mobilele abandonate, Rin zări un bărbat pe marginea drumului. Stătea gârbovit lângă o prăjină de bambus, de felul celor folosite de fermieri ca să țină în echilibru gălețile cu apă pentru irigații. Improvizase un indicator pe spatele unei picturi, pe care mâzgălise cu scris dezordonat: CINCI LINGOURI.

— Două fete, rostea el într-o incantație pe ton scăzut. Două fete, fete sănătoase, de vânzare.

Pe deasupra marginii găleților de lemn se holbau doi prunci. Fetițele priveau uimite la soldații care treceau. Una dintre ele o zări pe Rin care trăgea cu ochiul de sub prelată și clipi din ochii ei luminoși, curioasă și fără să înțeleagă nimic. Își ridică degețelele și le făcu semn, tocmai când un soldat strigă.

Rin se lăsă jos în căruță. Prin colțurile ochilor i se scurgeau lacrimi. Nu putea respira. Strânse puternic pleoapele. Nu voia să vadă ce se alegea de fetele acelea.

— Rin?

Abia acum observă că Altan era ghemuit în celălalt colț al căruței. Cu greu îl putea distinge în întunericul de sub prelată. Se apropie încetișor de el, mișcându-se ca o omidă.

— Unde suntem? întrebă tânărul.

— Nu-mi dau seama, răspunse ea, dar în niciun caz aproape de Munţii Kukhonin. Mergem pe drum plat.

— Suntem într-o căruţă?

— Așa cred. Nu știu câţi sunt.

— N-are importanţă. O să ieșim. O să ard frânghiile. Dă-te la o parte.

Rin se târî în cealaltă parte a căruţei și Altan aprinse o flăcăruie pe braţe. Legăturile luară foc și începură să se înnegrească încetișor.

Căruţa se umplu de fum. Rin lăcrimă; nu-și putea înăbuși tusea. Trecură câteva minute.

— Încă un pic, spuse Altan.

Fumul răsuci frânghia în cârcei groși. Cuprinsă de panică, fata aruncă o privire către coviltir. Dacă fumul nu ieșea prin părţile laterale, s-ar fi putut sufoca până să ardă Altan legăturile. Totuși, dacă el reușea...

Auzi strigăte deasupra. Graiul era mugini, însă ordinele erau prea tăioase și aspre ca să le poată înţelege.

Cineva trase prelata.

Flăcările lui Altan izbucniră cu forţă, exact când un soldat turnă peste el o găleată cu apă. Se auzi un sfârâit puternic.

Altan ţipă.

Cineva îi puse lui Rin o cârpă umedă peste gură. Fata dădu din picioare și se zbătu, ţinându-și răsuflarea, însă îi înfipseră ceva ascuţit în umărul rănit și n-avu încotro și trebui să inspire adânc. Apoi nările i se umplură de mirosul dulce al gazului.

Lumini. Lumini atât de strălucitoare, încât dureau ca niște cuţite care-i străpungeau ochii. Rin încercă să se îndepărteze târâș de sursă, dar nu se întâmplă nimic. Preţ de o clipă se zvârcoli în zadar, îngrozită că paralizase, până înţelese că era legată cu chingi de un fel de pat tare. Vederea periferică era limitată la jumătatea de sus a încăperii. Dacă se întindea, putea să vadă capul lui Altan lângă al ei.

Ochii lui Rin săgetară împrejur. Pereţii încăperii erau plini de rafturi ticsite cu borcane ce conţineau picioare, capete, organe și degete, toate etichetate cu meticulozitate. Într-un colţ se afla un recipient imens din sticlă, înăuntrul căruia se găsea trupul unui bărbat adult. Rin se holbă la el un minut până să-și dea seama că omul era mort de mult; nu era decât un cadavru conservat în chimicale, ca murăturile. Avea ochii încă încremeniţi într-o expresie de groază și gura deschisă ca un ţipăt sub apă. Eticheta de deasupra, anunţa cu un scris frumos și ordonat: *Bărbat nikara, 32 de ani.*

Borcanele de pe rafturi aveau etichete asemănătoare. *Ficat, copil nikara, 12 ani. Plămâni, femeie nikara, 51 de ani.* Ca prin vis se întrebă cum va sfârși ea, ambalată îngrijit în sala aceasta de operaţii. *Femeie nikara, 19 ani.*

— M-am întors. Altan se trezise lângă ea. Glasul îi era doar o șoaptă seacă. Nu credeam c-o să mă-ntorc.

Lui Rin i se strânseră măruntaiele de groază.

— Unde suntem?

— Te rog, zise Altan. Nu mă pune să-ţi explic.

Și atunci știu exact unde erau.

Cuvintele lui Chaghan îi răsunară în minte.

„După Primul Război al Macului, Federaţia a devenit obsedată de poporul tău... Și-au petrecut deceniile dintre Războaiele Macului răpind speerani, făcând experimente pe ei, încercând să înţeleagă de ce anume erau diferiţi."

Soldaţii Federaţiei îi aduseseră în același laborator de cercetare unde îl ţinuseră pe Altan după ce fusese răpit în copilărie. Locul ăsta îi conferise dependenţa de opiu devastatoare. Locul ăsta fusese eliberat de hesperieni și *ar fi trebuit* să fie distrus după al Doilea Război al Macului.

„Probabil că Provincia Șarpelui a căzut", își dădu seama fata, cu o senzaţie de leșin. Federaţia ocupase un teritoriu mai întins decât se temuse.

Hesperienii plecaseră de mult. Federaţia se întorsese. Monștrii reveniseră în bârlogul lor.

— Știi care-i partea cea mai rea? întrebă Altan. Suntem foarte aproape de casă. De Speer. Suntem pe ţărm, chiar lângă mare. Când

ne-au adus aici la început, nu erau așa multe celule… ne-au pus într-o încăpere cu o fereastră ce dădea spre apă. Puteam să văd constelațiile. Vedeam în fiecare noapte steaua Phoenixului și mă gândeam că, dacă aș reuși să mă strecor afară, aș putea înota încontinuu până mi-aș găsi calea spre casă.

Rin se gândi la Altan care avusese doar patru ani, închis în locul ăsta, țintuind cu privirea cerul nopții, în timp ce, în jurul lui, prietenii îi erau legați și disecați. Voia să întindă mâna și să-l atingă, dar oricât de mult se zbătea în chingi, nu reușea să se miște.

— Altan…

— Credeam c-o să vină cineva să ne salveze, urmă el și Rin nu crezu că mai vorbește cu ea. Vorbea ca și cum povestea de unul singur un coșmar. Chiar și când i-au omorât pe ceilalți, am crezut că poate… poate că părinții mei vor veni totuși după mine. Dar când m-au eliberat trupele hesperiene, mi-au spus că nu mă mai pot întoarce. Mi-au spus că pe insulă nu mai sunt decât oase și cenușă.

Se cufundă în tăcere.

Fata nu avea cuvinte. Simțea că trebuia să spună ceva, ceva care să-l trezească, să-i îndrepte atenția spre o cale de evadare din locul acesta, însă tot ce-i venea în cap era caraghios de nepotrivit. Ce fel de consolare i-ar fi putut oferi ea?

— Bine! V-ați trezit.

Un glas ascuțit și tremurat îi întrerupse gândurile. Vorbitorul se afla chiar în spatele ei, în afara câmpului vizual. Lui Rin îi ieșiră ochii din cap de efort și se încordă în chingi.

— Ah, îmi pare rău… bineînțeles că nu mă puteți vedea.

Posesorul vocii se mișcă și ajunse direct deasupra ei. Era un bărbat foarte slab, cu părul alb, în halat de doctor. Barba era tunsă îngrijit, cu vârf ascuțit, și se termina la cinci centimetri sub bărbie. Ochii întunecați sclipeau, trădând o inteligență pătrunzătoare.

— E mai bine? Zâmbea blajin, de parcă saluta un vechi prieten. Sunt Eyimehi Shiro, medicul-șef al acestei tabere. Poți să-mi spui doctor Shiro.

Vorbea nikara, nu mugini. Avea un accent sinegardian afectat, ca și cum învățase graiul acum cincizeci de ani. Tonul era formal, cu o veselie artificială.

Cum Rin nu răspunse, doctorul strânse din umeri și se întoarse către cealaltă masă.

— Altan, rosti el. N-am știut c-o să te întorci. Ce surpriză minunată! Nu mi-a venit să cred când mi-au spus. Au zis: „Doctore Shiro, am găsit un speeran!” Și eu am spus: „Râdeţi de mine! Nu mai există speerani!”

Shiro chicoti cu blândeţe.

Rin se strădui să-i vadă chipul lui Altan. Era treaz; avea ochii deschiși, dar se încrunta spre tavan, fără să se uite la Shiro.

— Le-a fost foarte frică de tine, să știi, reluă Shiro vesel. Cum îţi zic ei? Monstrul din Nikan? Phoenixul reîncarnat? Conaţionalilor mei le plac exagerările și le plac chiar și mai mult șamanii nikara. Ești un mit, o legendă! Ești foarte special! De ce te porţi așa morocănos?

Altan nu zise nimic. Shiro păru să se dezumfle ușor, însă apoi zâmbi și-l bătu pe obraz.

— Bineînţeles. Sigur ești obosit. Nu-ţi face griji. O să te rezolv într-o clipă. Am *exact ce trebuie*...

Îngână vesel în timp ce se îndreptă cu pas vioi spre colţul sălii de operaţii. Cercetă rafturile, scoţând sticluţe și instrumente. Rin auzi un pocnet, apoi sunetul făcut de aprinderea unei lumânări. Nu putu să vadă ce făcea Shiro, până nu reveni la Altan.

— Ţi-a fost dor de mine? se interesă el. Tânărul nu spuse nimic. Hm. Shiro ridică o seringă în faţa lui, bătând ușor în sticlă astfel încât să vadă amândoi lichidul dinăuntru. De asta ţi-a fost dor?

Ochii lui Altan se bulbucară.

Shiro îi ţinu încheietura cu o atingere delicată, aproape ca o mamă care-și mângâia copilul. Degetele lui dibace căutară o venă. Cu cealaltă mână duse acul spre braţul lui Altan și apăsă.

Abia atunci ţipă Altan.

— Încetează! răcni Rin. Stropi de salivă îi zburară din colţurile gurii. *Încetează!*

— Draga mea! Shiro lăsă jos seringa goală și veni în grabă lângă ea. Liniștește-te! Potolește-te! O să fie în regulă.

— *Îl omori!*

Se zvârcoli cu sălbăticie în legături, însă acestea nu cedară.

Pe obraz i se prelingeau lacrimile. Shiro le șterse cu grijă, ținându-și degetele la distanță de dinții ei care scrâșneau.

— Să-l omor? Nu fi melodramatică. I-am dat doar un pic din medicamentul lui favorit. Shiro își atinse tâmpla și-i făcu cu ochiul. Știi că-i place. Ai călătorit cu el, nu? Drogul ăsta nu-i este deloc nefamiliar. O să-și revină în câteva minute.

Se uitară amândoi la Altan. Respira din nou regulat, dar cu siguranță nu arăta bine.

— De ce faci așa ceva? întrebă fata sugrumat.

Crezuse că până atunci ajunsese să înțeleagă cruzimea Federației. Văzuse Golyn Niis. Văzuse dovezi ale măiestriei oamenilor de știință mugani. Totuși să privească răul în ochi, să-l vadă pe Shiro provocându-i o asemenea durere lui Altan și *zâmbind*... Rin nu putea înțelege.

— Ce *vrei* de la noi?

Shiro oftă.

— Nu e evident? O bătu pe obraz. Vreau cunoștințe. Munca noastră de aici va aduce tehnologiei medicale un progres de zeci de ani. Când mai ai o asemenea ocazie să faci cercetare? Un stoc nesfârșit de cadavre! Oportunități nelimitate de experimente! Pot răspunde la orice întrebare pe care mi-am pus-o vreodată despre corpul omenesc! Pot concepe căi de a evita moartea!

Rin căscă gura la el, nevenindu-i să creadă.

— *Îi spinteci pe-ai mei.*

— *Ai tăi?* pufni Shiro. Nu te subestima. N-ai nicio legătură cu nikara ăștia jalnici. Voi, speeranii, sunteți de-a dreptul fascinanți. Făcuți dintr-un material așa de încântător.

Shiro îndepărtă cu tandrețe o șuviță de pe fruntea asudată a lui Altan. O piele așa frumoasă... Ochi așa fascinanți... Împărăteasa habar n-are ce are la îndemână.

Își apăsă două degete pe gâtul ei, ca să-i ia pulsul. Rin înghiți fierea care-i suise în gură când o atinsese.

— Mă întreb dacă mi-ai putea face o favoare, spuse el blând. Arată-mi focul. Știu că poți.

— *Ce?*

— Sunteţi foarte diferiţi, îi mărturisi Shiro. Vocea îi căpătase un ton scăzut, răgușit, de parcă ar fi vorbit unui copil sau unei iubite. Foarte puternici. De-a dreptul unici. Se zice că sunteţi un popor ales de un zeu. Ce vă face să fiţi așa?

„Ura”, gândi Rin. „Ura și o istorie de suferințe provocate de oameni ca tine.”

— Știi că țara mea n-a dobândit niciodată abilitățile șamanismului, spuse Shiro. Ai idee de ce?

— Pentru că zeii nu și-ar bate capul cu niște scursuri ca voi, scuipă Rin.

Shiro dădu din mână, parcă alungând insulta. Probabil că auzise deja atât de multe blesteme nikara, încât nu mai însemnau nimic pentru el.

— Uite cum o să facem, zise el. O să-ţi cer să-mi arăţi calea spre zei. De fiecare dată când refuzi, o să-i mai injectez drog. Știi cum o să-l simtă.

De pe patul lui, Altan scoase un sunet răgușit, gutural. Tot trupul i se încordă și se zvârcoli.

Shiro îi șopti ceva la ureche și-l mângâie pe frunte, tandru ca o mamă care alină un copil bolnav.

Trecură câteva ore. Shiro îi punea încontinuu întrebări despre șamanism, însă Rin se ţinea tare. N-avea să dezvăluie tainele Panteonului. N-avea să mai pună încă o armă în mâinile Mugenului.

În schimb, blestema și scuipa, îl numea monstru, îl numea în toate felurile ce-i treceau prin cap. Jima nu-i învăţase la cursuri să înjure în mugini, dar Shiro înțelegea despre ce era vorba.

— Ei, haide, zise el nepăsător. Doar nu se pune problema că n-ai mai văzut așa ceva.

Rin se opri, cu salivă scurgându-i-se din gură.

— Nu știu ce vrei să spui.

Medicul își lipi degetele de gâtul lui Altan ca să-i ia pulsul, îi deschise pleoapele și-și strânse buzele, confirmând parcă ceva.

— Are o toleranță uluitoare. Inumană. Fumează opiu de ani de zile.

— Din cauză că i-ai făcut *tu* ce i-ai făcut, scrâșni ea.

— Și după aceea? După ce a fost eliberat? Shiro părea un profesor dezamăgit. L-au avut în mână pe ultimul speeran și n-au încercat niciodată să-l dezvețe de drog? E evident – cineva l-a îndopat ani de zile. Inteligent. Nu te uita așa la mine. Federația n-a fost prima care a folosit opiul ca să controleze populația. Nikara au inventat tehnica.

— Ce vrei să *spui?*

— Nu v-au învățat? întrebă Shiro, părând amuzat. Bineînțeles. Sigur că nu. Nikanului îi place să elimine toate poveștile stânjenitoare despre trecutul său. Străbătu camera și veni lângă ea, trecându-și degetele peste rafturi în drum. Cum crezi că i-a ținut în lesă Împăratul Roșu pe speerani? Folosește-ți mintea, draga mea. Când Speerul și-a pierdut independența, Împăratul Roșu i-a trimis ca ofrandă lăzi cu opiu. Un dar de la statul colonizator către statul tributar. A fost deliberat. Până atunci, speeranii nu înghițiseră decât scoarța lor de copac pentru ceremonialuri. Erau obișnuiți cu halucinogene atât de blânde, încât pentru ei fumatul opiului era totuna cu consumul alcoolului din lemn. Când l-au încercat, au devenit imediat dependenți. Făceau orice ca să mai obțină. Erau sclavii opiului pe cât erau și sclavii Împăratului.

Lui Rin i se învârtea capul. Nu-i venea în minte niciun răspuns.

Voia să-l numească mincinos pe Shiro. Voia să urle la el să înceteze. Totuși, era logic.

Era foarte logic.

— Așa că, vezi tu, până la urmă țările noastre nu-s chiar atât de diferite, zise Shiro plin de el. Singura diferență este că noi îi respectăm pe șamani și vrem să învățăm de la ei, în vreme ce Imperiul vostru e îngrozit și paranoic când vine vorba de puterea pe care o deține. Imperiul vostru v-a triat și v-a exploatat și v-a făcut să vă eliminați unii pe alții. Eu o să vă descătușez. O să vă garantez libertatea de a vă chema zeul, așa cum nu vi s-a mai permis niciodată.

— Dacă-mi dai libertate, mârâi fata, primul lucru pe care-l voi face va fi să te ard de viu.

Legătura ei cu Phoenixul era ultimul avantaj pe care-l mai avea. Federația îi siluise și-i arsese țara. Federația îi distrusese școala și-i

omorâse prietenii. Până acum, cel mai probabil îi distruseseră deja orașul în care crescuse. Doar Panteonul rămânea sfânt, singurul loc din univers la care Mugen încă n-avea acces.

Rin fusese torturată, legată, bătută și înfometată, însă mintea îi rămăsese. Zeul îi rămăsese. Mai bine murea decât să-l trădeze.

Până la urmă, Shiro se plictisi de ea. Chemă gărzile să-i ducă pe prizonieri într-o celulă.

— Ne vedem mâine, spuse el vesel. Și-o să încercăm din nou.

Rin îl scuipă pe halat în timp ce gărzile o scoteau din încăpere. Un alt gardian venea în urma lor, ducând trupul inert al lui Altan pe umăr, ca pe o carcasă de animal.

Un gardian înlănțui piciorul fetei de zid și trânti ușa celulei în urma sa. Lângă ea, Altan se zbătea și gemea, bolborosind incoerent. Rin îi luă capul în poale, într-un priveghi nefericit pentru comandantul ei căzut.

Altan nu-și reveni în simțiri ore în șir. De multe ori strigă și spuse cuvinte în speerană pe care ea nu le înțelegea.

Apoi îi rosti numele în șoaptă.

— *Rin.*

— Aici sunt, zise ea, mângâindu-l pe frunte.

— Ți-a făcut rău? întrebă el.

Fata își înghiți un suspin.

— Nu. Nu... voia să vorbesc, să-l învăț despre Panteon. N-am făcut-o, dar a zis că o să-ți facă ție rău...

— Drogul nu doare, spuse el. Doare când trece efectul lui.

Apoi, cu un junghi de revoltă în stomac, ea înțelese.

Altan nu se degrada când fuma opiu. Nu – când fuma opiu era singurul moment când nu suferea. Își trăise toată viața într-o durere nesfârșită, tânjind permanent după încă o doză.

Fata nu înțelesese niciodată cât de înspăimântător de greu era să fii Altan Trengsin, să trăiești cu povara unui zeu furios care-ți cerea

constant, urlându-ţi în cap, distrugere, în vreme ce o zeitate apatică a narcoticului îţi șoptea în sânge promisiuni.

„De-asta au devenit speeranii așa ușor dependenţi de opiu”, își dădu ea seama. Nu pentru că aveau nevoie de drog ca să invoce focul, ci fiindcă pentru unii dintre ei era singurul moment când se puteau elibera de zeul lor oribil.

Undeva, în sinea ei, Rin știuse, bănuise încă de când aflase că Altan n-avea nevoie de droguri, ca restul celor din Cike, că ochii lui erau veșnic coloraţi ca florile de mac.

Altan ar fi trebuit să fie și el de mult zidit în Chuluu Korikh.

Cu toate astea, nu dorise să creadă, pentru că avea nevoie să fie convinsă că Altan, comandantul ei, era în toate minţile.

Pentru că fără Altan, ce era ea?

În ceasurile ce urmară, când drogul i se retrăgea din sânge, Altan suferi. Asudă. Se zvârcoli. Avu convulsii atât de puternice, încât Rin trebui să-l ţină ca să-l împiedice să se rănească. Ţipă. Îl imploră pe Shiro să se întoarcă. Se rugă de Rin să-l ajute să moară.

— Nu poţi, zise ea, intrând în panică. Trebuie să scăpăm de-aici. Trebuie să evadăm.

Ochii lui Altan erau pustii, înfrânţi.

— Aici, rezistenţa înseamnă suferinţă. Nu există scăpare. Nu există viitor. Nu poţi să speri decât că Shiro se va plictisi și-ţi va oferi o moarte fără dureri.

Fata aproape că o făcu atunci.

Voia să pună capăt chinului lui Altan. Nu mai suporta să-l vadă torturat, nu-l putea privi redus la *așa ceva* pe cel pe care-l admirase de când îl văzuse prima dată.

Se trezi îngenuncheată lângă trunchiul lui inert, cu mâinile în jurul gâtului său. Nu trebuia decât să-și încordeze braţele și să apese. Să-i scoată aerul din gât. Să-i înăbușe viaţa.

Altan abia dacă ar fi simţit ceva. Abia dacă mai putea simţi ceva.

Nu se împotrivi nici chiar când degetele ei îi apăsară pielea. Voia să se termine.

Rin o mai făcuse o dată. Îi ucisese imaginea zămislită de chimei.

Însă atunci Altan se luptase. Atunci fusese o ameninţare. Acum nu era o ameninţare, ci doar dovada tragică și evidentă că eroii ei o

părăseau în mod inevitabil.

Până la urmă, Altan Trengsin nu era invincibil.

El fusese excelent cât avusese de urmat ordine. I se spunea să sară și se arunca. I se spunea să lupte și *distrugea*.

Însă aici, la capătul drumului, fără obiectiv și fără conducător, Altan Trengsin era distrus.

Degetele lui Rin se încordară, dar apoi începu să tremure și-i împinse trupul inert de lângă ea.

— Ce mai fac dragii mei speerani? Gata pentru încă o serie?

Shiro se apropie zâmbitor de celula lor. Venea din laboratorul aflat în celălalt capăt al coridorului. Ducea în brațe câteva containere metalice rotunde.

Nu-i răspunseră.

— Vreți să știți pentru ce sunt astea? întrebă el, cu glasul tot nenatural de vesel. N-aveți nicio bănuială? Vă dau un indiciu. E o armă.

Rin îl fulgeră din ochi. Altan avea privirea ațintită în podea. Shiro vorbi mai departe, netulburat.

— E ciuma, copii. Știți, nu-i așa, ce face ciuma? Întâi începe să-ți curgă nasul, apoi încep să-ți apară bube mari pe brațe, pe picioare, între picioare… mori în urma șocului când ele se sparg sau din cauza propriului sânge otrăvit. După ce te îmbolnăvești, durează destul de mult să mori. Dar poate că asta era înainte de vremurile voastre. Nikanul n-a mai avut ciumă de ceva vreme, nu?

Shiro bătu în gratiile de metal și urmă:

— Ne-a luat îngrozitor de mult să ne dăm seama cum se răspândește. Purici, vă vine să credeți? Purici, care se prind pe șobolani și apoi își împrăștie particulele micuțe de ciumă pe tot ce ating. Bineînțeles, acum, când știm cum se răspândește, nu mai e decât un pas mic până s-o transformăm în armă. Evident, nu vrem ca arma să ni se împrăștie fără control – chiar *avem de gând* să locuim în țara voastră într-o bună zi –, dar când va fi eliberată în niște zone cu

populaţie densă, în doza potrivită... ei bine, războiul ăsta se va termina mult mai curând decât am anticipat, nu-i așa?

Se aplecă, sprijinindu-și capul de gratii.

— Nu mai aveţi pentru ce să luptaţi, zise el încet. Ţara voastră e pierdută. De ce continuaţi să tăceţi? Există o cale ușoară de a scăpa de-aici. Trebuie doar să cooperaţi cu mine. Să-mi spuneţi cum invocaţi focul.

— Mai bine mor! scuipă Rin.

— Ce apăraţi voi? întrebă Shiro. Nu datoraţi nimic Nikanului. Ce sunteţi voi pentru ei? Ce au fost speeranii dintotdeauna pentru ei? Niște ciudaţi! Niște nelegiuiţi!

Rin se ridică.

— Luptăm pentru împărăteasă, zise ea. Sunt soldat al Miliţiei până la moarte.

— Împărăteasa? Shiro părea ușor nedumerit. Chiar nu v-aţi dat încă seama?

— De *ce* anume să ne dăm seama? se răsti Rin în timp ce Altan rosti mut *nu*.

Însă ea mușcase momeala, acceptase provocarea doctorului și-și dădu seama după cum îi sclipeau ochii că acesta era momentul pe care-l așteptase.

— V-aţi întrebat măcar cum de am știut că eraţi la Chuluu Korikh? întrebă Shiro. Cine să ne fi dat informaţia? Cine era *singura persoană* în afară de voi care știa de muntele ăla minunat?

Rin rămase cu gura căscată, fără cuvinte, în timp ce adevărul i se contura în minte. Vedea că și Altan se încrunta, gândindu-se. Apoi ochii tânărului se dilatară, când ajunse la aceeași înţelegere.

— Nu, zise el. Minţi.

— Draga voastră de împărăteasă v-a trădat, zise Shiro, savurând cuvintele. Aţi fost obiectul unui târg.

— Imposibil, spuse Altan. Am slujit-o. Am *omorât* pentru ea.

— Împărăteasa voastră v-a trădat și pe voi, și iubita voastră bandă de șamani. Aţi fost *vânduţi,* dragii mei speerani, exact așa cum a fost vândut și Speerul. Exact așa cum a fost vândut și Imperiul vostru.

— *Minţi!*

Altan se aruncă în gratiile celulei. Pe tot trupul îi izbucniră flăcări, se ridicară în tentacule ce aproape că-i ajunseră pe gardieni. Altan urla, iar focul se întindea tot mai mult și, deși metalul nu se topea, lui Rin i se păru că vede gratiile începând să se îndoaie.

Shiro strigă un ordin în mugini.

Trei gardieni năvăliră în celulă. În timp ce unul descuia ușa, altul aruncă o găleată de apă pe Altan. După ce fu udat, al treilea se grăbi să-i tragă brațele la ceafă, iar primul îi înfipse un ac în gât. Tânărul se smuci și căzu pe podea.

Gărzile se întoarseră către Rin.

Fetei i se păru că vede gura lui Shiro mișcându-se, țipând „Nu, nu ea” înainte să simtă și ea acul înțepând-o în gât.

Iureșul pe care-l simți nu semăna deloc cu semințele de mac.

Cu semințele de mac, trebuia să se concentreze să-și limpezească mintea. Cu semințele de mac, avea nevoie de un efort conștient să se ridice în Panteon.

Heroina nu era nici pe departe atât de subtilă. Heroina o azvârli din propriul ei trup, astfel încât să n-aibă de ales și să se refugieze pe tărâmul spiritului.

Și Rin își dădu seama, cu o bucurie nestăpânită, că, încercând s-o sedeze, gărzile lui Shiro o *eliberaseră.*

Îl găsi pe Altan pe celălalt tărâm. Îl *simți.* Îi știa tiparul la fel de bine pe cât și-l știa pe-al ei.

Nu-i știuse dintotdeauna forma. Îi iubise versiunea pe care și-o construise ea. Îl admirase. Îl idolatrizase. Adorase ideea de Altan, un arhetip, o versiune a lui invulnerabilă.

Însă acum știa adevărul, îi știa natura reală și slăbiciunile și cea mai mare parte din *durere*... și tot îl iubea.

Îl oglindise, se modelase după el; un speeran modelat după altul. Îi imitase cruzimea, ura și slăbiciunea. Îl știa, în sfârșit îl știa în totalitate, și așa îl găsi.

Altan?

Rin.

Îl simțea peste tot în jurul ei, o margine dură, o aură profund rănită și totuși o prezență mângâietoare.

Silueta lui îi apăru dinainte de parcă stătea peste un câmp foarte întins. Mergea, sau plutea, către ea. Spațiul și distanța nu existau pe tărâmul acesta, nu ca atare, însă mintea ei trebuia să-l interpreteze astfel, ca să se poată orienta.

Nu trebuia să-i citească suferința în privire. O simțea. Altan nu-și ținea spiritul ascuns, așa cum făcea Chaghan; era o carte deschisă, pe care o putea răsfoi, de parcă i se oferea pentru a-l înțelege.

Iar ea înțelegea. Îi înțelegea durerea și nefericirea, și înțelegea de ce tot ce-și dorea acum era să moară.

Totuși Rin n-avea răbdare pentru așa ceva.

Renunțase cu multă vreme în urmă la luxul spaimei. Voise să renunțe de foarte multe ori. Ar fi fost mai ușor. Ar fi scutit-o de durere.

Însă tot timpul, singurul lucru pe care-l păstrase fusese furia și știa un adevăr: Nu va muri așa. Nu va muri fără răzbunare.

— Ne-au ucis poporul, spuse ea. Ne-au vândut. De la Tearza încoace, Speerul a fost un pion în jocul de șah geopolitic al Imperiului. Eram neesențiali. Eram instrumente. Spune-mi că asta nu te-nfurie.

Altan părea extenuat.

— M-am săturat de furie, îi răspunse el. Și m-am săturat să știu că n-am ce face.

— Te-ai orbit singur. Ești *speeran*. Ai putere, zise Rin. Ai furia tuturor din Speer. Arată-mi cum s-o folosesc. *Dă-mi-o mie.*

— O să mori.

— Atunci o să mor în picioare. O să mor cu flăcările în mână și furia în inimă. Mai degrabă să mor luptând pentru moștenirea poporului meu, decât pe masa de operații a lui Shiro, drogată și distrusă. N-o să mor ca o lașă. Și nici tu. Altan, uită-te la mine. Noi nu suntem ca Jiang. Nu suntem ca *Tearza*.

Atunci Altan ridică privirea.

— Mai'rinnen Tearza, șopti el. Regina care și-a părăsit poporul.

— O să-i părăsești? insistă ea. Ai auzit ce-a zis Shiro. Împărăteasa nu ne-a vândut doar pe noi. A vândut tot Cike. Shiro nu se va opri până nu-i închide în gaura asta mizerabilă pe toți șamanii nikara. Când nu

vei mai fi tu, cine-i va apăra? Cine-l va apăra pe Ramsa? Pe Suni? Pe *Chaghan?*

Și atunci o simți – o încercare de sfidare din partea lui. O scânteie de hotărâre.

Era tot ce-i trebuia.

— Phoenixul nu-i numai zeul focului, spuse el. E și zeul răzbunării. Și există o putere, născută din veacuri de ură dospită, la care doar un speeran poate ajunge. Am folosit-o de multe ori, dar niciodată pe deplin. Te mistuie. Te arde până nu mai rămâne nimic.

— Dă-mi-o mie, spuse fata imediat, avidă.

— Nu pot, răspunse Altan. Nu-i a mea, ca s-o pot da. Puterea le aparţine speeranilor.

— Atunci du-mă la ei, îi ceru Rin.

Și el o duse.

Pe tărâmul viselor, timpul înceta să mai aibă înţeles. Altan o duse cu veacuri în urmă. O duse în singurele spaţii unde mai existau strămoșii lor, în memoria străveche.

Drumul cu Altan era altfel decât fusese cel cu Chaghan. Chaghan fusese o călăuză sigură pe sine, care aparţinea mai mult tărâmului spiritului decât lumii celor vii. Cu el, fata avusese senzaţia că era târâtă și că, dacă nu se supunea, i-ar fi spulberat mintea. Însă cu Altan... Altan nu părea o prezenţă distinctă. Mai degrabă el și ea erau două părţi ale unui întreg mult mai mare. Erau două mici exemplificări ale măreţei entităţi străvechi a întregului Speer, care goneau prin lumea spiritului pentru a se alătura neamului lor.

Când spaţiul și timpul deveniră iar concepte tangibile, Rin simţi că se aflau la un foc de tabără. Văzu tobe, auzi oameni care cântau și îngânau incantaţii, iar ea știa cântecul, îl învăţase când era mică, nu putea crede că-l uitase... toţi speeranii puteau să-l cânte înainte de a împlini cinci ani.

Dar... nu și ea. Rin nu învăţase niciodată cântecul. Nu era amintirea ei; trăia în amintirea unei speerane care trăise cu foarte mulţi ani în

urmă. Era o memorie împărtășită, o iluzie.

Ca și dansul. Ca și bărbatul care o ţinea în braţe lângă foc. Dansa cu ea, răsucind-o în cercuri largi, apoi trăgând-o înapoi la pieptul lui fierbinte. Nu putea fi Altan, totuși avea chipul său și era sigură că-l cunoscuse dintotdeauna.

Nu fusese niciodată învăţată să danseze, însă cumva știa pașii.

Cerul nopţii era luminat de stele ca niște torţe minuscule. Un milion de focuri de tabără micuţe, răspândite prin beznă. O mie de Insule Speer, o mie de dansuri în jurul focului.

Cu ani în urmă, Jiang îi spusese că spiritele morţilor se mistuiau în neant. Nu însă și spiritele speeranilor. Speeranii refuzau să renunţe la iluziile lor, refuzau să uite de lumea materială, pentru că șamanii speerani nu-și puteau găsi liniștea până nu se răzbunau.

Rin văzu chipuri în umbră. Văzu o femeie ce părea tristă și care semăna cu ea, lângă un bătrân cu un medalion în formă de semilună la gât. Fata încercă să se uite mai de aproape, dar chipurile erau încețoșate, aparţinând unor oameni pe care și-i amintea doar pe jumătate.

— Așa era? întrebă ea cu voce tare.

Glasurile fantomelor răspunseră ca una. *Asta a fost epoca de aur a Speerului. Ăsta a fost Speerul înainte de Tearza. Înainte de masacru.*

Îi venea să plângă de prea multă frumuseţe.

Aici nu exista nici urmă de nebunie. Doar focuri și dansuri.

— Putem să rămânem aici, zise Altan. Putem să rămânem aici pentru totdeauna. Nu trebuie să ne-ntoarcem.

În clipa aceea, Rin nu-și dorea nimic altceva.

Trupurile aveau să li se ofilească și să se destrame. Shiro le-ar fi dus cadavrele într-un container de deșeuri și le-ar fi incinerat. Apoi, când ultima lor parte ar fi fost dată Phoenixului, odată ce cenușa le-ar fi fost împrăștiată în cele patru vânturi, ei ar fi fost liberi.

— Am putea, încuviinţă ea. Ne-am putea pierde în istorie. Dar n-ai face niciodată asta, nu-i așa?

— Nu ne-ar primi acum, zise el. Îi simţi? Poţi să le simţi furia?

Da, fata o putea simţi. Fantomele speeranilor erau foarte triste, însă totodată și mânioase.

— De-asta suntem puternici. Ne tragem forța din veacuri și veacuri de nedreptăți ce n-au fost uitate. Misiunea noastră – motivul însuși al existenței – este să facem ca morțile acelea să însemne ceva. După noi, nu va mai exista Speer. Doar o amintire.

Rin crezuse că înțelesese puterea lui Altan, dar abia acum își dădea seama de *profunzimea* ei. De povara ei. Ducea pe umeri moștenirea unui milion de suflete uitate de istorie, suflete răzbunătoare urlând după dreptate.

Nălucile din Speer rosteau o incantație, un cântec profund și trist în graiul pentru care Rin se născuse prea târziu ca să-l înțeleagă, dar care îi pătrundea direct în oase. Fantomele le vorbiră o veșnicie. Trecură ani. Nu se scurse nicio clipă. Strămoșii lor îi împărtășiră tot ce știau despre Speer, tot ce își amintise vreodată poporul lor. Îi întipăriră în memorie veacuri de istorie, de cultură și de religie.

Îi spuseră ce trebuia să facă.

— Zeul nostru este un zeu mânios, spuse femeia care semăna cu Rin. Nu va ignora această nedreptate. Are nevoie de răzbunare.

— Trebuie să te duci pe insulă, zise bătrânul cu medalionul în formă de semilună. Trebuie să te duci la templu. Găsește Panteonul. Cheamă Phoenixul și trezește străvechile falii pe care stă Speerul. Phoenixul îți va răspunde doar ție. Trebuie s-o facă.

Bărbatul și femeia se mistuiră înapoi în negura de chipuri brune. Nălucile Speerului începură să cânte ca una, cu gurile mișcându-se la unison.

Rin nu putea desluși din cuvinte înțelesul cântecului, dar îl simțea. Era un cântec de răzbunare. Era un cântec îngrozitor. Era un cântec minunat.

Nălucile îi dădură lui Rin binecuvântarea și, prin comparație, iureșul heroinei i se păru ca atingerea unei pene.

I se acordase o putere dincolo de orice închipuire.

Avea puterea strămoșilor ei. Îi avea în ea pe toți speeranii ce muriseră în ziua aceea înspăimântătoare și pe toți speeranii ce trăiseră

vreodată pe Insula Moartă.
Ei erau poporul ales al Phoenixului. Zeul prospera din mânie, iar Rin avea mânie din abundenţă.
Întinse mâna spre Altan. Ei doi aveau o singură minte și un singur ţel.
Își croiră drum înapoi în lumea celor vii.
Ochii li se deschiseră în același timp.
Unul dintre asistenţii lui Shiro era aplecat deasupra lor, pe masa din laborator. Flăcările ce li se învârtejeau pe trupuri îl incendiară pe loc, aprinzându-i părul și hainele, astfel încât, când se retrase, ţipând, fiecare bucăţică din el ardea.
Flăcările se întindeau în toate direcţiile. Aprinseră substanţele chimice din laborator și explodară, spărgând sticlele. Aprinseră alcoolul folosit pentru sterilizarea rănilor și se răspândiră iute odată cu vaporii. Borcanul din colţ, cu bărbatul murat, tremură din cauza căldurii și explodă, împrăștiindu-și conţinutul dezgustător pe podea. Aburii fluidului de îmbălsămare se aprinseră, luminând încăperea cu o strălucire impresionantă.
Asistentul se năpusti pe hol, strigându-l pe Shiro să-l salveze.
Rin se zvârcoli și se răsuci în loc. Chingile ce o ţineau culcată nu puteau rezista la temperatura flăcării aflate atât de aproape. Se rupseră și ea căzu de pe masă, se ridică și se întoarse exact când Shiro intră în încăpere, strângând în mână o arbaletă cu reîncărcare.
Doctorul ţinti spre Altan, apoi spre Rin și din nou spre Altan.
Rin se încordă, însă Shiro nu trase; fata nu știa dacă din cauza lipsei de experienţă sau pentru că șovăia.
— Frumos, se minună el cu glas scăzut.
Focul se oglindi în ochii lui lacomi și, pentru o clipă, îl făcu să pară că ar fi avut și el ochii stacojii ai speeranilor.
— *Shiro!* răcni Altan.
Doctorul nu făcu nicio mișcare când tânărul înaintă. Ba chiar coborî arbaleta și-și întinse braţele spre el, parcă întâmpinându-și fiul cu o îmbrăţișare.
Altan își prinse torţionarul de faţă. Și strânse. Din palme i se revărsau flăcări încinse, ce înconjurară capul bărbatului ca o coroană. La început, palmele îi lăsară pe tâmple urme înnegrite, după care

dogoarea arse până la os și degetele lui Altan sfredeliră găuri în țeasta lui Shiro. Doctorului îi ieșiră ochii din cap. Brațele i se zbăteau nebunește. Scăpă arbaleta.

Altan îi apăsă craniul între palme. Capul lui Shiro se despică, cu un trosnet plescăit.

Zbaterea încetă.

Altan lăsă corpul să cadă și se îndepărtă de el. Se întoarse către Rin. Ochii îi ardeau într-un roșu mai intens decât oricând altcândva.

— În regulă, îi zise. Acum fugim.

Rin ridică arbaleta de pe jos și-l urmă pe Altan afară din sala de operații.

— Unde-i ieșirea?

— Habar n-am, zise el. Uită-te după lumină.

Alergară nebunește, cotind la întâmplare. Complexul de cercetare era imens, mult mai mare decât își imaginase Rin. În timp ce alergau, văzu că coridorul pe care se aflau celulele lor nu era decât unul dintre multe altele în interiorul ca un labirint; trecură pe lângă dormitoare goale, multe mese de operații și depozite ticsite cu recipiente cu gaz.

Alarmele răsunau în tot complexul, alertându-i pe soldați de evadare.

În cele din urmă, găsiră o ieșire: o ușă laterală într-un coridor pustiu. Era bătută în cuie, însă Altan o dădu pe Rin la o parte și dărâmă ușa. Fata sări afară și-l ajută și pe el să iasă.

— Acolo!

O patrulă a Federației îi zări și veni în fugă spre ei.

Altan luă arbaleta de la Rin și o îndreptă către patrulă. Trei soldați căzură la pământ, dar ceilalți înaintară peste cadavrele tovarășilor lor.

Arbaleta țăcăni în gol.

— Rahat, zise Altan.

Patrula se apropie și mai mult.

Rin și Altan erau înfometați, slăbiți și pe jumătate dopați. Și totuși luptau, spate în spate. Se mișcau, completându-se perfect. Aveau o

sincronizare chiar mai bună decât avusese Rin cu Nezha, pentru că Nezha știa cum se mișca ea doar dacă o privea. Altan n-avea nevoie s-o vadă – el știa *din instinct* cine era fata și cum avea să lupte, pentru că erau unul singur. Erau două părți ale unui întreg. Erau speerani.

Nimiciră patrula de cinci soldaţi, dar un alt detașament, de douăzeci de oameni, venea către ei dinspre clădire.

— Nu putem să-i omorâm pe toţi, zise Altan.

Rin nu era sigură, totuși fugiră mai departe.

Din cauza pavajului de piatră, tălpile ei erau carne vie. Altan o prinse de braț în fugă, trăgând-o înainte.

Pietrele de pavaj se prefăcură în nisip, apoi în scânduri de lemn. Erau într-un port. Erau lângă mare.

Trebuiau să ajungă la apă, la mare. Trebuiau să traverseze înot strâmtoarea îngustă. Speerul era foarte aproape...

Trebuie să te duci pe insulă. Trebuie să te duci la templu.

Ajunseră la capătul cheiului. Și se opriră.

Noaptea era luminată de torțe.

Părea că toată armata Federaţiei se adunase la docuri – soldaţi mugani în spate, pe chei, corăbii mugane pe apă. Erau sute. Sute de oameni împotriva lor. Șansele nu erau slabe, ci inexistente.

Rin avu un sentiment de disperare zdrobitoare. Nu putea răsufla sub apăsarea lui. Aici se termina. Aceasta era ultima redută a Speerului.

Altan nu-i dăduse drumul braţului. Din ochi i se prelingea sânge, din gură îi curgea sânge.

— Uite, îi zise întinzând braţul. Vezi steaua aia? E în constelaţia Phoenixului. Rin ridică privirea. Ia-o de călăuză. Speerul e la sud-est de-aici. Vei avea mult de înotat.

— Ce vrei să spui? întrebă ea. O să înotăm împreună. Tu o să mă călăuzești.

Altan o strânse de mână. O ţinu strâns o clipă, apoi îi dădu drumul.

— Nu, spuse tânărul. Eu o să-mi închei misiunea.

Panica îi răscoli stomacul lui Rin.

— Altan, nu!

Nu putea opri asaltul lacrimilor fierbinți, însă Altan nu se uita la ea. Privea în zare spre armata comasată.

— Tearza nu ne-a salvat poporul, rosti el. Eu nu l-am putut salva. Dar asta-i destul de aproape.

— Altan, te rog...

— Va fi mai greu pentru tine, urmă Altan. Va trebui să faci față consecințelor. Dar tu ești curajoasă... ești cea mai curajoasă persoană pe care am cunoscut-o.

— Nu mă părăsi, îl imploră fata.

Altan se aplecă și-i prinse obrajii între palme.

Preț de o clipă stranie, Rin se gândi că o va săruta.

N-o făcu. Își apăsă multă vreme fruntea pe fruntea ei.

Rin închise ochii. Se îmbătă de senzația pielii ei lipite de a lui. Și-o întipări în memorie.

— Ești mult mai puternică decât mine, spuse Altan.

Apoi îi dădu drumul.

Rin clătina frenetic din cap.

— Nu, nu sunt, *tu* ești, am nevoie *de tine...*

— Cineva trebuie să distrugă complexul ăsta de cercetare.

Altan se îndepărtă de ea. Cu brațele întinse în față, porni către flotă.

— Nu, îl imploră Rin. *Nu!*

Altan o luă la goană.

Dinspre trupele Federației țâșni o ploaie de săgeți.

În același moment, Altan se aprinse ca o torță.

Chemă Phoenixul și Phoenixul veni; învăluindu-l, îmbrățișându-l, iubindu-l, readucându-l la matcă.

Altan era o siluetă în lumină, o umbră de om. Lui Rin i se păru că se uită spre ea și că-l vede zâmbind.

I se păru că aude chicotul unei păsări.

Rin văzu în flăcări chipul lui Mai'rinnen Tearza. Avea obrajii uzi de lacrimi.

Focul nu dă, focul ia, și tot ia, și tot ia.

Fata scoase un țipăt fără cuvinte. Glasul i se pierdu în văpăi.

Din locul unde ardea Altan se ridică o coloană de flăcări.

Un val de dogoare se răspândi în toate direcţiile, rostogolindu-se peste soldații Federației de parcă erau niște paie. O lovi pe Rin ca un pumn în stomac, iar ea căzu pe spate în apa întunecată.

CAPITOLUL 25

Rin înotă ore în șir. Zile. O eternitate. Își amintea doar începutul, șocul inițial când corpul îi izbise apa, cum crezuse că murise, pentru că nu-și putea convinge trupul s-o asculte și pentru că o ustura pielea când atinsese apa, de parcă fusese jupuită de vie. Dacă întindea gâtul, zărea baza de cercetare arzând. Era un foc frumos, care se întindea în lujeri purpurii și aurii pe cerul ușor întunecat.

La început, înotă așa cum învățase la Academie – cu profil minim, astfel încât brațele să nu iasă din apă. Arcașii Federației ar fi tras în ea și ar fi ucis-o dacă ar fi văzut-o, dacă mai rămăsese vreunul în viață... Apoi o cuprinse oboseala și-și mișcă membrele numai ca să rămână la suprafață, să plutească în derivă, fără să se mai gândească la tehnică. Mișcările deveniră mecanice, automate și nebuloase.

Până și apa se încălzise în dogoarea pârjolului lui Altan. Semăna cu o cadă încălzită, cu un pat moale. Fata plutea și se gândea că ar fi plăcut să se înece. Fundul oceanului ar fi fost liniștit. N-ar mai fi durut-o nimic. N-ar mai fi existat nici Phoenix, nici război, absolut nimic, doar liniște... În adâncurile calde și întunecate n-ar mai fi simțit nicio pierdere...

Însă imaginea lui Altan îndreptându-se către moarte îi era întipărită în amintire; îi ardea peste toate gândurile, mai dureroasă și mai chinuitoare decât apa sărată ce i se strecura în rănile deschise. Îi dădea ordine din mormânt, șoptindu-i chiar și acum comenzi... Rin nu știa dacă avea halucinații în care-și închipuia glasul lui sau dacă într-adevăr era cu ea, călăuzind-o.

Înoată mai departe, urmărește aripile, nu te opri, nu renunța, mișcă-te în continuare...

Își îndreptă ochii spre constelația Phoenixului. *Sud-est. Trebuie să înoți spre sud-est.*

Stelele deveniră torțe, iar torțele deveniră foc și ei i se păru că-și vede zeul. *Te simt,* spuse Phoenixul, plutind în fața ei. *Îți simt sacrificiul, durerea, și o vreau, adu-mi-o... ești aproape, foarte aproape.*

Rin întinse o mână tremurătoare spre zeu, însă apoi în minte îi zvâcni ceva, o voce primitivă și îngrozită.

„Nu te apropia!” țipa Femeia. „Nu te apropia de locul ăsta.”

„Nu”, gândi Rin. „Nu mă poţi împiedica să mă apropii. Vin.”

Pluti fără cunoștință în apa întunecată, cu braţele și picioarele răşchirate ca să rămână la suprafaţă. Oscila între stări de trezie şi inconștiență. Spiritul ei își luă zborul. Rin își pierdu cu totul simţul de orientare; nu avea nicio destinaţie. Se ducea încotro era trasă, ca de o forţă magnetică, de o entitate aflată dincolo de controlul ei.

Avu viziuni.

Văzu un nor de furtună care arăta ca un bărbat, care creștea deasupra munţilor, cu patru cicloane bifurcându-se ca niște membre, și, când se uită la izvorul lor, două pete azurii și inteligente o priviră la rândul lor – prea strălucitoare ca să fie naturale, prea răutăcioase ca să fie altceva decât un zeu.

Văzu un baraj uriaș cu patru defileuri, cea mai mare construcţie pe care o zărise vreodată. Apa se revărsa în toate direcţiile și inunda câmpurile. Îi văzu pe Chaghan și Qara stând pe o înălţime, privind bucăţile barajului distrus plutind spre gura schimbătoare a fluviului.

Trecu pe lângă ei, întrebătoare, și Chaghan ridică brusc capul.

— Altan? întrebă el plin de speranţă.

Qara se uită la fratele ei.

— Ce-i?

Chaghan n-o băgă în seamă, ci se uită cu atenţie în jur, ca și cum ar fi putut-o vedea pe Rin. Însă privirea lui spălăcită trecu direct prin ea. Se uita după ceva ce nu mai exista.

— Altan, ești aici?

Rin încercă să spună ceva, dar de pe buze nu-i ieși niciun sunet. Nu avea gură. Nu avea trup. Speriată, trecu mai departe și simţi din nou neantul trăgând-o astfel încât nu s-ar fi putut întoarce la ei nici dacă ar fi încercat.

Zbură prin prezent, către trecut.

Văzu un templu măreţ, un templu clădit din piatră și sânge.

Văzu o femeie ce-i era cunoscută – înaltă și superbă, cu piele brună și membre lungi. Purta o coroană de pene stacojii și mărgele de culoarea cenușii. Plângea.

— N-o s-o fac, spuse femeia. Nu voi sacrifica lumea de dragul acestei insule.

Phoenixul țipă atât de furios, încât Rin tremură în fața mâniei sale pure.

— N-o să accept sfidarea. O să-i zdrobesc pe cei ce-și încalcă făgăduiala. Și *tu*... tu ai încălcat cel mai mare jurământ dintre toate, șuieră zeul. Te condamn. Nu vei cunoaște nicicând pacea.

Femeia urlă, se prăbuși în genunchi și duse mâna spre ceva din interiorul ei, încercând parcă să-și smulgă inima. Strălucea dinăuntru ca un cărbune aprins; lumina i se scurgea prin ochi, prin gură, până când în piele îi apărură crăpături și ea se sfărâmă în bucățele.

Ar fi urlat și Rin, dacă ar fi avut gură.

Phoenixul își îndreptă atenția către ea, exact când neantul o trase din nou mai departe.

Gonea iar prin timp și spațiu.

Văzu o claie de păr alb, după care totul rămase neclintit.

Străjerul Porții plutea în vid, încremenit în anabioză, un loc care era aproape de nicăieri și în drum spre pretutindeni.

— De ce ne-ai abandonat? strigă fata. Puteai să ne ajuți. Puteai să ne salvezi.

Ochii Străjerului se deschiseră și o văzură.

Rin nu știu cât timp o privi. Ochii lui îi sfredeleau în suflet, cercetând prin ea. Și îi întoarse privirea. Îl țintui cu privirea și ce văzu aproape că o distruse.

Jiang nu era muritor. Era ceva de demult, ceva străvechi, ceva enorm de puternic. Și în același timp era profesorul ei, bărbatul fragil și fără vârstă pe care-l știa ca ființă umană.

El întinse mâna și fata aproape că-l atinse, însă degetele îi alunecară prin el și nu atinseră nimic și Rin se gândi cu o groază revoltătoare că plutea iarăși. Însă el rosti un cuvânt și ea rămase pe loc.

Apoi degetele li se întâlniră, și ea avu din nou trup și putu să simtă, îi simți palmele prinzându-i obrajii și fruntea atingându-i fruntea. Simți acut când o prinse de umeri și o scutură cu putere.

— Trezește-te, îi spuse el. O să te îneci.

Rin se târî afară din apă pe nisipul fierbinte.

Trase aer în piept și gâtul o ustură de parcă înghițise sos de ardei iute. Scânci și înghiți un nod și avu senzația că pe esofag o râcâia un pumn de pietre. Se ghemui, se rostogoli, apoi se ridică în picioare și încercă să facă un pas.

Ceva îi trosni sub talpă. Se împletici înainte și căzu. Năucită, privi în jur. Își prinsese glezna în ceva. Își scutură laba piciorului și o ridică.

Scosese un craniu din nisip.

Călcase în maxilarul unui mort.

Fata țipă și căzu pe spate. I se întunecă vederea. Avusese ochii deschiși, dar acum se închiseră, refuzând orice stimul senzorial. Sub pleoape îi pluteau străfulgerări luminoase. Răscoli nisipul cu degetele. Era plin de obiecte mici, dure. Le ridică și le duse la ochi, ținându-i mijiți până îi reveni vederea.

Nu erau pietricele.

Peste tot în jurul ei ieșeau din nisip bucățele albe. Oase. Oase, pretutindeni.

Stătea îngenuncheată într-un cimitir enorm.

Rin tremura atât de violent, încât nisipul de sub ea fremăta. Se lăsă în genunchi și icni. Stomacul i se contractase așa tare, că la fiecare icnet i se părea c-o înjunghie cineva cu un cuțit.

Ieși din linia de tragere. Oare îi răsuna în cap glasul lui Altan sau erau gândurile ei? Vocea era aspră, poruncitoare. Se supuse. *Ești vizibilă pe nisipul alb. Adăpostește-te printre copaci.*

Se târî pe nisip, tresărind de fiecare dată când degetele îi treceau peste vreun craniu. Se scutura toată de suspine, prea deshidratată ca să poată plânge.

Du-te la templu. O să găsești drumul. Toate drumurile duc la templu.

Drumuri? Ce drumuri? Potecile care existaseră cândva fuseseră de mult revendicate de insulă. Îngenunche și se holbă prostește la frunziș.

Nu te străduiești destul.

Merse de-a bușilea de-a lungul lizierei, încercând să găsească vreo urmă din ce-ar fi putut fi cândva o potecă. Degetele ei descoperiră o piatră plată, mare cât capul unui om, abia vizibilă sub covorul de iarbă. Apoi alta. Și încă una.

Se ridică greoi în picioare și merse clătinându-se de-a lungul cărării, ținându-se de copacii din jur. Pietrele era tari și colțuroase și-i zgâriau tălpile, așa că lăsa urme însângerate.

Capul îi plutea; nu mai mâncase și nu mai băuse apă de atâta vreme, încât abia își mai amintea că avea trup. Văzu, sau își închipui, animale grotești care n-ar fi trebuit să existe. Păsări cu două capete. Rozătoare cu multe cozi. Păianjeni cu o mie de ochi.

Continuă să meargă pe potecă până avu senzația că străbătuse toată insula. „Toate drumurile duc la templu", îi spuseseră strămoșii. Însă când ajunse în poiana din mijloc, găsi doar ruine pe jumătate îngropate în nisip. Văzu pietre sfărâmate acoperite de litere pe care nu le putea citi, o intrare de piatră ce nu ducea nicăieri.

Probabil că Federația dărâmase templul cu douăzeci de ani în urmă. Probabil că fusese primul lucru pe care-l făcuseră soldații, după ce-i măcelăriseră pe speerani. Federația le distrusese lăcașul de cult. Trebuia să le elimine sursa de putere, s-o dărâme și s-o sfărâme complet, pentru ca nimeni de pe Speer să nu-i mai poată cere ajutorul Phoenixului.

Fata alergă printre ruine, căutând vreo ușă, vreo rămășiță a locului sfânt, dar nu găsi nimic. Acolo nu mai exista nimic.

Se lăsă să cadă la pământ, prea amorțită ca să se mai miște. Nu. Nu se putea așa ceva. Nu după toate prin câte trecuse. Aproape că începuse să plângă, când simți nisipul cedându-i sub palme. Începu să alunece. Să cadă undeva.

Brusc, izbucni în râs. Râdea așa de tare, că gâfâia de durere. Căzu pe o parte și se prinse de stomac, hohotind de ușurare.

Templul se afla sub pământ.

Își improviză o făclie dintr-o creangă uscată și o ridică în față când porni în jos pe treptele templului. Coborî multă vreme. Aerul deveni rece și uscat. După ce coti, nu mai văzu lumina soarelui. Îi venea greu să respire.

Se gândi la Chuluu Korikh și începu să i se învârtă capul. Trebui să se rezeme de perete și să răsufle adânc de câteva ori până să scape de panică. Asta nu era închisoarea din piatră. Nu se îndepărta de zeul ei. Nu – se apropia de el.

Sala interioară era cu totul lipsită de sunete. Nu mai auzea oceanul, nici foșnetul vântului sau zgomotele vietăților de deasupra. Deși tăcut, templul era însă opusul lui Chuluu Korikh. Tăcerea de aici era luminoasă, amplificatoare. O ajuta să se concentreze. Aproape că-și putea vedea calea în sus, ca și cum drumul către zei era la fel de banal ca țărâna pe care pășea.

Zidul forma un cerc, exact ca Panteonul, dar Rin văzu un singur piedestal.

Speeranii n-aveau nevoie decât de unul.

Întreaga încăpere era un altar închinat Phoenixului. Imaginea lui fusese cioplită în piatră pe peretele din fund, un basorelief de trei ori cât ea. Capul păsării era întors într-o parte, profilul ieșit în afară. Avea ochiul uriaș, sălbatic și furios. Fata se simți cuprinsă de spaimă când privi în el. Părea mânios. Părea viu.

Mâinile i se duseră instinctiv la centură, dar n-avea mac la ea. Apoi însă își dădu seama că n-avea nevoie de mac, tot așa cum nici Altan n-avusese vreodată nevoie. Simpla ei prezență în templu o ducea până la jumătatea drumului spre zei. Intră în transă pur și simplu privind ochiul mânios al Phoenixului.

Spiritul îi pluti în sus până fu oprit.

Când o văzu pe Femeie, vorbi ea cea dintâi de data asta.

— Nu din nou, spuse Rin. Nu poți să m-oprești. Știi de partea cui sunt.

— Te mai avertizez o dată, îi răspunse năluca lui Mai’rinnen Tearza. Nu te dărui Phoenixului.

— Taci și lasă-mă să trec.

Înfometată și însetată, n-avea răbdare pentru avertismente. Tearza îi atinse obrazul, cu o expresie disperată pe chip.

— Dacă-i dai Phoenixului sufletul, vei intra în iad. Te va mistui. Vei arde veșnic.

— Sunt deja în iad, zise Rin răgușit. Și nu-mi pasă.

Chipul Tearzei se schimonosi îndurerat.

— Sânge din sângele meu. Fiica mea. N-o lua pe calea asta.

— N-o *iau* pe calea ta. Tu n-ai făcut nimic, spuse fata. Ți-a fost prea frică să faci ce trebuia. Ți-ai vândut poporul. Te-ai lăsat condusă de lașitate.

— N-a fost lașitate. M-am condus după principii înalte.

— Ai acționat din egoism! țipă Rin. Dacă n-ai fi renunțat la Speer, poporul nostru ar fi încă în viață!

— Dacă n-aș fi renunțat la Speer, lumea ar fi în flăcări, replică Tearza. În tinerețe, am crezut c-o voi face. Am stat unde stai tu acum. Am venit în templul ăsta și m-am rugat la zeul nostru. Și Phoenixul a venit și la mine, căci eram cârmuitorul ales. Dar am înțeles ce eram pe punctul de a face și am întors focul împotriva mea. Mi-am ars trupul, puterea și speranța de libertate a Speerului. I-am dat țara Împăratului Roșu. Și am păstrat pacea.

— Cum pot moartea și sclavia să însemne *pace?* scuipă Rin. Eu mi-am pierdut prietenii și țara. Am pierdut toate lucrurile la care țineam. Nu vreau pace, ci vreau răzbunare.

— Răzbunarea n-o să-ți aducă decât durere.

— Ce știi tu? pufni fata. Crezi c-ai adus pacea? Ți-ai lăsat poporul să fie luat în sclavie. L-ai lăsat pe Împăratul Roșu să-i exploateze, să-i abuzeze și să-i maltrateze preț de o mie de ani. Ai îndreptat Speerul pe o cale ce a dus la veacuri de suferință. Dacă n-ai fi fost o lașă nenorocită, n-ar fi trebuit s-o fac eu acum. Și Altan ar fi încă în viață.

Ochii lui Mai'rinnen Tearza sclipiră roșiatic, însă Rin se mișcă prima. Între ele izbucni un zid de flăcări. Spiritul Tearzei se mistui în foc.

Și apoi Rin ajunse în fața zeului ei.

Phoenixul era mult mai frumos văzut de aproape, și mult mai înfricoșător. Pe când îl privea, își desfășură aripile largi în spatele ei și le întinse. Ajungeau până în capetele încăperii. Phoenixul înclină capul într-o parte și o fixă cu ochii lui de tăciune. Rin văzu în ochii aceia civilizații ridicându-se și căzând. Văzu orașe clădite din temelie, apoi arzând, apoi prefăcându-se în cenușă.

— Te-am așteptat multă vreme, spuse zeul ei.

— Aș fi venit mai repede, răspunse Rin, dar am fost avertizată împotriva ta. Maestrul meu...

— Maestrul tău era un laș. Dar nu și comandantul tău.

— Știu ce a făcut Altan, șopti Rin încet. Acum e al tău pentru totdeauna.

— Băiatul n-ar fi putut face niciodată ce ești tu în stare, spuse Phoenixul. Băiatul era distrus în trup și spirit. Băiatul era un laș.

— Dar te-a chemat...

— Și am răspuns. I-am dat ce voia.

Altan învinsese. El reușise în moarte ce nu putuse face în viață, pentru că, bănuia Rin, era sătul să trăiască. Nu putea duce îndelungatul război de răzbunare pe care-l cerea Phoenixul, așa că-și dorise un martiriu și-l primise.

„E mai greu să rămâi în viață."

— Și *tu* ce vrei de la mine? vru să știe Phoenixul.

— Vreau sfârșitul Federației.

— Cum intenționezi să realizezi așa ceva?

Fata îl privi furioasă. Zeul se juca, obligând-o să-și spună cu glas tare dorința. Obligând-o să explice exact ce monstruozitate voia să comită.

Rin își alungă din suflet ultimele rămășițe din ce mai rămăsese omenesc și dădu frâu liber urii. Era foarte ușor să urăști. Ura îi umplea un gol. Îi dădea voie să simtă din nou ceva. Era o senzație foarte plăcută.

— Victorie totală, zise ea. Asta vrei tu, așa-i?

— Ce vreau eu? Phoenixul părea amuzat. Zeii nu *vor* nimic. Zeii nu fac decât să existe. Noi nu putem schimba ceea ce suntem: esență pură, element pur. Voi, oamenii, vă faceți rău și după aceea dați vina pe noi. Toate calamitățile au fost provocate de mâna omului. Noi nu vă obligăm să faceți nimic. Noi nu facem decât să vă ajutăm.

— Ăsta-i destinul meu, spuse Rin cu convingere. Sunt ultimul speeran. Trebuie s-o fac. Așa e scris.

— Nimic nu e scris. Voi, oamenii, credeţi mereu că sunteţi meniţi pentru ceva – pentru tragedie sau pentru măreție. Destinul e un mit. Destinul e *singurul* mit. Zeii nu hotărăsc nimic. Voi *hotărâţi.* Tu ai hotărât să susţii examenul. Tu ai hotărât să te duci la Sinegard. Tu ai hotărât să te dedici Tradiţiilor, tu ai hotărât să studiezi căile zeilor și tu ai hotărât să urmezi ordinele comandantului tău, și nu avertismentele maestrului tău. La fiecare răscruce importantă ţi s-a dat o opţiune, ţi s-a dat o cale de scăpare. Și ai luat-o exact pe căile ce te-au adus aici. Te afli în acest templu, îngenuncheată în faţa mea, doar pentru că așa ai vrut. Și știi că dacă vei da porunca, eu voi aduce ceva îngrozitor. Voi distruge cu totul insula Mugen, la fel cum a fost distrus Speerul. Prin alegerea ta, vor muri mulţi.

— Dar vor trăi mult mai mulţi, spuse Rin și era aproape sigură că era adevărat.

Și chiar dacă n-ar fi fost, era dispusă să riște. Știa că va purta întreaga răspundere pentru crimele pe care era pe punctul să le comită, că va purta povara lor cât va trăi.

Însă merita.

De dragul răzbunării ei, merita. Era pedeapsa divină pentru ceea ce dezlănţuise Federaţia asupra poporului ei. Era dreptatea ei.

— Nu sunt oameni, șopti ea. Sunt animale. Vreau să-i arzi. Până la ultimul.

— Și ce o să-mi oferi în schimb? întrebă Phoenixul. Preţul pentru a transforma urzeala lumii e imens.

Ce voia un zeu, mai ales Phoenixul? Ce voiau toţi zeii?

— Pot să-ţi ofer adorare, promise ea. Pot să-ţi dau un val nesfârșit de sânge.

Phoenixul înclină din cap. Dorința lui era tangibilă, la fel de mare ca și ura ei. Zeul nu se putea abţine de la ceea ce-și dorea cu ardoare; era un agent al distrugerii și avea nevoie de un avatar. Rin i-l putea oferi.

N-o face, ţipă năluca lui Mai'rinnen Tearza.

— Fă-o, șopti Rin.

— Voința ta e a mea, spuse Phoenixul.

Preț de o clipă, în încăpere năvăli un aer magnific, un aer dulce care umplu plămânii fetei.

Apoi ea începu să ardă. Durerea fu bruscă și intensă. N-avu timp nici să icnească. Avea senzația că fiecare parte a ei fusese atacată dintr-odată de un perete mugitor de flăcări, care o sili să îngenuncheze și apoi să se prăbușească pe podea, când îi cedară genunchii.

Se zbătu și se zvârcoli la baza sculpturii, înfigându-și unghiile în podea, încercând să găsească o ancoră care s-o ajute să scape de durerea neînduplecată, care o mistuia în valuri tot mai intense. Ar fi urlat, dar nu putea trage aer pe gâtul încleștat.

Păru să dureze o eternitate. Rin țipă și scânci, implorând în tăcere silueta nepăsătoare ce plutea înaintea ei... Orice, chiar și moartea, ar fi fost mai bine decât ce i se întâmpla acum; nu voia decât să înceteze.

Însă moartea nu venea. Rin nu murea, nu era nici măcar rănită. Nu vedea nimic schimbat pe trup, chiar dacă avea impresia că-i mistuită de foc... Nu, era întreagă, însă în interiorul ei ardea ceva. Dispărea ceva.

Apoi se simți smucită de o forță infinit mai mare decât ea; capul îi zbură pe spate, brațele i se întinseră în părți. Devenise un canal. O ușă deschisă, fără nicio strajă. Puterea nu izvora din ea, ci dintr-o sursă înspăimântătoare din cealaltă parte; fata nu era decât portalul ce-i permitea să treacă în lumea aceasta. Erupse într-o coloană de flăcări. Focul umplu tot templul, se revărsă pe uși și în noaptea unde, la mare depărtare, copiii Federației dormeau în paturile lor.

Întreaga lume era în flăcări.

Nu doar că preschimbase urzeala universului și rescrisese istoria, ci o *sfâșiase,* făcuse o gaură largă în țesătura realității și-i dăduse foc cu furia nesătulă a unui zeu care nu poate fi controlat.

Cândva urzeala conținuse poveștile a milioane de vieți – viețile tuturor bărbaților, femeilor și copiilor de pe insula-arc –, civili care se duseseră la culcare liniștiți, știind că faptele soldaților de dincolo de marea îngustă erau un vis îndepărtat și îndeplineau făgăduiala împăratului lor: un destin măreț în care fuseseră determinați să creadă încă de la naștere.

Într-o clipită poveștile lor fuseseră scrise până la sfârșit.

La un moment al timpului, oamenii aceia existaseră.

Și apoi nu mai existaseră.

Pentru că nimic nu era scris. Așa îi spusese Phoenixul lui Rin și așa îi *arătase* Phoenixul.

Iar acum milioane de existențe viitoare neîmplinite erau nimicite de foc, ca un cer plin de stele care se întunecă pe neașteptate.

Rin nu putea îndura vinovăția îngrozitoare, așa că-și închise mintea în fața realității. Își arse partea care ar fi simțit remușcări pentru morțile acelea, fiindcă dacă le simțea, dacă o simțea pe fiecare în parte, ar fi fost sfâșiată. Viețile erau atât de multe, încât încetase să le mai considere drept ceea ce erau.

Acelea nu erau vieți.

Se gândi la sunetul slab și stins pe care-l scotea fitilul lumânării când ea își umezea degetele și-l atingea. Se gândi la bețișoarele aromate ce sfârâiau când ardeau până la capăt. Se gândi la muștele pe care le strivise cu degetul.

Acelea nu erau vieți.

Moartea unui soldat era o tragedie, pentru că fata își putea închipui durerea pe care el o simțea când îi venea sfârșitul: speranțele pe care le avusese, cele mai mici detalii, cum ar fi felul în care-și îmbrăca uniforma, dacă avea familie, dacă avea copii cărora le spusese că-i va vedea de îndată ce se va întoarce de la război. Viața lui era o lume întreagă clădită în jurul său, iar dispariția acesteia era o tragedie.

Însă Rin nu putea s-o multiplice de mii de ori. Genul acela de gândire nu era logic. Scara era de neînchipuit. Așa că nici măcar nu-și

bătu capul să încerce.

Partea din ea care era capabilă să se gândească la așa ceva nu mai funcţiona.

Acelea nu erau vieți.

Erau numere.

Erau o scădere necesară.

I se păru că trecuseră multe ore până când durerea începu să dispară treptat. Rin trăgea aer în piept cu gâfâieli adânci și răgușite. Aerul nu fusese nicicând așa dulce. Se îndreptă din poziţia fetală în care se ghemuise și se săltă încet ținându-se de sculptură ca să se sprijine.

Încercă să se ridice. Îi tremurau picioarele. Oriunde atingea piatra cu mâna, izbucneau flăcări. Aprindea scântei la fiecare mișcare. Oricare ar fi fost darul pe care i-l oferise Phoenixul, nu-l putea controla, nu-l putea stăpâni sau folosi în doze mici. Era o revărsare de foc divin sosit direct din ceruri și ea abia putea face faţă pe post de canal. Abia putea rezista să nu se mistuie ea însăși în flăcări.

Focul era pretutindeni: în ochii ei, revărsându-i-se din nări și din gură. Gâtul îi era mistuit de o senzaţie arzătoare și deschise gura să urle, însă din ea izbucni foc, iar și iar, o minge arzând în aer.

Reuși cumva să se târască afară din templu. Apoi se prăbuși în nisip.

CAPITOLUL 26

Când se trezi într-o altă încăpere nefamiliară, Rin fu cuprinsă de o panică atât de puternică, încât nu mai putu să respire. Nu din nou. Nu! Fusese prinsă din nou, se afla iar în ghearele muganilor și aveau s-o taie în bucăți și s-o jupoaie ca pe iepuri…

Însă când își aruncă brațele în lături, nicio legătură nu le ținu în loc. Și când încercă să se ridice în șezut, nimic n-o opri. Nu era legată cu vreun lanț. Greutatea pe care o simțea pe piept era o pătură subțire, nu o chingă.

Era întinsă pe un pat. Nu legată pe o masă de operații.

Nu era înlănțuită de o podea.

Era doar un pat.

Se ghemui, strânse genunchii la piept și se legănă până i se domoli răsuflarea și se calmă destul cât să cerceteze împrejurimile.

Încăperea era mică, întunecoasă și fără ferestre. Podea de lemn. Tavan de lemn, pereți de lemn. Podeaua se mișca sub ea, înclinându-se ușor înainte și înapoi, cum și-ar legăna o mamă pruncul. Întâi crezu că fusese iar drogată, pentru că ce altceva ar fi putut explica legănatul ritmic al încăperii, deși ea stătea nemișcată?

Avu nevoie de ceva timp până să-și dea seama că s-ar putea să fie pe mare.

Își îndoi încet membrele și o străbătu un nou val de durere. Încercă iarăși și, de data asta, duru mai puțin. Uluitor, n-avea niciun membru rupt. Era nevătămată. Era întreagă, teafără.

Se rostogoli pe-o parte și puse prudent tălpile desculțe pe podea. Trase adânc aer în piept și încercă să se ridice, dar picioarele i se îndoiră sub ea și căzu imediat lângă patul micuț. Nu mai fusese niciodată pe mare. I se făcu brusc greață și, deși avea stomacul gol, icni câteva minute peste marginea patului până reuși să se stăpânească.

Nu mai avea pe ea cămașa pătată și zdrențuită. Cineva o îmbrăcase într-o robă neagră, curată. Pânza îi păru ciudat de familiară, până o cercetă și își dădu seama că mai purtase și înainte astfel de straie. Era un veșmânt Cike.

Pentru prima dată, îi trecu prin cap că s-ar putea să nu se afle pe teren ostil.

Sperând împotriva speranței, necutezând să nădăjduiască, găsi puterea să stea în picioare. Se apropie de ușă. Brațul îi tremură când încercă mânerul.

Acesta se deschise.

Urcă pe prima scară pe care o văzu, ajunse pe o punte de lemn și, când zări cerul liber deasupra ei, vinețiu în lumina înserării, îi veni să plângă.

— S-a trezit!

Întoarse capul, năucită. Cunoștea vocea.

Ramsa îi făcu semn din celălalt capăt al punții. Ținea într-o mână un mop și în cealaltă o găleată. Îi zâmbi larg, puse jos mopul și veni spre ea în fugă.

Vederea lui fu atât de neașteptată, încât Rin rămase neclintită o vreme, privindu-l fără să înțeleagă. Apoi porni șovăitor spre el, cu mâna întinsă. Trecuse atâta vreme de când nu mai văzuse niciun Cike, încât era aproape convinsă că Ramsa era o iluzie, o farsă îngrozitoare pusă la cale de Shiro ca s-o tortureze.

Ar fi primit cu brațele deschise și iluzia, dacă ar fi lăsat-o cel puțin să se agațe de *ceva*.

Însă Ramsa era real – imediat ce ajunse la ea, îi dădu mâna deoparte și-și trecu brațele slăbănoage în jurul ei, într-o îmbrățișare strânsă. Și când Rin își apăsă fața de umărul lui slăbănog, fiecare parte a lui se simțea și părea reală: silueta osoasă, căldura pielii, cicatricele din jurul peticului de pe ochi. Era în carne și oase. Era *acolo*.

Nu visa.

Ramsa se desprinse de ea și o privi, încruntându-se.

— Rahat, zise el. *Rahat*.

— Ce-i?

— Ochii, răspunse el.

— Ce-i cu ei?

— Arată ca ai lui Altan.

La auzul numelui acela, Rin începu să plângă de-a binelea.

— Ei, haide, zise băiatul și o mângâie stângaci pe cap. E în regulă. Ești în siguranță.

— Cum ați... *unde?*

Printre suspine, punea întrebări sugrumate și incoerente.

— Suntem la câțiva kilometri de coasta de sud, spuse Ramsa. Ne duce Aratsha. Noi credem că-i mai bine să ne ținem departe de țărm o vreme. Lucrurile se cam complică pe continent.

— Noi...? repetă Rin cu răsuflarea întretăiată.

„Era oare posibil?"

Ramsa încuviință, cu un rânjet larg.

— Suntem toți aici. Restul sunt sub punte. Mă rog... mai puțin gemenii, dar vin și ei în câteva zile.

— Cum? întrebă Rin.

Cike nu știuseră ce se întâmplase la Chuluu Korikh. N-aveau de unde să știe ce se petrecuse în laboratorul de cercetare. De unde știuseră să vină pe Speer?

— Am așteptat la punctul de întâlnire, așa cum ordonase Altan, îi explică Ramsa. Când am văzut că nu veniți, ne-am dat seama că s-a-ntâmplat ceva. Unegen a luat urma soldaților Federației până la... locul ăla. Am ținut totul sub observație, l-am trimis pe Unegen să-ncerce să găsească o cale de a vă lua, dar după aia... Vocea lui Ramsa se stinse. Mă rog... Știi tu...

— A fost Altan, zise Rin.

În momentul în care îi rosti numele simți un nou junghi de durere, iar chipul i se schimonosi.

— Am văzut, spuse Ramsa încet. Ne-am imaginat că el era.

— M-a salvat.

— Mda. Ramsa șovăi. Și sigur e...

Rin începu să suspine.

— Futu-i, zise Ramsa încet. Chaghan... va trebui să-i spună cineva lui Chaghan.

— Unde-i el?

— Pe-aproape. Qara ne-a trimis mesaj printr-un corb, dar nu zicea prea multe, doar că vor sosi. O să ne-ntâlnim cu ei curând. Știe ea cum să ne găsească.

Rin ridică privirea spre el.

— Cum m-ați găsit *pe mine?*

— După ce-am săpat mult printre cadavre. Ramsa îi aruncă un zâmbet subțire. Două zile am căutat supraviețuitori printre dărâmături. Nimic. Dup-aia prietenul tău s-a gândit să mergem pe insulă și acolo am dat peste tine. Zăceai pe o foaie de sticlă, Rin. Peste tot în jurul tău era nisip și tu erai pe o foaie de cristal limpede. Era ca într-o poveste. Un basm.

„N-a fost un basm”, își zise ea. Arsese așa de intens, că topise nisipul din jurul ei. Nu fusese o poveste. Fusese un coșmar.

— Cât am fost inconștientă?

— Cam trei zile. Te-am dus în cabina căpitanului.

Trei zile? De când nu mai mâncase? Aproape că i se înmuiară picioarele și se sprijini repede de balustradă. Era foarte amețită. Se întoarse către mare. Apa împroșcată de valuri îi dădea o senzație minunată. Se pierdu în gânduri pentru o clipă, bucurându-se de ultimele raze ale soarelui, până își veni în fire.

Întrebă încet:

— Ce am făcut?

Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Ramsa. Părea stingherit, încercând să se hotărască ce să spună, dar atunci se auzi o altă voce familiară din spate.

— Noi speram că ne vei spune tu asta.

Apoi apăru Kitay.

Fermecătorul, minunatul Kitay. Uluitor de nevătămatul Kitay.

Avea în ochi o sclipire dură, pe care Rin n-o mai văzuse înainte. Arăta de parcă îmbătrânise cu cinci ani. Arăta ca tatăl lui. Era ca o sabie ce fusese ascuțită, metal ce fusese călit.

— Ești bine, șopti ea.

— I-am înduplecat să mă ia cu ei după ce ai plecat cu Altan, zise tânărul cu un zâmbet ironic. Mi-a luat ceva timp să-i conving.

— Și bine a făcut, completă Ramsa. A fost ideea lui să te căutăm pe insulă.

— Și am avut dreptate, adăugă Kitay. Niciodată nu m-am bucurat mai mult că am avut dreptate. Înaintă și o îmbrățișă strâns pe Rin. Nu m-ai abandonat la Golyn Niis. Nici eu nu puteam să te abandonez pe tine.

Rin nu-și dorea decât să rămână veșnic în îmbrățișarea lui. Voia să uite totul, să uite de război, să uite de zeii ei. Era suficient doar *să existe,* să știe că prietenii ei erau în viață și că până la urmă lumea nu era chiar atât de întunecată.

Însă nu putea rămâne în amăgirea aceea fericită.

Mult mai puternică decât dorința ei de a uita era dorința ei de a ști. Ce făcuse Phoenixul? Ce realizase ea în templu?

— Trebuie să știu ce am făcut, zise fata. În clipa asta.

Ramsa părea stânjenit. Era ceva ce nu-i spusese.

— Ce-ar fi să mergem sub punte? propuse el, aruncându-i o privire lui Kitay. Toţi ceilalţi sunt în careu. Probabil că-i mai bine dacă discutăm cu toţii.

Rin dădu să-l urmeze, însă Kitay o prinse de încheietură. Îi aruncă o privire întunecată lui Ramsa.

— De fapt, zise el, aș prefera să discut singur cu ea.

Băiatul se uită nedumerit la Rin, dar ea încuviință șovăitor.

— Sigur. Ramsa făcu câțiva pași în spate. Suntem sub punte când ești gata.

Kitay rămase tăcut până se îndepărtă suficient ca să nu mai audă. Rin îi cercetă chipul, dar nu reuși să-și dea seama la ce se gândea. Ce se întâmplase? De ce nu părea mai fericit s-o vadă? Avea impresia că o va lua razna dacă el nu va spune ceva.

— Deci e adevărat, zise Kitay în cele din urmă. Chiar poţi invoca zeii.

Nu-și luase privirea de la ea. Rin își dorea să fi avut o oglindă, ca să-și poată vedea propriii ochi stacojii.

— Ce e? Ce nu-mi spuneţi?

— Chiar n-ai nicio idee? șopti el.

Rin se dădu înapoi, dintr-odată înspăimântată. Avea o idee. Avea mai mult decât o idee. Însă avea nevoie de o confirmare.

— Nu știu ce vrei să spui, zise ea.

— Vino cu mine, îi răspunse Kitay.

Îl urmă de-a lungul punții, până ajunseră în cealaltă parte a corabiei.

Atunci, Kitay întinse mâna spre orizont.

— Privește.

În depărtare, peste apă, se ridica un nor, cel mai nefiresc pe care-l văzuse Rin vreodată. Era o masă imensă și densă de cenușă, care se întindea peste pământ ca o revărsare. Arăta ca un nor de furtună, dar se înălța din pământul întunecat, nu era adunat în cer. Vălătuci mari de fum cenușiu și negru se ridicau sub forma unei ciuperci care creștea încet. Luminat din spate de razele roșii ale soarelui la apus, arăta de parcă revărsa pâraie de sânge în ocean.

Părea ceva viu, un gigant de fum răzbunător ridicat din adâncurile oceanului. Într-un fel, era frumos, așa cum era frumoasă și împărăteasa: încântător și înspăimântător în același timp. Rin nu-și putea desprinde privirea.

— Ce-i asta? Ce s-a-ntâmplat?

— N-am văzut când s-a-ntâmplat, răspunse Kitay. Am simțit doar. Chiar și la kilometri buni de țărm, tot am simțit. O cutremurare puternică sub picioare. O smucitură bruscă, apoi totul a rămas nemișcat. Când am ieșit pe punte, cerul era negru ca tăciunele. Cenușa a acoperit soarele zile în șir. Ăsta-i primul apus pe care-l văd de când te-am găsit.

Rin simți cum i se chircesc măruntaiele. Bucata aceea mică de pământ întunecată, acolo, în depărtare... era Mugen?

— Ce este? întrebă ea încet. Ce este norul?

— Scurgeri piroclastice. Nori de cenușă. Mai ții minte vechile erupții ale munților de foc despre care am învățat la cursul lui Yim? întrebă Kitay.

Rin încuviință din cap.

— Asta s-a întâmplat. Pământul de sub insulă era stabil de mii de ani și apoi a erupt fără niciun avertisment. Am petrecut câteva zile, încercând să-mi dau seama cum s-a-ntâmplat. Încercând să-mi închipui cum a fost pentru oamenii de pe insulă. Bag mâna în foc că

majoritatea au fost incinerați în casele lor. Supraviețuitorii n-aveau cum s-o mai ducă prea mult. Toată insula e cuprinsă de o furtună de vapori otrăvitori și resturi topite, zise Kitay. Glasul lui era ciudat de lipsit de intonație. N-am putea să ne apropiem mai mult, nici dacă am încerca. Ne-am sufoca. Corabia ar arde din cauza căldurii, dacă ne-am apropia la mai puțin de un kilometru.

— Deci Mugen nu mai există? șopti Rin. Au murit toți?

— Dacă n-au murit, vor muri în curând, răspunse Kitay. Mi-am imaginat de multe ori. Am pus lucrurile cap la cap din ce am învățat. Muntele de foc a azvârlit probabil o avalanșă de cenușă fierbinte și gaze vulcanice. Probabil că le-a înghițit toată țara. Dacă n-au fost cuprinși de flăcări, s-au sufocat. Dacă n-au murit sufocați, au fost îngropați sub dărâmături. Și dacă nu i-au omorât astea, atunci vor muri de foame, pentru că sunt absolut sigur că pe insulă nu va mai crește nimic acum, fiindcă cenușa a distrus agricultura. După ce lava se va întări, insula va fi un mormânt solidificat.

Rin țintuia cu privirea norul de cenușă, privea fumul care încă se ridica, puțin câte puțin, ca un furnal arzând veșnic.

Federația Mugen devenise similară temniței din Chuluu Korikh. Insula de peste strâmtoarea îngustă se preschimbase într-un munte de piatră. Cetățenii Federației erau prizonieri rămași în anabioză, care n-aveau să se mai trezească niciodată.

Oare chiar distrusese insula? Rin simți un val de confuzie panicată. Imposibil. N-avea cum. Un asemenea dezastru natural nu putea fi opera ei. Era o coincidență bizară. Un accident.

Într-adevăr făcuse ea asta?

Totuși, o *simțise,* exact în momentul erupției. Ea o declanșase. Ea o chemase. Simțise fiecare dintre viețile acelea stingându-se într-o clipită. Simțise exaltarea Phoenixului, trăise indirect setea lui înnebunită de sânge.

Distrusese o țară întreagă cu puterea furiei ei. Făcuse Mugenului ceea ce Federația făcuse Speerului.

— Insula Moartă era periculos de aproape de norul de cenușă, spuse Kitay în cele din urmă. E un miracol că trăiești.

— Nu, nu este, răspunse ea. A fost vrerea zeilor.

Kitay arăta de parcă se străduia să vorbească. Rin îl privi, dezorientată. De ce nu era ușurat s-o vadă? De ce arăta de parcă se întâmplase ceva îngrozitor? Supraviețuise! Era bine! Reușise să iasă din templu!

— Trebuie să știu ce ai făcut, spuse el în cele din urmă. Tu ai vrut asta?

Fata începu să tremure fără să știe de ce și apoi încuviință. Ce rost avea să-l mintă acum pe Kitay? Ce rost avea să mintă pe oricine? Știau cu toții de ce era în stare. Și, își dădu seama, *voia* ca ei să știe.

— A fost voința ta? întrebă el.

— Ți-am spus, șopti Rin. M-am dus la zeul meu. I-am spus ce voiam.

Kitay păru îngrozit.

— Vrei să spui… adică zeul tău… te-a pus să faci așa ceva?

— Zeul meu nu m-a *pus* să fac nimic, răspunse ea. Zeii nu pot alege în locul nostru. Pot doar să ne ofere puterea lor, iar noi o putem mânui. Și așa am și făcut, asta am ales. Înghiți un nod. Nu regret.

Tânărul se albise la față.

— Tocmai ai omorât mii de oameni nevinovați.

— M-au *torturat!* L-au ucis pe Altan!

— Ai făcut Mugenului exact ce făcuse Mugenul în Speer.

— Meritau!

— Cum poate să merite cineva așa ceva? țipă Kitay. *Cum,* Rin?

Fata era uluită. De ce era supărat pe ea? Avea măcar *idee* prin ce trecuse?

— Nu știi ce au făcut, șopti ea. Nu știi ce aveau de gând. Ne-ar fi omorât pe toți. Nu le pasă de viețile omenești. Sunt…

— Sunt monștri! Știu! Am fost la Golyn Niis! Am zăcut printre cadavre zile în șir! Dar *tu*… Kitay se sufoca în propriile cuvinte. Tu te-ai întors și ai făcut același lucru. Civili… Nevinovați… Copii, Rin. Tocmai ai îngropat o *țară întreagă* și nu simți *nimic.*

— *Erau monștri!* urlă Rin. *Nu erau umani!*

Kitay deschise gura. Nu scoase niciun sunet. O închise la loc. Când vorbi în cele din urmă, părea aproape să izbucnească în lacrimi.

— Te-ai gândit vreodată, spuse el rar, că exact asta credeau și ei despre noi?

Se uitară încruntaţi unul la altul, răsuflând greu. Rin simţea cum îi bubuie sângele în urechi.

Cum îndrăznea? Cum *îndrăznea* să stea aici și s-o acuze că ar fi comis atrocităţi? Nu văzuse interiorul laboratorului, nu știuse cum intenţiona Shiro să-i ucidă pe toţi nikara... nu-l văzuse pe Altan îndreptându-se spre doc și aprinzându-se ca o torţă umană.

Rin reușise să-și răzbune poporul. *Salvase* Imperiul. Kitay n-avea s-o judece pentru asta. N-avea să-i permită.

— Dă-te din calea mea! se răsti ea. Trebuie să mă duc la ai mei.

Kitay părea extenuat.

— Pentru ce, Rin?

— Avem treabă de făcut, spuse ea scurt. Nu s-a terminat.

— Vorbești serios? Ai ascultat ceva din ce ţi-am spus? Mugenul e *terminat!* strigă Kitay.

— Nu Mugenul, răspunse Rin. Mugenul nu-i ultimul dușman.

— Ce vrei să spui?

— Vreau război împotriva împărătesei.

— Împotriva *împărătesei*?

Kitay părea consternat.

— Su Daji ne-a trădat, spuse ea. Așa ne-au găsit, așa au știut că vom fi la Chuluu Korikh...

— E o nebunie.

— Au spus chiar ei! Muganii au zis că...

Kitay se holbă la ea.

— Și nu ţi-a trecut prin cap că aveau motive să mintă?

— Nu în legătură cu asta. Știau cine suntem. Știau unde vom fi. Numai ea știuse asta. Începu să răsufle repezit. Furia revenise. Trebuie să știu de ce a făcut-o. Și după aceea trebuie s-o pedepsesc. Și s-o fac să *sufere.*

— Tu auzi ce spui? Are importanţă cine pe cine a vândut? Kitay o prinse de umeri și o scutură cu putere. Uită-te în jurul tău. Uite ce s-a-ntâmplat cu lumea asta. Toţi prietenii noștri sunt *morţi.* Nezha. Raban. Irjah. Altan. Rin tresări la fiecare nume, însă Kitay urmă, fără milă: Întreaga noastră *lume* a fost dată peste cap și tu tot mai vrei război?

— Războiul a venit deja. Pe tronul Imperiului stă un trădător, spuse ea cu încăpățânare. O să am grijă să ardă în flăcări.

Kitay îi dădu drumul, iar expresia de pe chipul lui o buimăci.

O privea ca pe o străină. Părea înspăimântat de ea.

— Nu știu ce ți s-a-ntâmplat în templul ăla, spuse el, dar tu nu ești Fang Runin.

Kitay o lăsă pe punte. Nu mai veni s-o caute după aceea.

Rin îi văzu pe Cike în bucătăria de sub punte, dar nu se duse la ei. Era prea istovită, prea extenuată. Se întoarse în cabină și se încuie înăuntru.

Crezu – speră, de fapt – că Kitay o va căuta, dar nu se întâmplă așa. Când plânse, nimeni n-o alină. Se înecă în propriile-i lacrimi și-și îngropă fața în saltea. Își înăbuși țipetele în umplutura de paie, apoi hotărî că nu-i păsa dacă o aude cineva și urlă în întuneric.

Baji veni la ușă, cu o tavă cu mâncare. Rin refuză.

O oră mai târziu, Enki intră cu forța. Îi ceru să mănânce. Rin refuză din nou. Enki îi spuse că nu făcea nimănui vreun serviciu dacă murea de foame.

Ea fu de acord să mănânce dacă-i va da opiu.

— Nu cred că-i o idee prea bună, zise bărbatul uitându-se la fața ei suptă, la părul încurcat și ciufulit.

— Nu-i asta, zise Rin. N-am nevoie de semințe. Am nevoie de fum.

— Pot să-ți fac o doză pentru dormit.

— N-am nevoie de somn, insistă ea. Am nevoie *să nu simt nimic*.

Pentru că Phoenixul n-o părăsise când ea se târâse afară din templu. Îi vorbea acum tot timpul, era o prezență permanentă în mintea ei, înfometată și sălbatică. Fusese extaziat pe punte. Văzuse norul de cenușă și-l considerase o prosternare.

Rin nu-și putea separa gândurile de dorința Phoenixului. Putea să i se opună, și atunci probabil că ar fi înnebunit. Sau putea s-o accepte și s-o iubească.

„Dacă m-ar vedea Jiang acum”, își dădu ea seama, „m-ar închide în Chuluu Korikh.”

În definitiv, acolo era locul ei.

Jiang ar fi spus că varianta nobilă ar fi fost să se zidească singură.

„Nici pomeneală”, gândi fata.

N-ar fi pășit niciodată de bunăvoie în Chuluu Korikh, nu câtă vreme împărăteasa Su Daji mai trăia. Nu câtă vreme Feylen era în libertate.

Ea era singura persoană suficient de puternică să-i oprească, pentru că acum deținea o putere la care Altan doar visase.

Acum înțelegea că Phoenixul avusese dreptate: Altan *fusese* slab. Deși încercase din răsputeri, Altan rămăsese slab. Fusese mutilat de anii petrecuți în captivitate. El nu-și alesese de bunăvoie furia, ci îi fusese provocată, lovitură după lovitură, tortură după tortură, până când reacționase exact așa cum ar reacționa un lup rănit, ridicându-se să muște mâna care-l lovește.

Mânia lui Altan era sălbatică și necontrolată; el era un recipient ambulant pentru Phoenix. Nu avusese niciodată un cuvânt de spus în drumul său în căutarea răzbunării. Altan nu putea negocia cu zeul așa cum putea face Rin.

Ea n-o luase razna, era convinsă. Era întreagă. Pierduse multe, da, dar își păstrase mintea întreagă. Își lua propriile decizii. *Alesese* să accepte Phoenixul. Alesese să-l lase să-i invadeze mintea.

Cu toate astea, dacă voia să-și păstreze gândurile doar pentru ea, trebuia să nu se gândească la absolut nimic. Dacă voia un răgaz în care să nu simtă setea de sânge a Phoenixului, avea nevoie de pipă.

Cugetă cu glas tare în beznă în timp ce trăgea în piept drogul acela grețos de dulce.

Înăuntru, afară. Înăuntru, afară.

„Am devenit ceva minunat”, își zise ea. „Am devenit ceva îngrozitor.”

Oare acum era o zeiță sau un monstru?

Poate niciuna. Poate ambele.

Rin era ghemuită în pat când gemenii ajunseră în cele din urmă la bord. Ea știu că sosiseră abia când îi apărură neanunțați în ușa cabinei.

— Deci ai reușit, spuse Chaghan.

Rin se ridică în șezut. O prinseseră într-un moment mai rar, când era trează. Nu se mai atinsese de pipă de câteva ore, însă numai pentru că dormise.

Qara se repezi înăuntru și o îmbrățișă.

Fata acceptă îmbrățișarea, cu ochii lărgiți de șoc. Qara fusese întotdeauna foarte reținută. Foarte distantă. Ridică stângaci brațul, încercând să se hotărască dacă s-o bată pe umăr.

Însă femeia se trase înapoi la fel de brusc.

— Ești fierbinte, spuse ea.

— Nu pot să scap, zise Rin. E cu mine. E tot timpul cu mine.

Qara îi atinse ușor umerii și-i aruncă o privire înțelegătoare, compătimitoare.

— Te-ai dus la templu.

— Eu am făcut-o, zise Rin. Norul ăla de cenușă. Eu am fost.

— Știu, îi răspunse Qara. Am simțit și noi.

— Feylen, spuse Rin. Feylen e liber, a evadat, am încercat să-l oprim, dar...

— Știm, spuse Chaghan. Am simțit și asta. Stătea rigid în pragul ușii și părea că-i rămăsese ceva în gât. Unde-i Altan? întrebă el în cele din urmă.

Rin nu spuse nimic. Rămase pe loc, susținându-i privirea.

Chaghan clipi și scoase un sunet ca de animal bătut.

— Nu-i posibil, spuse el foarte încet.

— E mort, zise Rin. Se simțea foarte obosită. Renunță. S-a dus.

— Dar aș fi simțit. L-aș fi *simțit* că se duce, insistă bărbatul.

— Așa credem toți, spuse ea sec.

— Minți.

— De ce-aș minți? Eram acolo. Am văzut când s-a-ntâmplat.

Chaghan ieși furios din cabină și trânti ușa în urma lui.

Qara coborî privirea spre Rin. În clipa aceea n-avea obișnuita ei expresie mânioasă. Părea doar tristă.

— Tu înțelegi, spuse ea.

Rin înțelegea prea bine.

— Ce-ați făcut? Ce s-a-ntâmplat? o întrebă în cele din urmă pe Qara.

— Am câștigat războiul în nord, răspunse femeia, strângându-și mâinile în poală. Am urmat ordinele.

Ultima operațiune, disperată, a lui Altan implicase nu unul, ci două atacuri. În sud, o luase cu el pe Rin ca să deschidă Chuluu Korikh. Iar în nord îi trimisese pe gemeni.

Inundaseră fluviul Murui. Delta văzută de fată de pe tărâmul spiritului fusese Barajul celor Patru Defileuri, cel mai mare sistem de stăvilare care împiedica Muruiul să se reverse în cele patru provincii învecinate. Altan ordonase ruperea stăvilarelor, ca să devieze fluviul spre sud, într-un canal mai vechi, tăind ruta de aprovizionare a Federației către sud.

Era un plan aproape identic cu cel pe care-l propusese Rin la ora de Strategie în primul an la Academie. Își aducea aminte obiecțiile Venkăi.

„Nu poți să distrugi pur și simplu un baraj așa. Durează ani de zile să-l reconstruiești. Nu se va inunda doar valea, ci și toată delta. E vorba despre foamete. Dizenterie."

Rin își strânse genunchii la piept.

— Presupun că n-are rost să-ntreb dacă ați evacuat mai întâi satele.

Qara râse fără să zâmbească.

— *Tu* ai evacuat?

Cuvintele acelea fură ca o palmă. Fata nu gândise în timp ce acționase. Se întâmplase. Fusese o decizie care i se impusese. Și fusese... și fusese...

Începu să tremure.

— Ce am făcut, Qara?

Până acum nu pricepuse cu adevărat amploarea reală a faptelor ei atroce. Numărul de vieți pierdute, enormitatea forței pe care o invocase... fusese un concept abstract, o imposibilitate ireală.

Meritase? Era destul ca să plătească pentru Golyn Niis? Pentru Speer?

Cum putea ea să compare viețile pierdute? Un genocid împotriva altuia – cum se echilibrau în balanța justiției? Și cine era Rin, să-și închipuie că putea să facă o asemenea comparație?

O prinse pe Qara de încheietură.

— Ce am *făcut?*

— Ce am făcut și noi, zise Qara. Am câștigat un război.

— Nu, am *omorât*...

Rin se sufocă. Nu putea termina ce avea de spus.

Însă femeia păru dintr-odată mânioasă.

— Ce vrei de la mine? Vrei iertare? Nu-ți pot oferi așa ceva.

— Voiam doar...

— Ai vrea să comparăm numărul morților? întrebă Qara tăios. Ai vrea să discutăm cine-i mai vinovat? Tu ai provocat o erupție și noi o inundație. Sate întregi, înecate într-o clipă. Făcute una cu pământul. Tu ai distrus inamicul. *Noi am omorât nikara.*

Rin nu putea decât să se holbeze la ea.

Qara își smulse brațul din strânsoare.

— Nu te mai uita așa. Ne-am luat deciziile și am supraviețuit cu țara neatinsă. Ceea ce merită, merită.

— Dar am *asasinat*...

— *Am câștigat un război!* strigă Qara. L-am răzbunat pe el, Rin. El nu mai este, dar l-am răzbunat.

Fata nu răspunse și Qara o prinse de umeri, adâncindu-și degetele dureros în carnea ei.

— Asta trebuie să-ți spui, rosti ea cu înverșunare. Trebuie să fii convinsă c-a fost necesar. C-a împiedicat ceva mai rău de-atât. Și, chiar dacă nu-i așa, e minciuna pe care o să ne-o tot spunem, începând de azi și în fiecare zi de-acum înainte. Ai luat o hotărâre. Nu mai poți face nimic acum. S-a terminat.

Asta își spusese și Rin pe insulă. Asta își spusese când vorbise cu Kitay.

Și mai târziu, în toiul nopții, când nu va putea dormi din cauza coșmarurilor și va trebui să-și ia pipa, va face cum spusese Qara și-și va repeta întruna că ceea ce este săvârșit e bun săvârșit. Însă femeia greșea undeva.

Nu se terminase. N-avea cum să se termine... pentru că trupele Federației încă se aflau pe continent, împrăștiate prin tot sudul; pentru că Chaghan și Qara nu reușiseră să-i înece pe toți soldații. Și acum nu mai aveau un conducător de care să asculte și nici cămine la

care să se întoarcă, și din cauza asta erau disperați, imprevizibili și… periculoși.

Și undeva pe continent se afla o împărăteasă care stătea pe un tron improvizat, refugiindu-se într-o nouă capitală de război, pentru că Sinegardul fusese distrus de un conflict inventat chiar de ea. Poate că deja aflase că insula-arc nu mai exista. Suferea că pierduse un aliat? Era ușurată că scăpase de un dușman? Poate că-și asumase deja o victorie pe care n-o plănuise; poate că o folosea ca să-și consolideze puterea.

Mugen nu mai exista, însă dușmanii lui Cike se înmulțiseră. Iar ei deveniseră acum luptători independenți, care nu mai erau loiali coroanei ce-i trădase.

Nimic nu se terminase.

Până atunci Cike nu mai avusese parte de moartea unui comandant. Prin natura ocupației lor, schimbarea la comandă era în mod inevitabil complicată. Foștii comandanți fie înnebuniseră și trebuiseră târâți împotriva voinței lor în Chuluu Korikh, fie fuseseră uciși în misiune și nu se mai întorseseră niciodată.

Puțini muriseră cu asemenea măreție ca Altan Trengsin.

Își luară rămas-bun la răsărit. Întreaga divizie se adună pe puntea din față, toți solemni în robele lor negre. Ritualul nu era o ceremonie nikara. Era o ceremonie speerană.

Qara vorbi pentru toți. Conduse ea însăși ceremonialul, întrucât Prezicătorul Chaghan refuzase. Întrucât nu putuse.

— Speeranii își incinerau morții, zise ea. Credeau că trupurile lor sunt doar vremelnice. *Din cenușă venim, în cenușă ne-ntoarcem.* Pentru speerani, moartea nu era un final, ci doar o mare întâlnire. Altan ne-a părăsit ca să se ducă acasă. Altan s-a întors în Speer.

Qara ridică brațele deasupra apei. Începu o incantație, nu în graiul speeranilor, ci în graiul ritmat al hinterlandezilor. Păsările ei se roteau deasupra într-un omagiu tăcut. Iar vântul însuși păru să stea,

legănatul valurilor se opri, de parcă universul încremenise de pierderea lui Altan.

Cike stăteau aliniaţi în uniformele negre identice, privind-o fără cuvinte pe Qara. Braţele lui Ramsa erau încrucișate strâns peste pieptul lui îngust și umerii gârboviţi ca și cum s-ar fi strâns în el însuși. Baji îi puse în tăcere o mână pe umăr.

Rin și Chaghan stăteau în spate, despărţiţi de restul diviziei.

Kitay nu se vedea nicăieri.

— Ar trebui să fi avut cenușa lui, rosti Chaghan amar.

— Cenușa lui este deja în mare, răspunse Rin.

Chaghan se încruntă spre ea. Avea ochii roșii de durere, injectaţi. Pielea palidă era întinsă așa de tare peste pomeţii înalţi, că arăta și mai scheletic decât de obicei. Părea să nu fi mâncat de zile întregi. Credeai că dintr-o clipă în alta ar putea fi luat de vânt.

Rin se întrebă cât va mai trece până n-o va mai acuza în sinea lui pentru moartea lui Altan.

— Presupun c-a dat tot ce a avut, zise Chaghan, arătând cu capul spre haosul cenușiu în care se transformase Federaţia Mugen. Trengsin și-a căpătat răzbunarea până la urmă.

— Ba nu.

Chaghan se crispă.

— Explică.

— Nu Mugen l-a trădat, zise ea. Nu Mugen l-a târât în muntele ăla. Nu Mugen a vândut Speerul, ci împărăteasa.

— Su Daji? întrebă sceptic Chaghan. De ce? Ce-ar fi avut de câștigat?

— Nu știu, dar am de gând să aflu.

— *Tenega,* înjură Chaghan. Arăta ca și cum tocmai și-ar fi dat seama de ceva. Încrucișă braţele subţiri pe piept și mormăi în graiul lui: Dar e evident.

— Ce?

— Ai aruncat Hexagrama Năvodului, spuse el. Năvodul înseamnă capcane, trădări. Laţurile capturării voastre v-au fost întinse înainte. Probabil că a trimis Federaţiei un mesaj în clipa când lui Altan i-a intrat în cap să se ducă în muntele ăla blestemat. *Este gata să meargă, dar urmele i se întretaie.* Aţi fost tot timpul pioni în jocul altcuiva.

— N-am fost *pioni,* ripostă Rin. Și nu te purta de parcă te-ai fi așteptat să se-ntâmple. În clipa aceea, simți o izbucnire bruscă de furie – față de tonul profesoral al lui Chaghan, de cugetările lui retrospective, de parcă le văzuse pe toate, de parcă se așteptase la ce se întâmplase, de parcă știuse tot timpul mai multe decât Altan. Hexagramele tale sunt logice numai privind retrospectiv și nu dau niciun indiciu când le arunci. Hexagramele tale sunt al naibii de inutile.

Chaghan se încordă.

— Hexagramele mele nu sunt inutile. Eu văd forma lumii. Înțeleg natura schimbătoare a realității. Am citit nenumărate Hexagrame pentru comandanții Cike...

Rin pufni.

— Și în toate Hexagramele pe care le-ai citit pentru Altan, n-ai văzut niciodată că s-ar putea să moară?

Spre surprinderea ei, bărbatul tresări.

Știa că nu era corect să-i arunce acuzații când moartea lui Altan nu era din vina lui, dar avea nevoie să se descarce, avea nevoie să mai acuze și pe altcineva în afară de ea.

Nu-l putea suporta pe Chaghan, cu aerul lui atotștiutor, care prevăzuse tragedia aceasta, pentru că *nu* o prevăzuse. Altan și cu ea se duseseră orbește în munte, iar el îi lăsase.

— Ți-am spus, zise Chaghan, Hexagramele nu pot prezice viitorul. Sunt înfățișări ale lumii așa cum este ea, descrieri ale forțelor aflate în acțiune. Zeii Panteonului reprezintă șaizeci și patru de forțe fundamentale, iar Hexagramele reflectă mișcările lor ondulatorii.

— Și niciuna dintre mișcările alea nu zicea: *Nu vă duceți în muntele ăla, veți fi omorâți*?

— L-am avertizat, spuse încet bărbatul.

— Ai fi putut încerca mai tare, rosti Rin amar, deși știa că era o acuzație nedreaptă pe care o spusese doar ca să-l rănească pe Chaghan. I-ai fi putut spune că va muri.

— Toate Hexagramele lui Altan vorbeau despre moarte, zise Chaghan. Nu m-așteptam să se întâmple de data asta.

Rin izbucni în râs.

— N-ar trebui să fii Prezicător? Vezi vreodată *ceva* util?

— Am văzut Golyn Niis, nu? se răsti el.

Însă în clipa în care cuvintele îi ieșiră din gură se înecă, iar trăsăturile i se schimonosiră de durere.

Rin nu spuse ce gândeau amândoi: poate că Altan n-ar fi murit, dacă nu s-ar fi dus la Golyn Niis.

Regreta că nu rămăseseră în Khurdalain să ducă bătălia aceea până la capăt. Regreta că nu abandonaseră cu totul Imperiul și nu fugiseră înapoi la Castelul Nopții, lăsând Federația să devasteze satele, iar ei așteptând în munți să se termine violențele, în siguranță, izolați și *vii*.

Chaghan arăta atât de nefericit, încât furia lui Rin se risipi. Până la urmă, el încercase să-l oprească pe Altan. Nu reușise. Niciunul dintre ei n-ar fi reușit să-l întoarcă pe Altan din goana lui nebună spre moarte.

Chaghan n-avusese cum să prezică viitorul lui Altan, pentru că viitorul nu era scris niciunde. Altan își făcuse alegerile; la Khurdalain, la Golyn Niis și în cele din urmă pe cheiul acela, și niciunul dintre ei nu l-ar fi putut opri.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise bărbatul după un timp. *Avem un dușman pe care-l iubim.*

— Ce?

— Asta am citit în Hexagrama lui Altan. Cu luni de zile în urmă.

— Se referă la împărăteasă, spuse ea.

— Probabil, răspunse Chaghan și-și întoarse privirea către mare.

Priviră în tăcere șoimii Qarei. Păsările zburau în cercuri largi, ca și cum erau călăuze, ca și cum puteau conduce un spirit către ceruri.

Rin se gândi la parada aceea care avusese loc cu foarte multă vreme în urmă, la marionetele animalelor din Menajeria împăratului. La kirinul maiestuos, fiara nobilă cu cap de leu ce apărea în ceruri la moartea unui conducător măreț.

Oare va apărea un kirin și pentru Altan?

Merita el unul?

Își dădu seama că nu putea răspunde la întrebare.

— Împărăteasa ar trebui să fie ultima ta grijă, zise Chaghan după o vreme. Feylen devine tot mai puternic. Și a fost întotdeauna puternic. Aproape mai puternic decât Altan.

Rin se gândi la norul de furtună pe care-l văzuse deasupra munților. La ochii aceia albaștri plini de răutate.
— Ce vrea?
— Cine știe? Zeul celor Patru Vânturi este una dintre cele mai nestatornice entități din Panteon. Toanele lui sunt cu totul imprevizibile. Azi e o briză blândă, iar mâine spulberă sate întregi. Scufundă corăbii și dărâmă orașe. Ar putea însemna sfârșitul țării ăsteia.
Chaghan vorbea nepăsător, detașat, de parcă nu-i păsa dacă Nikanul ar fi fost distrus mâine. Rin se așteptase la acuzații și învinovățiri, însă nu auzise nimic de felul acela; doar detașare, de parcă pe hinterlandez nu-l mai interesau treburile Nikanului dacă Altan nu mai exista. Poate că așa și era.
— O să-l oprim, spuse Rin.
Bărbatul ridică indiferent din umeri.
— Succes. O să vă termine pe toți.
— Atunci, o să ne comanzi tu?
El clătină din cap.
— Nu pot. Chiar și când am fost locotenentul lui Tyr, am știut că nu pot fi niciodată comandant. Am fost Prezicătorul lui Altan, dar n-am fost niciodată menit să fiu comandant.
— De ce?
— Un străin în fruntea celei mai letale divizii a Imperiului? Nu prea cred. Chaghan își încrucișă brațele la piept. Nu, Altan și-a numit succesorul înainte să plecăm spre Golyn Niis.
Rin ridică brusc capul. Asta era ceva nou.
— Cine?
Chaghan o privi de parcă nu-i venea să creadă că-l întrebase asta.
— Tu, spuse el, ca și cum era evident.
Rin avu senzația că primise un pumn în plex.
Altan o numise succesorul lui. Îi încredințase moștenirea lui. Scrisese și semnase ordinul cu sânge înainte să fi plecat măcar din Khurdalain.
— Sunt comandantul Cike, spuse ea și apoi trebui să repete cuvintele înainte să-și piardă înțelesul.

Avea un statut echivalent cu generalii Căpeteniilor. Avea puterea să comande Cike așa cum voia.

— *Eu conduc Cike.*

Chaghan o privi pieziș, cu o expresie întunecată.

— O să te dezlănțui în numele lui Altan, nu-i așa?

— O să-i găsesc și o să-i omor pe toți cei care s-au făcut vinovați, spuse Rin. Nu mă poți opri.

El râse sec, tăios.

— Nici n-am de gând.

Îi întinse mâna.

Rin o prinse, iar pământul acoperit de ape și cerul sufocat de cenușă fură martori la pactul dintre Prezicător și speerană.

Ea și Chaghan ajunseseră la o înțelegere. Nu mai erau rivali, concurând pentru bunăvoința lui Altan. Erau aliați acum, legați de atrocitățile comune pe care le comiseseră.

Aveau de ucis un zeu. De remodelat o lume. De alungat o împărăteasă.

Erau legați de sângele pe care-l vărsaseră. Erau legați de suferință. Erau legați de ceea ce li se întâmplase.

Nu.

Fetei nu i se *întâmplaseră* toate astea.

Noi nu vă obligăm să faceți nimic, îi șoptise Phoenixul, și spusese adevărul. În ciuda puterii sale, Phoenixul n-o putuse sili pe Tearza să i se supună. Și n-ar fi putut-o sili pe Rin să se supună, pentru că ea acceptase din toată inima târgul.

Jiang nu avea dreptate. Rin nu lucra cu forțe pe care nu le putea controla, pentru că zeii nu erau periculoși. Zeii nu dețineau deloc putere, decât cea pe care le-o oferea ea. Zeii puteau influența universul doar cu ajutorul unor oameni ca ea. Destinul nu-i fusese scris în stele sau în registrele Panteonului. Rin își luase deciziile singură și independent. Și deși le cerea ajutorul în luptă, zeii erau instrumentele ei de la început și până la sfârșit.

Nu era victima destinului. Era ultima speeranță, comandantul Cike și un șaman care chema zeii la ordin.

Și avea să cheme zeii să facă lucruri îngrozitoare.

VIRTUAL
VP
sile®
PROJECT

Mulțumiri

Hannah Bowman este un agent, editor și susținător incredibil. Fără ea, ar fi trăit mai multe personaje. Echipa de la Liza Dawson Associates m-a tratat minunat. David Pomerico și Natasha Bardon sunt editori dedicați și iscusiți, care au îmbunătățit infinit manuscrisul. Laura Cherkas este un redactor căruia nu-i scapă nimic și care a găsit mult prea multe scăpări în coerența textului. Vă mulțumesc tuturor pentru că mi-ați oferit o șansă.

Jeanne Cavelos, Gandalful meu personal, m-a transformat dintr-o persoană căreia-i place să scrie într-o scriitoare. Sper că Elijahcorn te tratează bine. Kij Johnson este un geniu și vreau să fiu ca ea când o să mă fac mare. Barbara Webb este incredibil de tare. (Sper că Ethan și Nick își vor găsi fericirea.) Discuțiile mele din timpul orelor de program cu dr. John Glavin au fost mereu o inspirație și mi-au oferit motivație. Vă mulțumesc tuturor că m-ați încurajat să mă străduiesc mai mult și să scriu mai bine.

Clasa mea Odyssey 2016 m-a chinuit de-a dreptul, fizic. Mi-e dor de voi toți! Bob, mi-a fost foarte greu să stau de vorbă cu tine de când ai obținut atotputernicia. Le mulțumesc lui Binobos – Huw, Jae, Jake, Marlee, Greg, Becca, Caitilin –, pentru râsete, pentru toate cocteilurile margarita la reducere și pentru numeroasele vizionări ale *Cercului de foc*. Bennett: Uite! Cuvântul *Scargon* a ajuns în cele din urmă într-o carte, într-o bună zi, va fi spusă și povestea lui. P.S. Te iubesc. Tomatele – Farah Naz, Linden, Pablo, Richard, Jeremy, Josh – sunt stelele mele strălucitoare, colacii mei de salvare și prietenii mei cei mai buni. Vă mulțumesc tuturor că mi-ați fost alături.

În cele din urmă, pentru mama și tata: vă iubesc foarte mult. Nu voi putea răsplăti niciodată sacrificiile pe care le-ați făcut ca să-mi oferiți viața pe care o am, dar pot încerca să vă fac mândri. Imigranți, avem o treabă de făcut!

PREMIILE COMPTON CROOK ŞI STABBY

O putere mare e întotdeauna asociată cu un pericol mare. Diferenţa dintre omul măreţ şi cel mediocru este că primul e dispus să-şi asume riscuri.

Ce legătură ar putea exista între o orfană de război, care nu-i nici frumoasă şi nici educată, şi Academia Militară de la Sinegard, cea mai prestigioasă instituţie din Imperiul Nikan? Lui Rin i s-a spus toată viaţa că ea nu merită mai mult decât i se oferă, iar o propunere de căsătorie ar fi un noroc neaşteptat. Însă ea este capabilă de orice pentru a intra la Academie, unde se transformă treptat, nu doar într-un soldat care va răspunde noii ameninţări de război, ci şi în practicanta unei arte de mult uitate. După ce îl cunoaşte pe unicul supravieţuitor al celui mai înfiorător genocid, Rin descoperă că invocarea zeilor poate aduce cu sine consecinţe teribile...

Am devenit ceva minunat, îşi zise ea. Am devenit ceva îngrozitor. Oare acum era o zeiţă sau un monstru? Poate niciuna. Poate ambele.

www.editura-paladin.ro
ISBN 978-606-9000-47-2
9786069000472

Notes

[←1]

Veche unitate monetară chineză, echivalentă cu treizeci și opt de grame de argint (n. tr.).